

JUNICSI
VATANABE
JAPÁN
SZERETŐK

Junicsi Vatanabe

Japán szeretők

ULPIUS-HÁZ KÖNYVKIADÓ
Budapest, 2004

A fordítás alapjául szolgáló mű címe:
Junicsi Vatanabe: A Lost Paradise

Fordította: TÓTISZ ANDRÁS
Szerkesztette: SZABADOS TAMÁS
Borítóterv: CZEIZLER ZSOLT

www.ulpiushaz.hu

Copyright © Junicsi Vatanabe, 1997
Hungarian translation © Tótiusz András, 2001
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2004
ISBN 963 9602 25 6

Tartalomjegyzék

Napnyugta	4
Őszi égbolt.....	32
Holdfény	64
Rövidülő napok	106
Új év	137
Téli vízesés	168
Tavaszi árnyék	213
Lehulló szirmok.....	243
Kora nyár.....	285
Eső	313
Kabócapáncél	346
Paradicsom.....	374
Halottszemle-jelentés, 1. rész.....	399
Halottszemle-jelentés, 2. rész.....	401
A Kouki Soicsiro és Macubara Rinko halálának körülményeivel és a halottkém jelentésével kapcsolatos megfigyelések.	403

Napnyugta

– Félek...

Amikor Rinko megszólalt, Kouki abbahagyta a mozgást. A karjában fekvő nőre pillantott. Széles háta árnyékként borult a filigrán, formás testre. Az éjjeliszekrényen álló kis lámpa fényénél jól látta, hogy Rinko a homlokát ráncolja. Szemét lehunyta, de szemhéja finoman remegett, mintha sírna. Már az orgazmus határán járt, teste-lelke végre megszabadult minden kötöttségtől, és valahol a magasban szárnyalt. De a robbanás előtt mégis visszatartotta valami.

Máskor is tört már fel belőle kiáltás szeretkezés közben. – Neeem – sikította olykor –, elélvezek – zihálta, esetleg halkán, hogy: – Kérlek... – Akkor szakadtak ki belőle a szavak, amikor úgy érezte, már nem bírja tovább. De még sose mondta, hogy fél. Kouki semmit se szólt, csak magához ölelte a nőt, és várt, amíg remegő borzongássá változik, majd teljesen aláhagy a vonaglás. Rinko eljutott a csúcusra.

Kouki percekig csöndben várt.

Szeretkezés előtt Rinko általában szemérmesen viselkedett, ahogy az más férfi feleségéhez illik. Most, mintha zavarban lenne, amiért az előbb olyan szégyentelenül felszabadult volt, térdét felhúzva, az oldalára fordulva feküdt, combjával mellétől a csípőjéig eltakarva magát.

Kouki a nő kerek vállára támasztotta állát, így suttogta hátulról a fülébe:

– Az előbb azt mondtad, félsz...

Rinko összerándult, mintha a férfi lélegzete csiklandozná a fülét, de egy szót sem szólt.

– Mire gondoltál? – próbálkozott Kouki újra.

– Olyan volt, mintha a testemben az összes vér egyszerre visszafelé kezdett volna folyni, és mindjárt kilövellne belőlem... – mormolta Rinko bágyadtan.

A férfi nem igazán tudta elképzelni az érzést.

– De azért jó volt, ugye?

– Persze, de jóval több is annál.

– Mondd el!

Rinko eltűnődött rajta.

– Amikor így lehullanak rólam a korlátok, egyre magasabbra és magasabbra szárnyalok, a bőröm bizsereg, mintha libabőrös lennék. A méhem olyan forró és hatalmas, akár a nap, és egész testemet előnti a gyönyör...

Kouki lenyűgözve hallgatta. Mély tiszteletet és irigységet érzett, amiért a nők ilyen árnyaltan élik meg saját orgazmusukat.

– Itt? – mormolta, és kezét gyengéden az asszony hasára tette, oda, ahol a méhét sejtette.

Rinko nem nyitotta fel a szemét, így folytatta:

– Ilyen mélyre persze nem érhetsz fel bennem, de mélyen és erősen érzek, mintha egészen a fejem búbjáig érnél, és... egyszerűen nem érdekel többé, mi lesz velem...

Hirtelen a férfi felé fordult, és hozzá simult. Kouki pedig magához ölelte a sugárzó testet. Biztos volt benne, hogy Rinko soha életében nem érzett még ekkora gyönyört, mint az előbb.

Szeretkezés után mindig összebújtak, és együtt aludtak. A férfi rendszerint a hátán feküdt, Rinko pedig felé fordulva az oldalán, fejét Kouki bal vállára hajtva. Csípőjük összeért, lábuk összefonódott. Így feküdtek most is. De Kouki hamarosan kicsúsztotta jobb karját, és simogatni kezdte a nő hátát. Rinko lehunyt szemmel, mozdulatlanul feküdt. Eltűnt belőle az előbbi vad szenvedély, jámbor kiscicaként hagyta, hogy a férfi gyengéden végigmasszírozza a tarkójától egészen a gerince végéig.

Az asszony bőre puha és sima volt.

– Puhább lett, amióta együtt vagyunk – felelte álmosan, amikor Kouki megjegyzést tett rá.

A férfi eddig még sose gondolt bele, de tökéletesen észszerűnek tűnt, hogy a rendszeres nemi élet javítja a keringést, serkenti a hormonokat, és puhábbá teszi a bőrt. Jólesett neki, hogy ilyen hatással van a nőre. Tovább cirógatta, de lassan elfáradt, ujjai megálltak, Rinkót közben a kielégüléstől és a babusgatástól elnyomta az álom.

Kényelmesen feküdtek. Kouki néha felébredt, mert a karja elzsibbadt a nő fejének súlyától, esetleg felsőtestükkel eltávolodtak egymástól, de lábuk továbbra is összefonódott. Sose tudhatták, milyen helyzetben fognak ébredni, de mindketten lubickoltak ezekben a szeretkezést követő, meghitt percekben, amikor mindenről megfeledkezve, mezítelen lebegtek együtt az ágyon.

Kouki még éber volt. A lefüggönyözött ablak felé pillantott. Hat óra lehet, a nap hamarosan eltűnik a láthatár enyhe íve mögött.

Előző este, pénteken érkeztek ebbe a kamakurai hotelbe. Kouki háromkor jött el a munkahelyéről, és a tokiói vasútállomáson találkozott a nővel. Átszállás nélkül utaztak Kamakurába. A szálloda egy kis emelkedőn volt a Sicsirigahama-öböl partján. Nyáron a parti út teli van fiatalokkal, de most, szeptemberben alig volt forgalom, a taxi nem egészen húsz perc alatt megtette az utat.

Kouki választotta ezt a helyet. Itt, alig egyórányira a várostól, távoli, romantikus rejtkehelyen érezhetik magukat. Szobájuk a tengerre nézett, és élvezhették a régi főváros nyugalmát. Ráadásul a szálloda csak nemrég épült, még nem volt sok visszajáró vendége. Kevés esélye volt, hogy ismerőssel találkozzanak.

Persze nem lehetett biztos benne. Kouki munkaadója, a Kortárs Könyvek, viszonylag liberális szellemű kiadó volt, de azért egyáltalán nem tenne jót a karrierjének, ha valaki meglátná egy idegen nővel. Kouki utálta a bonyodalmakat.

Egészen mostanáig nagy súlyt fektetett rá, hogy a lehető legdiszkrétebben kezelje nőügyeit, de Rinkóval szinte vakmerőnek érezte magát. Soha életében nem találkozott még ilyen kívánatos nővel, aki megér minden kockázatot.

Igaz, most könnyen lehetett dacos. Tavaly alacsonyabb beosztásba helyezték; immár nem vezető szerkesztő, hanem a referenciarészlegnél lopja a napot. Amikor közölték vele, úgy érezte, mintha gyomron vágták volna. Egészen addig azt képzelte, hogy egy nap majd a vállalat hatalmi központjában lesz a helye. Ötvenhárom éves volt, és mindenki úgy vélte, hamarosan előléptetik, ő pedig készen állt a kihívásra. Ehelyett hatalmasat bukott lefelé. Új elnök jött a vállalathoz, és mindenféle átszervezésbe kezdett, amiket Kouki nem láthatott előre.

Egyszer csak azon kapta magát, hogy lemaradt a vonatról. Nemsokára betölti az ötvenötöt, és semmi kilátása az előmenetelre. Mostantól fogva minden áthelyezés csak azt jelentheti, hogy még érdektelenebb munkát kap a cég központjában, vagy parkolópályára kerül valamelyik leányvállalatnál. Az, hogy így belegondolt, megváltoztatta az egész szemléletét: mostantól nem kell robotolnia, szabadabban élhet, elvégre rövid az élet. Megváltozott a nézőpontja, és ettől minden, ami eddig lényegesnek tűnt, hirtelen elveszítette jelentőségét, és amit mostanáig elhanyagolt, egyszerre felbecsülhetetlen értékű lett.

Bár alacsonyabb beosztásba került, megmaradt a titulusa: továbbra is „vezető szerkesztő”-nek szólították, ám ennek nem volt gyakorlati jelentősége. A referenciarészlegnél mindössze annyi dolga volt, hogy különböző háttéranyagokat gyűjtsön, és időnként megírjon egy nagyobb cikket valamelyik magazin számára. De megszűntek a sürgető és átléphetetlen határidők.

Most, hogy csak ilyen igénytelen munkát végzett, és bőven akadt szabad ideje, rádöbbsent, életében még sose volt igazán szerelmes. Igaz, sok nőhöz vonzódott. Házassága szerelmi házasság volt, és voltak futó kalandjai is, de sose volt

igazán mély kapcsolata. Sose emésztette a szenvedély, és már kezdett attól félni, hogy életéből kimarad a legizgalmasabb élmények egyike.

És ekkor ismerkedett meg Macubara Rinkóval.

A romantikus kapcsolat mindig a véletlen műve, és ez a találkozás sem volt kivétel. Tavalý, az év vége felé egyik régi barátja, Kinugava – aki egy lap által szponzorált művelődési központot vezetett – megkérte, hogy tartson náluk előadást az írásról. Csaknem harminc érdeklődő jelentkezett az előadásra, ahol Koukinak a stílusról kellett beszélnie.

Kouki nem volt író, bár a könyvkiadásban dolgozott. Habozott, de Kinugava biztatta, hogy nem nagy dolog. Meséljen néhány dolgot a saját tapasztalatából, elvégre jó néhány író is ismer, sokaknak segített nyomtatásban látni a művét. – „Különbén sincs sok dolgod mostanság” – tette hozzá. Ezzel győzte meg. Kétségkívül nem azért kapta az ajánlatot, mert nagy szükség volt erre az előadásra, hanem mert a barátja így akarta bátorítani életének mostani, nehéz időszakában.

Osztálytársak voltak a gimnáziumban, majd az egyetem irodalom szakán, aztán amikor munkába álltak, Kinugava a sajtónál helyezkedett el, Kouki a könyvkiadásban. De azóta is összejöttek időnként egy italra. Hat évvel ezelőtt, amikor Koukit kinevezték vezető szerkesztőnek, Kinugava nem sokáig maradt le tőle, kisvártatva ő lett az újság kulturális rovatának vezetője. Aztán három évvel ezelőtt váratlanul az újság belvárosi kulturális központjának élére került. Kouki nem tudhatta, barátjának tetszik-e a váltás vagy sem, bár egy savanyú megjegyzés, miszerint félreállították, azt sejtette, hogy szívesebben maradt volna az anyavállalatnál. Akárhogy is, maga is átélte, milyen az, amikor az ember lejjebb csúszik a ranglétrán, és együtt érzett Koukival. Ezért hívta meg előadást tartani.

Koukinak jólesett, hogy a barátja törődik vele. Elfogadta az ajánlatot, és felkészült az estére. Megtartotta az előadást, aztán elment Kinugavával vacsorázni. Elkísérte őket

egy fiatalasszony, akit Kinugava a központ kalligráfia-
oktatójaként mutatott be. Ő volt Rinko.

Ha nem fogadja el a megbízást, vagy Kinugava nem hívja meg utána vacsorára, talán sose ismeri meg a lányt. Kouki nem tudott úgy visszagondolni első találkozásukra, hogy ne érezze, milyen különös is a szerelem. Valahogy a végzet érződött belőle.

Koukit abban a pillanatban, amikor bemutatták őket egymásnak, valami különös izgalom öntötte el, mintha a szíve szárnyakat növesztett volna. Több nővel is volt futó kapcsolata, amióta megnősült, és nemcsak fiatalabb korában, hanem a középkort elérve is; egyiket, mint mondta, a belőle áradó nyugalom fogta meg, a másikat a benne lévő „kisfiú”. Kouki akkor rejtélyesnek találta a dolgot, de visszatekintve ezekre a kapcsolatokra, úgy gondolta, talán igazuk lehetett. Rinko esetében meghökkentően célratörő volt. Lehet, hogy ezúttal a kisfiús énje tört elő belőle? Alig egy héttel azután, hogy megismerkedtek, nem bírta tovább, és felhívta a névjegyen levő számon. Más nők is vonzották korábban, de egyiket se találta ennyire ellenállhatatlannak. Meghökkentette saját vakmerősége, de nem tudta kordában tartani vágyát. Szinte naponta hívta a nőt, újra meg újra találkoztak titokban, míg végül tavasszal szeretkeztek egymással.

Olyan volt, mint várta; Rinko teljesen lenyűgözte. Próbált rájönni, mi ragadta meg már az első este annyira a lányban. Az arca nem különleges, igaz, apró és kedves. Karcsú, arányos testét jól szabott, nem hivalkodó kosztüm takarta, ahogy egy férjes asszonyhoz illik. Bár harminchét éves volt, jóval fiatalabbnak látszott. Ám Koukit leginkább az ragadta meg benne, hogy első találkozásukkor Rinko valósággal megszemélyesítette a kajso méltóságát és tisztaságát. Ennek a pontos, szögletes kalligráfiai stílusnak a tanítására szerződtek. Később, ahogy apránként felengedett irányában, mind több melegséget, gyengédséget mutatott, míg végül teljesen átadta magát, és egyre bujább, szenvedélyesebb lett. Kouki hihetetlenül ingerlőnek találta ezt a fokozatos áttörést.

Most meztelenül feküdtek egymás mellett, egymás apró rezdüléseire is ráhangolódva. Amikor Kouki felemelte fejét, és a lefüggönyözött ablak felé pillantott, Rinko bal keze érezhető rémülettel kulcsolódott köré. Kouki az asszony kezére tette kezét, és az ébresztőóra felé nézett. Tíz perccel múlt hat.

– Most mehet le a nap.

A padlótól a plafonig érő ablakból remek kilátás nyílt a sicsirigahamai partra, az óceánra és Enosima kis szigetére. A függöny mögött most ment le a nap. Előző este percekkel napnyugta előtt érkeztek, amikor a ragyogó, vörös korong lesüllyedt, és eltűnt a domb mögött a szigetre vezető hosszú híd mellett.

– Akarod látni?

Felállt, felvette köntösét, amely korábban a földre hullt, és elhúzta a függönyt. Abban a pillanatban ferde fénysugarak árasztották el a szobát, ömlöttek végig a padlón egészen az ágy lábát.

– Éppen időben vagyunk...

Az Enosima mögötti hegyek fölött lassan ereszkedő nap vörösre festette az égbolt alját.

– Gyere, nézd meg te is – hívta Kouki.

– Innen is látom.

Rinkót elkábította ez a hirtelen ragyogás. Még mindig meztelen volt. Magára húzta a takarót, úgy fordult hasra, az ablak felé.

– Nagyobb és vörösebb, mint tegnap volt. – Kouki még jobban elhúzta a függönyt, aztán visszament az ágyhoz, és végigheveredett az asszony mellett.

A levegő még fátyolos volt a nyári melegtől, a lenyugvó nap remegni látszott. Aztán, ahogy közelebb ért a hegyekhez, hirtelen mintha összezsugorodott volna, vörös labdává vált, vörössé, akár a vér.

– Még sose láttam ilyen naplementét – mormolta Rinko.

Koukinak eszébe jutott, hogy az asszony nem sokkal ezelőtt a naphoz hasonlította a méhét. Teste, amely most mozdulatlan és nyugodt, az előbb még forrón lángolt, akár az alkonyati égen alábukó napkorong. Kouki önkéntelenül is közelebb húzódott Rinkóhoz, és az asszony hasára tette kezét.

A nap eltűnt a hegyek mögött, karmazsin fény csíkozta az eget. Aztán az égbolt bíborszínre váltott, majd elsötétedett, és a tájra ráborult az este. Az óceán, amely mostanáig aranyként ragyogott, hirtelen tintafekete lett, Enosima távoli körvonalait a parti fények rajzolták ki a sötétből.

– Lement a nap – suttogta Rinko, Kouki pedig bólintott. Aztán eszébe jutott, hogy az asszony talán az otthonára gondol, és összeszorult a gyomra.

Kinugavatól tudta, hogy Rinko férje orvosprofesszor a tokiói egyetemen. Vagy tíz évvel idősebb a feleségénél, vagyis negyvenhét-negyvennyolc éves lehet. „A komolyság az egyetlen erénye.” – Az asszony mindössze ennyit mondott róla egyszer, félig tréfálkozva. De Kouki egyik közös ismerősüktől megtudta, hogy a férfi magas és jóképű. Kouki nem is értette, egy ilyen álomférj mellett Rinko miért érdeklődik utána. De hiába is kérdezné, nem kapna őszinte választ; és különben is, mit változtatna a dolgon?

Túl értékes ez az együtt töltött idő ahhoz, hogy ilyesmire pazarolják. Jobban teszik, ha mindketten elfeledkeznek az otthonról, és csak egymással törődnek. Legalábbis Kouki ezt szerette volna, azonban most, miközben Rinko a naplementét nézte, észrevette, hogy árnyék suhan át a nő arcán. Tegnap délután óta együtt voltak: ez légyottjuk második napja. Ha még egy éjszakát maradnak, az azt jelenti, hogy két napig távol lesznek az otthonuktól. Rinko tisztában volt ezzel, amikor elindultak, de Kouki most aggódva figyelte, hátha kétegyekkel tölti el az asszonyt az otthon gondolata, és ahogy a napnyugta éjszakába vált.

Lassan, mintha csak szívének titkait akarná kifürkészni így, az asszony bal melle alá tette kezét. Rinko melle nem volt nagy, de kerek és tömör. Ahogy ráborította tenyerét, érezte, milyen meleg és lágy. Azon tűnődött, mi járhat most Rinko fejében, és szeretne volna megkérdezni, de nem merte.

– Felkelünk? – kérdezte inkább.

Még mindig egymás mellett feküdtek az ágyban, szemüket arra a pontra szegezve, ahol a nap a tengerbe süllyedt.

– Behúznád a függönyt? – kérte Rinko, és Kouki engedelmesen felkelt. Az asszony a takarót maga köré tekerve keresgélte a földön szanaszét heverő fehérneműjét.

– Olyan, mintha összekeveredett volna a nappal és az éjszaka – jegyezte meg Kouki.

Délután bejárták autóval a sicsirigahamai partot és Enosima szigetét, három körül értek vissza a hotelbe. Attól fogva napnyugtáig az ágyban töltötték a délutánt. A férfi kissé riadtan döbbsent rá, mennyire elmerültek a szerelem gyönyöreiben. Átment a másik szobába, és kivett egy sört a hűtőszekrényből.

Amíg Rinko zuhanyozott, sörét kortyolgatva üldögélt, és nézte a sötét tengert. Az asszony fehér ruhát öltött, haját fehér szalaggal kötötte hátra.

– Van kedved elmenni vacsorázni? – kérdezte Kouki. Előző este a szálloda éttermében ettek. A második emeleten volt, ahonnan szép kilátás nyílt a tengerre.

– Megígérted, hogy visszamegyünk, nem?

Az igazgató tegnap egy pillanatra megállt az asztaluknál, hogy üdvözölje őket, és amikor megtudta, hogy még egy napig maradnak, megígérte, hogy félretetet nekik az aznap fogott abalone-kagylóból.

– Rendben, akkor együnk ismét itt.

Az asszony testéből sugárzott a szeretkezés utáni bágyadt elégedettség. Láthatóan örült, amiért a hotelben maradnak.

– Azt hiszem, ma berúgok – jegyezte meg a férfi, és Rinko elmosolyodott. Ha az előbb beárnyékolta is valami a hangulatát, mostanra ennek semmi nyoma se volt.

Kouki telefonon visszaigazolta a helyfoglalást, és kisvártatva már a második emeleti étteremben ültek. Szombat este lévén, elég zsúfolt volt az étterem, de az igazgató egy ablak melletti asztalhoz vezette őket. A négyszögletű asztalt át-lósan állították az ablak mellé, hogy mindketten kiláthassanak.

– Most semmit nem látni – mondta Rinko.

Nappal és kora este remek lehet innen a kilátás, de most mindent sötétség borított. Csak egy nagy fenyő körvonalai rajzolódtak ki homályosan az ablak szélénél.

– Láthatjuk a saját tükörcépünket – felelte Kouki.

Az esti ablak sötét tükörként vetítette vissza alakjukat és a többi vendég meg a csillár képét. Olyan volt, mintha egy másik étterem lebegne az ablak mögött. Kouki ismerős arc után kutatott ebben a tükörben. Amikor bejöttek, nem nézett se jobbra, se balra: lesütött szemmel követte a pincért az asztalhoz. Feszélyezte, hogy nem a feleségével, hanem egy másik nővel van itt.

A pokolba is, legfeljebb meglátnak minket, gondolta dacosan. Korábban már azt hitte, elrendezte magában ezt a dolgot, és tessék, ismét mardossa a bűntudat. Talán azért, mert Kamakurában vannak? Tokióban nyugodtan mondhatná, hogy üzleti megbeszélés. De az, hogy késő este együtt vacsoráznak egy kamakurai hotelben, egyértelművé teszi a helyzetet. Koukinak rokonai és barátai is éltek a környéken. Ki tudja, kibe botlanak?

A dac és a gyávaság közt ingadozott, végül azzal nyugtatta meg magát, hogyha magyarázkodnia kéne, azt mondja majd, dolga akadt a városban, és egyszerűen kihasználta a lehetőséget, hogy találkozzon egy barátjával, aki véletlenül szintén Kamakurában van.

Most, hogy gondolatban így elintézte a dolgot, újra Rinkóra nézett. Az asszony mereven ülve nézett ki az éjszakába. Derűs nyugalom áradt az arcából, olyan bizonyosság és nyugalom, amit az sem ingatna meg, ha valaki meglátná őket együtt.

Mielőtt az ételt kihozták volna, asztalukhoz lépett az italos, és megkérdezte, mit parancsolnak. Kouki kezdetnek könnyű, gyümölcsízű fehérbort választott. A marinírozott előételeknél tartottak, amikor az igazgató megjelent egy tál frissen fogott, helyi abalone-kagylóval.

– Enyhén párolva és vajon grillezve tálaljuk – ajánlotta.

Kouki azonnal látta az abalonén, annyira friss, hogy remek szasimi lehetne belőle, de úgy döntött, nem vitatkozik.

A sötét ablakban olyan tisztán tükröződött az étterem belseje, hogy jól kivehették a közelben ülő vacsorázók arcát. Kouki belekortyolt a borba.

– Nem látsz ismerőst? – kérdezte. – Végül is Jokohama elég közel van ide...

Rinko apjának jól menő bútorimport-vállalkozása volt Jokohamában, és az asszony ott járt egyetemre is. Logikusnak tűnt, hogy jó néhány ismerőse él a környéken. De Rinko nem nézett körül.

– Nem hiszem – felelte közönyösen.

– Kicsit szomorúnak tűntél, amikor a napnyugtát néztük – folytatta a férfi. – Azt hittem; rád tört a honvágy.

– Rám?

– Most, hogy már második napja nem vagy otthon...

Az asszony elmosolyodott. Ujjai a borospohárra kulcsolódtak.

– A macskám miatt aggódtam.

– A macskád miatt?

– Amikor eljöttem, olyan furcsán viselkedett, és azon tűnődtem, nincs-e valami baja.

Kouki tudta, hogy Rinkónak nincs gyereke, és imádja a macskáját. Mégis, egyszerűen szóhoz sem jutott a gondolatától, hogy Rinko agyában a macskája járt, amikor a szenvedélyes szeretkezés után a naplementét nézték. De rögtön ezután egy kép villant az agyába, egy férfi képe, aki ételt tesz az állat elé. Rinko férje egyedül van otthon a macskával?

Kouki, bármilyen kíváncsi volt is, általában visszafogta magát, és nem kérdezősködött Rinko férjéről és a közös éveikről. A szíve mélyén jobban félt attól, hogy túl sokat tud, mint hogy túl keveset. De most, azt hallva, hogy az asszony kétnapi távollét után csak a macskája miatt aggódik, ismét feltámadt a kíváncsisága.

– Ki eteti?

– Elég száraz macskaeledelt tettem ki neki, nem fog éhen halni.

Kouki szerette volna megkérdezni, mit eszik a férje, de attól tartott, ezzel már elrontaná a vacsora meghitt hangulatát.

Az italos újratöltötte poharukat, és alig távozott az asztalról, már ott is volt a pincér a párolt, enyhén grillezett, citromszelettel díszített abalonéval.

Kouki szerette a francia konyhát, a könnyű fogásokat, amelyek kiemelik az étel minden egyes alkotóelemének ízét. Ez is „nouvelle” volt az életében. Rinko osztozott az ízlésében.

– Remekül néz ki – lelkesedett, és szinte rávetette magát az ételre. A délután láthatóan meghozta az étvágyát, de azért kecses és takarékos mozdulatokkal evett.

– Hm... csodálatos.

Rinko az ételre koncentrált. A nőt nézve Kouki agyán átvillantak az ágyban együtt töltött percek emlékképei. Nemigen tudta szavakba önteni, de úgy érezte, valójában Rinko a

legkívánatosabb falat. Rugalmas és zamatos teste igazi ínycséség.

Az asszony mit sem sejtett Kouki gondolatairól, gyanútlanul ette az abalonét, a férfi pedig követte példáját.

Nem sokkal kilenc után fejezték be a vacsorát. Fehér- és vörösbort egyaránt ittak. Rinko nem volt nagyivó, és most bíbor folt terjengett az arcán, és futott le a nyakán. Ki tudja, talán együttlétük emléke is ott motoszkált benne, és erősítette a bor hatását, mert valami bágyadt érzékiség sugárzott a szeméből. Kouki is érezte, hogy a szokottnál gyorsabban hat rá az alkohol, de még nem akart lefeküdni.

Kimentek az étteremből, és benéztek az előcsarnok másik oldalából nyíló bárba, de olyan zsúfolt volt, hogy kifordultak, és inkább visszamentek a szobájukba.

– Nem megyünk ki? – javasolta az asszony.

Kouki széthúzta a kertre nyíló ajtót. A bokrok mögött már a tenger hullámozott.

– Érzed az óceán illatát?

Rinko kihúzta magát, úgy itta be a tengeri levegőt, enyhe szél borzolta fel haját. A tenger mintha közelebb húzódtott volna.

– Enosimát fények veszik körül.

Csakugyan, a finom ívben a Kojurugi-fokhoz és onnan továbbvezető parti út lámpáinak és az autók fényszóróinak fényénél a sziget kivilágítva horgonyzó csatahajóként emelkedett ki a tengerből. A szigethez vezető út közepén, a hegytetőn, ott, ahol korábban lement a nap, egyre fényesebben ragyogott a világítótorony, és ahogy mind sötétebb lett, reflektora éles sugárban hasított a sötét tenger fölé.

– Olyan kellemes...

Kouki közelebb húzódtott hozzá, de a kezében tartott pohártól nem tudta átölelni. Odahajolt, és megcsókolta a nőt. Itt legfeljebb a tengerillatú szellő és a világítótorony fénye láthatta csókjukat.

– Mit iszol? Scotch vízzel jó lesz? – kérdezte.

– Inkább egy brandyt kérek.

A kert sarkában fehér asztal és székek várakoztak hívogatóan. Amikor kijöttek az étteremből, Kouki úgy érezte, eleget ivott, de most, a sós levegőn kitisztult a feje.

– Kétszemélyes bár, kilátással a tengerre – mondta Rinko, és tulajdonképpen igaza volt. Egyedül voltak: csak a csillagok és a világítótorony fénysugara ragyogott a tenger fölött. Italukat kortyolgatva ültek titkos bárjukban, és úgy érezték mintha a világnak ez a szeglete valahol a valós világ és az álom peremén lebegne.

– Sose akarok elmozdulni innét – sóhajtotta Rinko.

– Örökre itt maradnál?

– Miért, te nem?

– De, hogyha te is itt lennél velem...

Felnéztek a csillagokra.

– Persze nem működne – jegyezte meg az asszony kisvártatva. Kouki nem tudta eldönteni, hogy érti. Végiggondolta a saját kötelezettségeit. Senki se tudja, hogy itt van. Előző nap azt mondta a titkárnőjének, hogy korábban megy haza, a feleségének pedig, hogy Kiotóba kell utaznia néhány napra. Az asszony nem kérdezősködött, nyilván úgy gondolta, hogy ha szükség van rá, el tudja érni az irodáján keresztül.

Miután egyetlen lányuk férjhez ment, és elköltözött otthonról, a feleségét teljesen lekötötte a munkája. Egy kerámiaüzem design-tanácsadójaként dolgozott, egyik barátjuk szerezte az állást. Gyakran még Koukinál is később ért haza. Bár férj és feleség voltak, a társalgásuk leginkább üzleti megbeszélésre emlékeztetett, nem vacsoráztak, nem utaztak együtt. Ennek ellenére Kouki sose gondolt rá, hogy elhagyja. A kapcsolatukból hiányzott a szeretet, a szex és az izgalom, de meggyőzte magát, hogy az ő korokban ez normális. Egé-

szen addig, míg meg nem ismerte Rinkót, elégedettnek tartotta magát.

Az otthona és a felesége körül forogtak a gondolatai, aztán egy friss tengeri szellő elsöpörte őket, fel a végtelen égbe, és helyüket a Rinko családi élete miatti aggodalom foglalta el.

– Nem lesz baj amiatt, hogy két napot távol vagy?

– Voltam már távol máskor is. – Az asszony a csillagokat nézte, olyan volt, mintha hozzájuk beszélne. – A kalligráfia-tanárommal gyakran látogatunk az ország különböző részeibe, ottan ott vannak a kiállítások is.

– Most is ezt mondtad?

– Nem. Most egy barátnőmet látogattam meg.

– Két napig?

– Van egy nagyon jó barátnőm Zushiban, és most hétvége van...

Csakugyan be tudja ezzel csapni a férjét? És ha igen, mi lesz, ha történik valami, és a férje el akarja érní?

– Tudja a barátnőd, hogy itt vagy?

– Megmondtam neki. Semmi baj.

A férfi nem volt olyan biztos benne, de inkább hallgatott.

– Ne félj, nem fog keresni. Szerelmes a munkájába – mondta határozottan Rinko.

A férje orvosprofesszor, aki ideje java részét az egyetemen töltötte. De Kouki ennek ellenére kicsit óvatlannak tartotta Rinkót.

– Nem gyanakszik? – kérdezte.

– Féltesz?

– Gondolom, kellemetlen volna, ha megtudná.

– Neked problémát okozna?

Kouki nagyot sóhajtott. Belegondolt, mit is jelent ez a kérdés: Zavarna téged, ha megtudná a férjem? Látszólag egyszerű kérdés, azonban ha egy nő ilyent kérdez, talán saját eltökéltségét jelzi, azt, hogy vállalja, bármi történjék is ebben az esetben.

- Tud rólunk?
- Talán.
- Nem mondott semmit?
- Semmi konkrétat.

Kouki már csaknem megkönnyebbült, de Rinko még közönyösen hozzátette:

- Lehet, hogy tudja.
- De nem kérdezett rá. Vagy igen?
- Talán éppen azért nem kérdezi, mert nem akarja tudni.

A szél hirtelen felerősödött, felkapta az utolsó szavakat, és magával ragadta őket a messzeségbe. Kouki nyomon követte a szelet. *Nem akarja tudni, mert fél megtudni az igazat* – gondolta. Erről volna szó? Rinko férje érzi, hogy az asszony megcsalja, de inkább nem néz szembe a dologgal. Jobb nem tudni az igazat, mint tudni és vállalni a következményeit.

Lelki szemei előtt ismét megjelent egy fehér köpenyes, magas férfi képe. Rinko férjében egyszerűen nem lehetett hibát találni. Jóképű, ráadásul remek állása van. Elvileg ő minden nő álma. És mégis: bár sejti, hogy a feleségének viszonya van, Rinko férje hallgat. Vagy azért nem vállalja a kereszt-kérdések kínjait, mert még szereti az asszonyt? Vagy tudatlanságot tetteve hidegen figyeli, ahogy a felesége elárulja őt? Ahogy a rejtélyes páron tűnődött, Kouki mámora kezdett elillanni.

- Biztos furcsának találsz minket...

Kouki már csaknem bólintott, aztán visszafogta magát. Ugyan mi olyan furcsa egy párban, amely már nem szereti egymást? Ki tudja, hány ilyen akad szerte a világban.

– Nem csak rólatok van szó. A legtöbb pár egyáltalán nem igazán boldog.

– Gondolod?

– Tudják, hogy valami baj van, de azért mindent elkövetnek, hogy megőrizték a látszatot.

– És mi történik, amikor ez már kevés? Akkor mi lesz?

Rinko ismét felnézett a csillagokra. A szobalámpa fényében arcának bal fele sápadtan ragyogott. Kouki az aszszony profiljára szegezte tekintetét. Rádöbrent, hogy most új helyzet állt elő. Vajon Rinko azért kérdezte ezt, mert már ő maga is eljutott erre a pontra, vagy hamarosan eljut ideig? Akárhogy is, az egyértelmű, hogy választ vár.

– És ővele... – valami okból Kouki nem tudta rászánni magát, hogy kimondja a szót: „a férjed”. Csak egyes szám harmadik személyben volt képes utalni rá. – Le szoktatok még feküdni egymással? – Alighogy kimondta, Kouki rájött, hogy mindvégig ez a kérdés motoszkált benne.

Rinko egy kis ideig hallgatott, mintha gondolkodna a válaszon.

– Nem – mormolta végül a csillagok felé.

– Nem akarja?

– Én nem engedem.

– És beletörődik?

– Nem tudom, mit érez, de nincs más választása – felelte Rinko tárgyilagosan. Az arcáról tükröződő eltökéltség mutatni, hogy nem hajlandó belemenni semmibe, amit visszataszítónak talál.

A szerelem egy bizonyos ponton zsákutcába jut.

Minden úgy kezdődik, hogy két ember találkozik, és rájön, hogy kölcsönösen vonzzák egymást. Nagyon rövid idő alatt intim kapcsolatba kerülnek. A folyamat meglepően sima még maguk a szeretők számára is, akik a gondtalan szenvedély hevében átadják magukat a másiknak. De gyakorta, amint úgy vélik, hogy elérték a csúcst, mély szakadék tátong a lábuk előtt; mohón megadják magukat vágyuknak, de kiderül, hogy amit édenkertnek hittek, valójában gyomos senki földje. Hitetlenkedve nézik, milyen kopár.

Rinko és Kouki túljutottak a szerelem első, sima fázisán, és afféle zsákutcába jutottak. Kapcsolatuk jövője most azon múlik, képesek-e kiutat találni.

Amíg mindkettejüket kielégíti, hogy havonta néhány-szor titokban találkoznak, néha egy éjszakát is együtt töltenek, nem kell átkelniük a szakadékon. De mihelyt ez nem elég, mihelyt úgy érzik, hogy gyakrabban kívánják látni a másikat, erősebben és még meghittebben akarják érezni a másik jelenlétét, össze kell szedni minden bátorságukat, hogy ugorjanak.

Egyáltalán nem könnyű azt csinálni, amit a vágyuk diktál, ám ha elég eltökéltek, többet lehetnek egymás társaságában, még szabadabban élhetnek szenvedélyüknek. De mindennek ára van. Rinkóra előbb-utóbb gyanakodni fog a férje, Koukira pedig a felesége, ami természetszerűleg konfliktusokhoz vezet, sőt, akár a házasságuk is rámehet. A legnagyobb kihívás e kényes egyensúly megőrzése: az, hogy kivédjék a fenyegető katasztrófát, mégis kielégítsék vágyukat, és elég időt legyenek együtt.

Annak alapján, amit Rinko mondott, a házassága a csőd szélén áll. Ha továbbra is konokul visszautasítja a férje közeledését, miért maradnának férj és feleség? Másfelől, ha már itt tartunk, Kouki és a felesége kapcsolatából ugyanígy hiányzott a szex, a saját házassága sincs jobb állapotban, mint a szeretőjéé. Rinkónak a nemek közti különbség miatt nehezebb a helyzete. Ő van abban a kellemetlen helyzetben, hogy

vissza kell utasítsa a férje minden közeledését, míg Koukinak elég annyi, hogy ne közelítsen a feleségéhez.

Most, hogy az óceán felől jövő szél az arcát simogatta, Koukit elöntötte az önbizalom. Itt az ideje; hogy őszinte legyen. Nyíltan rákérdez, ketten együtt biztos találnak kiutat.

– Árulj el valamit. Ő tudja, miért nem fekszel le vele?

– Igen, azt hiszem, tudja.

Ismét egy kép villant Kouki agyába. Rinko férje, a tudós. Sose látta, de mindig szabályos arcúnak és szemüvegesnek képzelte el. Bár vetélytársak voltak, nem tudott igazi ellenszenvvel gondolni rá. Végül is viszonya van a feleségével.

Rinko vele szarvazza fel. Talán az ezzel járó szánalom ébresztette fel az együttérzését, vagy csak nehéz ellenséges érzéseket táplálni egy olyan jámbor emberrel szemben, aki csendes türelemmel viseli, hogy a felesége elutasítja közeledését. Akárhogy is, nem kérdéses, hogy ő, Kouki van előnyösebb helyzetben. De minél nagyobb az előnye, annál nagyobb a felelőssége is.

– Tudom, hogy nehéz helyzetben vagy, és hidd el, nekem is fáj. – Gondolatban fejet hajtott Rinko előtt.

– De nektek semmi bajotok. A férfiak, ugye, mindig megoldják valahogy?

– Bizonyos szempontból igazad van, de néha mi sem tudjuk megoldani.

Újabb szellő érkezett a tenger felől, de ez már erősebb volt a többinél, kellemetlen széllelés. Rinko mintha csak válaszul mormolta volna:

– Kezd elfogyni az erőm.

– Annyira rossz a helyzet?

Az asszony lassan bólintott.

– És nem érdekel, hogy most mi történik velem.

– De...

– Nem könnyű nőnek lenni.

Rinko lehuny szemmel élvezte a friss, simogató tengeri szelet. Kouki barátnője eltökélt arcára pillantott, és elöntötte a gyengédség. Magához ölelte.

Megcsókolták egymást, és visszamentek az épületbe. Kouki az asszony haját cirógatta. Nedves volt a tengeri levegőtől. Aztán mire észbe kaptak, már az ágyban találták magukat. Most nem kérdeztek és nem válaszoltak. Egyre fájdalmasabb lett a házasságukról beszélni. Hiába fulladoztak, nem találtak megoldást. Mindössze egymás karjában leltek megnyugvásra.

Kouki türelmetlenül vetette magát kedvesére. Szinte le tépte róla a ruhát, kapkodva rángatta le saját nadrágját. Rinko halkán nyöszörgött, de azért ugyanolyan hevesen szabadult meg alsóneműjétől, mint a férfi.

Ugyanúgy kínozza a vágy.

Vége mezítelenek voltak. Zihálva ölelték egymást. Bőrük egymáséhoz ért, és semmire választhatta el őket egymástól. Sem Rinko férje, sem a világítótorony fénye vagy a tengeri szellő vagy akár a szoba levegője. Olyan szorosan ölelték egymást, hogy csontjuk a másik testébe nyomódott, szájuk összetapadt.

Lázás szenvedélyük hamar a csúcsra ért. Rinko kiszáradva megrázkódott és elernyed, a férfi pedig, mikor már biztos volt benne, hogy kedvese kielégült, abbahagyta a mozgást. Az ágyukban lezajló vihar egyetlen tanúja az olvasólámpa ferde fénycsóvája volt a párnán.

Miután egy pillanat alatt vadállatokká változtak, hörgöve birkóztak, és falták a másikat, most olyanok lettek, mint a jámbor kiscicák. Lábukat egymáséra tették. Rinko teste mámortól és szenvedélytől melegen ragyogott. A férfi egész testével magába szívta ezt a meleget. Testbeszéd, gondolta.

Kettejük teste valamiképpen most is kommunikált. A szavak néha nem elégségesek, sőt, inkább összezavarják a

dolgokat. Ilyenkor jobb a testükre hagyni a társalgást. Attól, hogy feltámad bennük a vágy, fizikailag összekapcsolódnak, kielégülést és megnyugvást találnak egymásban, minden problémájuk elhalványul, bármilyen megoldhatatlannak tűnt is azelőtt.

Ahogy most is, édes kimerültségben feküdtek egymás mellett, elfeledték az előbbi nyomott hangulatot. Semmit nem oldottak meg, de hagyták, hogy testük beszéljen helyettük, és ezáltal megértették és elfogadták egymást.

A tudat, hogy a társa szexuálisan kellőképp kielégült, meghozza a férfi lelki békéjét, és növeli önbizalmát.

– Jó volt? – kérdezte.

Nem mintha kérdeznie kellett volna, elég lett volna felidézni magában, milyen volt az asszony pár perccel ezelőtt, de hallani akarta. Rinko azonban nem szerezte meg neki ezt az örömet. Anélkül, hogy egy szót szólt volna, még jobban hozzá bújt, és homlokát a mellkasához nyomta. Igen, válaszolni kellett volna, de az asszony túl szégyenlős volt hozzá, hogy kimondja. Talán ezért hallgatott.

– Szeretsz egy kicsit?

Ez is felesleges kérdés volt. Rinko elárulja a férjét, hogy vele lehessen, nyilván nem közömbös a számára. De azért megkérdezte még egyszer.

Ez alkalommal Rinko már válaszolt.

– Nem – mondta kurtán.

A férfi felé fordult.

– Gyűlölöm ezt az egészet – közölte az asszony kategorikusan.

– Ezt?

– Hogy ezt csinálom veled.

Mit akar ezzel mondani? Ennek semmi értelme.

Rinko fátyolos hangon folytatta.

– Nem szeretem, amikor így együtt vagyunk, és teljesen kivetkőzöm magamból. Rettenetes érzés, hogy ilyenkor elvesztem minden önuralmammat.

Elveszti az önuralmát? Vajon nem azt jelenti ez, hogy tökéletes kielégülést talál a kapcsolatukban, hogy gyönyört és megkönnyebbülést érez?

– De ha egyre jobb neked... – mondta Kouki bizonytalanul.

– Olyan, mintha csapdába estem volna.

– Én estem – beléd.

– Akárhogy is, szégyelld magad, hogy ezt teszed velem.

– Elnézést, de te tehetsz róla.

– Hogy én?

– Túlságosan ennivaló vagy.

Rinko láthatóan elképedt, amiért a férfi úgy beszél róla, mintha egy szelet sütemény volna.

– Ha nem volnál ilyen, nem örülnék így meg tőled.

– Olyan új ez az egész.

– Mi?

– Hogy... így vagyunk.

Kouki az ágy melletti órára pillantott. Tizenegy múlt valamivel. Bármit akarjon is tőle Rinko, nincs hozzá már ereje, de ahhoz még korán van, hogy elaludjanak. Szeretett volna egy kicsit még gondtalanul lebegni, meztelenül összebújva élvezni a pillanatot. Erről újra eszébe jutott, mit kérdezett az előbb.

– Szóval szeretsz egy kicsit?

– Mondtam, hogy nem – felelte Rinko. Láthatóan nem akarta abbahagyni a szócsatát.

– Akkor miért...

– Miért adtam meg magam ilyen könnyen? Erre gondolsz?

Olyan rosszkedvűen csengett a hangja, hogy Kouki hozzáfűzte:

– Sose hittem volna, hogy egy ilyen szép nő egyáltalán észrevesz.

– Te is szép vagy.

– Hazudsz. Akarod tudni az igazat? Egyáltalán nem volt önbizalmam.

– Pontosan ez tetszett benned, hogy nincs önbizalmad. A korodbeli férfiak annyira nagyra vannak magukkal. Muto-gatják a névjegyüket, és másról sem tudnak beszélni, mint hogy milyen fontos beosztásban dolgoznak, a hatalmukról és a presztízsükről. De te nem próbáltál semmi ilyesmivel le-hengerelni.

– Hidd el, hogy szerettem volna, de nem tudtam mivel hencegni.

– A nőket nem érdekli az ilyesmi. Olyan férfit akarnak, aki gyengéd, akinek egyfajta kisugárzása van...

– Kisugárzása?

– Igen. Te egy kicsit fáradtnak látszottál, és valahogy magányosnak.

Bármilyen volt is a kisugárzása, amikor megismerkedtek, az biztos, hogy szellemileg kimerült volt.

– Azt mesélted, hogy van egy kis időd, és elhatároztad, hogy a Sóva-korszak emlékezetes asszonyait fogod tanulmányozni, és ez érdekesnek tűnt. Azonkívül...

– Azonkívül?

– Hihetetlenül jó voltál. – Rinko a távolba meredve, könnyedén vetette oda.

Még soha, egyetlen nő sem mondott ilyet Koukinak. Többnyire ki tudta elégíteni a nőket, akikkel együtt hált, leg-

alábbis így vélte, de sose tartotta magát elsőrangú szeretőnek. Nem mintha ezt egy férfi megmondhatná. Ebben a kérdésben a férfiak kénytelenek a nők véleményére hagyatkozni, mégpedig olyan nőkére, akinek megfelelő összehasonlítási alapjuk van. De az, hogy most Rinkótól hallotta, attól a nőtől, akit ennyire szeret, még büszkébbé tette. Legalábbis, ha szó szerint veheti.

– Nem tréfálsz? Komolyan gondolod?

– Persze. Különben miért mondanám?

Kouki felnevetett örömeiben:

– Szóval megütöm a mértéket?

– Tökéletesen – felelte Rinko habozás nélkül. – Biztos már nagyon sok nővel voltál – tette hozzá.

– Nem.

– Nem kell eltitkolnod, főleg hogy hasznom van belőle.
– Miután két teljes napot együtt töltöttek, Rinko gátlásai kezdtek elmúlni.

– Az előbb azt mondtad, hogy mindez új neked. Mi volt előttem?

– Hogy érted ezt? – Rinko nyilván nagyon jól értette, azért kérdezett rá, hogy aláhúzza a fontosságát.

– Úgy értem, milyen volt... vele.

– Néhányszor már kezdtem érezni valamit, de nem sűrűn.

– Akkor nem is igazán...

– Ezért olyan gonoszság tőled, hogy mindezt megtanított nekem.

– Hidd el, nagyon gyorsan tanulsz. Őstehetség vagy.

– Ez kell hozzá? Tehetség?

Fiatalnak és bájosnak látszott, amikor komoly arccal ilyesmit kérdezett. Kouki hátulról megfogta a mellét.

Semmi se teszi büszkébbé vagy boldogabbá a férfit, mint ha a szeretett nőt ő ébresztheti rá a test gyönyöreire. Amikor a nő fiatalon és tapasztalatlanul felfedezi önmagát, még tömör, mint a frissen kipattant bimbó, aztán ahogy fokozatosan kienged, egyre hajlékonyabb lesz, míg egy nap kivirágzik, akár egy gyönyörű rózsaszál. Ha a férfi részt vehet ebben a folyamatban, ha kezei közt virágzik ki a nő, megnyugodhat, hogy soha el nem halványuló nyomot hagyott benne, és ez a tudat olyan mély meglepődéssel tölti el, ami új értelmet adhat életének.

Rinko egyértelműen azt állította, hogy ő, Kouki tanította mindenre. Vagyis egyedül ő volt képes felébreszteni benne a nőt. Azt is bevallotta ezzel, hogy egészen mostanáig semmit nem érzett, hogy a házassága nem nyújtott számára örömet.

– Boldog vagyok – suttogta Kouki az asszony fülébe. – Most már tudom, hogy sose felejtesz el. – Mintha éket vert volna az asszony testébe, tömör, vastag éket, a csípőjétől egészen a feje tetejéig. Rinko most már akárhogy küzd ellene, sose szabadulhat tőle teljesen. – Sose engedlek el.

– És ha nem is akarok elmenni? Akkor mit teszel? – Miután a férfi nem válaszolt rögtön, Rinko makacsul folytatta: – Nem rémiszt meg a gondolat?

A kérdés Kouki eszébe juttatta, hogy nem sokkal napnyugta előtt Rinko azt suttogta, fél. Az asszony akkor a benne dúló heves érzelmekre utalt. De most úgy tűnt, a rideg válaszágról beszél.

– Mindketten a pokolba kerülünk emiatt.

– Gondolod?

– Nem tudom, hogy te is ott végzed-e, de én mindenképpen. – Rinko hozzá tapadt. – Szoríts magadhoz, ne engedj el...

Még mindig benne lüktetett az előbbi szenvedély, de az agya és a teste közt lévő mély szakadék miatt képtelen volt elengedni magát.

Kouki gyengéd szavakat suttogva próbálta megnyugtítani. Közben azon morfondírozott, milyen furcsa dolog a szerelem.

Úgy vélte, hogy a férfi gyönyöre gyengébb a nőénél. Az érett férfi éppen ezért nem annyira saját örömeire koncentrál, hanem sokkal izgalmasabbnak és hálásabb feladatnak érzi, ha társát minél nagyobb gyönyörhöz segítheti. Az ilyen korú férfiak, mint Kouki, már nem akarnak minél gyorsabban és többször a csúcsra jutni. Ők már nem olyan önzők. Minél több gyönyört tudnak nyújtani, annál sikeresebbnek érzik magukat, annál inkább eltelnék energiával. Néhány nő nehezen fogadja el, hogy egy férfit az is kielégíthet, ha a dolog egyoldalú, ha az alkalommal csak ő biztosít élvezetet, pedig micsoda gyönyörűség a férfi számára ez az aktív szerep, a pusztá gondolat, hogy a nő gyönyöre az ő felelőssége.

Rinko példának okáért olyan tiszta és nehezen megközelíthető volt, mint a *kajso* stílusú kalligráfiák, amelyeket alkotott. De mihelyt sikerült megszabadulnia a kötöttségektől, ahogy felfedezte saját testét, valósággal lánggra lobbant, úgy viselkedett, ahogyan egy gátlásait levetett, érett asszonyhoz illik, míg végül teljesen feloldódott a gyönyör tengerében. Kettős folyamat volt ez; egyrészt darabjaira hullott, másrészt kialakult új énje, amely végre igazi természetét tükrözte. Semmi nem olyan izgató egy férfi számára, semmi nem vilányozza így fel, mint ha közelről figyelheti a szeretett nő átalakulását. Ha az ember nyomon követheti ezt a folyamatot, ösztönösen megérti, mit jelent embernek, nőnek lenni, megmerítkézhet a nők kimeríthetetlen erőforrásaiban, és gyönyörködhet számtalan arcukban.

De a megfigyelő, a kívülálló élvezete határozottan korlátozott. Noha a férfi lobbantja fel az érzékiség tüzét, és uralja a folyamatot, mivel két test kapcsolatáról van szó, egyikük sem lehet teljesen passzív a másik pedig csak aktív. Lehet, hogy kettejük közül a férfi talál ki új, művészi pozitúrákat, technikákat, de ahogy a nő egyre szenvedélyesebben, egyre inkább felajzva válaszol rájuk, maga is izgalomba jön, és tár-

sa után siet. Mire észbe kapnának, már mindketten elvesztek az érzékiség mélységeiben, egymás kezét fogva botorkálnak az útvesztőben.

Bármennyire különböző utakon jutunk is el az ekstázisig, amíg együtt vagyunk, nem fenyeget a veszély, hogy magányosan zuhanunk a pokolba, gondolta Kouki. Az asszony hozzá simult, ő pedig lassan cirógatta a hátát, és közben Rinko félelmén tűnődött. Az asszonynak igaza van abban, hogy ha így folytatják, szenvedélyük ilyen erősen lángol továbbra is, elveszthetik lábuk alól a talajt. Rinko szemében ez maga lenne a pokol, és az asszony inkább szakít vele, mint hogy erre a sorsra jusson.

De Kouki egyáltalán nem tartotta halálos bűnnek, ami kettejük között történt. Igaz, vét az erkölcsi törvények ellen, hiszen felesége, gyermeke van, mégis egy másik férfi feleségével tart fenn kapcsolatot. De mégsem lehet bűn, ha két, egymást szerető ember enged vágyának. A józan ész és az erkölcs koronként változhat, de két szerető egyesülésében van valami egyetemes, örök igazság.

De bárhogy is érezzen, amíg Rinkót nem tudja meggyőzni erről, szerelmüknek nincs jövője. Ha az asszony fél, kapcsolatuk nem mélyülhet el.

– Nem jutsz pokolra – mondta Kouki, és végigsimított az asszony kerek csípőjén. Rinko bőre még mindig forró volt.
– Nem csinálunk semmi rosszat.

– De igen.

Amellett, hogy lelkipurdalása volt a férjével szemben, úgy érezte, halálos bűnben él. Ennek forrását nem volt nehéz kinyomozni; Rinko egy keresztény hittérítők által alapított iskolába járt.

– De szeretjük egymást.

– Akkor se helyes, amit teszünk.

Kouki rájött, hogy az asszonyról leperegnek a logikus érvek. Ha Rinko úgy döntött, hogy a pokolra kerül, ő mindössze annyit tehet, hogy vele tart.

– Rendben, de én sose hagylak el.

Ha tovább folytatják viszonyukat, lehet, hogy mindketten a maguk külön poklára jutnak, de ha megtartóztatják magukat, egyáltalán nem biztos, hogy bebocsátást nyernek a mennyek országába. Ebben az esetben pedig miért ne adjuk át magunkat a szenvedélynek, és hányjunk fittyet a következményekre, gondolta Kouki.

Őszi égbolt

A szemközti épület homlokzata vidáman ragyogott a napsütésben. A három nappal ezelőtti tájfun végre véget vetett a hosszú nyárnak, és a fojtogató hőséget friss őszi idő váltotta fel.

Kouki hátradőlt székében. Végzett az aznapi negyedik újsággal is, és kinézett a napsütötte ablakon. Már tizenegyre járt, de a szobában békesség és nyugalom honolt, az egyetlen hang a titkárnő szövegszerkesztőjének halk, ritmikus kopácsolása az ajtó mellől.

A referenciarészleg a hatodik emeleten, a folyosó legvégén volt. Amikor az ember kilépett a liftből, jobbra fordult, először egy kis recepcióhoz jutott, majd azon túl következett az ő szobájuk.

Kouki ide indult minden reggel, és ért be tíz órakor.

Jelenleg négy férfi és a titkárnőjük dolgozott itt. A férfi kollégák közül Szuzuki volt a referenciarészleg vezetője. Három évvel idősebb Koukinál, és egy társadalomtörténeti munkát szerkesztett. Jokojama egy évvel volt idősebb nála, ő egy üzleti szempontok szerint készített statisztikai áttekintésen munkálkodott, Muramacu pedig két évvel volt fiatalabb, és egy új szótárt állított össze. Kouki a Sóva-korszak történetét kutatta. Mindannyian maguk választhatták meg, min akarnak dolgozni, és azt is, mennyi időt szánnak rá. Mind a négyen parkolópályára kerültek, és azóta az „ablakon kibámulók” törzséhez tartoztak. Azokat az alkalmazottakat csúfolták így, akiknek kevés vagy nem igazán fontos munkájuk mellett bőven van idejük egész nap az ablakon bámulni kifelé. Ebben az irodában nem kellett hajtani, itt lassan múlt az idő.

Koukit eleinte idegesítette ez a ráérős tempó, hiszen mind ez ideig egész máshoz szokott. De fél év alatt belerázódott, és egyre kevesebbet gondolt elvesztett pozíciójára. Ma, miután megérkezett a munkahelyére, és nem talált semmi

olyasmit az asztalán, amivel foglalkoznia kellett volna, szokása szerint átfutotta a reggeli lapokat. Aztán rágyújtott, kinézett az ablakon a szemközti, napfényben ragyogó irodaház mellett két tovaúszó, hófehér felhőre és az előttük tornyosuló tévéantennára. A békés égbolton vonuló felhőkről Rinko jutott az eszébe. Lelki szemei előtt megjelent az asszony fehér bőre, fülében csengett a kiáltás, amellyel öröme csúcsára jut.

Azután rádöbbsent, hogy ezen a nyugodt őszi délelőttön feltehetőleg ő az egyetlen ember az egész épületben, akinek nincs más dolga, mint hogy egy nő puha bőréről álmodozzon, és ismét elöntötte a düh. A régi munkája mellett nem kínlódna ennyire, lefoglalnák a gondolatait az értekezletek, az elkészítendő szövegek.

Néhány pillanatig még a felhőket nézte, majd hirtelen felállt, mintha most jutott volna az eszébe valami fontos tenivaló. A kollégái ügyet sem vetettek rá, olvastak, vagy számítógépük monitorját bámulták. Kouki gyorsan körülnézett, aztán kiment az irodából, el a lift mellett, a lépcsőház ajtajáig. Kinyitotta, és kiment a lépcsőfordulóra. Egész délelőtt Rinkóról álmodozott, és alig várta, hogy felhívhasa. Most már biztos egyedül van otthon.

Becsukta az ajtót maga mögött, hogy ne lássák, és elővette a mobiltelefonját. Régi, tevékeny életének ez az emléktárgya most jól jött a titkos hívásokhoz. Kihúzta a rövid antennát, és tárcsázott. Rinko rögtön beleszólt, és mintha tudta volna, hogy ő hívja.

– Én vagyok – hallatszott a hangja. Kouki még egyszer körülnézett, nem látja-e valaki.

– Hallanom kellett a hangodat – suttogta.

– Nem dolgozol?

– De igen, de rád gondoltam, és aztán...

– Mi történt?

– A felhők az égen rád emlékeztettek...

– Tényleg? Még nincs is ebédidő.

- ...és megkívántalak.
- Ne akard, hogy erre gondoljak.
- Nincs kedved visszamenni Kamakurába?

Csaknem két hét telt el a kamakurai kirándulásuk óta. Kouki akkor szinte betegre aggódta magát, mi fogadja otthon az asszonyt. Mit szól a férje ahhoz, hogy két éjszakát házon kívül töltött? Másnap, amint lehetett, telefonált, de Rinko nyugodt hangon biztosította, hogy minden rendben van. Egyáltalán nem tűnt izgatottnak. Furcsa házasság az övék. A férje vagy igazi papucs, vagy Rinko ügyesen túljárt az eszén. Kouki megkönnyebbült, hogy nem történt semmi baj. Ennek ellenére tudta, hogy ismét ugyanígy fog aggódni, amikor Rinko meg ő ismét együtt töltik az éjszakát.

– Most kedden lesz egy hagyományos nó-előadás. – Kouki régóta tudott erről a kamakurai színházi eseményről, ahol máglyák fényénél játsszák a darabot, de még egyszer sem ment el. – Ha van kedved, veszek rá jegyet. De sokáig tart, és ismét ott kell töltenünk az éjszakát.

– Rendben.

Rinko gyors válasza váratlanul érte Koukit.

– Biztos vagy benne, hogy nem lesz semmi baj? – kérdezte.

– Nem. De szeretnék elmenni – felelte határozottan.

Láthatóan biztos volt a dolgában. Egyértelmű volt, hogy Rinko ezúttal félretette erkölcsi aggályait. Eljön, mert ezt akarja.

– Remek. Akkor megveszem a jegyeket.

– De az még három teljes nap... – Mihelyt a nő ajkán kicsúsztak a szavak, legszívesebben visszaszívta volna őket. – Nem érdekes. Várhatok. Elvégre te is vársz, ugye?

Kouki megnyugtatóan mormogott valamit. A feleségével való intim kapcsolat már rég a múlté.

– Te tettél ilyenné. Az egész a te hibád – korholta Rinko.

Amikor Kouki visszament az irodába, a titkárnő közölte vele, hogy az előbb kereste bizonyos Kinugava úr. Kouki egyetlen Kinugavát ismert, a Tonicsi Művelődési Központ igazgatóját, aki annak idején összehozta őket Rinkóval. Kouki ez alkalommal nem a mobiltelefonját használta, az irodai készülékről hívta vissza. Kinugava szerencsére benn volt. Este a városban lesz, nincs-e kedve vele vacsorázni? – kérdezte. Kouki megbeszélte, hogy hatkor találkoznak egy ginzai kiskocsmában, aztán letette a kagylót.

Az irodában álmosan telt az idő. Szuzuki nagyot ásított, és a négy férfi, mintha csak valami jelt kapott volna, összenézett.

– Milyen csodálatos nap – szólalt meg Szuzuki. – Nincs sem túl meleg, sem túl hideg. Tökéletes egy kis golfozáshoz.

A többiek mind helyeslően bólogattak, beleértve Koukit is, pedig ő újabban nemigen golfozott. Azelőtt hetente legalább egyszer játszott, de most, hogy jóval több szabad ideje volt, nemigen ment ki a pályára. Egyfelől nem kellett üzleti kapcsolatokat ápolni, de nem csak erről volt szó. Immár nem vonzotta a játék. Talán az ilyen kikapcsolódás csak akkor igazán jó szórakozás, ha zsúfolt napirendjébe illeszti be az ember. Persze voltak olyanok is, mint Szuzuki, akik arra használták a rájuk kényszerített tétlenséget, hogy fejlesszék tudásukat.

– Csak azért, mert nincs sok dolgunk, nem hagyhatjuk el magunkat – mondogatta Koukinak, mit sem sejtve kollégája titkos viszonyáról. Kouki viszont úgy vélte, hogy a szerelem sokkal inkább fiatalon tartja az embert, mint a golf, de nem merte mások előtt hangoztatni álláspontját.

Délig beszélgettek, aztán valamennyien felálltak, és kisiettek a szobából, mintha egy percig sem bírnák tovább. Általában a cég kávézó-éttermébe mentek, de Kouki szívesen ebédelt egy közeli tésztavendéglőben is. A vállalat más munkatársai is megfordultak ott, és Kouki néha összefutott korábbi részlege fiatal alkalmazottaival, ami az ő számukra láthatóan ugyanolyan kínos volt, mint neki. Nem tudták, ho-

gyan köszönjenek korábbi főnöküknek. Kouki eleinte csak némán biccentett feléjük, de mostanában már eléggé megváltozott ahhoz, hogy nyugodtan odaköszönjön, megkérdezze, hogy vannak.

Este a kiskocsmában találkozott Kinugavával. Kinugava járt már itt korábban is, de azóta a helyet felújították, alig talált rá.

– Jóságos ég, ez teljesen megváltozott. Már azt hittem, rossz helyen járok – magyarázkodott. A kocsmá az átépítéstől nem lett nagyobb, de több ülőhely lett, és a régi, fénylő fekete asztalokat és pultot egyszerű, matt fa váltotta fel. Megdöbbentő volt a változás.

– Egy kicsit túl világos lett, nem? – mondta Kinugava.

A magukfajta régi törzsvendégek hiányolhatták a megszokott hangulatot, de a fiataloknak valószínűleg így tetszett jobban a hely. A tulaj csak vigyorgott.

– Határozottan rosszabb lett – helyeselt Kouki. Ezt szeretne igazán ebben a helyben. Itt egy pohár mellett nyíltan beszélhet. Azt rendelték, amit a tulaj javasolt, papagájhal-szasimit és sítakegomba, kis fehér hal, rák és ginkgógyökér agyagedényben gőzölgő ízes keverékét. Aztán koccintottak, és felhajtották a sörüket.

– De rég csináltam ilyet. Úgy értem, hogy kijöjjenek egyet inni a Ginzára.

– Én fizetek. Jövök neked.

– De mennyire. Ne félj, nem hagyom, hogy elfelejtsd.

Kouki a művelődési háztól kapott honoráriumára gondolt, de Kinugava nem így értette. Ő azért várt hálát, mert bemutatta Rinkót.

– Na és hogy van a mi kis kalligráfia-tanárunk?

Most, hogy barátja ilyen nyíltan rákérdezett, Kouki gyorsan a söréhez menekült.

– Találkoztok még, nem?

– Időnként.

– Nagy játékos vagy. Nem is gondoltam volna rólad.

Mivel Kinugava mutatta be őket egymásnak, Kouki ejtett néhány szót arról, hogy járnak egymással, néhány hónappal azután, hogy kapcsolatuk elkezdődött.

– A minap benézett a központba – folytatta Kinugava. –

Valahogy megváltozott. Olyan szexi lett.

A *kajso*-kalligráfia tanfolyam véget ért. Rinko talán egy másik kalligráfia-oktatóval járt ott, gondolta Kouki.

– Ha rám hallgatsz, kicsit lazítasz a dolgon. Komoly bajba kerülhetsz, ha túl messzire viszel egy ilyen nőt.

Úgy hangzott, mintha Kouki szereleméhes, bukott nővé tett volna egy ártatlan, gyanútlan háziasszonyt. Persze érthető, Kinugava miért látja így a dolgot, Kouki mégse érezte úgy, hogy az ujja köré csavarta Rinkót. Az efféle megjegyzések látszólag védik a nőket, pedig igazából abból fakadnak, hogy a férfiak gyermekként kezelik őket.

Kouki nem valamiféle csalafinta trükkel vette rá Rinkót arra, hogy megcsalja a férjét. Egyáltalán nem volt egyoldalú a dolog. A szerelemhez két ember kell. Csak akkor jön össze a dolog, ha két ember között kölcsönös vonzalom támad, amikor az egyik a hal, és a másik a tenger, ahogy a közmondás tartja. Kouki egyáltalán nem akart mentegetőzni, de biztos volt benne, hogy mikor találkoztak, Rinko keresett valamit. Talán nem jutott el odáig, hogy megcsalja a férjét, de az se kérdéses, hogy kielégítetlennek érezte magát. Ezt egyértelműen elárulták a házasságáról tett, szűken mért megjegyzések. Amikor a társalgás ebbe az irányba terelődött, mindössze annyit mondott, hogy „nem kellemes” odahaza lenni. Ezután valóban Kouki kezdeményezett, de a nő készségesen reagált. Most pedig mindketten egyformán szenvedélyesek, sőt, Rinko sokkal inkább fittyet hány a társadalmi szabályokra, mint amire ő valaha képes lesz.

Persze Kinugava mit sem tud erről.

Amikor a forró szaké megérkezett, Kouki töltött barátjának.

– Nem mesélt semmit, amikor találkoztatok? – kérdezte.

– Nem. A másik tanárral volt, úgyhogy nemigen beszélgethettünk, de úgy láttam, gondjai vannak.

– Csakugyan?

– Lehet, hogy csak képzelődés, de mintha rágódott volna valamin. Meg kell hogy mondjam, ettől még szexibb lett.

Nem volt valami kellemes rádöbbenni, hogy barátja ilyennek látja Rinkót. Kouki inkább témát váltott. Hogy megy a bolt?

Úgy tűnik, sorra épülnek a kulturális központok, és emiatt elég nagy a verseny. Kinugava központjának valamilyest előnyt biztosított, hogy már működött egy ideje, mégis arra kényszerültek, hogy gyökeresen átszervezzék munkájukat. Ezért is volt Kinugava ma a környéken: egész nap a központi irodában tárgyalt arról, mi legyen a követendő stratégia.

– Akárhogy is, nem könnyű, bármit is teszek. Hidd el nekem, te jártál jól – fejezte be.

– Dehogyan...

Egy ilyen könnyű munkának, mint Koukié, megvannak a maga nehézségei. De mi értelme Kinugavára zúdítani a problémáit. Jobban teszi, ha ráhagyja.

Kinugava irigykedve sóhajtott:

– Egy ilyen nagyvállalatnál, amilyenél te dolgozol, az ember ugyanúgy megkapja a fizetését, ha csak ül, és vakarja a fenekét, mint akkor, ha halálra gürcöli magát.

Volt benne valami. Bár Kouki már nem kapta az osztályvezetőknek járó juttatásokat, valójában nem volt sokkal kisebb a fizetése.

– Nem én akartam, hogy ennyire ráérjek – morogta.

– Tudom. Alig várom, hogy követhessem a példádat: lazítsak egy kicsit, és találjak magamnak egy ilyen pipit.

– Ugyan már, rosszul látod a helyzetet.

– Az ember azért hajt, hogy a végén találjon magának egy megfelelő nőt, és a magáévá tegye. Ezt látod a természetben is. A hímek mindent elkövetnek, hogy élelmet találjanak, és legyőzzék a vetélytársaikat, és a végén egy nőstény teste és némi szeretet a jutalmuk. Ez hajtja a férfiakat újra meg újra halálos küzdelemre.

Kouki zavarban volt, félt, hogy az étteremben mások is hallják a kiselőadást. De Kinugava folytatta.

– Nem azt mondom, hogy te tettél bogarat a fülembe, de újabban majd megveszek azért, hogy romantikus kapcsolat legyen egy elbűvölő nővel. Gondolom, az én koromban ez már nevetséges.

– Pont fordítva. Minden férfi így érez, amikor öregedni kezd.

– Hát nem tudom. De az biztos, hogy egyre jobban félek. Nem akarok úgy meghalni, hogy kihagyok valami fontosat az életemből.

Kinugava egész mostanáig a munkájának élt. Amíg az újság hírrészlegénél volt, szinte másról sem beszélt, mint a politikai és a társadalmi problémákról, nemigen érdekelték a nők. Most, hogy Kouki azt hallotta a szájából, romantikus kapcsolatra vágyik, leesett az álla a csodálkozástól. Vajon azért változott így meg, mert a kulturális központban rendszeresen találkozik vonzó nőekkel, vagy csakugyan öregszik, ahogyan ő mondta az előbb?

– De talán már le is késtem róla. – Kinugava talán máris megijedt, és visszavonulásba kezdett. – A szerelemhez sok energia és bátorság kell.

Kouki egyetértett vele.

– Különben is, az én munkám nem piknik – folytatta Kinugava. – Te most, hogy parkolópályára állítottak, nyu-

godtan szórakozhatsz, de én egyelőre játékban vagyok. Nem állítom, hogy a csúcson lennék, sőt a közelében sem, de azért még nem írtak le. Az ég mentsen meg attól, hogy valaki megtudja, viszonyom van. Az egész rohadt társadalmat a féltékenység és a fúrás élteti.

– Talán minél feljebb jutsz, annál kevésbé lehetsz szabad – vélte Kouki.

– Akárhogy is, pénzre és szabad időre volna szükségem. Pénz nélkül nem volnék nyugodt. Neked szerencséd van. – Kinugava egy kicsit túl könnyedén vetette oda ezt a megjegyzést.

Kouki tiltakozhatott volna, de maga is tudta, kollégái többségénél jobban van eleresztve. Az éves jövedelme csaknem húszmillió jen volt; a szetagejai divatos kertvárosban lévő házát a szüleitől örökölte, egyetlen lánya is férjhez ment már. Azonkívül most; hogy a felesége részidőben dolgozott annál a kerámiacégnél, nem kellett nagyon megnéznie, mire költ. Kétségtelen, hogy a Rinkóval való kapcsolatában sem okozott gondot, mi mennyibe kerül.

Amíg Kouki ezen tűnődött, Kinugava töltött még egy kis szakét. Az apró, vékony, fehér porcelánból készült pohárban ámbraként ragyogott az ital. Koukinak a kezében tartott pohárról is Rinko halvány bőre jutott az eszébe. Vajon mit csinálhat most? Kinugava pedig mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

– Annyira teli vagy energiával... Istenemre, irigyellek. – A csipkelődő hangnem elárulta, hogy a szexről beszél. – Gondolom, nem unatkozol Rinko mellett?

Erre nem kellett válaszolni. Kouki elengedte a füle mellett a kérdést. De Kinugava tovább erősködött.

– Nem szívesen vallom be, de teljesen kijöttem a gyakorlatból.

– És mi a helyzet odahaza?

– Semmi. Méghozzá jó ideje. És nálad?

Kouki is a fejét rázta.

– Van ilyen – bölcsekedett Kinugava. – A mi korunkban az asszony már inkább a barátunk. Nehéz vágyat érezni iránta.

– Úgyhogy inkább máshol próbálkozunk.

– Én is szeretnék, de nincs olyan szerencsém. Nekem nincs barátnóm. Őszinte legyek, talán azt sem tudnám, mit kezdjek velem.

– Egy új nővel az ágyban is más.

– Kedves tőled, hogy ezt mondod, azonban ha az ember olyan sok időt töltött a partvonalon, mint én, hidd el, nem könnyű újra kezdeni.

– Ugyan már...

– Lehet, hogy tényleg túl öreg vagyok, de rájöttem, hogy megvagyok nélküle. Ha az ember eleget mondogatja magának, hogy ez a dolgok rendje, egy idő után már nem is hiányzik annyira.

– Ne beszélj úgy, mint egy vénember.

– Tényleg, ez is olyan, mint minden más egyéb. Ha az ember egyszer le tudott szokni róla, megvan nélküle. De minél tovább vagy meg nélküle, annál kevésbé vagy férfi. – Egyetlen korttyal lehajtotta a maradék szakét. – Talán csakugyan más lenne egy másik nővel. Nem tudom.

Kinugava nagyon más volt, mint rendesen. Akár azért, mert megviselte a munkájával járó stressz, akár azért, mert senki mással nem beszélgethetett ilyesmiről, egész este a másik nemről filozofált. Kouki alig várta már, hogy hazamehesen, de Kinugava még egy palack szakét rendelt.

– Na és mit szól hozzá a férje? – kérdezte váratlanul. – Nyilván sejti, mi történik.

– Nem vagyok biztos benne.

– Mi baja lehet annak az alaknak? – Kinugava elgondolkodva ivott. – Majd meglátod, előbb-utóbb beront a főnököd irodájába, és a fejedet követeli. Tudtad, hogy orvos?

– Te mondtad.

– Az ember azt hinné, egy orvos tudja, hogyan szerezzen örömet a nőknek, de talán nem így van. Mit lehet tudni. Lehet, hogy csak bátortalan. Tudja, hogy a felesége megcsalja, de inkább szemet huny, mert nem meri felhozni a dolgot. Lehet, hogy az ágyban sem jó.

– Oké, oké, elég ebből.

– De tényleg. Meglepődnél, ha tudnád, hány sikeres ember van így. Mindenben nagymenők, csak ott nem, ahol igazán számít.

– Gondolod?

– De előbb-utóbb rajtakap titeket, és akkor nagy szarban lesztek. – A komor jóslat után hozzátette: – Ezért kell óvatosan bánnod a nővel.

– Titkos viszony?

– Úgy bizony. Semmi komoly. Akár a halk zene.

Talán az bántotta a hiúságát, hogy neki nem sikerült szeretőt találni, de képtelen volt ejteni a témát.

– Persze az is lehet, hogy egyszerűen csak ravasz a fickó.

– Hogy érted?

– Úgy, hogy talán ő is csalja Rinkót. Lehet, hogy mindketten tudnak a másikról, és a házasságuk érdekében mindketten félrenéznek.

Kouki, hogy lezárja a társalgást, az órájára pillantott, aztán a számlát kérte. Ha tovább marad, csak alkalmat ad Kinugavának, hogy tovább vájkáljon a magánéletében.

*

Három nap múlva a Simbasi állomásnál találkozott Rinkóval. A csúcsforgalom ellenére sikerült két egymás melletti ülést foglalni az új, luxus Zöld kocsiban. A kertvárosokból bejárók ültek körülük, javarészt vezérigazgató-külsejű, idősebb férfiak. Hála istennek, egyiküket sem ismerte. Ők voltak az egyetlen pár a kocsiban. Elképzelte magában, mit szólnának a munkatársai, ha most látnák. Rinko bőrszínű sálat és kosztümet viselt. Elégedetten bújt a férfihoz.

– Olyan jó, hogy megint elmehetek veled valahová –
suttogta.

Kouki azt hitte, azért ilyen izgatott és boldog, mert láthatja a híres kamakurai nó-előadást, de más oka volt.

– Meséltem neked Henmiről, a barátnőről? Tudod, aki ipari formatervező.

– Akivel együtt jártál középiskolába, aztán Amerikába ment egyetemre?

– Igen: Egy híres részvénytársaság elnökével járt, de nemrég szakítottak.

– Mi történt? A férfi felesége megtudta?

– Jaj, dehogy, annál jobban vigyáztak. Kiotóba, sőt Hong-kongba mentek, ha együtt akartak lenni, de mindig külön utaztak. A szuperexpresszen külön Zöld kocsikban ültek, egyikük a kilencesben, a másik a tízesben, és amikor külföldre mentek, más-más repülőjáraton utaztak. Henmi azt mondta, mindig kidobott pénznek érezte, hogy az első osztályon ül. Inkább repült volna turistaosztályon, de a kedvese mellett.

– A férfi csak igyekezett elkerülni a botrányt.

– Igen, de nem rettenetes mindenhová egyedül menni? Az ember szinte azt sem tudja, miért utazik. Henmi azt mondta, még mindig szereti, de képtelen így folytatni.

– És ezért szakított vele?

– Egy hete találkoztunk, és megesküdtök, hogy soha senkit se fog ennyire szeretni.

Kouki megértette a dolgot, de ugyanilyen ésszerűnek találta a társaság elnökének viselkedését is. Ők a múltkor ugyanígy egymás mellett ültek Kamakurába menet, mint most. Egy kicsit zavarta, hogy együtt utaznak, de úgy okoskodott, hogy elég rövid az út, és ha bárki meglátja őket, mondhatja, hogy csak egy régi ismerősével találkozott. Tudata mélyén pedig az is ott motoszkált, hogy karrierje derékba tört, és nincs sok vesztenivalója.

De ha egészen Kiotóig mennének, vagy pláne a tengeren túlra repülnének, valószínűleg ő is elővigyázatosabb lenne. Nem annyira, mint a szóban forgó férfi, nem ragaszkodna ahhoz, hogy más kocsiiban utazzanak, vagy más repülőjáráttal menjenek, de ahhoz ragaszkodna, hogy nyilvánosság előtt viselkedjenek közömbösen egymással, esetleg tegyenek úgy, mintha nem is ismernék egymást.

Mi más választása lenne? A társadalom elítéli a titkos szerelmi kapcsolatokat. Bünteti a szerelmeseket. Egy dolog, ha az ember azért szenved hátrányt, mert a sarkára állt a munkahelyén. De senki se akarja, hogy azért helyezték alacsonyabb beosztásba, vagy ne léptessék elő, mert más nőt szeret, nem a feleségét. Mindenki leskelődik, botrányok után szaglászik, ezért aztán a férfiak jobban járnak, ha megteszik a szükséges óvintézkedéseket. Bármilyen megbízhatónak és józannak látszanak is kívülről, lehet, hogy legbelül égető vágyakat kell elfojtaniuk, amíg végül ki nem vész belőlük a szabadság és a nyitottság. Kinugavának igaza volt, amikor azt mondta, hogy csupa féltékeny, botrányéhes áruló veszi körül az embert.

Az újságok teli vannak a gazdasági enyhülésről szóló hírekkel, pedig talán még nagyobb szükség lenne arra, hogy lazuljanak a merev erkölcsi szabályok. Ahogy ezen tűnődött, Rinko jobb keze az ő bal kezére kulcsolódott.

– Annyira örülök, hogy mi ketten mindenhová együtt utazunk. – Ujjait a férfi ujjai köré fonta. – Többek között ezt szeretem annyira benned.

Bármennyire jólesett ilyesmiket hallani a szeretett nő szájából, túl sok szempár tapadt rájuk. Férfi és nő nem foghatja nyilvánosan egymás kezét. Kouki óvatosan kiszabadította magát. Rinko megadóan tűrte, nem ellenkezett.

A vonat valamivel hét után állt be a kamakurai állomásra. Elkaptak egy taxit az állomás előtt, és egyenesen a Daitoku-szentélyhez hajtottak, ahol a hátul felállított, ideiglenes színpadon már javában tartott a nó-előadás.

Kouki átadta a jegyeiket a jegyszedőnek, aztán kicsire összehúzták magukat, és elfoglalták a helyüket. A színpadon éppen a *Kijomizu* kjógen bohózat egy jelenete ment, amelyben Kadzsa Taró, a szolga nem akar vizet hozni, ezért démonnak öltözik, hogy ráijessen gazdájára.

Még kora ősz volt. Időről időre enyhe szél futott végig a szentélyt körülvevő fák között, és a színpad körül lobogó máglyák tüze magasra csapott, még jobban kiemelve a sötétséget. A színpadon ismét feltűnt a démon, de ez alkalommal a gazda gyanút fogott, és nem hátrált meg, sőt, végül letépte a démon maszkját. A szolga hiába menekült, gazdája a nyomában volt.

Mindketten ismerték a történetet, ezért nem okozott gondot a számukra, hogy kövessék a színpadon zajló eseményeket. Rinko mosolyogva nézte a darabot, és ismét megfogta Kouki kezét. Mivel a szabadban voltak, a férfi viszonzta a szorítást a sötétben. A nő pedig odahajolt hozzá, és a fülébe súgta:

- Ma is ugyanabban a szobában leszünk?
- Azt hiszem...
- Légy démon ma éjszaka.
- Démon? Én?
- Igen...

Kouki egyszerűen nem tudta, mit felelhetne erre, és közben elkezdődött a következő szám. Ez egy nó-dráma volt, a *Kormoránhalász*. Először vándor szerzetes jelent meg a szín-

padon, és éjszakai szállást kért egy falubelitől. Kouki nézte a színészek visszafogott, múltidéző mozdulatait, amelyek anyyira különböztek a kjógen vígjáték földhözragadt humorától, de közben Rinko kívánsága járt a fejében.

Szeretője újabban egyre inkább érdeklődött olyan dolgok iránt, amelyek ha nem is voltak perverznek mondhatók, némiképp eltértek az átlagostól. Láthatóan izgatta egy kis szadista mellékíz. Lehet, hogy a démonmaszk ébresztett vad képeket benne? Kouki lopva felé pillantott. A máglya fénye ferdén hullott Rinko arcára: a nő profilja vad, vörös fényben ragyogott.

Az előadás nem sokkal kilenc után ért véget. A színpadon eloltották a tüzeket. Amikor kialudtak a lángok, fekete sötétség borult a szentélyre.

Kouki, mintha csak menekülni akarna a hirtelen nyugalom elől, kiment az utcára, leintett egy taxit, és egy kisvendéglőbe vitette magukat. Ismerte a helyet, valamikor amolyan irodalmi találkozóhely volt. Az ajtó hosszú pultra nyílt. Hátul tatamis szobák voltak, de mégis az volt az igazi, ha az ember a pult mellett üldögélve, iszogatva beszélgethetett a cimborákkal.

Kouki három éve nem járt itt, de a főnök megismerte. Kouki nyers kőhalszeleteket rendelt, frissen fogott rákot, grillezett tengeri keszeget. Az étel ugyanolyan csodálatos volt mint régen, egyszerű, de ízletes.

Rinkót magabiztossá tette, hogy itt töltik az éjszakát, és alig kortyolt a sörbe, rögtön szakéra váltott.

– A régi időkben nem csak máglyafénynél adták elő a nő-darabokat? – kíváncsiskodott Rinko. Feltűnt neki, hogy ma este reflektorokat is használtak.

– Az utóbbi időben legalább negyven hagyományos nő-előadást rendeztek Kamakurában, de gondolom, régen, amikor még nem ismerték az elektromosságot, egész más látvány lehetett – felelte Kouki. – Ugyanez a helyzet a kiotói Dai-mondzsi-szertartással, ahol minden nyáron tüzet gyúj-

tottak a hegyen, hogy így búcsúzzanak a halottak szellemétől. Képzeld el: nem voltak utcai lámpák, neonfények, a városra teljes sötétség borult, csak a hegy lángolt vörösen. Ünnepeles, gyönyörű látvány lehetett, amitől az emberek ösztönösen is összeérintik a két tenyerüket, és imádkozni kezdenek. Gondold el, milyen lehetett egy szabadtéri nó-előadás régen, amikor medence is volt a színpad mellett, és az előadást mindössze a szélben lobogó lángok vízen tükröződő fénye világította meg. Jóval erőteljesebb és romantikusabb lehetett a hatás, mint manapság. Varázslatos...

– És a démonok sokkal ijesztőbbek voltak.

Kouki bólintott. Nem felejtette Rinko kívánságát.

Tíz is elmúlt már, mire végeztek a vacsorával. Kouki taxit rendelt és fizetett. Odakinn, maguk mögött hagyva a kedélyes éttermet, a sötéten följük meredő hegy, a levegő fenyoillata ismét eszükbe juttatta, hogy Kamakurában vannak. A nemrég még zibongó szentély most sötéten, mozdulatlanul terült el alant.

Az éjszakai, szinte üres úton alig tíz perc alatt a szállodába értek. Bejelentkeztek, és ugyanazt a szobát kérték, mint legutóbb. Alig léptek be az ajtón, Rinko átkarolta a férfit, Kouki pedig felkapta, úgy vitte át a másik szobába, ahol az ágyra zuhantak.

– Végre kettesben vagyunk – zihálta Rinko.

A vonaton, az előadáson és az étteremben is mindvégig visszafogta magát, tekintettel volt arra, hogy látják őket. De most végre elengedhette magát.

– Egy kicsit berúgtam – közölte.

– Helyes.

– Miért?

– Még izgatóbb vagy.

Rinko szemrehányó pillantást vetett rá, Kouki pedig magához húzta a nőt, megcsókolta, és közben fürge kézzel kigombolta Rinko blúzáját, és lehúzta a szoknyája cipzárját.

– A lámpa...

A férfi engedelmesen odanyúlt, és lekapcsolta az éjjelszekrényen levő lámpát. Aztán levette zakóját, és kibújt ingéből.

Szétnyitotta Rinko blúzát, de amikor odahajolt, hogy megcsókolja a nő mellét, Rinko hirtelen a fejét rázta.

– Várjál. Előbb lezuhanyozom.

– Nem kell...

– Ne... nagyon megizzadtam.

– Nem baj.

Koukit elöntötte a vágy, hogy pontosan azt tegye a nővel, amitől az zavarban van, hogy rákényszerítse az akaratát. Volt némi kegyetlenség ebben, és egy csipetnyi mazochizmus abban, ahogyan az asszony vonakodva megadta neki magát. Kouki jobb kezével átfogta Rinko vállát, másik keze az asszony harisnyanadrágjának tetejére csúszott.

– Ne...

Rinko ismét ellenállt, de elkésett vele. Harisnyanadrágja bugyijával együtt lecsusszant, és előbukkant kerek, lágy fenéke.

– Nem szabad... – tiltakozott Rinko.

De ezzel csak feltüzeltelte a férfit. Kouki tovább húzta a harisnyát, és Rinko most már együttműködött vele: behajlította térdét, pontosan azt téve, amit a férfi akart. Vagy épp fordítva, Kouki tette azt, amit ő kívánt?

Amikor minden ruhájától megszabadult, és anyaszült meztelen volt, Rinko szégyenlősen bújt a férfihoz. Kouki pedig, érezve az asszony puha, meleg testét, a fülébe súgta:

– Ma éjszaka kicsit durvább leszek.

– Ne!

– Te akartad, hogy démon legyek.

Rinko a fejét csóválta.

– Fogalmam sincs, mi ütött belém...

Nem csak ő van így vele, vallotta be magának Kouki a félhomályban.

A démonok megragadják és maguk alá gyúrik áldozatukat. Kouki egyik kezével határozottan tartotta Rinko vállát, lábait az asszony altestére kulcsolta, aztán finoman cirógatni kezdte sima hátát. Kedvese boldogan átengedte magát a cirógatásnak. Szinte elolvadt a férfi kezei közt. Azonban nem sokára előbújt Kouki természetének démoni oldala. Rá akarta döbbsenteni Rinkót, mennyire kiszolgáltatott.

Bal kezével még mindig erősen fogta, jobbjá pedig az asszony tarkójától határozottan megindult lefelé a gerinc mentén, a kerek csípőig. Keze lassan kúszott lefelé, alig érintgetve a gerincet. Minél finomabb, lopottabb volt az érintés, az asszony annál hevesebben reagált.

A férfi ujjai hegyével cirógatta, egyre lejjebb siklott, míg végül elgyötört kiáltás szakadt ki Rinko ajkán.

– Elég... – Ami eddig gyönyörűséget adott, most, átlépve egy határt, csaknem elviselhetetlenné vált. De hiába, Kouki nem hagyta abba. Uralni akarta Rinkót, és nem együtt szárnyalni vele.

Az asszony vonaglott a karjában, menekülni próbált, de Kouki még erősebben szorította, és közben másik kezével tovább simogatta a hátát. A bizsergés pedig nem enyhült. Rinko tekeregve próbált kiszabadulni, de Kouki nem engedte, ujjai finom tollpíhékként érintették az asszony hátát.

Rinko háta után a hasa következett, és az asszony már kegyelemért könyörgött. Hirtelen rádöbbsent, hogy az őt ölelő férfi valóban démonná változott.

Nyöszörgött és vonaglott, de a Koukiban lakozó ördög nem kegyelmezett. Rinko újra meg újra könyörgött, végül zokogott, mire a férfi elengedte. Az asszony mélyen beszívta a levegőt, aztán kinyújtotta karját és lábát, és öklével püfölni kezdte a férfi mellkasát.

– Hogy tehetted, hogy tehetted!

Az ő ötlete volt, gondolta Kouki magában. Én csak azt tettem, amit mondott. Előbb elmondja, mit szeretne, aztán nekem esik, amiért megteszem. Ennek semmi értelme.

– Hogy tehetted ezt velem? – kérdezte Rinko ismét, ez alkalommal lágyabban. Odébb gurult, és fejére húzta a takarót, mintha azt akarná jelezni, hogy semmi dolga egy ilyen rettenetes alakkal. De itt volt mellette meztelenül az ágyban, és nem menekülhetett.

A démont csak rövid időre elégítette ki, amit tett. Közelebb húzódott a nőhöz, aki mozdulatlanul feküdt, légzése kezdett ismét normális lenni.

– Pedig ez még csak a kezdet – súgta a fülébe.

Rinko felhúzta vállát, de Kouki hátulról előrenyúlva megfogta a mellét, aztán ujjai hegyével finom kis köröket írt le a bimbók körül.

– Ne...

Rinko próbálta elfedni magát, de a mellbimbója már merev volt. Kouki finoman simogatta a csúcsát ujjhegyével, aztán közelebb hajolt.

– Most mit akarsz?... kérdezte Rinko, és remegett a hangja. De nyilvánvaló volt a válasz. A férfi feje eltűnt a takaró alatt, és végül ajka megtalálta a bimbót, amelyet jobb kezével szeretgetett.

Kouki nem mindig volt ilyen jó szerető. Harmincéves koráig csak az járt az eszébe, hogy minden erejével és élet-erejével uralja a nőt. A negyvenes éveiben egy kicsit lazított, gyengédebb lett, és most, az ötvenes éveiben végre volt már annyi erő benne, hogy türelmes legyen, ne szenvedélyes és heves, hanem szakítson rá időt, hogy megmutassa, mennyire gyengéd. Részben fizikai erejének természetes csökkenését jelezte a változás, de azt is, hogy rájött, a nők szenvedélyesebben válaszolnak, ha így közeledik hozzájuk. Nem minden az izomzat és az erő. Jobb fokozatosan, lágyan haladni, néha

szinte mozdulatlanul, alig-alig érintve a nőt. Igaz, jó húsz évébe került, míg megtanulta a leckét.

A mellbimbóval szájában, oda sem nézve lenyúlt, és megérintette a pici, remegő rózsaszirmokat. Csak a nyelve hegye simított végig Rinko mellbimbóján, csak az ujj hegye súrolta a szirmokat. Nem kell ehhez erő. Minél lágyabb és gyengédebb, annál hevesebb lesz a válasz.

A nők állítólag szeretik az „úriembereket”. Ez talán nem is annyira a külsőségekre, mint az érintés finomságára értendő. A gyengédség erős fegyver a férfi kezében.

Rinko megadta magát: elragadta az érzelmek vihara. Kouki érezte, hogy immár úgy játszik a másikon, ahogy csak akar. Ismét a mellbimbóra tapadt a nyelve, és folytatta, amit elkezdett, kínozta, ingerelte barátnőjét, ujj a szirmokkal játszott, alig érintve cirógatta őket, míg végül az asszony remegve vonaglott tehetetlen vágyában.

– Ahh – nyögött.

Bosszúság és kétségbeesés is volt a hangjában, de Kouki nem hagyta sürgetni magát. Még egy ideig ingerelte Rinkót finom érintésével. Arra várt, hogy az asszony kegyelemért könyörögjön.

Rinko egyre hangosabban nyöszörgött. Az élvezetes gyötrelém csúcsára jutott, még egy pillanat, és lánggra lobban. Eljutott a végső határig, könyörgött, hízelgett, zokogott, kérlelte a férfit, hogy siessen. Az érzések sistergő katlanába zárva nyüszített, és dobálta magát.

Kouki jól látta, milyen kétségbeesésbe taszította kedvesét, mégis visszatartotta magát. – Kívánlak, tégy magadévá – ha csak ennyit hall, rögtön abbahagyja, amit tesz, és boldogan siklik a várakozó és vágyakozó asszonyi testbe. De előbb hallani akarta.

A férfi a nőhöz képest kevés gyönyört találhat a szeretkezésben. Sokkal jobban jár, ha nem annyira magára az aktusra, hanem kedvese reakcióira összpontosít. Arra, mint nyög vagy kiált fel a másik, ahogy megjelenik az arcán az

üdvözült mosoly vagy épp az elkínzott pillantás, s mindez egyik percről a másikra változik, ahogy a nő szenvedélye mind magasabbra hág. Csak akkor talál a férfi igazi érzelmi és fizikai kielégülést a szerelemben, ha mindezt ki tudja élvezni.

– Kérlek, kérlek, kérlek...

Rinko szinte megvadult a szenvedélytől, ott lebegett a mindent elsöprő örvény határán, de Kouki nem kegyelmezett: azt akarta, hogy az asszony nézzen szembe vágyaival:

– Mondd el, mit szeretnél.

Mostanáig ő volt az úr, de abban a pillanatban, ahogy enged, már ő lesz az áldozat, puszta tárgy, amit az asszony felfal, elnyel magában. Ez megint csak arra serkentette a férfit, hogy ameddig csak lehet, húzza a dolgot.

Rinko egész teste lángolt, kerek válla és melle izzadságban úszott, olyan nedves volt, akár egy forrás. Kouki csupán most hatolt be lassan, szinte bizonytalanul.

Ez is olyasmi volt, amit régen sose tett volna. Azelőtt, ha egy nő hajlandónak mutatkozott, sietve a magáévá tette, és saját szabályai szerint birtokolta őt. A szenvedély volt egyetlen erőssége. Nem tudta volna megmondani, hogy ez mennyire elégítette ki korábbi partnereit. Ma már sejtette, hogy többen kielégítetlenek maradtak a vele való szeretkezés után.

Már nem volt benne ehhez elég életerő. Most lassan haladt, és vigyázott, hogy partnere kedvére tegyen. Idáig jutva fiatalon vadul előrevetette volna magát, kielégítetlenül hagyva a nőt. Most inkább szorosán Rinko mellé feküdt, úgy, hogy tovább cirógathassa, tetszés szerint visszatartva magát, és közben a nő minden rezdülését figyelve simogatta a gyönyörű testet.

Újabban leginkább azt szerette, ha Rinko csípőjét enyhén megemelve feküdt, hogy belé hatolva kellőképp izgatassa a legérzékenyebb pontot az elülső falon. Most is ezt csinálta, és az asszonyból apró, szinte szemérmes szerelmi

kiáltások szakadtak ki, ahogy fokozatosan hágott egyre feljebb a gyönyör lajtorjáján.

Kouki szinte százszázalékos biztonsággal meg tudta mondani, mikor jut Rinko a csúcsra. Nemcsak a hangok és a mozdulatok, hanem a nőben mélyen végbemenő apró változások alapján. Ahogy Rinko egyre inkább izgalomba jött, máskor puha és meleg teste egyre forróbbá vált, erősen tartotta őt.

Végül, a legutolsó pillanatban remegő hullámok, végtelen fodrozódó összehúzódnások futottak végig a férfit ölelő finom húson, ahogy Rinko csak élvezett, élvezett és élvezett.

– Nem, nem, nem...

Rinko még mindig megpróbálta kordában tartani az érzelmeit, bár a teste magával ragadta, igyekezett szavai révén visszanyerni az irányítást. De amikor szárnyalni kezdett, már nem volt visszaút.

Testének központja megolvadt, újra meg újra elöntötte az apró összehúzódnások zuhataga. Ez az, amiért a férfi boldogan lehorgonyoz egy bizonyos nő mellett, udvarol neki, elhalmozza kedvességgel, állja minden kiadását. Nem sajnál pénzt, időt, erőfeszítést, hogy eljussanak ide.

De Kouki továbbra is visszatartotta magát. Miért hagyna ki egy ilyen istenadta lehetőséget? Lehet, hogy egyesek most a fejüket csóválják, de a férfi számára nagyobb kielégülést nyújt, komolyabb sikerélményt jelent, hogy szeretője elolvad a gyönyörtől, mint saját pár másodperces eksztázisa. Kouki ifjúságának nyers ereje ugyan elszállt az évekkel, de helyette megtanult uralkodni magán és irányítani társa szenvedélyét.

Ezzel kompenzálja a férfiakat a sors az öregedésért, ami tisztes ár elvesztett életerejükért. Eme új képességének hála, Kouki eljuttathatta Rinkót az orgazmusig, miközben ő maga tette kész maradt.

Nem a fiatalság a lényeg. A férfi merevedésének mechanizmusa szorosan kötődik az agyműködéshez, amelyet

annyira befolyásolnak a lelki tényezők, hogy a legkisebb féltékenység, aggodalom, az önbizalom elvesztése is meggátolhatja a sikert. A fiatalokban megvan a szükséges fizikai erő, de sokszor nincs elég önbizalmuk. Kouki maga is megtapasztalta ezt. Akkoriban, amikor belépett a könyvkiadóhoz, egy nála öt évvel idősebb asszonnyal járt. A nő színésznőnek készült, s közben egy sindzsukui bárban dolgozott. Előző szeretője egy színházi producer volt, akit még abban a túlfűtött világban is komoly nőcsábásznak tartottak. Amikor Kouki eljutotta nő ágyáig, sehogy se tudott szabadulni az egykori vetélytárs szellemétől.

A férfiak sajnos hajlamosak szinte mániákusan törődni szexuális teljesítményükkel, mintha ez volna önbecsülésük egyetlen alapja. Szeretkezéskor többségük azt akarja hallani, hogy jobb, mint bármely elődje volt, hogy vele élvezetesebb a dolog, mint akárki mással. De minél inkább erőlködnek, hogy ezt elérjék, annál türelmetlenebbé válnak, míg végül gyakran elbuknak. Ezért is mondják sokszor joggal a férfiak, hogy valójában ők a gyengébb nem. A könnyed magabiztoság sokkal hatékonyabb gyógyszer számukra, mint az ifjúság.

Éppen ez hiányzott Kouki és az idősebb asszony kapcsolatából. Kouki bármennyire is próbálkozott, ereje cserbenhagyta, nem tudott teljesíteni. Ifjú energiáit aláaknázza a képzeletében élő nőfaló képe. Pedig a nő nem is viselkedhetett volna kedvesebben vele. Ezt még most utólag, ötvenen túl is így látta. Noha egyre idegesebb és feszültebb lett, a nő megnyugtatta, hogy minden rendben van, és továbbra is találkozott vele, amíg Kouki vissza nem nyerte az önbizalmát. Ha ez az asszony akkor csak egy kicsit is unottnak tűnik, ha csak egyetlenegy kellemetlen megjegyzést tesz, Koukinak talán élete végéig komplexusai lettek volna. A férfiakat a nők teremtik és formálják. Mindannak, amit eddig tanult a nőktől élete során, Rinkóval aratta le a gyümölcsét.

Persze, remek dolog egy időben élvezni a nővel, de hasonló kielégülést nyújthat az is, ha látjuk partnerünket el-

jutni a csúcsra. Ezáltal mi is osztozunk az orgazmusában. Az előbbi annak a férfinak a gyönyöre, akit magával ragad az ekstázis, az utóbbiban a férfi az örömök kertjébe vezeti társát, és élvezi a látványt. Kouki az elsőt már szinte lehangolóan érezte, míg a másik fajtát csodálatosan kielégítőnek. Még jobbra tette a dolgot, hogy így módon megmaradt benne az erő, amellyel újra és újra visszavezethette ama kertbe a kedvesét.

Rinko, mit sem sejtve társa gondolataiból, álmodozva feküdt az ágyon, és élvezte a gyönyör utolsó rezdüléseit.

A nő a szeretkezést követő percekben a legvonzóbb, mikor meztelenül pihen. Ilyenkor eltűnik belőle minden feszültség, modorosság és lázadás. Rinko csöndesen, megrészgélve feküdt: az előbbi varázslat visszhangját hallgatta. Hogy is ne váltana ki gyengédséget bármelyik férfitől az efféle látvány? Ez a teljes nyitottság a bizalom jele volt. Ki ne érezné ilyenkor, hogy előnti a szeretetet?

Kouki Rinko vállára tette kezét, és finoman közelebb húzta magához a nőt. Rinko ebben a zsibbadt lelkiállapotban engedelmesen bújott hozzá, lángoló és izzadságtól nyirkos teste teljes hosszában a férfiéhoz ért. Kouki átölelte, megsimogatta a hátát.

– Jó volt? – kérdezte, nem mintha szükség lett volna rá, de hallani akarta.

Rinko bólintott.

– Jó volt? – erősködött a férfi.

Rinko ügyet sem vetett a kérdésre, mintha csak azt jelezne, úgysem fogja kiadni magát. Kouki erre Rinko lábai közé tette kezét, mire az asszony finoman megrándult.

– Hagyd abba..

Próbálta elhúzni a férfi kezét, de Kouki nem engedte. Addig simogatta, amíg Rinko újra nem reagált – nem sokkal azután, hogy elélezett. Döbbenetes, milyen hamar képes megújulni a nők teste: az egyik pillanatban még hínárként

lebeg a hullámokon, a következőben már teli van élettel, möhón várja az új gyönyört.

A férfi szexualitása véges, a nőé csaknem végtelen. Nem kell matematikusnak lenni ahhoz, hogy megértsük, a végesnek nincs hatalma a végtelen felett. Szerencsére Kouki, nehezen bár, de visszafogta magát az előbb. Maradt benne annyi erő, hogy folytatni tudja.

Egészen más módon próbálta kielégíteni szeretője frissen fellángolt vágyát. Hátulról húzódott oda hozzá, a mellére tette kezét, és a bimbóját ingerelte. Rinko, aki csak az előbb jutott el a csúcspontra, igen érzékeny volt, a legkisebb ingerre is reagált.

Ahányszor csak Kouki a melléhez ért, Rinko, mintha csiklandós volna, megrándult, és próbálta kezével védeni magát. Kouki úgy döntött, itt az ideje, hogy megleckéztesse. A csuklójánál fogva gyengéden hátracsavarta Rinko mindkét kezét, aztán az ágy szélén levő pamutszalag felé nyúlt.

– Ne csinálj semmi ostobaságot – suttogta Rinko.

Amikor rájött, hogy miben mesterkedik a férfi, kétségbeesetten próbált kiszabadulni. Nyöszörgött, forgatta kezét, de a csomó erős volt, és nem menekülhetett.

Tehetetlen volt, és próbált harcolni ellene. Még erősebben dörzsölte egymáshoz a csuklóit, izgett-mozgott, de csak annyit ért el vele, hogy lecsúszott róla a takaró, felfedve bája-it.

– Kérlek, kötözz ki – könyörgött, de a démon nem kegyelmezett. Ehelyett egy másik, még kegyetlenebb ötlet jutott az eszébe.

– Felkapcsolom a lámpát.

Rinko felé fordult, felnézett rá, és vadul rázta a fejét.

Csakhogy Kouki azt tehetette, amit csak akart, rákényszeríthette szeszélyeit partnerére. Kihozott egy kis törülközőt a fürdőszobából, és ellentmondást nem tűrő hangon közölte a nővel, hogy beköti a szemét.

– Ne! – tört ki az asszony, és igyekezett védekezni, de Kouki nem kegyelmezett. Rinko semmit se látott.

– Megrémítesz! – mondta csaknem sikítva.

Még mindig próbált küzdeni, de a démon ünnepélyesen bejelentette a következő lépést.

– És most felkapcsolom a lámpát.

– Jaj, istenem – nyöszörögte Rinko erőtlenül, de a démont ez sem hatotta meg. A főkapcsoló után nyúlt, amellyel felkapcsolhatta a szobában levő összes lámpát.

Megkapó látvány tárult elé. A szoba közepén álló nagy, dupla ágy közepén egy bekötött szemű, tehetetlen, hátrakötött kezű, meztelen nő feküdt. Összekuporodott, behajlított lábát felhúzta mellkasához, mintha így akarná eltakarni magát. Kouki szeretettel nézte az édes vonalakat, a buja vállat és dús keblet, a karcsú derekat és a csípő kerek, fehér ívét.

A női test csupa rejtély. Természetes, hogy a szép női test látványa ingerlő, de sokkal vonzóbb lesz, ha van rajta harisnya vagy valami alsónemű. Rinko ugyan most nem viselt mást, mint egy pamutszalagot és egy apró kéztörlőt – egyik sem elegáns, izgalmas darab –, mégis, abban a pillanatban, hogy Rinkóra kerültek, az asszony teste még bujább, még izgalmasabb lett. Kouki szinte remegett a vágytól.

Miért ingerlőbb egy meztelen test, ha megkötözik, megfosztják szabadságától? Lehet, hogy ez a kép valamiféle méreganyagot termel a férfiban, amelytől elszabadul a fantáziája?

Az ágyon heverő, megkötözött, gyönyörű, bekötött szemű, meztelen nő látványától a férfiak izgalma a tetőfokára hág. Ellenállhatatlanul vonzza őket a másik kiszolgáltatottsága és szégyene.

Kouki csak nézte a nőt, majd ösztönösen az ágyhoz ugrott, a karjába kapta Rinkót, és a benne lakozó démon újra egyszerű, vággyal teli emberré vált.

De az ördög csak tovább motoszkált benne. Megfordította kedvesét, hogy Rinko kerek fenéke kiemelkedjen, aztán körüljárta, minden irányból megcsodálta, suttogó hangon kommentálta méretét, a mellbimbók színét, ízes gyümölcs-höz hasonlította...

Rinko nem zárhatta be fülét, és láthatóan alig várta, hogy szeretője belé hatoljon, és Kouki tudta, hogy ez alkalommal nem húzhatja az időt, bármennyire is élvezzi a látványt. Megragadta Rinko csípőjét, és egyetlen határozott mozdulattal magára rántotta az asszonyt.

Rinko abban a pillanatban halkán felsikoltott, és a háta ívbe feszült, de amint megérezte, hogy a férfi teljesen benne van, lassan lejjebb engedte csípőjét. Kouki hátulról könnyen elérhette Rinko testének legédesebb, legérzékenyebb részét, és minél jobban homorított a nő, annál jobban összeért a testük.

Kouki egészen mélyre hatolt, aztán kicsit lassított, enyhén hátrahúzódott, és ezt a mozdulatot ismételte újra meg újra, s közben az asszony csuklóit tartó csomót markolva úgy húzta előre-hátra mintha ló gyeplője volna. Nem is kérdés, hogy e pillanatban ő volt nyeregben, ám ez nem maradt örökre így.

A szemét borító kötés miatt Rinko még jobban koncentrált saját gyönyörére. Először szégyenlősen reagált a gyors és lassú mozdulatok váltakozására, de hamarosan elöntötte a tűz, és nem sokkal utána átvette az irányítást: olyan volt, akár egy elszabadult kanca. Attól fogva megcserélődtek a szerepek, és ő volt a lovas, aki sarkantyúzta, hajtotta, űzte a másikat, míg végül Kouki már el is felejtette, hogy valaha is ő irányított. Robbanásszerűen ért a csúcsra.

Most már mindketten megkóstolták, milyen alávetettnek lenni. Rinko eleinte szégyellte magát, de most elöntötte a dac, és félrevetett minden szemérmet. A férfiak ábrándozhatnak arról, hogy „magukévá teszik” a nőt, de végül, miután mindketten megkönnyebbültek, mindig ők hevernek ki-merülten, erőtlően, szinte hullaként az ágyon.

Rinko törte meg elsőként a rájuk zuhanó mély csöndet.

– Oldozz ki...

Kouki csak most döbbsent rá, hogy az asszony két csuklója még mindig hátra van kötözve. A szeméről a szeretkezés hevében rég lehullott a kötés. Ismét Rinko mögé húzódott, és kioldotta a csomót. Abban a pillanatban dühödt ütések árasztották el arcát és mellkasát.

– Te rohadék. Hogy tehetél ilyet?!

Rinkót majd szétvetette a düh, amiért Kouki megkötözte. A férfi hagyta, hadd üsse, míg végül elpárolog a haragja. Csak akkor szólalt meg, amikor a nő már lecsillapodott:

– Élvezted, nem? – Rinko nem felelt, mindössze sóhajtott egyet. Ezt is csak az árulta el, ahogyan mellkasa kicsit megemelkedett.

– Te akartad, hogy démon legyek, emlékezz csak.

– De nem hittem, hogy csakugyan megteszed.

– Legközelebb még rosszabb leszek.

– Miért? Miért akarod?

– Mert te annyira élvezted.

Alighogy kimondta, Rinko a mellkasához szorította homlokát.

– Kezdem nem érteni magam – mondta halkán.

– Miért?

– Gondold csak el, ilyesmit csináltattam veled... és... élveztem...

– Jobban, mint máskor?

– Megkötözve, bekötött szemmel... mint egy fogoly... már a pusztá gondolat izgatón volt...

– Talán mazochista vagy.

– De nem akarom, hogy bánts!

– Semmi baj. Nem is foglak bántani, hiszen szeretlek.

Rinko tudta, hogy szenvedélyük alapja a kölcsönös szerelem, és a férfi nem „becsteleníti meg”. Ahogyan Kouki sem gondolta komolyan róla, hogy mazochista. Egyikük sem érezte úgy, mintha abnormális lett volna amit tettek, mindössze azt, hogy a szerelemtől lehullottak róluk a gátlások.

– Kíváncsi vagyok, mások is csinálnak-e ilyesmit.

– Nem. Mások nem szeretik egymást annyira, mint mi.

– Kouki még sose látott másokat szerelmeskedni, mégis sugárzott a hangjából a meggyőződés. – Csak mi ketten.

A kölcsönös, féktelen szenvedély és a közös megkönnyebbülés után még közelebb érezték magukat egymáshoz. Mindketten felfogták, hogy legtermészetesebb, legkevésbé ellenőrzött énjüket mutatták meg a másiknak.

Kouki a hátán feküdt, Rinko az oldalán, fejét a férfi vállára hajtva.

– Kérdezhetek valamit? – szólalt meg Kouki váratlanul, anélkül, hogy megmoccanat volna.

– Mit? – A szeretkezés után az asszony hangja kicsit fátyolosan csengett.

– Amikor vele vagy... – még mindig nem tudta rászánni magát, hogy azt mondja, a férjeddal -...az is ilyen?

– Miről beszélsz? – Rinko hangja hirtelen tiszta, határozott lett. – Mondtam neked, hogy nem vagyunk együtt.

– Na és korábban?

Rinko hallgatott, mintha gyűlölné válaszolni a kérdésre. Kouki jól tudta, hogy valószínűleg tiltott terepre tévedt, mégsem volt képes visszatartani magát.

– Sose volt ilyen jó?

– Nem. – Az asszony halkán, kurtán felelt.

Kouki ismét látta maga előtt szerelme férjét, az elismert orvost. Nehéz volt elképzelnie, hogy egy ilyen ember ne tudná kielégíteni a feleségét.

- Furcsa – mondta.
- Nem az a fajta. Nem érdekli annyira a dolog.
- De kitűnő ember, nem?
- Mi köze ennek ehhez?

Kouki csak nem tudta túltenni magát azon, hogy Rinko férje orvosprofesszor. De talán csakugyan nem függ össze a két dolog. A magas pozíciót betöltő és jó anyagi háttérrel rendelkező férfiak természetesen előnyben vannak a többivel szemben. Komoly befolyással rendelkeznek. Az ilyen emberek felsőbbtségét mindenki elismeri és felismeri, hiszen mindegyik számtalan külsőségben is megnyilvánul. De a férfiak számára a szexuális fölény legalább ennyire fontos, és ezt már nem lehet a külsőségek alapján megbecsülni. E téren mindenkinek magának kell levonni a következtetéseket. Ha az ember össze akarja vetni magát egy másik férfival, legegyszerűbb megkérdezni egy olyan nőt, aki mindkettejükkel volt, de persze nincs rá garancia, hogy egyenes választ kap. Végül is mindenki gyanakszik mindenkire, és nem marad más kapaszkodója, mint a saját képzelete.

De Rinko most határozott választ adott. Nem részletezte a dolgot, de az egyértelmű volt, hogy így vagy úgy, de ő, Kouki a jobb.

– Örülök. – Nem mintha nem sejtette volna Rinko reakcióiból, hogy így van, de azért megkönnyebbült, hogy hallhatta is. – Tudod, először nem gondoltam volna, hogy bármi esélyem van.

– Miért?

Nehéz volt elmagyarázni, de Kouki az első pillanattól fogva úgy gondolta, hogy minden előny Rinko férjénél van. Magasabb a pozíciója, vagyonosabb, ráadásul fiatalabb is. Csak azért közeledett Rinkóhoz, mert hihetetlenül vonzotta az asszony, és mert némi daccal úgy vélte, semmit se veszíthet, ha megpróbálja.

Játszott és nyert. Lehet, hogy sok szempontból nem mérheti magát Rinko férjéhez, de az ágyban mindenképp ő a jobb. Melyik jobb, a rang és a vagyon, miközben az embert felszarvazzák, vagy pénz és presztízs nélkül élni, de közben elcsábítani a sikeres és gazdag ember feleségét? Nem biztos, hogy könnyű választás, de Kouki tökéletesen elégedett volt a sorsával.

Milyen különös dolog a szerelem. Amit férfiak és nők együtt tesznek, egyetemes. A fajok fizikai felépítését tekintve, mindenki számára ugyanaz a folyamat, melynek során a hím behatol a nőtény virágába, körülöleli a szirmok lágysága, és kielégül. Mégis végtelen a variációk száma. Ahány ember, annyiféle szeretet vagy nem szeretet, és mind másként reagál. Valóban végtelen variációról beszélhetünk, hiszen még ugyanazon két ember számára sem lehet kétszer teljesen egyforma az együttlét.

Nem kétséges, hogy minél magasabb rendű állatról van szó, annál bonyolultabb a dolog. Mivel az ember az evolúciós piramis csúcsán található, természetes, hogy hatalmas különbség van az egyes párok között. A flört, a csók, a vetkőztetés, az aktus maga: minden egyes lépcső jellemző, beleértve az együtt töltött időt és az elválást. Valamennyi férfinak megvannak a szokásai, és minden nő mást vár el partnerétől.

Szeretkezés közben minden szempontból csupaszá válunk: születési helyünk, gyerekkorunk, neveltetésünk, műveltségünk, élettapasztalatunk és érzékenységünk is meghatározó. Még érdekesebbé teszi a dolgot, hogy bármennyit olvas is az ember, akárhány iskolát elvégez, ebből a szempontból nem csiszolódik. A kézikönyvek adhatnak tanácsot, de hatalmas szakadék tátong a könyvből szerzett tudás és a valóság között.

Ezt bizony csak egyetlen módon lehet megtanulni, a gyakorlatban. Az ágyban nem számít, hány vizsgát tett le valaki, milyen rangos egyetemre járt. Ráadásul lehet, hogy egy teljesen műveletlen alak kitűnő szerető. Ebből a szempontból

semmi nem olyan demokratikus, mint a szerelem, nincs még egy olyan dolog, ahol ennyire lényegtelen a származás.

Kouki ezen tűnődött, amikor Rinko halkán megszólalt:

– Mire gondolsz most?

– Csak arra, milyen szerencsém van, hogy megismertelek.

Ezzel közelebb húzta magához kedvesét, hihetetlenül édes, rugalmas húsába temetkezett, majd elnyomta az álom.

Holdfény

Október utolsó szombatján Kouki odahaza nézte a tévét. Igazából nem érdekelte a műsor, de azért végignézte a heti hírösszefoglalót, majd egy golfjátzmát is. Egészen délután háromig.

Akkor viszont felpattant, elzárta a tévét, és bement a szobájába, hogy felöltözzön. Valamikor a felesége készítette ki a ruháit; de manapság már rá hagyta. Kouki barna nadragot, tarka zakót és hozzáillő nyakkendőt öltött, majd golftáskáját maga után húzva visszament a nappaliba. A felesége az asztalnál ülve számológéppel ellenőrizte az év végi nagy ajándékozási hullámra készülő porcelánok árait.

– Megyek – mondta Kouki.

Meghallva a hangját, az asszony levette szemüvegét, és megfordult. Úgy nézett rá, mintha csak most vette volna észre, hogy ott van.

– És csak holnap jössz haza, ugye?

– A díjátadás után ott alszom egy hakonei szállodában. Holnap pedig golfozunk egy kicsit.

Az ajtó felé indult, az asszony kicsivel lemaradva követte.

– Este hatkor én is találkozom valakivel a Ginzán, csak későn érek haza – mondta.

Kouki bólintott, aztán vállára vetette a golftáskát, és kilépett az ajtón.

Valójában Rinkóval volt titkos randevúja, a golftáskát csak álcázásul vitte. Nem volt szintiszta hazugság, amit a feleségének mondott, csakugyan ma este volt a díjátadás, és igaz volt az is, hogy utána egy hakonei hotelben száll meg. De a díjat az a kalligráfiaszövetség adta, amelyhez Rinko is tartozott, és utána ők ketten együtt mentek Hakonéba.

Vagyis alapjaiban véve minden igaz volt, mindössze annyit hallgatott el, hogy nem egyedül megy. Becsapta a feleségét. De mi értelme lett volna elmondani neki az igazat? Kouki úgy látta, hogy ha kihúlt a házasság, szükség van egy kis jótékony csalásra.

Majdnem egy órába tellett, mire autóval elért abba az akaszakai szállodába, ahol a díjátadást tartották. Vezetés közben a feleségén gondolkozott. Semmi rosszat se tudott mondani róla. Az asszony negyvennyolc éves volt, hat évvel fiatalabb nála, kerek arcával még fiatalabbnak látszott. Amikor munkába állt, jókedvűen mesélte, hogy a cégnél dolgozó fiatal férfiak a koránál legalább öt évvel fiatalabbnak hitték. Átlagos külsejű, jó kedélyű asszony. Magabiztos nyugalommal végzett minden házimunkát, nevelte fel a lányukat. Ráadásul csodálatosan kijött Kouki anyjával, aki tíz évvel ezelőtt halt meg. Igazi mintafeleség volt. Csak éppen a belőle sugárzó józanság és biztonság kiölt minden izgalmat a kapcsolatukból.

Kouki immár jó egy évtizede nem hált vele. Sose kezdeményezett igazán, és az évek során fokozatosan elhalt benne a vágy, míg végül már nem is nőnek, hanem mindennapi élete tartozékának látta. Kouki gyakran hallotta a kollégáitól, hogy „a munkát és szexet sose vidd haza”, és az ő házassága is valahogy eszerint alakult.

Az az igazság, hogy miután húsz-egynéhány évet élt együtt ugyanazzal a nővel, nap mint nap együtt voltak, látta felöltözve és ruhátlanul, el sem tudta képzelni, hogy feltámadjon benne iránta a vágy. Kimondva-kimondatlanul amolyan közeli rokonának tekintette feleségét, és mint valaki egyszer megfogalmazta, rokonok nem hálhatnak együtt.

Akárhogy is, de huszonöt év házasság után nem dobogott hevesebben a szíve, ha a feleségére nézett, nem támadtak romantikus gondolatai vele kapcsolatban. Kapcsolatuknak egyetlen jó oldala maradt, a megbízhatóság. Ilyen egyszerű a dolog: egy nőtől vagy nyugalmat, vagy izgalmat kapunk. A kettő együtt nem megy.

De Kouki most kalandra, izgalomra vágyott.

Meglepve tapasztalta, hogy szombat délután ilyen nagy a forgalom. Bár idejében indult el hazulról, ilyen tempóban aligha fog odaérni öt órára. Miután elhagyta a sibujai dugót, egy kicsit megnyugodott. A mellette levő ülésen terpeszkedő golftáskára pillantott, és bánatos mosoly jelent meg arcán. Immár nem először utaztak el Rinkóval valahova, hogy együtt töltsék az éjszakát, de eddig mindig egyenesen munkából indult a randevúra. De ma munkaszüneti nap lévén, kellett valami ürügy, hogy miért nem marad odahaza. Ezért találta ki azt, hogy a barátaival fog golfozni a hétvégén.

A felesége arcán nem látszott, hogy gyanakodna, amikor tegnap este bejelentette a dolgot, és most is ugyanúgy viselkedett, ahogyan szokott. Nem tudja. Kouki legalábbis így vélte, mégis megfordult a fejében a gondolat: tegyük fel, hogy átlát rajtam.

Nem mintha a felesége hisztériázna, féltékenységi rohamokat rendezne, vagy egyáltalán valamiképpen kimutatná, ha neheztel rá. Mindig derűsen, higgadtan állt a dolgokhoz. Kouki máskor is kihasználta ezt, nemegyszer lépett félre, és megingathatatlan lelki nyugalma láttán nemegyszer fordult meg a fejében, hogy valójában mindent tud, de abban is biztos, hogy a férje visszatér hozzá.

Csakhogy Kouki tudta, hogy ez alkalommal más a helyzet. Az asszony ennek ellenére most is ugyanolyan nyugodt volt, mint mindig. Talán túlságosan is elmerült a munkájában ahhoz, hogy bármit észrevegyen. Vagy talán neki is van valakije? Kouki nehezen tudta elképzelni, hogy bárki udvarolni kezdjen ötvenhez közeledő feleségének. Igaz, ő maga már túl volt az ötvenen, és megtapasztalta, hogy ennél furább dolgok is történnek. Úgy érezte, nem repesne a boldogságtól, ha kiderülne, feleségének viszonya van valakivel, de nem volt abban a helyzetben, hogy szemrehányást tehesen.

Négy óra ötvenkor állt be a szálloda elé, amikor már tíz perce tartott az ünnepség. Leparkolt, és egyenesen a második

emeletre sietett, ahol kalligráfusok és vendégeik gyülekeztek a bejáratnál. Kouki utat tört magának a tömegben. Épp a nevét írta a vendégkönyvbe, amikor Rinko megjelent.

Halványlevendula kimonót viselt, hímzett fehér obival. Haját feltornyozta, és gyöngycsattal tűzte össze. Ahogy közelebb ért, Kouki látta, hogy kimonója elejét apró krizantémok díszítik. A levendula kimonó a szoknyarészen fokozatosan sötétedett, és a szegélyén narancsvirágminták látszottak.

Kouki elbűvölten meredt rá, Rinko pedig aggódva ránkcolta a homlokát.

– Valami baj van?

– Nem. Bámulatosan nézel ki.

Egészen más volt, mint ahogy megszokta. Nyugati ruhában édes és jól öltözött, de kimonóban határozottan elegáns. Maga volt az izgató, de megközelíthetetlen férjezett asszony.

– Azt hittem, sose érsz ide. Már kezdtem aggódni.

– Nagy volt a forgalom.

Követte az asszonyt a terembe. Rinko leültette középen, a terem hátsó része felé.

– Itt várj meg, jó?

– Te hol leszel?

– Ott elől. Utána lesz egy kis fogadás a szomszéd szobában. Kérlek, maradj.

Kouki bólintott, Rinko pedig megfordult, és elindult előre, s közben kivillant obijának két nyitott legyezőt ábrázoló mintázata.

Rinko is a díjazottak között volt. A kiállított kalligráfiáján négy kínai írásjel állt a négyzetméteres papíron: sin-si-kei-su.

„Visszafogott kezdet, méltóságteljes vég.”

A férfi szemszögéből nézve az egész egy kicsit túlságosan is illemtudó és helyénvaló volt. Korábban megfordult a fejében, hogy elmondja Rinkónak, de aztán rádöbrent, hogy kedvese őszintén hisz ebben.

Kouki azért jött el, mert Rinko kérte rá. Persze megfordult a fejében, itt van-e az asszony férje is. Idegesítette a gondolat. Igaz, nehéz volt elképzelni Rinkóról, hogy mindkettejüket meghívja az eseményre.

Az ünnepség pontosan öt órakor kezdődött. Legalább kétszázan voltak jelen. Először az eseményt szponzoráló újság, majd a kalligráfuszövetség képviselője tartott megnyitóbeszédet. Kouki megtudta, hogy egy csaknem harmincéves múltra visszatekintő országos versenyről van szó. A beszédek után a díjátadás következett. A fődíjakkal kezdték, a nyertesek sorra léptek fel a színpadra, és vették át oklevelüket. Valamennyiüket meleg taps fogadta: a méltóságteljes öreget, aki csodálatosan festett ünnepi hakamájában és haoriban – sugárzott belőle, hogy választott művészetének igazi mestere –, és az elsőként díjazott bimbózó, fiatal kalligráfusnőt egyaránt.

Rinko dicséretet kapott, és így az utolsók közt léphetett a színpadra egy ötvenes férfi és egy még idősebb nő társaságában. Kettejük között a virágkorát élő Rinko még sugárzóbbnak tűnt, mint egyébként.

Egyenként szólították mindhármukat, és előreléptek. Amikor Rinko vette át a díjat, kitört a tapsvihár, Koukinak úgy tűnt, sokkal nagyobb tapsot kap, mint a többiek.

Nézte, ahogy Rinko illedelmesen meghajol, és átveszi a díjat. Büszkeség fogta el. Mintha az egész közönség, sőt, a többi nyertes figyelme is Rinkóra koncentrálna volna. Az asszony sápadt volt, és kicsit idegesnek látszott, de a halványsága még inkább kiemelte kimonója levendulakék színetét; a ruha pazar voltát méltóságteljes kecsessége enyhítette. Kouki nem tudta megállapítani, mit gondolhatnak magukban a teremben tartózkodó nők, de biztosra vette, hogy a férfiak mind a kimonó alatt rejtőző testről ábrándoznak.

De hiába. Csak ő ismerte Rinko mellének ívét és súlyát, teste rejtett melegét, azt, milyen zabolátlanul szeretkezik, amikor kettesben vannak. Hirtelen rájött, hogy most megtapasztalta azt a titkos örömet és kiválasztottság-tudatot, amelyet egy híres színész nő vagy gésa férje, netán szeretője érezhet.

Rinko, mit sem sejtve arról, min töpreng kedvese, újabb tapsvihar közepette lelépett az emelvényről. Ezután a zsűri kommentárja következett, majd véget ért az esemény. Közvetlen ezután kezdődött a szomszédos teremben a fogadás. Mindenki felállt, és a tömeg az ajtó felé sodródott.

Kouki éppen azon tűnődött, mit tegyen, amikor Rinko mellé lépett.

– Nem bánod, ha maradunk még egy kicsit?

– Mennyi ideig?

– Harminc-negyven perc múlva el tudok jönni.

– Egy kicsit itt maradok, aztán lemegyek a földszinti kávézóba.

Rinko bólintott, és már sietett is vissza kalligráfus barátaihoz.

A fogadáson még többen voltak, mint magán a díjátadáson, Kouki úgy becsülte, legalább háromszázan lehetnek. Az egyik szponzor tartott még beszédet, majd egy idősebb, láthatóan nagy tiszteletben álló kalligráfus mondott pohárköszöntőt, aztán a vendégek felszabadultan fecseghettek egymással.

Kouki ivott egy sört az ajtó közelében levő asztalnál, majd pillantása addig cikázott fel-alá a teremben, míg meg nem találta Rinkót. A terem másik részében levő főasztalnál beszélgetett egy idősebb úriemberrel. A híres mestereket leszámítva a kalligráfusok többnyire nők voltak, de Rinko mellett mind szürkének látszott. Nem volt magas, se kövér, nyugodt méltósága pedig még jobban kihangsúlyozta a virágkorát élő asszony érzéki ragyogását.

Láthatóan mindenkit elvarázsolt. Mosolygó, beszélő férfiak vették körül. Kouki mind ez idáig nem gondolt bele, hogy Rinko talán a kalligráfia egyik ígéretes csillaga. Próbálta ilyen szemmel nézni, de közben valaki hátulról a vállára csapott.

– Hát itt vagy!

Megfordult. Kinugava állt mögötte.

– Megkért, hogy jöjjenek el. Tudod, hogy van az...

– Én sem akartam eljönni, de korábban végeztem a munkával, és gondoltam, beugrok. – Barátja tekintete a főasztal felé tévedt. – Gondolom, jólesik a hiúságodnak, hogy ragadnak rá a férfiak.

Most, hogy így Kinugavába botlott, nehezebb lesz a terv szerint feltűnés nélkül lelépnie Rinkóval, de nagyon lassan telt az idő egyedül, és Kouki végül is hálás volt a társaságért.

– Sose gondoltam volna, hogy ilyen sok nő foglalkozik kalligráfiával – jegyezte meg.

– Sok nő fest, de még többen választják a kalligráfiát. Teljesen érthető.

– Nem értem. A nők szeretik a színeket.

– Persze, szeretik, de neked nem tűnt fel, hogy a mesterek mind férfiak? Mit gondolsz, mi történik, ha csupa nő veszi körül őket? Hát persze hogy a fiatal, csinos nőknek kedveznek. – Gyorsan felemelte kezét. – Ne értsd félre, nem azt mondom ezzel, hogy az ő esetében is így van. De a mester valahogy nem olyan szigorú, ha egy bájos, fiatal jószág csodálja áhítattal. Egyesek protekcióról beszélnek, én inkább természetes ösztönnek nevezném.

Kouki helyeslően bólintott.

Kinugava lejjebb eresztette hangját:

– Egyesek úgy nyerne, hogy lemásolják a mesterüktől kapott mintát.

– Vannak egymással versenyző csoportok, iskolák, bár-hogy is nevezzük?

– De mennyire. A diákok általában akkor nyernek, ha a mesterük valamelyik erőteljes csoporthoz tartozik. Ha nem, akkor vesztenek.

– Úgy hangzik, mintha ugyanolyan fúrás és könyöklés lenne, mint a hagyományos japán tánc- és virágrendezés-iskoláknál.

– Alapjában véve nincs nagy különbség.

Kinugava még újságíró korából jól ismerte a kalligráfiai körök belharcait.

– Ki veszi meg egy ilyen kiállításon a kalligráfiákat?

– A híres mesterek meg néhány olyan kalligráfus munkáit kivéve, akiket felkapott a sajtó, többnyire a diákok barátai és családja.

– Minek az nekik?

– Így mutathatják meg, hogy mellette állnak.

Hát ez Rinko világa. Koukit elfogta az együttérzés, ugyanakkor még jobban tisztelte az asszonyt kitartásáért.

Rinko észrevette, hogy Kouki és Kinugava beszélgetnek, és amikor feléjük fordult, Kinugava intett felé.

– Ma este különösen gyönyörű vagy – bókkolt mosolyogva, amikor Rinko odalépett hozzájuk. – Attól a pillanattól, hogy megjelentél, minden szem rád tapadt.

Kinugava mindig azon sopánkodott, hogy túl szégyenlős, meg sem mer szólalni egy szép nő társaságában. A mai nap nyilván kivételnek számított.

– Lassacskán mindent megtudok a kalligráfia világának titkairól – mondta Kouki témát váltva.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Rinko aggódva.

– Ne ijedj meg, semmi köze hozzád – rázta a fejét Kinugava. Nem folytathatta, mert egy riporternek látszó, kö-

zépkorú férfi nyújtotta át az asszonynak névjegyét, ugyanakkor mögé lépett egy fotós, és a vaku villant.

Nem ő nyerte a fődíjat, de még a második vagy harmadik sem lett. Miért bánnak úgy vele, mintha ő volna a sztár? A szépsége miatt? Kouki hátrébb lépve figyelte az eseményeket.

– Mit csinálsz utána? – kérdezte Kinugava.

Koukit váratlanul érte a kérdés. Válasz helyett motyogott valamit, mire Kinugava gyorsan kapcsolt.

– Nem érdekes, jól is teszitek, ha kettecskén ünnepeltek valahol. – Miután megmutatta, milyen tapintatos, tovább kérdezősködött. – Eljött valaki a családjából?

Kouki maga is ezen tűnődött, és most ismét körbepillantott.

– Mondhatom, elég vakmerő vagy. Mi lesz, ha felbukkan a férje?

De hiszen Rinko maga kérte, hogy jöjjenek el, gondolta Kouki, de aztán visszanyelte a választ.

– Szerintem inkább Rinko volt bátor – jegyezte meg Kinugava enyhe gúnnyal a hangjában. – Különben is, gondolom, nem akarnál megívni érte. – Élvezettel helyezte el a csapdát, de amikor Kouki nem válaszolt, érdeklődése halványult. Tíz perc múlva közölte, hogy távozik, és így is tett.

Kouki ismét egyedül maradt. Javában tartott a parti. Rinko továbbra is a főasztal sztárjaként, nevetgélt, beszélgett, hagyta, hogy fényképezzék társaival együtt. Kouki legjobb tudomása szerint nem volt várható, hogy felbukkanjon a férje, de ha mégis, nem ismerik egymást, úgyhogy semmi gond.

Miután rendezte magában a kérdést, ivott még egy sört, majd az órájára nézett: már több mint félórása ácsorgott. Kiment, és lesétált az előcsarnokba, és átballagott a kávézóba. Hátraült, a fal mellé, és kávéval rendelt. A helyiség tömve volt egy esküvői fogadás vendégeivel. Amikor meghozták a ká-

végát, ismét órájára pillantott. Fél hét múlt. Ha így megy az idő, örülhetnek, ha kilencre Hakonéba érnek.

Lassan kortyolgatta kávéfiát, és hogy valamivel elüsse az időt, a noteszát lapozgatta. Épp a második cigarettájára gyújtott rá, amikor Rinko megjelent az előcsarnok túlsó végén.

Hajlongva búcsúzkodott egy idősebb asszonytól, aztán végre egyedül maradt. Jókora papírtáskát tartott a kezében.

– Ne haragudj, hogy ilyen sokára jöttem – jött oda. – Mehetünk? – Láthatóan ideges volt, nyilván attól félt, hogy valaki meglátja őket.

Kimentek az előcsarnokból a föld alatti parkolóba, de Rinko csak akkor nyerte vissza megszokott nyugalmát, amikor már a kocsiban ültek. Halk hangon mentegetőzött, amiért így iderángatta a férfit.

– Semmi baj. Élveztem, hogy kicsit bepislanthatok egy idegen világba. – Kouki elfordította a slusszkulcsot. – Nem baj, ha egyenesen Hakonéba megyünk?

– Ezután lesz egy másik parti is, de már előre szoltam, hogy nem tudok elmenni.

– Nem kényelmetlen ebben a ruhában? – Rinko még mindig kimonót viselt.

– Hoztam magammal másik ruhát is. Ha odaértünk, átöltözöm.

Amint a kocsi kigördült a parkolóból, lecsaptak rá Akaszaka neonfényei.

– Elragadóan nézel ki. Nem csoda, hogy az összes férfi a lábadnál hevert.

– Nem igaz. – Az asszony szemérmesen elfordult az ablak felé, és elővette púderdobozát.

– Gondolom, sok meghívást kaptál.

– Ha igen, akkor is mindig csoportban vagyunk.

– Nekem akkor is úgy tűnt, hogy a tanárok és az elismert kalligráfusok többsége férfi.

– Öreg férfi – helyesbített az asszony. – És veled senki se veheti fel a versenyt.

– Sose lehet tudni. A vén kecske is megnyalja a sót.

– Ezek mind tökéletes úriemberek, úgyhogy nincs miért aggódnod.

A kaszumigaszeki elágazásnál voltak, ahonnan a közlekedési autópályára lehet fordulni. Kouki az előttük levő közlekedési lámpára szegezte tekintetét. – Kinugava úgy gondolta, hogy komoly kockázatot vállalunk.

– Igen? Miért?

– Azt mondta, mi van, ha a férjed is megjelenik?

– Ó? Az lehetetlen.

– Talán elutazott valahová?

– Nem, de azt mondta, hogy nem jön, tehát nem is fog.

– Az asszony hangja határozott volt.

Elhagyták a kaszumigaszeki felhajtót, és a Sibujából Joga felé délnyugatnak vezető autópályán haladtak. Erről majd ráfordulnak a tomei autópályára, és egyenesen Gotembáig mennek. Kouki a gázra taposott, s közben tovább kérdezősködött.

– Egyáltalán tudja, hogy ma van a díjátadás?

– Még ha tudná, sem érdekelné. – Az asszony az előttük szálló fénycsíkokra szegezte tekintetét.

– Sose mondta, hogy szeretne eljönni?

– Nem, semmi ilyesmit.

– És mit mondtál, hol leszel a parti után?

– A barátaimmal.

– De nem mész haza. Ezt sem bánja?

– Nem tudom, talán igen.

Koukit váratlanul érte a válasz. Két kézzel fogta a kormánykereket, és tovább faggatózott:

– Úgy érted, nem törődsz velem?

– Nem, csak ő nem az a kérdezősködő fajta.

Kouki még mindig nem tudta elképzelni, miféle házasság lehet ez.

– Nyilván gyanakszik – mondta.

– Ahhoz túlságosan büszke. A kellemetlen dolgokról inkább nem vesz tudomást. Ha sokáig kutakodna, és megtudná az igazat, úgy érezhetné, mintha a saját lábába lőtt volna.

– De ha törődik veled...

– A férfiak nem egyformák. Lehet, hogy egyesek tudni akarják az igazságot; de mások, mint ő is, jobban félnek attól, hogy valami megsebzzi a büszkeségüket.

– De ez azt jelenti...

– Tudom. Végtelen fájdalom neki és nekem is. – Hoszszan a távolba meredt.

Ahhoz képest, hogy szombat délután volt, meglepően kevés autót láttak. A jogai elágazásnál ráfordultak a hatsávostomei autópályára, ahol még gyorsabban haladtak. Lassan maguk mögött hagyták a város fényeit, néma házak és sötét erdők suhantak el sebesen az autó ablakában.

Végül is teljesen mindegy volt, mit gondol Kouki Rinko házasságáról. Micsoda álszentség, hogy éppen ő aggódik Rinko férjének érzései miatt. Úgyhogy gyorsan témát váltott, és a kalligráfiáról kérdezett.

– Mondd csak, amikor az ecsettel a kezében ülsz a tiszta papírlap előtt, csakugyan olyan megnyugvást érzel, mint mondják?

– Ó, igen. Még ha valami miatt zaklatott vagyok is, amikor a tintát őrlöm, lassan megszűnik a külvilág, és mire kézbe veszem az ecsetet, tökéletes békeesség tölt el.

Kouki még sose látta Rinkót ecsettel a kezében, de élénken el tudta képzelni, amint a tintát őrli, majd minden idegszálával a papírra összpontosítva ül az asztal előtt.

– Az is igaz, hogy a kalligráfus személyiségének lenyomata ott van a műveiben?

– Ha arra a mondásra gondolsz, miszerint a „kalligráfia a jellem tükré”, akkor azt hiszem, igaz.

Kouki tökéletesen ésszerűnek találta, hogy valaki, aki precíz, egyenes írásjegyeket vet papírra, maga is precíz és egyenes.

– És mi történik, ha szerelmes vagy?

– Azt mondják, ez egyfajta ragyogással vonja be az ember munkáját.

– És ez alkalommal?

– Sajnálom. Nem voltam romantikus. Szándékosan fojtottam vissza az érzelmeimet, nem akartam kimutatni őket.

– Képes vagy rá?

– Igen, ha mindössze egy írásjegyet vetek papírra, vagy csupán négy írásjegyből álló mondatot, mint most, senki nem jöhet rá.

Kouki elgondolkodott a dolgon, felidézte magában a négy jelet: Sin-si-kei-su. Visszafogott kezdet, méltóságteljes vég.

– Nem tudom, milyen a szerelem lenyomata, de szerintem szabadság és kecsesség volt a vonalaidban.

– Köszönöm. Ez nagyon kedves tőled.

– De kár, hogy nem azt írtad, sin-si-ran-su. Visszafogott kezdet, fékevesztett vég.

– Ne butáskodj!

Hiába fintorgott, a férfinak igaza volt. Éjszakánként olyan féktelen volt, amit senki nem tételezett volna fel erről a kimértnek és méltóságteljesnek mutatkozó asszonyról. Ami

azt illeti, Kouki éppen e hihetetlen átváltozás titkát próbálta kideríteni a sötét autópályán.

Fél kilenc volt már, mire megálltak a szálloda előtt. Amikor elindultak Tokióból, Kouki úgy becsülte, kilencre érkeznek meg, de alig volt forgalom, és a vártnál gyorsabban tudtak haladni.

Bejelentkeztek, és megnézték a harmadik emeleti folyosó végén lévő szobájukat. Rinko úgy tervezte, bögy vacsora előtt átöltözik, de olyan késő volt már, hogy inkább így ment le.

Az étterem a földszinten volt. Odakinn már minden sötétbe borult, de a jókora ablakon keresztül azért látszott az alulról megvilágított medence. A kék víz lebegni látszott a sötétben.

– Olyan, akár egy oázis – mondta Rinko.

Láthatóan kifárasztotta az ünnepség és az azt követő fogadás. Itt, távol a várostól, végre kezdett megnyugodni. Kouki sört rendelt, ismét koccintottak az asszony sikerére, aztán, mivel a fogadáson csak pár apró szendvicset ettek, könnyű vacsorát rendeltek.

– Úgy érzem, mintha most, hogy már itt vagyunk, minden egyenesbe jönne – szólalt meg Rinko.

Ez volt az igazság. Itt, a Hakone hegynél Kouki is mélyseges megkönnyebbülést érzett, mintha a munkája, a megszokott világa a végtelen messzeségbe került volna. Talán annak a jele ez, hogy mindketten büntudatot éreznek titkos viszonyuk miatt?

Megérkezett az előétel: Asinoko-tavi szivárványos pisztráng, tejfölös mártással. Kouki, kezében a vörösboros pohárral, ismét szeretője díjnyertes művén tűnődött.

– Feltűnt nekem, hogy álnéven jegyzed a munkádat. Szuigjoku... Zöld Jade. Magad találtad ki? – kérdezte.

– Egyesek maguk találják ki a művésznevüket, de nekem a mesterem adta.

– Szuigjoku Macubara. Szép név. Valami romantikusat kéne így aláírnod.

– Mit szólnál egy régi szerelmes vershez?

– Tudok egyet: „Nem érinted lüktető vértől forró bőrömet / Nem vagy magányos, ki az utat prédikálod?”

A szenvedélyes Mejdzsi-kori költőnő, Joszano Akiko híres tankája hallatán Rinko szárazon megjegyezte, hogy pont ilyen verset várt tőle.

Kouki erre halkán elmondta Nakadzso Fumiko egy versét. Ez a kevésbé ismert költőnő nem sokkal a csendes-óceáni háború után tűnt fel, és nagyon fiatalon, harminchat évesen halt meg.

– „Baglyok és ebihalak, virágok és szerelem / Mind magához hívja és megvendégeli az én asszonyom.” – Kouki úgy vélte, a kétsoros szépen visszaadja a csábító szép asszony erejét. – Nem értesz egyet? – kérdezte.

– De igen – felelte kurtán a nő.

Későn láttak a vacsorához, és mire végeztek vele, már tíz is elmúlt. A hosszú nap után Rinko kimerült volt. Egyenesen visszamentek a szobába, és magukra zárták az ajtót. Kouki most először érezte, hogy igazán egyedül vannak. Magához húzta Rinkót, és az asszony, mintha csak erre a pillanatra várt volna, szorosán hozzá simult. Megsóskolták egymást.

Itt, a hegyek között tökéletes csönd honolt. Egyetlen hang jutott el a férfi füléig, kedvese kimonójának zizegése a karjaiban. A hosszú csók után Rinko lesimította haját, és az ablakhoz lépett. A padlótól a plafonig érő ablak kis verandára nyílt, ahol fehér asztal és két szék volt.

– Nem baj, ha kimegyünk? – Rinko egy kis hűvös éjszakai levegőre vágyott. Kinyitotta az ajtót, és kiment, Kouki pedig követte. – Milyen hideg van – mormogta az asszony. Feltámadt a szél, végigsöpört a fennsíkon. – Nézd, milyen nagy a hold.

A férfi felpillantott. Az égbolt közepén ragyogott a telihold.

A szobából nézve minden, ami a verandán túl volt, koromfeketének látszott, de innen, a hold fényénél jól látták a széles, füves síkságot és a golfpálya egy részét. A távolabb magasodó csúcsok festményre emlékeztettek. Talán azért látták olyan nagynak és fényesnek a holdat, mint a városban, mert olyan tiszta volt a levegő.

– Téged nem zaklat fel a telihold látványa? – kérdezte Rinko halkán, még mindig felfelé nézve. – Olyan érzés, mintha áthatolna rajtam a fénye, mintha testem minden porcikáját lemeztelenítené...

– Hát jó. Akkor mit szólnál hozzá, ha ma este a hold fényénél vetkőztetnék le?

– Másra nem is tudsz gondolni?

Rinko szégyenlősen elfordult, de Koukit kellőképpen felizgatta a lelki szemei előtt megjelenő erotikus kép.

– Fázom – szólalt meg az asszony, és visszamentek a barátságos, meleg szobába. Most még hűvösebbnek érezték az előbbi, éjszakai szellőt.

Kouki a holdat nézve eltelt szerelmes gondolatokkal, de Rinko alig várta már, hogy megszabaduljon kimonójától, és zuhanyozzon. Kouki köntösbe bújt, és elnyúlt az ágyon, Rinko pedig lekapcsolta a villanyt.

Sötétség borult a szobára, mindössze az ablakok maradtak világosak, ahol továbbra is beszökött a hold fénye. Kouki elbűvölten nézte, ahogy a nyugodt fényben Rinko hozzáfogott a vetkőzéshez.

Az ágy bal oldalánál, a fürdőszoba felé eső fal mellett állt. Kissé előrehajolt, és kioldozta a derekánál összehajtogatott anyagot tartó selyemzsinórokat. A selymen csúszó selyem finom susogása hallatszott, ahogy lehullott az öve.

Kouki szeme lassan hozzászakott a homályhoz. Úgy érezte, mintha immár erősebben sütne a hold. Rinko háttal

állt neki, és olyan volt, mintha vékony fátyollal fedné el arcát, mint a régi japán nemesasszonyok, amikor elhagyták a házat. Amikor lehajolt, hogy lehúzza alsóneműjét, kimonója a vállára hullott.

Az ember általában először a kimonóját veti le, ezt követi az alsókimonó, majd az alsónemű, egyik réteg a másik után. De most, hogy magán érezte szeretője tekintetét, Rinko úgy döntött, elfordul, miközben vetkőzik, és nem veti le a kimonót. Koukit éppen ez, az asszony veleszületett szemérmessége és méltósága vonzotta leginkább.

Rinko nyilván befejezte a vetkőzést, mert még mindig neki háttal, a kimonójában eltűnt a fürdőszobában.

Most, odabenn, már nyilván teljesen mezítelen.

Kouki magába szívta a levetett selyem fehérnemű illatát. Ismét azon tűnődött, mennyire izgalmas ez az átváltozás; Rinko az egyik pillanatban szemérmes, megfontolt asszony, a következőben csupa vad szenvedély. Ez sokkal izgalmasabb, mintha minden pillanatban vad és szenvedélyes lenne.

Kíváncsi volt, vajon Rinko tisztában van-e vonzerejének ezzel az oldalával. Az asszony időközben valószínűleg belépett a zuhany alá, mert Kouki fülét megütötte a halk vízcsobogás.

Felkészült kedvese fogadására. Ellenőrizte a fűtést, elég meleg van-e ahhoz, hogy Rinko ne fázzon. Széthúzta a függönyöket, hogy az áttetsző holdsugarak szabadon eláraszthassák a szobát.

Immár nem maradt más dolga, mint várni a csodás zsákmányra.

Rinko végül kilépett a fürdőszobából, de nem jött közelebb, megállt az ajtóban. Kouki felült.

– Miért húztad el a függönyt? – kérdezte az asszony.

Ez költői kérdés volt, Kouki hallgatott. Rinko pedig az ablakhoz lépett, hogy összehúzza a függönyt. Az ablakon besütő holdfény élesen kirajzolta alakját. Zuhanytól harmatos

testét fehér selyem alsókimonó fedte, a túl hosszú selyemöv lelógott elöl, a kecses nyak fölött látszott a fej fölé tornyozott haj sziluettje.

Kouki néhány pillanatig elbűvölten csodálta, aztán felállt, odament hozzá, és megfogta a kezét.

– Megmondtam, hogy holdfényben foglak levetkőztetni. Vagy talán elfelejtetted?

– Hát...

Kouki megfogta az asszony kezét, és visszavezette az ágyhoz. Rinko még mindig zavarban volt, amiért ennyi fény árad be az ablakon, de amikor a férfi gyengéden végigfektette az ágyon, láthatóan beletörődött Kouki tervébe.

– Most pedig a holdfénynél megcsodálom minden porcikádat.

– Ne tégy semmi olyat, amitől félek.

– Feküdj nyugodtan, és engedd el magad. Gondold azt, hogy csak ketten vagytok: te meg a hold.

Kouki kioldotta az alsókimonó övét, és kihúzta az asszony alól. Azután lassan széthajtotta a ruha felső részét, lecsupaszítva a nő hófehér kebleit.

Rinko tán megadta magát, vagy a holdfény varázsolta el, de minden ellenállás nélkül feküdt az ágyon. Kouki nem várt ilyen engedékenységet, de élt vele; miután felül széthajtotta a kimonót, az alja következett.

Rinko csípője enyhén megrándult, de nem volt mivel eltakarnia magát, és nem volt hová bújni. Kisvártatva elernyedt, és Kouki egy tolvaj eltökéltségével vette le róla a ruhadarabot. Rinko immár teljesen meztelenül feküdt a holdfényben.

Oldalt fordította fejét, mintha így akarna menekülni az ablakon át jövő fénytől. Szemét szorosán összezárta. Hanyatt feküdt, két kezével takarva lábai közét. Természetből fehér bőre még sápadtabbnak látszott a holdfényben, szinte viaszos fehér volt az árnyékok között.

– Gyönyörű...

Kouki mélyen hitt abban, hogy az igazi szépség láttán még a leghidegvérűbb alakok is meghatódnak. Eredetileg arra készült, mihelyt levetkőztette Rinkót, ráveti magát. De most úgy elbűvölte a látvány, hogy nem akarta megtörni a pillanat varázsát. Fiatalabb korában csak azzal törődött, hogy minél előbb magáévá tegye a nőt, de most az is komoly gyönyörűséget jelentett, hogy nézheti kedvesét. Szinte eggyé vált a holdsugárral, ahogy tekintete végigsiklott Rinko fehér testén.

Bár a férfi egyetlen ujjal sem érintette, Rinko érezte, hogy forró, átható pillantása végigsimogatja testének minden porcikáját. Végül, mintha nem bírná ki tovább, hátát fordította a holdvilágnak, és összegömbölyödött. De Kouki visszafordította.

– Ne. Megsértődik a hold – suttozta.

Rinko halovány teste olyan volt, akár egy élő holdáldozat.

Ezt a nőt nem tehetette egyszerűen magáévá. Kouki képtelen volt szabad folyást engedni vágyainak. Csak kifinomultan közeledhet hozzá. Először lágyan simogatni kezdte mellét és csípőjét, aztán, mintha csak véletlenül érnének oda ujjai, gyengéden elvette az asszony kezét a lábai közül.

Rinko néhány másodpercig ellenállt, aztán megadta magát. Teste védtelenül hevert a holdfényben, lábai között izgatón sötélt a szőr.

Furcsamód, abban a pillanatban, hogy alabástrom bőrén megjelent a szeméremszőrzet árnyéka, semmivé lett előbbi, szűzies tisztasága: immár bujának tűnt.

Most már Koukinak se volt elég, hogy nézheti. Egyik kezét Rinko mellén hagyta, a másikkal végigsimította a sötét háromszöget, és megkereste az eldugott, pici rózsabimbót. Az pedig hamar hozzászokott az ő kedveskedéséhez, és életre kelt: harmat áztatta puha virágát.

Ha Kouki most teszi magáévá kedvesét, az még mindig nagyjából olyan lett volna, mint rendesen, de a férfi azt akarta, hogy a mai alkalom különleges legyen.

Miután megbizonyosodott arról, hogy Rinko elég nedves, megfogta szeretője jobb kezét, és lassan lehúzta a sötét háromszögre. Mihelyt Rinko megérintette saját magát, megdermedt a keze, és egy pillanatnyi habozás után visszahúzta.

A férfi azonban nem engedett. Rinko ujját saját szirmára tette, és finoman mozgatni kezdte.

– Ne, ne, elég – zihálta kínlódva az asszony.

De mondhatott bármit, Kouki azt akarta, hogy ma éjszaka kedvese maga is ismerje meg a testében rejlő érzékiséget.

– Ez az...

– Nem szabad...

Amikor az asszony ujjá ismét mozdulatlan lett, Kouki folytatta. Ujjá hegye alig érintve, ritmusra mozgott egyik oldalról a másikra, a nő szirma pedig tovább duzzadt, és még nedvesebb lett.

Rinko felnyögött, hánykolódott, végül oldalt fordítva fejét, a szokottnál jóval korábban eljutott a csúcsra.

Kouki megvárta, hogy a finom remegések alábbhagyjanak, utána kérdezte csak meg:

– Jó volt?

– Nem. Olyan különös volt.

A férfi kérdése arra irányult, hogy Rinko olyan gyorsan élvezett, de az asszony arról az új élményről beszélt, hogy maga érintette magát.

– Időnként te is csinálhatod magadnak...

– Nem. Kérlek... – Az asszony fejét rázva suttogta. – Jobban szeretném, ha te csinálnád.

Kouki ismét magához húzta kedvesét, megfogta kezét.

– Ismered Kavabata regényét, a *Hófödte tájat*? Van benne egy férfi, aki Tokióból egy hóborította északi városba utazik, hogy találkozzon egy Komako nevű gésával.

– Tudom – mondta Rinko a regény híres első mondatát idézve. – „Amikor a vonat elhagyta a hosszú alagutat, már a hóvidéken voltak.” Valami ilyesmi.

– Akárhogy is, emlékszel arra a jelenetre, amikor hosszú távollét után ismét találkoznak? A férfi kinyújtja egyik ujját, és azt mondja: „Ez emlékezett rád.” A nő zavarban van, de azért megfogja a férfi ujját, és finoman beleharap.

– Emlékszem erre a jelenetre a filmből.

– Mit gondolsz, melyik ujjára gondolt? – kérdezte Kouki, és Rinko jobb kezét felemelte a holdfénybe. Nehéz volt elképzelni most, hogy ezek a fehér, kecses, finom, karcsú ujjak alig néhány perce még a forró, sötét hasadékban mozogtak. – A regényben és a színpadi változatban is a mutatóujja szerepel. A Korrakót játszó színésznő mindig a férfi mutatóujját harapja meg.

– És az miért baj?

– Mert ha ideleln érinted magad, ezt az ujjadat használod. – Rinko középső ujját fogva gyengéden visszatette az asszony kezét oda, ahol korábban volt. – Ez az ujj jobban mozog és finomabb.

– Úgy érted, hogy Kavabata tévedett?

– Nem mondok semmi ilyesmit, de szerintem így sokkal jobb...

Könnyedén, játékosan tovább mozgatta Rinko középső ujját a szirmok körül. De az asszony nem akarta újra kezdeni...

Koukit azonban magával ragadta egy különös gondolat, és nem engedte, hogy kedvese elhúzza kezét.

A *Hófödte tájat* 1935 táján írták. Attól fogva egészen mostanáig – sőt, a Manjósú költők távoli korától egészen a mai napig – a férfiak és a nők újra meg újra ugyanazt csinál-

ják. Időtlen idők óta simogatják egymást meztelenül, ahogyan megszülettek, érintik egymás bőrét, sütkéreznek egymás melegében, derítik fel kedvesük testének titkait. Férfiak nemzedékének végtelen sora feküdt így, ahogyan Kouki most, középső ujjával Rinko szemérmén, és közös volt bennük a szándék, hogy gyönyörhöz juttassák kedvesüket. És a nők nem hagyták cserben őket. Több ezer éve tart mindez, és az emberek néha óriási kockázatot vállalnak azért a kiváltságért, amelyben most éppen neki és Rinkónak van része. Kouki érezte a köteléket, amely összefűzi ismeretlen elődeivel, mintha az ereiben lüktetett volna a vérük.

– Az ilyesmit mindenki magától megtanulja – mondta.

Érezte, hogy Rinko ismét nedvesedik.

– De nem lehet mindenki számára ugyanolyan.

Hát persze hogy nem lehet. Mi lehet még egyszerre olyan egyetemes és mégis olyan egyéni, olyan titokzatos, mint a szerelem? Az emberek ma is csak azt teszik, mint az elmúlt ezer évek során, a változatok száma mégis végtelen. Nemcsak abban különböznek, ahogyan csinálják, hanem abban is, mit éreznek közben, és mint nyernek kielégülést.

A testi szerelem világában nincs se visszafejlődés, se haladás. A modern ember egyáltalán nem jobb az elődeinél csupán azért, mert egy technológiailag fejlett társadalom gyermeke, ahogyan az ősök sem voltak okvetlenül ügyetlenek. Mindenki apránként, saját tapasztalatai és érzései nyomán tanulja meg, mi jó neki, mi nem, és hol elégedett, hol csalódott az eredménnyel.

Ez olyan terület, amelyet nem érint civilizáció és a tudomány, olyan bölcsesség és olyan kultúra, amelyet minden generációnak magának kell megszereznie.

Kouki agyában ez motoszkált, amikor behatolt Rinko testének nedves melegébe.

Azután, hogy kedvese ilyen hosszan izgatta, Rinko azonnal lánggra kapott. Nemrég még megadóan feküdt a

holdfényben, de immáron perzselt. Hirtelen kinyílt a szeme, és arcán szinte gyötrődő kifejezéssel elélezett.

Mennyire szerette Kouki ezt a látványt! Rinko arca mintha haragos, könnyes és kacér lett volna egyszerre. Ebben a megfoghatatlan, szüntelen változó arckifejezésben benne volt a nő minden szenvedélye és varázsa.

A szeretkezés után ismét rájuk telepedett az a leírhatatlan mozdulatlanosság.

– Megint más volt – suttogta Rinko a még mindig parázsló testéhez simuló férfinak.

Abból, ahogyan mondta, szégyenlősen, arcát elrejtve előle, Kouki rájött, hogy a gyönyör csúcspontjára gondol.

– Mindig az, minden alkalommal más.

– Mélyebb?

Az asszony bólintott. Mintha csak magának mondaná, folytatta:

– Talán van bennem valami beteges...

– Dehogyanis.

Egy nőnek sincs oka szégyenkeznie, amiért kimutatja szenvedélyét, sőt ez inkább érett és gazdag érzelmeit jelzi.

Kouki kíváncsisága hirtelen feltámadt. Megérintette az asszony még mindig lüktető virágát és a szirmot.

– Különbözik itt és itt?

– Igen, itt mély és erős... – Rinko lehunyta szemét. – Amikor belém hatolsz, úgy érzem, mintha a fejem búbjáig érnél.

De akárhogy is próbálta elmagyarázni, férfi számára elképzelhetetlen ez. Kouki most Rinko bimbóját érintette meg.

– Itt élesebb és kevésbé mély – magyarázta kedvese.

Jóval többet rejtenek a szavak, mint amit a férfi érthet.

– De amikor úgy dörzsölsz, ahogyan az előbb tetted, olyan, mintha áram futna keresztül rajtam.

Kouki kissé irigykedett. Hogyan képes a nők teste ennyi érzésre? Azzal, hogy Rinkót önmagára ébreszti, gyönyört nyújt neki, talán olyan szörnyet kelt életre, amely végül fel-falja őt.

A nőhöz képest a férfi egyszerű. A nőnek rengeteg erogén zónája van, míg a férfinak csak egy. A férfi orgazmusa, akár a dagály, egyre erősödik, míg eléri azt a pontot, ahol mindent előnt, aztán szinte nyom nélkül visszavonul. Ehhez képest az asszonyok érzései egész széles skálán mozognak: lehetnek élesek és sekélyek, mint egy gyengébb áramütés, vagy mélyek és erősek, amelyek az egész testet kocsonyássá teszik. Össze sem lehet hasonlítani a kettőt. A nők akár kétszer-háromszor vagy akár tízszer akkora gyönyört is érezhetnek, mint a férfiak, gondolta Kouki.

– A nők mohóbbak, mint a férfiak – szólalt meg, s hangjában irigység keveredett iróniával.

– Te tettél ilyenné – rázta a fejét Rinko.

Ebben igaza volt. Rinko eleinte félnék volt, és maga is szégyellte gyönyörét. De amikor már sűrűn szeretkeztek, fokozatosan felfedezte saját testét, magabiztosabb lett. Kouki tanárként némi felsőbbrendűséget érzett, mintha uralkodna a nő felett, de mire észbe kapott, Rinko mindent magába szívott, és a férfi természetes kötelességévé vált kielégíteni kedvesét. Immár nem tanár volt, aki irányította kettejük játékait, hanem a nő szükségleteit kielégítő, alázatos szolga.

– Sose gondoltam, hogy ilyen hamar ilyen messzire jutsz.

– Hála neked.

Férfi nemigen kaphat ennél nagyobb dicséretet. De tagadhatatlan, hogy Rinko igen tehetséges tanítványnak bizonyult. Bármilyen ügyes legyen is a kertész, megfelelő mag nélkül sose fognak gyönyörű virágok teremni kertjében.

– Végtelenül fogékony vagy.

– Ehhez fogékonyság kell?

– Nem vagyok biztos benne, minek is nevezzem, de abban igen, hogy csodás a virágod. – Kouki a nő forró lába közé helyezte kezét.

Rinko bizonytalannak látszott, nem tudta eldönteni, hogyan fogadja a dicséretet. Nyilván érezte magában a változást, kiteljesedő érzékiségét, de hogy ezt nyíltan a szemébe mondják, és közben így érintsék, határozottan zavarba ejtette.

– A tiéd a legjobb. Egész Japánban nincs párja – folytatta Kouki.

– Ne butáskodj.

– Nem butáskodom. Azért mondom, mert ez az igazság.

– Nem értelek.

A férfi hosszan keresgélte a szavakat:

– Olyan finom meleg vagy odabenn, és úgy körülölelsz... – suttogta végül.

– Miért, talán nem minden nő egyforma?

– De mennyire nem. Mind más.

Látta Rinkón, hogy hiszi is meg nem is.

– A nők nem fogják fel, de ebben is hatalmas különbségek vannak köztük. Méretben, formában is. Van, akié csodálatos, mint a tiéd, másoké nem az.

– Nem a férfitől függ, akivel vagyunk?

– Bizonyos mértékig igen. De előfordul, hogy a nő magába fogadja a férfit, az pedig, mihelyt bejut, rádöbben, hogy egyáltalán nem szép, ami várja. És akkor sietve kikívánczik.

Rinko felnevetett.

– Az ő baja. Ostobán viselkedik.

– Gondolod?

– Persze. Eleve azért van ott, mert vonzotta a nő, vagy nem?

– Igen, de addig sose lehet biztos az ember egy nőben, amíg nem feküdt le vele.

– Életemben most hallok erről először.

– A férfiak tisztában vannak vele, csak nem beszélhetnek erről a nőknek.

Míg Rinko ezen rágódott, Kouki a történelem egy jóval korábbi korszakából hozott fel példát.

– Ott van például Rokudzso úrhölgy a *Gendzsi meséjéből*. Van egy olyan érzésem, hogy az övé nem lehetett valami jó.

– Csakugyan?

Azóta, hogy alacsonyabb beosztásba került, Koukinak bőven volt ideje olvasni. Főleg modern történelmi munkákat forgatott, a Sóva-kor társadalomtörténetéről írandó munkájához gyűjtött anyagot. De néha elővett olyan könyveket is, amelyek nagyon rég voltak a kezében. Ezek közé tartozott a tizenegyedik századbéli klasszikus mű, a *Gendzsi meséje* is. Újra elolvasta, és legnagyobb meglepetésére alig tudta letenni.

Úgy tűnik, az alacsonyabb beosztásnak is megvannak a maga előnyei, állapította meg. Most a regény olyan vonásai nyűgözték le, amelyek korábban elkerülték figyelmét. Megváltozott a Rokudzso úrnőről alkotott véleménye is. Immár felkeltette kíváncsiságát.

– Gyönyörű, magas rangú, művelt és remek ízlésű asszony.

A szerző úgy ábrázolja, hogy ő az ideális nő, akinek kívülről nézve nincs hibája. De mégsem tökéletes.

– Még mindig nem tudom, hogy érted.

– Sok mindent jelenthet. Azt, hogy túlságosan laza, vagy túl csúszós, esetleg nem elég meleg például.

– Lehetséges ez?

– Igen, sajnos előfordulhat ilyesmi.

– És nem lehet az ilyet gyógyítani? – kérdezte Rinko aggodalmasan.

– Ha valaki igazán szeret egy nőt, és hajlandó megpróbálni, valamit javíthat a helyzeten, de a férfiak áldozatkészségének is megvannak a határai.

– Még ha a szerelméről van is szó?

– Lehet, hogy az ember szeret valakit, mégse jó vele az ágyban. És ha ilyenkor felbukkan egy másik, könnyen elcsábulunk.

– Vagyis egyetértesz velem, hogy a férfiak rettenetesen önzők.

– Akkor kérdeznék valamit: a nők talán nem gyűlölik, amikor szeretőjük borzalmas az ágyban?

– De igen.

– Na látod. A férfiak pedig nem akarnak olyan nővel hálni, aki nem elégíti igazán ki őket, fásult vagy egykedvű.

A holdfényben heverészve fecsegték a szeretkezés rejtelmeiről. A *Gendzsi meséje* egyik híres jelenetében, amelynek „Eszmecsere egy esős éjszakán” a címe, Gendzsi és legjobb barátja őszintén elbeszélget a nőkről. Ilyen alapon ezt a beszélgetést lehetne „Eszmecsere egy holdfényes éjszakán”-nak nevezni, gondolta Kouki. Vagy a meztelen igazságnak, hiszen egyikükön sincs ruha.

Egyik kezét még mindig kedvese kis szőrpamacsán tartva folytatta:

– Rokudzso úrhölgy tragédiáját látszólag a büszkeség és féltékenységek okozta, de az igazi ok mégiscsak az, hogy nem jó szerető.

– Ez áll a regényben?

– Nem, így természetesen nem mondják ki. A szerző nő volt, hogy is írhatott volna le ilyesmit. De határozottan ezt sugallja. Csak össze kell rakni, mennyi kettő meg kettő.

Rinko ámulattal meredt kedvesére, Kouki pedig tovább magyarázott.

– Gendzsi az első látásra beleszeret Rokudzso úrhölgybe, és mindent elkövet, hogy meghódítsa. Végül teljesül a vágya, és együtt töltenek egy éjszakát. De ezután hűvösen viselkedik, mint aki hirtelen elveszítette érdeklődését a szeretője iránt.

– Mert hűtlen.

– Igen, ezt mondják a nők. A női kritikusok mind azt állítják, hogy Gendzsi ingatag jellem. – Finoman Rinko hátára tette kezét, mintha így akarná lecsillapítani az asszony érzéseit. – Rokudzso úrhölgy annyira megsértődik a hirtelen változás miatt, hogy rosszindulatú szellemé válik. Élő kísértetként addig üldözi a férfi feleségét, Aoi no Uet, és egy másik nőt, Jugaót, akit Gendzsi szintén szeret, míg végül mindketten meghalnak.

– Meglehetősen bosszúálló, nem?

– Látszólag zárkózott, halk szavú nő, de állandóan rágja magát, és aztán az Isten irgalmazzon annak, aki az útjába kerül.

– Szerinted Gendzsi miatt lesz ilyen?

– Igen, de gondolj csak bele a férfi helyzetébe. Nincs az a férfi, aki még egyszer le akarna feküdni egy ilyen nővel. De az tovább üldözi, mindenáron tudni akarja, miért változtak meg az érzelmei.

– A nők nem is sejtik, hogy a férfiak így gondolkodnak. – Rinkót szemlátomást kellemetlenül érintette a gondolat, hogy Rokudzso úrnő azért vesztette el Gendzsi szerelmét, mert nem volt jó szerető. – Iszonyú lehet, ha ezt szemébe mondják az embernek.

– Nincs az a férfi, aki ezt így megmondaná egy nőnek.

Gendzsi elégedetlen Rokudzsó úrnővel, de nem árulja el az okát, és továbbra is gyengéd kis leveleket, verseket küldözget neki. És amikor az asszony Isébe utazik, Gendzsi Nonomijába megy, hogy búcsút vegyen tőle

– Annak ellenére, hogy nem kedveli?

– A nő bálványozza őt, tehát nem teheti meg, hogy csak úgy otthagya. Bármilyen kellemetlennek találta is a hölgyet, illő tisztelettel bánik vele, és mindent megtesz érte, amit csak lehet. Ilyen lovagiasak voltak a Heian korabeli nemesek. Talán éppen ez a Heian-elegancia forrása.

– És hálából mi, nők, azóta is szidjuk szegényt.

– Hiába tesz meg minden tőle telhetőt, nem méltányolják az erőfeszítéseit. A nők nem veszik észre a viselkedése mögött rejlő kedvességet.

– Hogy vehetnék észre? Mindent felemás módon tesz, persze hogy nem méltányoljuk. Ha valakit nem szível, nem lenne szabad szándékosan úgy viselkednie, hogy az félreérthető legyen.

– Rendben, akkor mit kellett volna csinálnia? Mit szólnál, ha szóba sem állt volna vele, miután egyszer-kétszer lefeküdtek egymással? Még jobban becsmérelnéd. Rideg, érzéketlen gazfickónak neveznéd.

Rinko néhány pillanatig hallgatott, mintha csak újból végiggondolná az egészet.

– Azt mondtad... szóval, hogy az úrhölgy nem volt jó szerető. Tudhatja az ilyesmit egy nő magáról anélkül, hogy megkérdezné?

– Hát, ha a férfi mindössze egyszer vagy kétszer fekszik le vele, és többé nem próbálkozik, az jelenthet valamit.

– És semmit nem tehet ellene?

– Ezt nem mondanám. Az is lehet, hogy csupán ők ketten nem illettek egymáshoz.

Szinte nem is tűnt helyénvalónak, hogy ilyesmikről beszélgetnek a holdfényben. Ebben a halovány, tiszta fényben fürödve magasztosabb témát illetet volna találniuk; de mégis, mi lehetne fontosabb és alapvetőbb ennél kérdésnél?

– Az ilyesmit sose beszélnek meg igazán a férfiak a nőkkel. A két nem elmegy egymás mellett, és meg sem próbálja megérteni a másikat.

Az asszony bólintott, aztán előrehajolt.

– Kérdezhetek még valamit? A szerelmesek, az ifjú házaspárok gyakran kezdik vad szenvedéllyel a kapcsolatukat, aztán valahogy megkopik. Már nem szeretkeznek olyan gyakran. Talán ez is arra utal, hogy a nő nem megfelelő?

– Nem, ez pusztán az egymás iránti érdeklődésük csökkenését jelzi, és nem azt, hogy valami baj van a nővel.

– Miből lehet tudni a különbséget?

Rinko kérdése a lényegre tapintott.

– Nos, vegyük például Rokudzso úrhölgy esetét. Ők mindössze egyszer vagy kétszer háltak együtt. Pedig lett volna rá módjuk, de Gendzsi úgy döntött, hogy nem él a lehetőséggel. A legtöbb pár viszont továbbra is együtt hál, amíg nem kezdenek ráunni, és a férfi többé nem közeledik. Egészen más dolog.

– Vagyis egyáltalán nem vet rossz fényt a nőre, ha előtte elégszer szeretkeztek?

– Persze hogy nem. Különben baj lenne az ország minden asszonyával.

Rinko láthatóan megkönnyebbült, de aztán eszébe jutott még valami:

– Miért unják meg a férfiak a társukat?

– Ez egészen más kérdés.

– Hallottam, hogy a férfiak nem is igazán engedik el magukat, amikor a feleségükkel szeretkeznek. Hogy nem

akarják mindenféle megtanítani az asszonyukat, nem igazán lelkesek. Miért van így?

Rinko egyre okosabb kérdéseket tett fel, és Kouki kénytelen volt elgondolkozni a dolgon.

– Hát ez bizony nehéz dió, de talán azért, mert félnek attól, hogy ha a feleségük folyton csak szeretkezni akarna, teljesen kimerítené őket. Lehet, hogy a férfiak félnek, és ezt azzal álcázzák, hogy tréfálkoznak a dologról.

Korábban egyszer sem beszélgetett Rinkóval ilyen mélyen a szeretkezésről. Kicsit zavarban volt, hogy ilyen őszintén beszél előtte a férfiak valódi érzéseiről, mintha valami módon kiadná most magát; másfelől a kettejük között kialakult kölcsönös bizalom újabb jele volt, hogy képesek nyíltan beszélgetni erről a témáról.

– Károly herceg a házassága előtt egy idősebb asszonynak udvarolt...

Koukit meglepetésként érte ez a hirtelen ugrás a *Gendzsi meséjéről* a mai angol királyi ház életéről terjengő pletykákra.

– ...sőt, még azután is találkozgatott vele, hogy megnősült.

A felesége azt mondta, olyan, mintha hárman lennének házasok. Na, ehhez mit szólsz?

– Hogy érted ezt?

– Hát, nem akarom megbántani azt a másik nőt, de Diana hercegnő mégiscsak fiatalabb, és jóval vonzóbb volt nála. Miért nem hagyta ott a herceg a szeretőjét?

– Ez fogas kérdés. És lehet, hogy ennek is az az oka, hogy nem jön ki a feleségével az ágyban.

– Lehet, hogy egy ilyen csinos nő, mint Diana, nem elég jó az ágyban?

– Könnyen meglehet. De elképzelhető, hogy a herceg egész egyszerűen jobban érzi magát az idősebb nő társaságá-

ban, és ez még az ágyra is vonatkozik. Ezért nem volt képes szakítani vele.

– De az a nő sokkal idősebb nála, és nem is szép!

– Na, itt álljunk csak meg! – Kouki Rinko vállára tette a kezét. – A testi szerelemnek semmi köze a korhoz vagy a megjelenéshez. Sok ilyen korú asszony lehet hihetetlenül erotikus, és rengeteg fiatal, csinos nő akad, aki fikarcnyit se ér. Semmi nem lehet olyan egyéni, személyre szabott, mint hogy ki kivel érzi jól magát az ágyban. Egyszerűen nem ítélnél a külső megjelenés alapján. Többek közt pont ez teszi az egészet olyan izgalmassá, különlegessé és mulatságossá.

– Mulatságossá?

– Szerinted nagy multság lenne, ha mindig a fiatal, csinos lányok diadalmaskodnának? Az Úr azért alkotta meg a szerelmet, hogy ne így legyen.

Ideje volt, hogy befejezzék ezt az „eszmecsere egy holdfényes éjszakán” játékot, és aludjanak, de Rinkót még mindig piszkálta valami.

– Mindazok után, amiket mondtál, úgy érzem, komoly hátrány nőnek születni. A férfiaknak ugye nincsenek hasonló problémáik?

– Nekünk is megvan a magunk baja, csak ne irigykedj. Ott van az impotencia, a korai magömlés meg mindenféle egyéb merevedési zavar. A nagy részük lelki eredetű, vagyis még nehezebb úrrá lenni rajtuk.

– Hogyan lehet legyőzni az efféle lelki gátlásokat?

– A kulcs az önbizalom. És semmi nem alapozza meg annyira a férfi önbizalmát, mint kedvese dicsérete. De bármilyen vonzó legyen a férfi, ha nem jó az ágyban, a nők úgy érzik, cserbenhagyta őket.

– Így van – helyeselt tétován Rinko.

– És akárcsak a nők, a férfiak sem viselik jól, ha kritizálják a teljesítményüket.

– Miért tenne ilyet egy nő?

– Lehet, hogy nem mondják a másik szemébe, de a szeretkezés utáni viselkedésük elárulja a véleményüket. Ráadásul veszekedés közben a nők nagyon durva dolgokra képesek.

– A tapasztalat beszél belőled?

– Hála istennek nem nagyon.

– Egyáltalán nem, ugye ezt akartad mondani – felelte Rinko csúfolódva, aztán elgondolkodva hozzátette. – Most már látom, milyen sok problémával kell szembenézniük a pároknak.

– Ha már itt tartunk, nem sok testileg-lelkileg összeillő pár akad.

– De mi azok vagyunk, ugye? A mi kapcsolatunk nem romlott meg.

– Hát persze. Emlékszel, mit mondtam az előbb? Te vagy a legjobb egész Japánban.

Az asszony közelebb húzódott hozzá, Kouki pedig a holdfénynél magához ölelte a sima, hajlékony testet, és elaludt.

Éjjel, valamikor hajnal felé álmodott.

Tágas, füves mezőn állt, és valamivel arrébb egy férfi figyelte őt. Kouki tudta, hogy Rinko férje az. Rinko is ott volt: vakon botorkált a fűben a távoli, széles út felé. Kouki és a férfi nem mozdult. Farkasszemet néztek a pihés fűszálak között.

Ez volt minden. Nem emlékezett sem a férfi arckifejezésére, sem arra, mikor és merre távozott, de valami fagyos, rossz érzéssel ébredt, mintha valaki a lelkébe látott volna. Rinko félig oldalára fordulva aludt mellette. Valamikor az éjszaka felkelhetett felvenni pamutjukatáját, amelyet most szemérmesen összehúzott a melle fölött.

Az éjjeliszekrényen levő óra fél hatot mutatott. Nemrég kelhetett csak fel a nap; a függöny alja még homályos fehér

fényben játszott. Kouki a világosodó ablakot nézve tűnődött álmán.

Egyértelmű, hogy a füves pampa a szállodához vezető fennsík. Sokat gondol Rinko férjére, ami megmagyarázza, miért jelent meg az álmában, de mivel sose látta, a vonásai távoliak, felismerhetetlenek maradtak. A legkülönösebb mégis az volt, ahogyan Rinko kettejük közt botorkálva, egyikükre sem nézve távolodott tőlük.

Egy kis ideig még sikertelenül próbálta összekapargatni az álom morzsáit, aztán felkelt, és elhúzta a függönyt. Oda-kinn reggeli ködbe burkolódzott a táj, mindössze a kráter pereme rajzolódott ki halványan, akár a régi metszeteken. A nap már felkelt, de a fennsíkról még nem szállt föl a köd.

Kouki visszafeküdt az ágyba. Amikor ismét felébredt, már fél nyolc volt, és a nap jóval erősebben kukucskált be a függöny alatt.

Rinko még mindig aludt. A férfi kibújt az ágyból, és kinézett az ablakon. Úgy tűnt, mintha a fényes őszi égbolt alatt csak karnyújtásnyira lenne a hegyek karéja. A hegyek derekát ölelő köd tejszínű tónak tűnt.

Utoljára ősszel járt ebben a szállodában. A felszálló ködből lassan kibontakozott a fennsík. Most már a golfpálya egy részét is látni lehetett. Néhány játékos álldogált a lyuk körül. Erről eszébe jutott, azt mondta a feleségének, hogy ma Hakonéban golfozik. Vajon elhitte az asszony a mesét? Némi lelkipurdalást érzett, de ahogy elhúzta a függönyt, gyorsan kiverte fejéből. A mozgás felébresztette Rinkót.

– Már felkeltél?

– Nem tudok tovább aludni. De még ne keljünk fel. –
Kouki visszafeküdt az ágyba. Nem mesélte el az álmát.

Bármilyen jó lett volna golfozni egy ilyen szép napon, a mellette fekvő nővel semmi se vetekedhetett.

– Mit csinálsz? – mormogta Rinko, amikor Kouki jukatája övéhez nyúlt.

– Még korán van. – Kouki most, hogy kimondta, hirtelen felfogta, milyen gyorsan peregnek a percek. Nincs értelme vesztegetni az időt. Ajkát a félig nyitott jukatából kibukkanó mellre szorította, s mindkét kezével közelebb húzta magához az asszony csípőjét. Odakinn egyre ritkult a reggeli köd, de idebenn még éjszaka volt.

Nem emlékezett álmából Rinko férjének arcára, de még mindig érezte a férfiből áradó fagyos indulatot, ám az ugyanakkor némi izgalmat gerjesztett benne. Most az ágyban, a reggeli naptól elfüggönyözve, Kouki a szokásosnál is kegyetlenebb volt Rinkóval. A szakadék szélére taszította, arra kényszerítette, hogy a senki földjén bolyongjon, amíg nyöszörögve könyörögni nem kezd. De még akkor is visszatartotta magát. Sejtette, hogy ez a komor erőszakos indulat az álom hatása. Rinko haragosan korholta, miután végre elélezett. De olyan gyengéd volt az arca, hogy Kouki magához ölelte, és mindkettejüket ismét elnyomta az álom.

Akárcsak korábban, Rinko most is aludt még, amikor Kouki végül felébredt.

Már fél tízre járt az idő. Odakinn madarak énekeltek. Mostanra felszállt a köd, az égbolt tiszta, és a golfozók vélhetőleg a pályán követik kis, fehér labdáikat. Kouki ezzel szemben az ágyban élvezte Rinko testének melegét. Meglehetősen kellemes gondolat volt, hogy egyedül ő lubickol ebben a szemtelenül erkölcstelen életmódban. Még közelebb húzódott

Rinkóhoz, az asszony pedig nagyot nyújtózkodott, és kinyitotta szemét.

– Mm. Megint elaludtam.

– Csakis azért, mert nagyon kimerült, hölgyem.

– Ne mondj ilyeneket. – Rinko nevetve tette kezét kedvese ajkára, aztán az órára pillantott. – Jaj, már majdnem tíz óra.

Úgy tervezték, hogy megnézik az Asinoko-tavat, és délután visszamennek Tokióba. Ha együtt voltak, kétszer olyan gyorsan szállt az idő.

– Keljünk fel?

Rinko addig bökdöste, míg Kouki abbahagyta melle bizsgálását. A behúzott függöny miatt még mindig sötét volt a szobában. Rinko kikászálódott az ágyból, és bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon. Kouki bekapcsolta a tévét, hogy megnézzze, történt-e valami érdekes a világban, amíg ők elmerültek egymásban.

Rinko kisvártatva előbukkant, leült a tükör elé, és Kouki ment be fürdeni. Szinte egész éjszaka egymás mellett feküdtek, a férfi mégsem érezte magán Rinko illatát. Ezt is nagyon szerette a nő testében; nem volt makacsul ragaszkodó szaga.

Amikor visszament a szobába, az asszony már elhúzta a függönyt, és az ablak melletti öltözőasztalkánál ülve tornyozta fel haját. Koukit elöntötte a vágy, ahogy megpillantotta Rinko kecses, fehér nyakát.

– Gyönyörű vagy – mondta kedvese tükörképének.

– Észrevettem, hogy sokkal könnyebb kisminkelni magam, miután együtt voltunk.

– A hormonoknak köszönhető. Ez is finom, puha – mondta, s megpaskolta a nő fenekét.

Rinko odébb húzódott.

– Hagyd abba, elrontom a hajam.

– Kit érdekel? – Kouki finoman belecsókolt Rinko nyakába. – A szeretkezéstől a nő kivirul, de a férfi összetöpped.

– Ez nem igaz.

– Tudod, hogy a nőstény végül mindig felfalja a hímet. Így van megírva a sors könyvében.

Rinko mulatságosnak tartotta a szóhasználatát, és a tükrön keresztül ránevetett.

– Siess, öltözz fel, te szerencsétlen, sorsüldözött férfiú.

Kouki jámbor képpel levette köntösét, és hozzáfogott az öltözködéshez.

Megreggeliztek a szálloda éttermében, aztán kimentek az utcára. A hűvös levegő áthatóan tiszta volt. Úgy döntöttek, hogy hajókáznak egyet a tavon. Vasárnap lévén, elég zsúfolt volt a sétahajó, ezért kiszálltak a Hakone-kertnél, és a libegőn mentek fel Komagatakéba, ahonnan el lehetett látni egész a Fudzsiig és a Szuruga-öbölíig.

A több mint ezeröttszáz méter magas csúcsról nézve a tó kék vizén visszatükröződött az őszi színek brokátjában pompázó hegyoldal, s mind a hegy, mind a tó a bíbor és az arany ezer árnyalatában lángolt. Kouki és Rinko élvezte a látványt és a lágyan simogató őszi szelet. Aztán lementek a libegőn, és négy órakor ugyanott álltak, ahonnan elindultak. Ha vissza akarnak térni Tokióba, hamarosan indulniuk kell, mielőtt túl zsúfoltak lesznek az utak.

– Mit akarsz csinálni?

Rinko nem válaszolt a kérdésre, ami azt is jelezte, hogy nem akar elmenni.

– Nem bánod, ha egy kicsit később érünk haza? – Az asszony a fejét rázta, s Kouki eldöntötte, hogy maradnak még egy ideig. – Komapatakénál van egy tóra néző vendéglő.

Elindultak visszafelé a most már egyre forgalmasabb úton, majd fel a hegyoldalon az étteremhez. Félúton volt a csúcs felé, tehát innen jó kilátás nyílt a krátertóra.

Mire végeztek a vacsorával, és hátranéztek, az égbolt vörösen fénylett a hegytető távoli pereme mögött. Ilyen magasságban korán tér nyugovóra a nap: a sötétedő felhőkből zuhanó ferde, késő délutáni fénysugarak megvilágították a hegyet és a tó tükkrét. Kouki kilépett az erkélyre, és a karmazsin égbolt előtt kirajzolódó hegyekre szegezve szemét sutogta:

– Jó lenne maradni.

Rinko egy szót sem szólt, de alig észrevehetően biccentett, így aztán a férfi folytatta:

– Maradjunk? Töltsünk itt még egy éjszakát?

Az asszony a lassan sötétbe burkolózó tavat nézve ismét bólintott:

– Rendben...

Kouki csak félig gondolta komolyan a dolgot, meg sem fordult a fejében, hogy az asszony igent mond.

– Igazán? Biztos vagy benne?

– Na és veled mi a helyzet? Neked nem probléma? – dobta vissza a kérdést Rinko.

Kouki néhány másodpercre megdermedt. Nyilván maradhat még egy éjszakát, ha akar, de fel kell hívnia a feleségét, és hazudni valamit. Azonkívül holnap munkanap, és még ha nincs is semmi sürgős dolga, tízkor az irodában kell lennie.

Rinko helyzete még ennél is aggasztóbb. Az teljesen érthető, ha azt mondja, hogy a fogadás után még elment ünnepelni a barátaival, de hogy egymás után két éjszakát ne legyen otthon? Holnap hétfő lesz, vagyis a férje dolgozik.

– Én meg tudom oldani, de te? – *Nem aggódsz a férjed miatt?*

Kouki csaknem kimondta, ami a fejében járt, de végül visszanyelte a szavakat. Az asszonyra nézett.

Rinko a vöröslő láthatárt szemlélve nyugodtan válaszolt:

– Ha neked nem gond, én benne vagyok.

Miután a nap lenyugodott, a víz szinte pillanatok alatt elvesztette ragyogását. A sötét, magányos tóról Koukinak eszébe jutott az álma. Mostanra már csak halvány és bizony-

talán emlékei maradtak, de még mindig érezte a Rinko férjéből áradó fagyos ellenszenvet.

Lehet, hogy Rinko azért vállalja ezt a második éjszakát, mert össze akar venni a férjével?

– Biztos, hogy nem lesz semmi baj? – erősködött Kouki.

Látszólag az asszony miatt aggódott, valójában inkább magát kérdezte: felkészült-e a felelősségre, ha az asszony ezek után többé nem mehet haza.

– Biztos vagy benne? – kérdezte harmadszor is, de Rinko nem felelt. Szemét a sötétedő égboltra szegezte.

Kouki rádöbbsent, hogy az asszony már döntött, és nem érdeklik a következmények. Kiment az étterem előtt álló nyilvános telefonhoz, és felhívta a szállodát, ahonnan délben kiköltöztek. Vasárnap este lévén, a hotelben alig maradt vendég, és még egy éjszakára le tudta foglalni a szobájukat.

Utána enyhén remegő gyomorral telefonált haza. Szerencsére az üzenetrögzítő vette fel. Rövid üzenetet hagyott: „A barátaim meghívtak, hogy maradjak még egy éjszakát. Ugyanabban a hotelben maradok, és csak holnap jövök haza.” Aztán letette a kagylót.

Hát ennyit az ő dolgáról, legalábbis egyelőre. De mi lesz Rinkóval? Kouki visszament az étterembe, és közölte, hogy lefoglalta a szobát.

– Te nem akarsz telefonálni?

Az asszony, mintha a kérdést mérlegelné, a távolba meredt, aztán felállt, és csak néhány perc múlva jött vissza.

– Minden rendben? – kérdezte Kouki idegesen.

– Nem tudom – felelte Rinko, mint akit nem is érdekel a dolog.

– Végül is holnap hétfő lesz. Nyugodtan mondd meg, ha haza kell menned. Megértem.

– Te vissza akarsz menni?

Most, hogy az asszony visszadobta a kérdést, Kouki megrázta a fejét.

– Nem, csak nem akarlak kínos helyzetbe hozni.

– Megoldom.

Koukit nem győzte meg, de milyen jogon vitatkozott volna?

– Ebben az esetben minden percet kettesben töltünk ma éjjel – jelentette ki. Ha Rinko ilyen eltökélt, ő sem bizonytalanodhat tovább. Különben is, bármi legyen a döntésük következménye, amíg együtt vannak, nincs mitől félniük.

– Menjünk? – kérdezte, aztán megfogta kedvese kezét, és halkán ezt mondta: – Köszönöm. – Bizonyos szempontból nem is azért volt hálás, mert Rinko úgy határozott, vele marad, hanem a bátorságért, amivel vállalta.

Egy kicsit furcsa volt visszamenni ugyanabba a szállodába, ahonnan nemrég jelentkeztek ki, de a személyzet úgy viselkedett, mintha természetes lenne, és minden megjegyzés nélkül biztosította nekik ugyanazt a szobát.

Beesteledett. Amikor a londiner kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a villanyt, ugyanaz az ágy, pár szék és asztal várta őket. Amikor kettesben maradtak, egymásra néztek, és a következő pillanatban már egymás karjaiban voltak. Szorosan ölelték egymást. Egyetlen szót sem kellett szólniuk, mégis tudták, mit érez a másik. *Hát mégsem mentél vissza. Velem maradsz még egy éjszakát.* Nem volt szükség a szavakra, a másik közelsége mindent elárult.

Kouki még szorosabban ölelte kedvesét; ajka az asszonyét kereste, s közben a szíve ezt kérdezte: *Még az sem érdekel, ha a férjed jelenetet rendez?* Rinko pedig viszonzta a csókot, és közben némán maga is kérdezett: *Hát nem érdekel, hogy a feleséged megharagszik?* Szájuk éhesen tapadt össze, és egyszerre válaszoltak: *Nem érdekel, mit szól a feleségem... Engem sem, hogy mit szól a férjem.*

Kouki kicsit visszahúzódott, majd az asszony arcát két tenyerébe fogva, Rinkóhoz hajolt. Tudta, hogy most átléptek egy határt. Sose gondolta, hogy megteszi ezt a lépést. Ez volt az utolsó védvonal, és kéz a kézben mentek el mellette. Innen nincs visszaút: immár a harcmezőn vannak, ahol golyók röpködnek, és bármelyik pillanatban eltalálhatják őket.

– Itt maradtál velem... – Kimondta hangosan is, hogy kétszeresen bizonyos lehessen benne, és Rinko szemét hirtelen könnyek árasztották el. Kouki nem kérdezte, hogy az aggodalomtól vagy attól, hogy vállalta szerelmét. Nem lett volna értelme.

Inkább letörölte az asszony könnyeit. Aztán levette Rinko kabátját, és kigombolta a blúzát. Rinko lehunyt szemmel állt előtte. Kabátja és blúza a földre hullt, majd a szoknyája is, ő pedig mozdulatlanul tűrte, akár egy baba. Amikor már csak bugyi és melltartó maradt rajta, Kouki gyorsan levetkőzött, aztán a karjába kapta Rinkót, és az ágyhoz vitte.

Az előző éjszaka a verandától egészen az ágy széléig lopózott a holdfény, de ma sűrű felhők borították az eget, és sötétbe burkolózott a szoba. Az ágy régi ismerősként fogadta őket. Rávetették magukat, és ölelték egymást. Rinko melle Kouki mellkasához nyomódott, csípője a férfiéhoz, karjuk, lábuk összefonódott, és az asszony testének melege fokozatosan átitta Koukit, és az otthona, a felesége, a munkája és minden más gondolat messze, a távolba tűnt.

Most, hogy Rinko melege meglágyította, hajlékonyá tette, Kouki úgy érezte, mély, testetlen úr szívta magába: magára maradt a végtelenben.

Mindent tönkretesz azzal, ha itt marad. Számkivetett lesz: innen nincs visszaút. Kouki jól tudta, hogy nem lenne szabad folytatni a dolgot, és agya valamelyik szeglete figyelmeztető jelzéseket adott, de mostanra hozzászokott a zuhanás érzéséhez, testét-lelkét egyaránt megmérgezte a züllesztés gyönyöre.

Vigyázz, mit teszel... – villant át agyán a figyelmeztetés,
aztán elmerültek egymásban.

Rövidülő napok

Egészen decemberig meleg maradt az idő. A reggelek és az esték hűvösek voltak, szinte fagyosak, de a napos délutánokon a város utcái lágy fényben fürödtek, és az ebéd-szünetben az irodákból a császári palota kertjébe vonultak át napfürdőzni az emberek.

Kenko Josida, a szerzetes, éppen ilyen enyhe időről írt – gondolta Kouki. Eszébe jutott egy sor a híres klasszikustól, az *Értekezés a tétlenségről* című művéből: *Dzsugacu va kobaru no tenki*. A tizedik hónapban tavaszias az idő. Más szavakkal, már a tizenegyedik században is természetesnek számított, hogy ilyen sokáig kitart a meleg, hiszen a tizedik holdhónap a mostani novembernek felel meg. A *kobaru* szó, „kis tavasz”, különösen tetszett Koukinak. Kicsi, hiszen ez a tavaszias időjárás ősszel rövid életű, hamarabb elrepül, mint a valódi tavasz. Jellemző a régiekre, hogy ilyen elbűvölő szavakat használtak. Ez is mutatja, milyen közel álltak a természethez. Szerencsére örökül hagyták a szót. Amúgy Kenko a pár héttel korábbi időszakról írta e sorokat. A december, a *kogarasi* hónapja, a zimankós szellőkések ideje, ám még javában tart a „kis tavasz”. Lehet, hogy Japán éghajlata melegebb lett az évszázadok során?

Kouki gondolatai szabadon csapongtak, ahogyan annak idején Kenko ecsetje is kedve szerint kószált. A déli napsütésben a kávézó felé tartott, ahol Mizugucsi Goróval kellett találkoznia. A barátja előbb érkezett, már várta.

– Ettél már?

– Még nem, de van időm – felelte Kouki. Leült Mizugucsival szemközt, és kávéét rendelt.

– Köszönöm, hogy eljöttél.

Mizugucsi egy évvel Kouki előtt járt, bár egyszerre léptek be a vállalatához. Hetilapszerkesztőként kezdte, és igazgató lett belőle, mind között a legsikeresebb. Ma kissé visszafogottnak tűnt.

– Mi nyomja a lelked? – kérdezte Kouki.

Mielőtt válaszolt volna, Mizugucsi rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt.

– Az a helyzet, hogy jövőre áthelyeznek a Marronhoz.

A cég, amelyről beszélt, a vállalatuk egyik nehézségekkel küzdő leányvállalata volt. Tokiónak ugyanebben negyedében, a Kandóban volt a központja. Az új elnök kinevezése óta folyamatosak voltak az átszervezések, de Mizugucsi már régóta igazgató volt, és látszólag jól kijött az új nagyfőnökkel. Koukit meglepte a hír.

– A főnök maga mondta?

– Tegnap az irodában. Amanónak meggyengült az egészsége, és valakinek a helyére kell állnia. Engem ér a megtiszteltetés. – Amano, a Marron vezetője egy-két évvel volt idősebb Mizugucsinál, de cukorbetegsége miatt sokat hiányzott a munkából.

– Kineveznek a Marron elnökének?

– Nem éppen. Amano marad. Alelnök leszek.

– Gondolom, csak idő kérdése.

– Hát, nem tudom. Nem mintha sokat jelentene elnöknek lenni annál a kócerájnál.

A Marron körülbelül húsz embert foglalkoztatott, és olyan gyakorlati kézikönyveket adott ki, amelyek nem érdekelték az anyavállalatot. Anyagilag nem volt sikeres. Egy ilyen ambiciózus férfi számára, mint Mizugucsi, akire eddig fényes jövő várt az anyavállalatnál, nem lehetett valami vonzó kilátás, hogy egy ilyen kis cég elnöke legyen.

– Igent mondtál?

– Miért mondtam volna? Mivel érdemeltem ezt ki? –

Mizugucsi láthatóan bosszankodva szívott le még egy slukkot.

– Megmondtam, hogy át kell gondolnom a dolgot. De úgy tűnik, hogy az új elnök már döntött ebben a kérdésben.

– Az ősz még nem jött el, amikor a nyár már távozott – mondta Kouki eltűnődve.

– Tessék?

– Kenko Josida írta az *Értekezés a tétlenségről*ben. Újabban sokszor az eszembe jut. Úgy érti, hogy az ősz nem kezdődik el azonnal, ahogy a nyár véget ért, pedig az egész nyár terhes az ősz jeleivel.

– És?

– Úgy látjuk, mintha az évszakok élesen váltanák egymást, de csak azért, mert nem vesszük észre a színpalak mögötti állandó, apró változásokat. Akárcsak az életben. – Kouki a Rinkóval való viszonyára gondolt. Ha most érték el szerelmük forró nyarát, vajon nem mutatkoznak-e a hűvös ősz jelei? Lehet, hogy máris túlhaladtak a csúcsponton?

Mizugucsi nem sejthette, hogy Kouki gondolatai a szeretett nő körül forognak. Bosszankodva ciccegett.

– Egyet mondhatok neked: mindketten ugyanabban a cipőben járunk. Miután kicsavartak, elhajítanak, akár egy használt papír zsebkendőt.

– Senki nem hajít el. A Marron még lábra állhat, ha jó kezekbe kerül.

Mizugucsi határozottan csóválta a fejét.

– Már késő. De most már legalább tudom, mit éreztél, amikor elbántak veled.

– Engem hagyj ki ebből.

– A fenébe is, ha tudtam volna, hogy így alakul, kicsit lazítok, és élem az életemet.

Mizugucsi mostanáig egyenesen haladt a ranglétrán. Amellett, hogy tehetséges szerkesztő, remek főnök. Éles eszű, szorgalmas, törekvő. Talán pontosan emiatt akarta az új elnök távolabb tudni magától. Kouki ezzel szemben egész

pályafutását az irodalom határvidékén töltötte, könyvek és szerzők között. Nem mintha ellenére lett volna az előmenetel, de egyáltalán nem volt kifogása az ellen, hogy a szakma kulturális oldalán maradjon. Mesterember lévén, megelégedett azzal, hogy szerkesztő lehet.

– Rólad kéne példát vennem. – Mizugucsi lehangoltnak látszott, de Kouki tudta, hogy egy ilyen kaliberű ember nem adja meg harc nélkül magát. Barátja fogadkozott, hogy esze ágában sincs fejet hajtani, ahogy a legtöbben tennék. Bárhogy elsülhet a dolog. Egyeseket feltölt energiával, míg van, akit összetör egy ilyen fordulat.

– Még sok mindent tartogat számodra az élet.

– Azám. Lehet, hogy találok magamnak egy szép aszszonyt, és kiélvezem.

Koukit megzavarta a tréfás megjegyzés. Mizugucsi számára a szerelem mindössze élénkítőszer volt, amely még jobb munkára serkentette, az élet apró örömeinek egyike. De számára sokkal többet jelentett. Ha az utóbbi időben Rinkóra gondolt, nem örömet, hanem inkább fájdalmat érzett, amelytől néha a lélegzete is elakadt.

– Hidd el, irigyellek – folytatta Mizugucsi. – Még a referenciarészlegnél is ugyanaz maradtál. Nem hagytad el magad. Sőt, talán még több energia lakozik benned, mint azelőtt. – Természetesen sejtelve sem lehetett Kouki problémáiról. – Akárhogy is, ilyen még nem történt velem. Te vagy az egyetlen, akivel megbeszélhetem a dolgot.

– Jobban teszed, ha nem rágódsz rajta. – Kouki maga is megjárta a poklot a bukása után, de semmi haszna nem volt abból, hogy emésztette magát. – Változtass az életeden, és élvezd az új helyzet előnyeit.

– Beszélgethetünk máskor is?

– Bármikor. Csak szóljál.

Most, hogy kiadta magából, ami a szívét nyomta, Mizugucsi felengedett. Egy kicsit még pletykáltak a vállalat

ügyeiről, aztán elváltak. Kouki, miután magára maradt, evett egy pohár tészta leves, azután visszament az irodába. Alighogy letelepedett az asztala mellé, megcsörrent a telefonja. Kinugava hívta.

– Mi újság? Hogy megy a sorod?

Csaknem egy hónapja, a fogadáson találkoztak utoljára.

– Minden rendben. És mi van veled?

– Ismered a mondást: munkám több, a pénzem nem. – Hiába rendeztek egyre több tanfolyamot a művelődési központban, a diákok száma nem nőtt ezzel arányosan. Kinugava egy kicsit panaszkodott, aztán hirtelen témát váltott. – Figyelj csak! Nincs kedved munkahelyet változtatni?

Kouki egy pillanatig szóhoz sem jutott, olyan váratlanul érte a kérdés.

Kinugava elmagyarázta, miről van szó.

– A cég fel akarja pumpálni a kiadói részleget, ezen belül pedig növelni akarja az irodalmi szerkesztőség létszámát. – Kinugava egy nagy lapkiadó vállalatnál dolgozott. Természetesen az újság volt a cég fő bevételi forrása, és a többi részleg, főleg a könyvkiadás csak amolyan melléküzemnek számított. Egy nagy kiadónál dolgozó szerkesztő perspektívájából nézve nem volt nagy ajánlat. – De manapság a lapkiadóknak is több lábon kell állni. Ezek az emberek komoly pénzt akarnak a könyvkiadásba fektetni.

– Lehet, hogy már késő.

– Ezért akarnak téged. Úgy gondolják, hogy te vagy a megfelelő ember erre a munkára.

Hát ezért hívta Kinugava. Hogy menjen át az ő cégének kiadói részlegéhez. Furcsa dolgokat produkál az élet: ugyanaznap kapja az ajánlatot, amikor egyik legrégebbi munkatársa az egyik leányvállalathoz kerül.

– Miért éppen én?

– Nyugodtan beszélhetsz? – Kinugavát nyilván az zavarta, hogy Kouki éppen a munkahelyén van. De most rajta kívül csak Szuzuki volt az irodában, aki előtt nem volt rejtegetnivalója.

– Miért ne?

Kinugava megkönnyebbülten magyarázta tovább.

– Oké. A kiadói részleg vezetője most egy Mijata nevű pofa. A napokban találkoztam vele, és amikor megemlítetlek, megkért, hogy beszéljek veled.

– Nézd, nagyon jólesik, hogy gondoltál rám, de át kell gondolnom.

– Nem kell most rögtön válaszolnod. Amúgy sem lesz az egészből semmi jövő április előtt, úgyhogy nem kell kapkodni. De Mijatát határozottan érdekli a dolog. Szeretne találkozni veled.

– Régóta van ott?

– Nem, a városi rovattól helyezték oda. A fickó igazi varázsló. Biztos, hogy ezzel a részleggel is csodákat művel.

Kouki őszinte hálát érzett a lehetőségért, de szeretne volna alaposan meghányi-vetni magában a dolgot.

– Mint mondtam, nagyon jólesik, hogy gondoltatok rám, de szeretném átgondolni.

– Helyes. – Kinugava leeresztette hangját. – Na és ő hogy van?

Kouki csaknem mindennap beszélt telefonon Rinkóval, de az utóbbi időben keveset találkoztak. Azután, hogy két éjszakát töltöttek Hakonéban, az asszony nehezebben tudott elszabadulni otthonról. És amikor találkoztak, Rinko este kilenckor mindig elsietett.

– Csak türelem – mondogatta. Kouki biztosra vette, hogy valami gond van a férjével, és az aggodalmát egyáltalán nem csökkentette Kinugava titokzatoskodó hangja.

– Minden rendben. Miért kérdezed?

Kinugava rövid szünet után szólalt meg újra.

– Nem gondolod, hogy ott akarja hagyni a férjét?

– Hogy érted ezt?

– Talán semmit nem jelent, de három nappal ezelőtt járt nálam a központban. – Kouki tegnap is beszélt Rinkóval telefonon, de az asszony nem tett említést erről. – Először kicsit köntörfalazott, de aztán kiderült, hogy állandó munkát szeretne.

– Valóban? – Kouki tudta, Rinkót eredetileg csak ideiglenesen vette fel a központ, hogy a szögletes kajso kalligráfiát tanító mesterét helyettesítse. A mester engedélye nélkül nyilván nem folytathatja a tanítást. – Úgy értem, a mestere mondott valami olyasmit, hogy szeretné, ha Rinko átvinné tőle az oktatást?

– Nem. Szerintem Rinko ezért is jött egyedül. Neked semmit se mondott?

Kouki motyogott valamit válaszul.

– Szóval az a helyzet, hogy szeretne főállásban dolgozni. Ha a véleményemet kérdezed, pénzre van szüksége.

– Pénzre?

– Igen. Rendes havi fizetésre.

Kouki legjobb tudomása szerint Rinkónak nem voltak anyagi gondjai. Biztosra vette, hogy ha bármi problémája lenne, megosztaná vele.

– Hát, nem is tudom... – morogta alig hallhatóan.

– Nos, én sem, de volt valami a viselkedésében, amiből arra következtettem, hogy el akarja tartani magát. Márpedig ennek csak akkor van értelme, ha azt tervezi, hogy elválik a férjétől.

Kouki úgy érezte, mintha fejbe kólintották volna. Mostanáig meg sem fordult a fejében, hogy Rinko ilyen drasztikus lépésre készül. Ahogyan az sem, hogy tanítani akar.

– És lehet, hogy találász munkát a számára?

– Nos, rajtunk múlik, kit veszünk föl, vagyis elméletben akár az összes kalligráfia-tanfolyamunkat is rábízhatjuk.

– Nyilván nem vállalhatja el a mestere engedélye nélkül.

– Hát, nem tudom. Én minden további nélkül kinézem belőle.

– Ezt meg hogy érted?

– Nem akarlak megbántani, de nekem olyan asszony-nak tűnik, aki megszerzi, amit akar.

Rinkóban csakugyan volt valami szinte rémisztő akaratosság, még ha Koukinak nem is esett jól ezt hallani barátjától. Hallgatott, nem értette, miért nem avatta be tervébe az asszony.

– Tényleg nem tudtál róla? – kíváncsiskodott Kinugava.

– Tényleg. – Kouki semmi értelmét se látta, hogy hazudjon.

– Talán kezd kihűlni a nagy szerelem?

– Egyáltalán nem. – Még ha nem tölthették is együtt az éjszakát, hetente egyszer-kétszer mindig találkoztak. Rinkónak olyan kevés ideje volt, hogy amint kettesben maradtak, az ágyba dőltek, és gyakran úgy kellett elválniuk, hogy arra sem volt idejük, hogy utána összebújva élvezzék egymás meghitt közelségét.

– Tudom, nem tartozik rám. – Kinugava néhány pillanat után hozzátette: – Szóval, ha igazán rászánta magát, felőlem rendben van, de gondoltam, előbb megkérdezlek.

– Örülök neki.

– Beszéld meg vele. Nagyon... elvarázsoltnak tűnt.

Kouki lelki szemei előtt minden ok nélkül megjelent Rinko arca a fizikai gyönyör csúcspontján, mikor homlokán,

mintha kínok gyötörnék, redőznek a ráncok. Megszorította a kagylót, és lehunyta a szemét.

A Kinugavával való beszélgetés után Kouki alig várta, hogy hallja Rinko hangját. De az irodából nem hívhatta. Cigaretta szíva azon tűnődött, mint mondjon neki. Elvégre tudnia kell, miért kért a kedvese munkát a művelődési központban.

Kinugava szerint azért, mert kell neki a pénz. Lehet, hogy csakugyan erről van szó? Kinugava azt is mondta, hogy teljesen elvarázsoltnak tűnt, mint aki nincs is itt ezen a világon. Talán valóban azt tervezi, hogy felrúgja a házasságát. De miért nem mondta el neki, ha így van? Meg kell tudnia, mi az igazság. De ehhez találkozniuk kell. Kinyitotta a határidőnaplóját. December mindig teli volt különféle év végi rendezvényekkel, a mai és a holnapi este is foglalt. Persze, annyi időre, hogy beszélhessenek, bármelyik partiról meglóghat, ha Rinko ráér.

Most, hogy eldöntötte, mit tegyen, mobiltelefonjával zsebében kiment a szobából. Szokás szerint a lift melletti lépcsőházba ment. Körülnézett, nincs-e a közelben senki, aztán tárcsázott. Délután fél három. Hacsak nem kellett valamiért elugrania, az asszony ilyenkor otthon van.

Az ötödik csengetésre valaki fölvette a kagylót. Rinko, gondolta Kouki, de ez nem az ő hangja volt. – Halló?

Kouki ösztönösen távolabb tartotta magától a készüléket, és visszatartotta a lélegzetét. Egy férfi hangja volt.

– Halló? Halló? – Most már távolabbról hallotta a férfi hangját.

Kouki remegve tette le a kagylót. Rinkónak nincs gyereke, kettesben élnek a férjével. Nyilván ő volt az. A negyvenes évei végén járhat, de fiatalosan esengett a hangja. Mi a fenét keres ilyenkor odahaza? Miért nincs az egyetemen? Talán elfelejtett valamit, azért ugrott haza. Vagy influenzás lett, és lemondta az előadásait. Nem, nem hangzott betegnek. Más magyarázatnak kell lennie.

Akárhogy is, jó ideig csöngött a telefon, mire a férje, feltételezve, hogy ő volt az, felvette. Vagyis Rinko valószínűleg nincs otthon. Vagy valamiért nem tudta maga fölvenni a kagylót? Kouki minél többet rágódott a dolgon, annál jobban aggódott, képzeletében sorra peregtek a rosszabbnál rosszabb eshetőségek. Mi van, ha veszekedtek? Lehet, hogy a férje nekitámadt, amiért megcsalta, mert annyit van távol hazulról, végül kiabáltak egymással, amíg Rinko zokogva összeesett. Nem volt olyan állapotban, hogy fölvegye a telefont, ezért szólt bele a férje. De süket volt a vonal, ami tovább növelte a férfi gyanúját, és most még jobban fogja kínozni szegény asszonyt.

Kouki elé borzalmasnál borzalmasabb képeket vetített bűntudata. Szeretett volna Rinkóval beszélni, de visszatartotta, hogy esetleg ismét a férje veszi föl a kagylót. Jobb lesz várni egy kicsit, győzködte magát. Próbált nyugodt maradni, de nem volt olyan állapotban, hogy visszamenjen az irodába. Inkább lement a földszinti kávéházba, és rendelt egy kávé.

Az ebédidő elmúlt, a hely szinte üres volt, mindössze néhány ismerős biccentett felé, aztán azok is távoztak. Élénken el tudta képzelni magában, mint sutyorognak egymás között: a szerencsétlennek nincs jobb dolga, mint ilyenkor a kávézóban ücsörögni. De félelmeit hamar elsöpörte Rinko miatt érzett aggodalma.

Félóra telt el. Lehet, hogy most már az asszony veszi föl a telefont. Ha pedig mégis a férje, legfeljebb leteszi. Kouki eltökélten távozott a kávézóból, visszament a lépcsőházba, és ismét tárcsázott. Fülét a készülékhez szorítva készen állt arra, hogy ha kell, egy másodpercen belül bontsa a vonalat. Az első alkalommal a férfi az ötödik csöngetésre fölvette, de most hatszor, hétszer, nyolcszor is csöngött a telefon. A tizedik után Kouki letette. Várt egy percet, és újra próbálkozott, de most sem vette föl senki, még a tizedik csöngetésre sem. Lehet, hogy elment a férje? Vagy együtt távoztak?

Félig megkönnyebbülten, félig csalódottan dőlt a falnak, és végiggondolta a lehetőségeket. Hol lehet Rinko? Va-

lahogy mindig adottnak vette, hogy amikor csak akar, beszélhet vele. Pedig mindössze a telefon kötötte össze őket. Most, hogy ez kapocs megszakadt, sejtelve sem volt, mi történik kedvesével. Lehet, hogy beteg vagy eltűnt, de csak akkor tudhatja meg, mi történt, amikor Rinko jelentkezik.

Hiába érezte úgy, hogy a kettejük közti kapcsolat mindennél erősebb, íme, egyetlen pillanat alatt elszakadtak egymástól. Lehet, hogy a házasságon kívüli viszony legjellemzőbb vonása éppen a kapcsolat törékenysége? A gondolattól még jobban sajnált a szíve. Mindenáron látni akarta Rinkót, és tehetetlensége még fájdalmasabbá tette a vágyát. Este ismét próbálkozhat, ezenkívül nem tehet mást, csak vár, amíg Rinko jelentkezik.

Lemondóan ballagott vissza irodájába, és megpróbálta figyelmét munkájára, az 1930-as évek társadalmának erkölcsi kérdései felé fordítani. Szerencsére eléggé lekötötte. Főleg az 1935 táján sűrűsödő események, amikor fokozatosan elnyomták a beszéd és a gondolkodás szabadságát. A tiltakozás egyre erősebb lett, beleértve az 1936. február 26-i államcsínykísérletet. A korszakban számos szerelmi botrány borzolta a kedélyeket. A leghírhedtebb Abe Szada esete volt.

Abe bentlakásos pincérnő volt Tokió Nakano kerületében. Egy nap megfojtotta munkaadóját kimonója övével, aztán levágta a nemi szervét. Koukit nem annyira a gusztustalan részletek érdekelték, hanem az ítélet, amelyet egy ilyen hallatlan ügyben hoztak. A vád eredetileg tíz év börtönt javasolt, de a bíró hat évre csökkentette, aztán újabb egy évvel enyhítették az ítéletet a fogoly jó magaviselete miatt, és végül a nő öt év múlva szabadult. A bíró minden jel szerint nem gyilkosságként kezelte az ügyet, hanem kettős öngyilkossági kísérletként, amely a szeretkezés hevében fellépő vagy a szeretkezés utáni elmezavar következménye volt.

Az eset nem sokkal a február 26-i katonai lázadás levetése után történt. A hatalom lassanként a hadsereg kezébe csúszott, az ország a háború felé sodródott. Mi lehetett az oka, hogy az erősödő militarizmus és növekvő feszültség el-

lenére ilyen enyhe ítéletet kapott egy ilyen bizarr gyilkosság elkövetője? Koukit nagyon izgatta a kérdés. Úgy tervezte, hogy utánajár. Elolvassa a védő érveit és a korabeli utca emberének reakcióit is, abban a reményben, hogy egy új, korábban nem ismert oldaláról vizsgálhatja a Sóva-kort.

Koukinak bőven voltak elképzelései a tanulmánnyal kapcsolatban, és nem kötötte semmiféle határidő. Nyugodtan megethette, hogy csak olvas, időnként abbahagyja, és Rinkóra gondol, aztán olvas tovább. Mire észbe kapott, máris öt óra volt, a rövid téli délután véget ért, és besötétedett.

A szerkesztők munkaideje elég rugalmas. Az ember megállhat munkába menet, hogy találkozzon valakivel, vagy fölvegyen egy kéziratot, és csak délután érjen a munkahelyére, de az is lehet, hogy késő estig vagy akár másnap reggelig korrektúrát olvas. Itt nem az irodában eltöltött órák mennyisége, hanem az elvégzett munka minősége számít.

Kouki részlegénél, ahol nem pezsgett az élet, az volt a szokás, hogy délelőtt tízkor érkeztek, és hat körül távoztak. De ma más volt a helyzet. Ma este rendezték a szokásos év végi fogadást, így aztán öt után valamennyien befejezték a munkát, és elindultak a városba. Kouki is abbahagyta az olvasást, és Jokojamával együtt távozott.

A fogadás Simbasiban volt egy kínai étteremben, úgyhogy jobbnak látták taxiba ülni az irodaház előtt. Minél közelebb értek Ginzához, annál nagyobb lett a forgalom. Decemberben szinte lépni sem lehet az utcákon, az éttermek, kávéházak teli vannak. A gazdaság még nem heverte ki a legutóbbi válságot, és az emberekben talán még jobban élt a vágy, hogy igyanak egyet, és megfeledkezzenek a bajaikról.

Valamivel a megbeszélte időpont előtt érkeztek az étterembe. Egyenesen a számukra lefoglalt emeleti különterembe mentek, de még senki nem várta őket. Kouki kiballagott a bejárat melletti nyilvános telefonhoz, és Rinko számát tárcsázta. Majdnem hat óra volt. Ha az asszony vásárolni ment, mostanra haza kellett érkeznie. Még így is aggódott, hogy ismét a férje veszi föl, és egy kicsit eltartotta magától a kagylót.

De senki se vette fel. A tizedik csöngetés után letette, és ismét próbálkozott, de most sem járt szerencsével. Tehát mindketten elmentek hazulról. Hová mehettek? Nehéz volt elképzelni, hogy közös programjuk van. Kouki gondolataiba merülve állt a készülék mellett, amíg meg nem érkeztek a többiek.

A referenciarészleg technikailag a központhoz tartozott, vagyis csatlakozhattak volna az ő évzáró multságukhoz, de az elmúlt egy-két évben inkább külön ünnepeltek. Mivel a titkárnővel együtt is mindössze öten voltak, viszonylag olcsón megúszták, fejenként nyolcezer jénből kijött a vacsora.

Szuzuki, a részleg vezetője felállt, és elmondta az ilyenkor szokásos dolgokat: – Most, hogy az év végéhez értünk, mindannyiuknak köszönöm a kemény munkát... – Azzal fejezte be, hogy mindannyiukat biztatta, merüljenek még mélyebbre az általuk választott témában, és megújult lelkesedéssel dolgozzanak rajta tovább jövőre is. Kouki most először vett részt a referenciarészleg évzáró multságán, de úgy érezte, Szuzuki beszédében van logika, hiszen mindannyian más-más témán dolgoznak.

A beszéd után koccintottak, és jöhetett a vacsora. Eleinte a hivatali pletykákról és a cég politikájáról fecsegték, de lassan személyesebb lett a társalgás. Néhányan a saját helyzetük miatt zúgolódtak, de, ahogy az ital kezdte éreztetni hatását, a parti hangosabb, élettelibb lett, és az egyetlen női alkalmazott került a figyelem középpontjába. A harmincöt éves, elvált asszony vidáman tűrte a kedélyes ugratásokat.

Persze mind azt firtatták, talált-e új udvarlót magának. A társalgás innen az ideális nő felé kanyarodott, akit mindenki másmilyennek képzelt el. Még az egyébként oly megfontolt Szuzuki is csatlakozott a játékhoz.

– Mi a véleménye, melyikünk rendelkezik a legtöbb vonzeróval? – kérdezte.

– Jaj istenem! – A titkárnő pillantása végigsiklott a négy férfi arcán. – Hát ezt nem tudhatom, de azt hiszem, ha vala-

melyiküknek szeretője van, az Kouki úr lehet – mondta végül.

A többiek lelkesen éljeneztek.

– Ugyan már, miért pont én? – tiltakozott Kouki sietve, de a többiek azonnal cukkolni kezdték.

Szuzuki volt az első:

– Tudjátok, mindig különösnek tartottam, hogy bárhová is megy, magával viszi a mobilját. Most már értem.

– Így van. Ki nem menne a szobából nélküle – kotyogott közbe Jokojama.

Még Muramacu is csatlakozott, aki a legfiatalabb volt közöttük.

– És valamiért nagyon boldognak tűnik az utóbbi időben.

Kouki tőle telhetően tagadta a vádat, de a tiltakozással csak rontott a helyzeten. Ami eddig kósza pletyka volt, elfogadott tény lett. Hirtelen mindenki a tanácsát kérte.

– Kire hallgassak, ha nem rád – mormogta Szuzuki.

Jokojama arra volt kíváncsi, mi a legjobb találkahely. Láthatóan nem csak elméletben érdekelte, találhatott valakit.

– Garniszállókra mentek?

– Ugyan, a garniszállók ideje lejárt – vetette oda Szuzuki a szakértőt adva. – Ha le akarsz nyugözni egy nőt, elegáns szállodába kell vinned.

– Igen, de ha mindig oda megyünk, az egy vagyonba kerül – sóhajtotta Muramacu panaszosan.

– Ha boldoggá teszed, akkor megéri – mondta Szuzuki, majd Koukira pillantott. – Különben is, Kouki már kifizette a házát, az egyetlen lánya férjhez ment, a felesége pedig, ha jól tudom, tanácsadóként dolgozik. Nyugodtan szórhatja a pénzt. – Részlegvezetői posztjának köszönhetően jól infor-

mált volt. – Neki nem kell jelzalogot nyögnie. Higgyétek el, jól el van eresztve.

– Hát az biztosan nem nagy multság, ha az ember még egy bárba se térhet be a kedvesével – mondta valaki.

– Így van. A szerelmi kalandhoz rengeteg idő és pénz kell.

– Hát, időnk aztán mindannyiunknak van bőven – jegyezte meg Jokojama gunyorosan, mire valamennyien fölnevettek.

Kouki most döbbsent rá, hogy csöng a mobiltelefonja. Általában kikapcsolta, amikor a kollégáival volt, de ma este annyira aggódott Rinko miatt, hogy bekapcsolva dobta a táskájába. Persze nem fogadhatta a hívást itt, mindenki szeme láttára. Gyorsan fölállt, felkapta táskáját, és kisietett a szobából. A lépcsőház nem volt messze, de már a folyosón elővette a telefont, és lenyomta a gombot. Érezte, könnybe lábad a szeme, amikor meghallotta kedvese hangját. Valami okból távoli, elektromos zörejt hallatszott, de így is megismerte Rinko hangját.

– Hál' istennek. – Csaknem összeütközött a tálcával siető pincéernővel, gyorsan hátrébb lépett.

– Hol vagy?

– Jokohamában.

– Várj egy pillanatot. – A különterem túlságosan közel volt ahhoz, hogy nyugodtan beszélhessen. A telefont füléhez szorítva lesietett a lépcsőn, amíg nem talált egy viszonylag tágas teret a bejárat mellett.

– Halló – szólt ismét a készülékbe.

– Itt vagyok.

– Egész nap kerestelek – hadarta Kouki megkönnyebbülnen. – Otthon is hívtalak, de nem találtalak.

– Sajnálom. Meghalt az apám.

– Borzasztó!

– Ma reggel kaptam a hírt, és azonnal siettem anyámhoz. – Az asszony családja Jokohamában élt, ahol apjának bútoringport-vállalkozása volt.

– Mi történt?

– Úgy gondolják, szívroham lehetett. Tegnap még jól volt... ma hajnalban rosszul lett.

Tehát haláleset történt a családban. Kouki egészen másra gondolt.

– Fogalmam sem volt... – Nem tudta, mit mondhatna, amivel megvigasztalná Rinkót. – Részvétem – motyogta.

– Köszönöm.

– Olyan csodálatos, hogy hallom a hangodat. – Ez volt az igazság. Akadozva folytatta. Tudta, mennyire nem helyénvaló ilyesmiről beszélni aznap, amikor az asszony apja meghalt, de nem volt képes visszafogni magát. – Találkoznunk kell. – Egész nap egymást érték a zavaros hírek, előbb Mizugucsitól, aztán Kinugavától, végül mindennek tetejében még Rinko férje vette föl a kagylót, amikor telefonált. Egy dologban biztos volt: a telefonbeszélgetés messze nem csillapítja az aggodalmát. – Ma vagy holnap.

– Lehetetlen.

– Hát mikor?

– Talán a jövő hét elején.

Még csak szerda volt. Ez azt jelenti, hogy még négy vagy öt napig kell várnia.

– Beszélnem kell veled valamiről – mondta.

– Miről?

– Nem mondhatom a telefonban. Anyádnál maradsz egy ideig?

– Holnaputánig mindenképp. Holnap lesz a virrasztás és rá következő nap a temetés. Majd hívlak.

– Várj! – Kouki szorosan markolta a készüléket. –
Mondd meg az ottani számodat.

– Miért?

– Mert lehet, hogy hívni foglak.

Rinko vonakodva megmondta a számot. Kouki beírta a noteszába, aztán mintegy mellékesen tette föl a kérdést:

– A férjed is ott van?

Rinko mintha megrökönyödött volna a kérdéstől. Egy pillanatig hallgatott, mielőtt igennel válaszolt volna.

– Ő is ott tölti az éjszakát?

– Nem, hazamegy – felelte kurtán az asszony.

Kouki némiképp megnyugodva búcsúzott, és bontotta a vonalat.

Megkönnyebbült a tudattól, hogy kedvese biztonságban van, de még mindig kényelmetlenül érezte magát a férje miatt. Csakis az ő hangját hallhatta korábban a telefonon. Rinko elmondta neki, mi történt, a férfi pedig hazament az egyetemről, hogy átöltözzön a gyászhoz. Aztán ketten együtt siettek Rinko anyjának házába, ahol most közösen fogadják a részvétnyilvánításokat. Rinko biztosan gyönyörű feketében. Mellette szintén feketébe öltözött, ragyogó férje... az emberek pedig arra gondolnak, milyen szép pár.

Kouki gondolatban fellázadt a házasság biztonsága ellen. Egy férfi és egy nő, ha törvényes házasok, bárhová mehetnek, bárkivel találkozhatnak egymás társaságában. Viszont a szeretők, főleg a titkos szeretők nem mernek nyilvánosan együtt mutatkozni. Még az is nehézséget okoz, hogy együtt utazzanak valahová. Régebben egyik asszony arról panaszkodott neki, hogy még sose volt nyilvános helyen a szeretőjével, és most ő is ugyanebben a cipőben jár. Bármenyire szeretik egymást Rinkóval, viszonyukat titkolni kell, és nem mutatkozhatnak együtt. Most kólintotta csak igazán fejbe, milyen bizonytalan a házasságon kívüli viszony. Persze csak magát hibáztathatta.

Nem akart ezen borongani. Elrakta mobiltelefonját, és visszament a partira. Mihelyt belépett a különterembe, tapsviharban tört ki az egész társaság.

– Gratulálok – mondta Jokojama. – Ő hívott, ugye?

Kouki folytatta a korábbi erőtlén tagadást.

– Nem, teljesen félreértitek. Csak néhány családi ügy, ez minden.

– Nem hinném. Látnod kellett volna, milyen boldog képpel rohantál ki, amikor megszólalt a mobilod.

Semmi értelmese volt a további tagadásnak. Kouki beletrődött, hogy mostantól ő lett a tréfák célpontja, leült, és kiitta sörét.

A parti egészen kilencig tartott. Szuzuki, Jokojama és a titkárnő közölték, hogy utána egy karaoke-bárba mennek, de Kouki nem szeretett énekelni, így aztán Muramacuval együtt egy ginzai kocsmában kötött ki. Barátságos kis hely volt, hosszú pultjánál legfeljebb tízen férhettek el.

– Tényleg van valakid? – kérdezte Muramacu komolyan.

Kouki bólintott.

– És lefeküdtél vele?

– Most hazudjam, hogy plátói szerelem?

– Ami azt illeti, én is találkoztatok valakivel, de tudod, már messze nem vagyok olyan fickós, mint azelőtt. Gondolom, a kor az oka. Nálad mi a helyzet?

Most, hogy így kerek pereg rákérdettek, Kouki nem tudta, mit mondhatna. Muramacu meg csak folytatta, láthatóan felbátorította az ital.

– Elélvezel minden egyes alkalommal, amikor szeretkeztek?

– Talán nem mindig.

– Én próbálom visszatartani magam, de nem könnyű. Soha senkinek nem mondtam el... de amikor kettesben vagyok veled, egyszerűen nem érzem azt, hogy olyan mélyre tudok hatolni benne, mint azelőtt... – Bármilyen őszintén mondta is, tárgyilagos volt a hangja, egyáltalán nem sértő.

– Az erő és a mélység nem minden – felelte Kouki.

– Nem?

– Vannak könnyebben hozzáférhető helyek is, ahol egy nőnek örömet lehet szerezni.

– Nem segít, ha egy párnát teszek a csípője alá?

Kouki egyáltalán nem érezte szaktekintélynek magát, de szívesen megosztotta társával, amit tanult:

– Igen, vagy próbáld meg oldalról behatolni.

Muramacu felsóhajtott:

– Talán túlságosan sok kemény pornót láttunk.

– Különbözik sem ez számít, hanem az, mit érzel iránta.

Muramacu csendesen bólintott.

Talán minden férfi teli van kérdésekkel és aggályokkal. Koukit hirtelen szeretet fogta el kollégája iránt, és töltött neki még egy whiskyt.

Tizenegy után váltak el, és indult az állomás felé. Talán az esti, szokatlanul őszinte beszélgetés tette, de szinte fáj, hogy nem láthatja Rinkót. Csaknem egy hét telik el, mire ismét találkoznak, de egyszerűen nem várhat addig. Tudta, hogy nem hívhatja randevúra az apja halálának napján, de hallani akarta a hangját.

Megpillantott egy telefont a járdán, és ellenállhatatlan erő vonzotta felé. Elővette noteszát, amelybe beleírta a jokohamai számot, és tárcsázott. Most kellett megtennie, amíg még részeg egy kicsit, különben sose lesz rá képes. Ezzel biztatta magát, miközben a kagylót a füléhez szorítva várt. Ismeretlen női hang jelentkezett. Kouki bemutatkozott, aztán udvariasan kérte Macubara Rinkót a telefonhoz.

– Máris hívom – közölte a hang.

Pillanatokon belül Rinko hangja csendült a telefonban.

– Halló...

Forróság öntötte el Kouki szívét a hallatára.

– Én vagyok.

– Mi baj? – A hangjából kihallatszott, hogy ideges lett, amiért ilyen későn este keresik az anyja házában.

– Miután beszéltünk, még ittam, és annyira hiányoztál, hogy muszáj volt felhívjalak. – Aztán kibukott belőle a kérdés, amely végig benne motoszkált.

– Találkozhatnánk?

– De ez az a nap, amikor apám...

Kouki tudta, hogy teljesen ésszerűtlenül viselkedik.

– Holnap?

– Holnap lesz a virrasztás.

– Utána gyere el. Egy jokohamai szállodában várlak.

Az asszony hallgatott.

Kouki pedig folytatta:

– Holnap este ismét hívlak a szállodából. Csak egy órát adj, nem kérek többet. Harminc percet – könyörgött a telefonba, s közben maga sem értette; mi készíti arra, hogy ilyen vad dolgokat mondjon.

Másnap Kouki egy órával később érkezett a munkahelyére, mint általában. Meglehetősen másnapos volt. A parti után még nem volt igazán részeg, legalábbis amikor Muramacuval beszélgettek. Az volt a probléma, hogy felhívta Rinkót, és ragaszkodott hozzá, hogy találkozzanak. Mi szállhatta meg, hogy ilyesmiket mondott szerelmének az apja halálának napján, amikor amúgy is lesújtotta a gyász? Kouki nem értette magát. Talán attól a gondolattól pörgött be teljesen, hogy Rinko a férjével ment Jokohamába. Így aztán,

miután elköszönt Muramacutól, egyedül ivott tovább, és csak éjjel egykor ért haza.

Az ő korában nem meglepetés, hogy valaki nagy ivászat után alig tud dolgozni másnap. Most adhatott hálát a sorsnak, amiért ilyen igénytelen munkája van.

Lerogyott íróasztalához, átnézett néhány újságot, de nemsokára felállt, rágyújtott, és ivott egy csésze teát. Aztán erőt véve magán ismét leült, de húsz-harminc perc múlva ismét úgy érezte, pihenni kéne. Így telt az egész nap, munka és lődörgés keverékével, mire végül alkonyatra kitisztult a feje.

Előző este Rinko nem ígérte meg, hogy találkozik vele. De mivel ő azt mondta, hogy mindenképpen Jokohamában lesz, tartania kellett a szavát. Egy, az irodához közeli kis vendéglőben vacsorázott, aztán kiment a vasútállomásra, és felszállt a Jokohamába menő vonatra.

Még nem döntötte el, hol szálljon meg, de úgy vélte, jobb lenne olyan szállodát keresni, amit könnyű megtalálni. Kis gondolkodás után egy, az öbölre néző hatalmas szálloda mellett döntött, ahol valaha egyszer vacsorázott. Azt tervezte, hogy a bárban vár Rinkóra, de aztán rájött, hogy a virrasztás még órákig eltarthat, rá pedig ráfért egy kis pihenés. Miért ne venne ki egy szobát?

A londiner a toronyház hatvannegyedik emeletére vevette, az egyik tengerre néző szobába. Szemképráztató látvány tárult elé: lenézhetett az öböl hídjára, amely összekötötte a parti fényfüzéreket. Onnan nem lehet messze Rinkóék háza. Kouki az ablak mellett állva nézte a várost, és elképzelte, milyen lenne most szeretkezni Rinkóval, ha az asszonynak sikerülne megszöknie kis időre a virrasztásról.

Igazából nem is a virrasztás, hanem Rinko férje aggasztotta. Az asszony egész biztosan nem jöhet el addig, amíg a férje is ott van.

Tíz órakor a telefon után nyúlt, de végül úgy döntött, még korai lenne. Tizenegykor ismét kezébe vette a kagylót, és most már tárcsázott.

Tudta, hogy ennél mélyebbre már nem süllyedhet: a virrasztás éjszakáján hívja egy másik férfi feleségét. De a bűntudat mellett kellemes izgalmat is érzett romlottsága miatt.

Most egy férfi vette föl a kagylót – nem Rinko férje volt. Kouki ezúttal nyugodtabban kérte Rinkót, mint előző este.

– A lányra gondol? – tudakolta a hang. Nyilván az apa vállalatának egyik alkalmazottja lehetett. Kouki ezen tűnődött, amikor meghallotta Rinko hangját.

– Én vagyok az. Itt vagyok Jokohamában.

– Tényleg?

– Megmondtam tegnap este, hogy eljövök, nem? – Kouki megadta kedvesének a szálloda nevét és a szobaszámot. – Gyere most rögtön, jó?

– Most? De...

– A virrasztás már nyilván véget ért. Vele mi van? – Az asszony férjére célzott.

– Nemrég ment haza.

– Akkor gyere. Nincs messze. – Ha Rinko most nemet mond, kár volt kivennie a szobát. – Kérlek. Beszélnem kell veled.

– Rendben. De ez minden.

– Hát persze. Megértem.

Vajon gyászruhában bukkan majd föl, vagy átöltözik előbb? Nem számít, gondolta Kouki. Úgyse tudja távol tartani tőle magát.

Leült a szófára, nézte a tévét, és várt. Rinko anyjának háza a szirten van. Onnan kocsival negyedóra az út. Persze ha Rinko előbb átöltözik, egy óra is eltelik, amíg ideér. Efféle

gondolatok cikáztak a fejében. Nem tudott koncentrálni, szinte nem is látta, mi van a képernyőn. Felállt, kivett egy konyakot a minibárból, és vízzel váltogatva kortyolgatta. Éjfélre járt. A késő esti talk show a végéhez közeledett, a többi csatornán pedig előzeteseket adtak.

Kouki kikapcsolta a tévét, az ablakhoz ment, és kinézett az éjszakába. Ez az év Rinko jegyében telt. Mióta tavaly tavasszal először lefeküdtek egymással, mindkettejükben izzott a vágy. Akár az ellentétes töltésű részecskék, vonzották egymást, marcangolták, mint kiéhezett vadállat a zsákmányát.

Kouki egész életének legszenvedélyesebb időszaka volt ez, mintha távoli, csaknem elfelejtett fiatalsága éledt volna újjá. Töltött magának még egy konyakot, és a lenézett a csillogó utcákra. Megcsapta a kaland levegője, ahogy elképzelte a közeledő asszonyt. Odalent mintha minden egyes lámpa Rinko lépte nyomán ragyogott volna. Kouki érezte, mint közeledik kedvese sötét épületek, pislogó közlekedési lámpák között. Nemsokára elhalad a szálloda portája előtt, belép a liftbe, és a karjaiba szoríthatja.

Abban a pillanatban, ahogy az ablak vastag üvegének támasztotta homlokát, megszólalt a csengő. Kouki az ajtóhoz ugrott és kinyitotta. Rinko fekete selyem gyászkimonóban állt előtte. Derekán hozzá illő öv, karján fekete kabátot tartott. Haját feltornyozta, makulátlan fehér gallér fedte keblét.

– Gyere be! – Kouki megfogta az asszony karját, és behúzta magával. – Tényleg eljöttél – suttogta szinte hitetlenkedve.

Rinko lábából pedig elszállt az erő: ahogy átölelte, szinte rárogyott. A férfi minden gondolatát kitöltötte a vágy. Elfelejtette, miért gyászol kedvese, elfeledte, hogy az apja halt meg. Ajka az ajkára tapadt. A szenvedély minden mást elsöpört. Mikor a hosszú csók véget ért, testük is szétvált. Kouki csodálattal nézett végig az asszonyon.

– Jól áll neked a gyász – mondta végül.

– Hogy mondhatasz ilyet – korholta Rinko, és természetesen igaza volt.

– Félttem, hogy nem jössz el.

– De olyan erőszakos voltál. Azt mondtad, azonnal induljak. – Rinko obijával babrálva az ablakhoz lépett, és lenézett a kinti csillogó látképre.

– Voltál már itt?

– Fönt, szobában még nem.

Kouki mellé állt.

– A fényeket néztem, amíg vártalak. – Aztán megfogta az asszony hideg kezét, és ismét boldogsággal töltötte el a gondolat, hogy Rinko miatta sietett át a fagyos éjszakában a városon: Kezével igyekezett átmelegíteni Rinko ujjait. – Hazament? – kérdezte rekedten.

– Ő? Igen. – Szenvtelen, közönyös volt a hangja.

– Féltékeny voltam rá.

– Tényleg? Miért?

– Mert ő volt veled a virrasztásnál, a temetésen, ő állt melletted, fogadta a részvétnyilvánításokat, és a háttérben mögött mindenki azt mondta, milyen szép pár.

– Annyira bánt ez az egész.

– Mi?

– A vég nélküli megjegyzések. A nagynéném, ahogy kutakodik, kérdezzet: „Minden rendben van kettőtök között?” A nagybátyám pedig állandóan arra célozgat, hogy ideje volna családot alapítanunk. Mintha rájuk tartozna.

– Pedig nem.

– Persze hogy nem, de úgy tűnik, mindenki aggódik miattunk. Valahogy érzik, hogy nincsenek rendben a dolgok.

– Mi lenne, ha megtudnák, hogy most velem vagy?

– El sem tudom képzelni. Gondolom, iszonyú botrány.

A férfi az asszony válla mellett, amelyből enyhe tömjénszag áradt, elnézett a távolba, a város flitterként csillogó fényeire. Valósággal megrészesítette a vágy. Az ágy felé próbálta terelni Rinkót.

– Nem! – Az asszony vadul rázva fejét próbált kiszabadulni a szorításából.

– Nem csinálunk semmit. Csak feküdj mellém egy kicsit.

– Nem lehet. Tönkremenne a frizurám. Észrevennék.

Rinko ellenállt, de Kouki leült az ágyra, és tovább erőszakoskodott:

– Akkor legalább üljünk egymás mellé. – Rinko vonakodva engedelmeskedett. Leült, és eligazgatta néhány kiszabadult hajszálát.

– Muszáj visszamenned?

– Persze. Azt mondtam, legfeljebb félórát leszek távol.

Még innen, az ágy széléről is idelátszottak a város egészen az óceánig nyúló fényei.

– Néhány napja felhívott Kinugava. Azt mondta, fölkerested, és állást akarsz vállalni a központban.

– Szóval elmondta? – Rinko egyáltalán nem tűnt meglepettnek.

– Miért nem szóltál előbb?

– Nem akartam, hogy aggodalmaskodj.

– De hát megteheted egyáltalán? Otthagyhatsz a mesteredet, és főállásban taníthatsz?

– Ha hajlandók fölvenni, nyilván kérek rá engedélyt.

– Azt is mondta, hogy szerinte ott akarod hagyni a férjedet.

Az asszony valahová a kinti sötétbe meredt, arca kőkemény lett.

– Így van. Otthagynom, amint tudom.

A férfit elbűvölte az asszony profilja. Jobb keze a térdére csúszott.

– Akkor én is hagyjam ott a feleségemet?

– Azt teszel, amit akarsz.

– Persze, tudom, hogy nem kényszerítesz, de...

– Különben sem teheted.

– Ez nem igaz – felelte Kouki hevesen, és félresöpörte a fekete külső anyagot, megérintve az alatta levő fehér selymet.

Rinko ugyanolyan gyorsan söpörte félre a kezét, de az a két térde közé hullott, és ott is maradt.

Kouki pedig egyáltalán nem tűnt bűnbánónak. Folytatta a témát:

– Csakugyan az a szándékom, hogy állást vállalj, és ott hagyd a férjed?

– Nem élhetek egyedül jövedelem nélkül.

– Nem is engedném. – Kouki mélyebbre csúsztotta a kezét, Rinko pedig vérvörösén szorította össze a lábát. Rövid küzdelem kezdődött, az asszony erősen összeszorította combjait, a férfi makacsul próbálta közéeerőltetni kezét. Végül Rinko adta meg magát, Kouki ujjja megérintette combjának belsejét. – Csak ennyit akarok – nyugtatta a férfi; és néhány pillanatra csakugyan enyhítette vágyát az asszony bőrének melege.

Egymás mellett ültek az ágyon, és látszólag a város fényeiben merengtek. Csak a figyelmes szemlélőnek tűnt volna fel, hogy a nő kimonója rendezetlen, és redői közt eltűnik a férfi keze.

Rinko nagyon jól tudta, mit akar kedvese, és bármilyen illetlenség, sőt romlottság is ez apja virrasztásának éjszakáján, érezte, hogy nem tud ellenállni neki. Kouki pedig megorrontotta, hogy gyengül az asszony ellenállása, s ujjait vé-

gigfuttatta sima bőrén. Fel akarta ébreszteni az asszonyban a vágyat. Úgy számított, hogy ha Rinko teste reagál, már túl késő lesz: bárhogy is tiltakozzon az agya, elbukott.

Amikor Kouki keze a puha, fehér selyemmel takart intim részéhez ért, Rinkóból halk kis kiáltás szakadt ki, az asszony vállát lehorgasztva előrehajolt. A férfi tenyere egy pillanatra az egész virágra tapadt, majd mutatójja hegye finoman megérintette az aprócska bimbót. Lassan, gyengéden haladt, míg Rinko nedves és puha nem lett.

Egyikük sem mocorgott, szemük az ablakra tapadt. A férfi ujjai lassú köröket írt le, tovább nedvesítve az asszonyt. Aztán a bimbótól az ajkakhoz siklott, finoman széthajtotta őket, előbb lágyan, aztán egyre erőteljesebben kutakodott. Ujjai mind gyorsabban mozogtak ki-be, míg végül az asszony úgy érezte, nem bírja tovább. Egész teste megmerevedett, és rekedten felkiáltott:

– Hagyd abba!

A férfi ujjai még néhány másodpercig mozogtak, aztán lemondóan megállt.

– Kívánlak... – suttogta Kouki könyörögve. Az asszony nem felelt, és Kouki tovább győzködte. – Csak még egy kicsit.

De Rinko már felriadt a transzból. Hirtelen rádöbbsent, mit csinálnak, és vadul rázta fejét.

– Nem. Most nem lehet.

– Csak egy perc – mondta Kouki jámboran.

– Mennem kell.

A férfi stílust váltott:

– Fordulj meg – parancsolt hidegen.

Rinko értetlenkedve nézett rá.

Kouki gyengédebben folytatta:

– Ha megfordulsz, és felhúzod a szoknyádat, nem kócolom össze a hajadat.

Rinko végre felfogta, mit akar.

– Ne ellenkezz, fordulj meg – ismételte a férfi.

Kouki régóta tudta, hogy egyesek így szeretkeznek, és többször próbálta elképzelni, milyen lehet. Most megvalósult az álma.

Rinko fejét lehajtva a karjára támaszkodott. Szemből nézve mintha négykézláb állna, de Kouki látta, hogy a lába a földre támaszkodik. Behajlított térdel hajolt előre, és az ágy szélének támaszkodott. Ahogy felhúzta kimonó] a szoknyáját, a fekete és fehér selyem közül előbukkant kerek fenéke.

Kouki mély lélegzetet vett. Hihetetlenül erotikus látvány volt, egész testében megremegett tőle. Nincs olyan férfi Japánban, aki nem álmodott életében legalább egyszer erről. Ám az, hogy valaki valóban magáévá tegyen egy nőt, aki a legszertartásosabb kimonót viseli, fölemeltesse vele szoknyáját, és úgy hatoljon belé hátulról, olyan illetlen és állati módja a szeretkezésnek, hogy kevesen mernék megpróbálni vagy akár beszélni róla.

Mégis a japán kultúra része. A rég múlt időkben rákényszerültek erre a testhelyzetre, mert a népszerű gésák az ünnepek idején vendégek sorát szórakoztatták díszes, ünnepi kimonóba öltözve, lakkozott, bonyolult frizurakölteménnyel a fejükön. Gyakran csak néhány lopott percük maradt, hogy két vendég közt szeretőjükkel legyenek, és ez az egyetlen pozíció, amely lehetővé tette, hogy a férfi a hölgy megjelenésének tönkretévése nélkül kiélhesse vágyát. Akárcsak most, a virrasztás éjszakáján, amikor kevés idejük volt, és vigyázniuk kellett az asszony ruhájára és frizurájára. Másként nem egyesülhettek.

Rinko kitárulkozva várta, akár egy fácán.

Amikor megfordult, még vonakodott, de aztán fölvette a férfi által kívánt testhelyzetet, és átadta magát a férfi vágyának. Kouki pedig újra meg újra elismételte, milyen szép,

milyen kívánatos, és egyre növekvő izgalommal gyönyörködött benne.

– Csodálatos vagy... gyönyörű... fantasztikus... – Száraz, reszelős hangja mintha litániát mormolt volna.

Hirtelen elhallgatott. Gyönyörködve meredt a felhajtott kimonó alól kibukkanó fehér félgömbökre, simogatta a meleg, sima bőrt. Aztán nem bírta tovább, egyetlen dőféssel az asszony mélyére hatolt, és Rinkóból éles kiáltás szakadt ki. Kouki mindkét kezével markolta a nő csípőjét, nem engedte, hogy előreessen. Úgy tapadtak össze, akár két állat a rengetegben.

Úgy érezte, ez a testhelyzet vadállati és természetes egyszerre. Primitív, nincs benne semmi tettetés, és pusztán ettől gyönyörteli. Két állat egyesül, hím és nőstény; nem más. Ebben nincs erkölcs és etika, műveltség, semmi olyan kulturális máz, amely a történelem kezdete óta rakódott az emberiségre.

Egymáshoz tapadva vonaglottak, aztán lassan elcsendesültek, ahogyan az állatok rángása csillapul fokozatosan.

Holttestként rogytak az ágyra. Kis ideig mozdulatlanul heverték, mint két élettelen kőszobor. Teljes nyugalom vette körül őket, följük borult a szerelem csúcspontja mögött lapangó halál árnyéka.

A férfi akkor tért magához kábulatából, amikor Rinko is visszahullott a gyönyör birodalmából. Kouki gyorsan visszatért a földre, de az asszony még egy ideig félálomban lebegett: testéből, tartásából még sugárzott a minden szemérmét félresöpő szenvedély. Csak akkor fogta föl, milyen iszonyú dolgot művelt, amikor felállt, és bement a fürdőszobába. Jó ideig nem is jött ki, mintha túlságosan is felzaklatta volna, ami történt.

Öt perc telt el, majd tíz. Már csaknem negyedóra is elmúlt, mire halkán nyílt az ajtó, és Rinko előbukkant.

– Elmész? – kérdezte Kouki aggodalmasan.

Rinko olyan halkán válaszolt, hogy Kouki nem értette, mit mond, de az asszony aztán alig észrevehetően bólintott is. Kouki erősködött, hogy jöjjön oda hozzá, mert nyilvánvaló lett, hogy Rinko megbánta, amit tett. Koukinak fogalma sem volt, mit mondhatna.

Az ajtóval szemben álltak. A férfi lehorgasztotta fejét.

– Sajnálom – nyögte ki végül. Néhány perce még vadállat volt, de most újra ember lett, és elfogta a döbbenet és a szégyen. – Nem lett volna szabad megtörténnie, de... – mély lélegzetet vett, és halkán, őszintén fejezte be a mondatot – annyira kívántalak.

Rinko a fejét rázta.

– Az én hibám.

– Nem igaz.

– Pont ezen az éjszakán tettem ilyet! Megérdemelném, hogy itt helyben agyonsújtson az ég.

Kouki pedig gyorsan a karjába vonta.

– Akkor sújtson le rám is. Ha ez bűn, akkor abban is egyek vagyunk.

De az asszonyról most lepergett minden kedvesség. Rinko megigazította kimonója gallérját, aztán kinyitotta az ajtót. Halálosan sápadt volt az arca. Kouki meg akarta csókolni búcsúzóul, de az asszony kilépett a folyosóra, megakadályozva minden további fizikai érintkezést. Hátra se nézve végigsietett a folyosón, majd belépett a liftbe, és eltűnt a férfi szeme elől.

Kouki becsukta az ajtót, visszament az ágyhoz, és végigheveredett rajta. Rinko egyetlen szó nélkül távozott. Anynyit se mondott: Isten veled: Vajon ez azt jelenti, hogy az egész aktust bánja, vagy csak a pillanat rázta meg?

Ahogy szétvetette karját az ágyon, az ujjá valami apró fémtárgyhoz ért. Rinko egyik hajtűje volt. Néhány perce az asszony még az ágy fölé hajolt, két kézzel markolta az ágy-neműt, ő pedig hátulról belé hatolt. A feje itt lehetett, ahol

most a tűt találta. Kouki megpróbálta felidézni magában a jelenetet, de a szoba halálos csöndet árasztott. Csak a kiesett hajtű emlékeztetett az előbbi, mindent elsöprő szenvedélyre.

Kouki, a kezében forgatva a hajtűt, rádöbben, hogy Rinko percekben belül hazaér. Vajon mit mond majd, hol járt? Majdnem egy órát töltött itt, utazással együtt legalább másfél óráig volt távol. Milyen kifogást találhat ilyenkor? Hiába maradt tökéletes a haja és a kimonója, nyilván megindul a pletyka.

Ennél is fontosabb, hogyan dolgozza fel Rinko magában ezt az estét. Aki büntudatot érez, hajlamos büntetést várni. És ha látszik rajta, hogy rossz a lelkiismerete, az még inkább fölkelte a gyanút. Kouki remélte, hogy kedvese képes lesz a megszokott módon viselkedni, de feszült, sápadt arcának emléke nagyon aggasztotta.

Imádkozott, hogy ne legyen baja, és közben elöntötte a gyengédség hulláma. Észre sem vette, hogy megcsókolta a kezében tartott hajtűt.

Új év

December utolsó napjától január másodikáig Kouki nem lépett ki a házból. Ez természetesen nem azt jelentette, hogy az egész idő alatt kettesben volt a feleségével. A lánya, Csika és a férje náluk töltötte az ünnepeket, és a ház megtelt vidám csevegéssel. De mihelyt elmentek, otthonuk ismét csöndes lett, akár a sír. A párok állítólag annál kevesebbet beszélgetnek, minél régebben élnek együtt, de ez a csönd természetellenes volt. Koukiban nem volt elég energia, hogy áthidalja a kettejük közti szakadékot, igazság szerint nem is akarta, a felesége pedig megérezte, hogy magába zárkózik, és nem közeledett.

Mindezek ellenére harmadikán délután együtt indultak a *hacumodéra*, a hagyományos újévi szentélylátogatásra, hogy boldogságért és jólétért imádkozzanak. Elmentek, mert mindig így tettek.

A szentély egy lakónegyed szélén bújt meg. Kocsival nem egészen tízpercnyire volt a házuktól. A látogatók többsége ugyanúgy környékbeli volt, mint ők. Kouki a két tenyerét összeérintve állt az asszony mellett a szentély előtt. Először lelki békéért és jó egészségért imádkozott, aztán azért, hogy Rinkóval való szerelme sokáig tartson, és még mélyebb legyen.

Úgy képzelte, hogy a felesége egészségért imádkozik, vagy azért, hogy nagyobb sikerei legyenek a munkájában, esetleg egy unokáért. Átvillant az agyán, hogy vajon vannak-e egyéb, titkos kívánságai is, amelyekről ő nem tudhat. Aztán sorsot húztak. Az asszony céduláján *dajkicsi* volt, a nagy jó szerencse az övé *sókicsi*, kis jó szerencse. Az asszony boldogan mosolygott, rég húzott *dajkicsit*. Koukit nem érdekelte a dolog. Úgy érezte, hogy megtette a kötelességét, és mihelyt hazaértek, készen állt, hogy újra elinduljon.

– Meglátogatom a főnököt – közölte az asszonnyal öltözködés közben. Komolyan gondolta, de valójában azért

rendezte így, hogy utána Rinkóval lehessen. Abban maradtak, hogy hatkor találkoznak a jokohamai hotelben.

Mivel most vesztette el apját, Rinko úgy döntött, hogy az újévet az anyjánál tölti. Immár a bátyja volt a családfő, de Rinko ebben a nehéz időben nem akarta egyedül hagyni az anyját. Mialatt mindezt elmagyarázta a telefonban, Kouki azon töprengett, mit szól mindehhez a férje, Rinko pedig, mintha csak olvasna a gondolataiban, magától közölte, hogy egyedül van. A férfi vélhetőleg meglátogatta saját szüleit. Kouki határozottan jobban érezte magát, amikor megtudta, hogy a férje nincs Rinko közelében.

Az asszony egy ideig húzódozott, nem akart rögtön év elején találkozni vele. Azt mondta, nem ér rá, de Kouki tudta, hogy nem erről van szó: Rinko még mindig büntudatot érez amiatt, amit apja virrasztásának éjszakáján műveltek.

Újra meg újra bocsánatot kért miatta, s végül, amikor már vagy tizedszer vallotta be, hogy hibázott, az asszony beleegyezett, hogy harmadikán találkozzanak. Ahogy teltek a napok, Kouki egyre jobban aggódott, hogy Rinko eljön-e egyáltalán, és minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne hívja újra. Mindenesetre hamar eljött a főnökétől. Már jócskán hat előtt a szállodában volt, és igyekezett legyőzni a belsejét marcangoló félelmeket.

Az előcsarnokban feltűnően sok, színes kimonót viselő nő ácsorgott. Jó néhány gyermekes család tölthette itt az ünnepet. Koukinak az az érzése támadt, hogy mindenki most jelentkezik ki. Hatalmas volt a nyüzsgés. Kouki leült egy félreeső szófára, ahonnan szemmel tarthatta a bejáratot. Ahogy az óra mutatója hat felé közeledett, egyre feszültebb lett. Vajon milyen ruha lesz rajta? Tekintete a bejáratra tapadt. Aztán hirtelen, mintegy varázsütésre, Rinko bukkant elő a forgóajtóból. Kouki abban a pillanatban fölpattant, és elindult elé.

Az asszony fehér kimonót viselt gesztenyebarna obival, egyik karján szőrmestóla. Ahogy közelebb ért, már látszott a kimonó virágmintája, szilvavirágok és szirmok borították.

– Boldog új évet.

Az asszony lehajtotta fejét.

– Neked is.

– Gyönyörű vagy.

Rinko lesütötte szemét. Zavarban volt, de jólesett neki a bók. Úgy tűnt, mindent megbocsátott.

– Menjünk föl, jó?

Kouki nem nagyon ismerte Jokohamát, ezért a szálloda legfelső emeletén levő étteremben foglalt asztalt. Fölmentek, és leültek egymással szemben az ablak melletti asztalnál. Az étterem is teli volt, sok család döntött úgy, hogy az ünnep végén vacsorázni megy, de Kouki mégsem érezte feszélyezve magát ennyi ember közt. Rinko is teljesen nyugodtnak tűnt.

Kezdjük megszokni, hogy együtt mutatkozunk – gondolta a férfi. – Egyre merészebbek vagyunk.

Kouki mindkettejüknek rendelt, majd, miután koccintottak, az asszony szemébe nézett:

– Félttem, hogy nem jössz el.

– Miért?

– Semmi, elfogott valami rossz érzés... – Még mindig nyomasztotta múltkori cselekedete. Kouki témát váltott: – Anyádnál töltötted az ünnepeket?

– Igen.

Vélhetőleg a férje nélkül, futott át a férfi agyán.

– Kezdenek helyrerázódni a dolgok?

– Igen, csak anya nagyon magányos.

Rinko apjának halála nagyon megviselte az anyját.

– Talán jól tennéd, ha még nála maradnál egy ideig – javasolta.

Kényes kérdés volt, de Rinko könnyedén válaszolt:

– Nem bánám...

Az első fogás enyhe pezsgóillatot árasztó párolt osztriga volt. Kouki szinte semmit sem evett a főnökénél. Felemelte poharát, és újra koccintottak.

– Az első évfordulónkra – mondta. Tavaly ilyenkor ismerték meg egymást a művelődési központban. Azután időnként együtt vacsoráztak, de még nem szerettek egymásba. Koukit lenyűgözte, röpké tizenkét hónap alatt milyen mély változás állt be a kapcsolatukban.

– Mennyi mindent jelenthet egy év – gondolkodott hangosan. Vannak évek, amelyek örökre az ember emlékezetébe ivódnak, mások a feledés homályába vesznek. Biztos volt benne, hogy az elmúlt évet mindig élete felejthetetlen időszakának tartja majd.

– Ha melegebb lesz az idő, visszamegyünk Mamiba? –

Azután szeretkeztek először, hogy ott megnézték szilvavirágzást. Kouki mindig szeretett volna elmenni oda, és amikor elhívta az asszonyt, Rinko igent mondott. Együtt gyönyörködtek a kora tavaszi virágok látványában, aztán visszamentek Tokióba, együtt vacsoráztak, és végül beültek néhány italra egy bárba. Koukinak egyszerűen nem akardzott elbúcsúzni, azt javasolta, menjenek egy szállodába. Talán azért, mert olyan sok időt töltöttek együtt, vagy mert az ital feloldotta gátlásait, Rinko csak kicsit ellenkezett, aztán belement a dologba. Kouki még jól emlékezett, milyen ártatlan volt.

– Remekül áll neked ez a kimonó – mondta. A ruhát a bal melltől az obiig elszórt szilvavirágok borították. Kouki most döbönt rá, hogy a nyugodt, méltóságteljes szilva sokkal jobban illik kedveséhez, mint a színes cseresznyevirág.

– Azért csináltattam, hogy az első együttlétünkre emlékeztessen.

Koukit kellemes izgalommal töltötte el a gondolat, hogy szerelme ilyen gyönyörű ruhával emlékezik meg az alkalomról.

Megérkezett a leves. Rinko lassan evett. Egyenes háttal ült, könyökét enyhén behajlítva emelte a kanalat a szájához: az illem mintaképe, gondolta Kouki gyönyörködve.

– Csakugyan sokkal inkább szilva-, mint cseresznyevirág vagy – szólalt meg néhány pillanat múlva.

– Hogy érted ezt? – nézett fel az asszony.

– A cseresznyevirág gyönyörű, de túl harsány, szinte erőszakos. A szilva sokkal visszafogottabb.

– Talán egy kicsit túlságosan is?

– Egyáltalán nem. Van benne valami fennkölt... frissesség.

Rinko emlékeztette rá, hogy valamikor rég a virágot jelentő hang szót a szilva virágára értették.

– Így van. Csak valamikor a tizedik század táján kezdett a cseresznye a figyelem középpontjába kerülni. A szilva ágai ugyanolyan szépek, mint maguk a virágok.

Rinko bólintott, és kimonója ujjára nézett.

– Látod, itt a mintát? Csak ágak, virágok nélkül.

– A régi mesterek úgy mondták: A cseresznyében virága, a szilvában maga a fa megkapó. Van valami kecsesség az ágaiban. – Aztán eszébe jutott egy haiku. – Isida Hakjónak, a Mejdzsi-korbéli költőnek van egy jó haikuja: „Virágzó szilvaág – a testet ahogy kell, kiterítették.”

Abban a pillanatban, hogy kimondta, rájött, hibát követett el, a vers az apjára emlékezteti az asszonyt.

Gyorsan megpróbált magyarázkodni.

– Nem mintha ennek a virágnak bármilyen különleges kapcsolata volna a halállal, de van benne valami... tisztaság, ünnepélyesség. Ebben a versben a cseresznyevirág nem állná meg a helyét, túl érzelmes volna. A szilvavirág nyugalmat sugall.

– Azt hiszem, értem, mire gondolsz.

– De azért mulatságos...

– Mi?

– Nem érdekes. Csak eszembe jutott valami.

Hirtelen maga előtt látta Rinkót a fékezhetetlen szenvedély csúcán: mintha egy szilvaág táncolna, integetne a szélviharban.

Hogy kiverje a képet az agyából, nekiállt felválni a kacsasültet.

– Voltál valahol hacumodén? – kérdezte, hogy témát váltson.

– Nem, amíg gyászolunk, nem megyünk. És te?

Kihagyva az apróságot, hogy a feleségével ment, elmesélte, hogy *sókicsit* húzott.

– Akárcsak tavaly – mondta Rinko.

– Hát nem felejtetted el? – Tavaly együtt voltak a Hieszentélyben Akaszakában. Január tizedike volt, egy kicsit később már. De az, hogy együtt imádkoztak, és húztak sorsot, mintha közelebb hozta volna őket egymáshoz.

– Szóval nem mész?

– Szeretnék, de valószínűleg nem lehet.

Kouki bólintott, majd igyekezett közönyös hangon kérdezni:

– És a férjed?

– Biztos, hogy nem.

Kouki csodálkozva hagyta abba a kacsaszeletelését.

– Miért? Ő is annyira gyászol? Az apósa mégsem az apja.

– Nem érdeklí a dolog. Szerinte semmi értelme.

– Minek?

– Szentélyeknek, jövőmondásnak, ilyesminek. Szerinte mindez csak időpocsékolás.

– A tudós hangja.

– Te így mondanád?

Kouki kihallotta az élességet Rinko hangjából. Ismét témát változtatott.

– Meddig maradsz Jokohamában?

– Holnap kéne hazamennem.

– Ilyen korán? – Kouki úgy gondolta, az asszony legalább még néhány napig marad. – Még nem kezdődött el az egyetem, erről van szó?

Rinko alig észrevehetően rázta meg fejét.

– Hiányzom a macskámnak – mondta könnyedén.

Kouki emlékezett rá, hogy Rinkónak van egy himalájai macskája.

– Úgy érted, hogy a férjed sincs otthon?

– A szüleinél töltötte az újévet, de gondolom, tegnap hazament.

– Hogy egyedül legyen?

– Csak a dolgozószobájában, a könyvei között érzi jól magát.

– Tudós.

Az asszony most nem tett rá megjegyzést. Kouki ivott egy kortyot, aztán még hozzátette:

– Legalább nincs egyedül a macskád.

– Ugyan már. A férjemet egyáltalán nem érdeklik az élőlények.

– De hát orvos.

– Annál inkább. Tavaly Zsazsa megbetegedett, és nem tudott rendesen pisilni, ezért elvittem egy állatorvoshoz. A férjem azt mondta, csak az időmet vesztegetem, mert az állatorvosok mind sarlatánok: a hasukra ütnek, és mondanak valami diagnózist, aztán felírnak valamit, ami úgyse használ.

Kár a fáradságért. Én persze elvittem a macskát, és jobban is lett.

Akkor pedig azért morgott, mennyibe került.

– Tényleg elég drágák az állatorvosok.

– De a macskám beteg volt. Tennem kellett valamit – ráncolta Rinko a homlokát.

– Hát persze. A házi kedvencek családtagnak számítanak.

– Ha a férjemen múlna, valószínűleg felhasználná valamelyik kísérletéhez.

– Ugye tréfálsz?

– Ő nem ebben a világban él.

Az italos újratöltötte poharaikat. Kouki kis ideig nézte, majd az ablak felé fordult. A város fényárban úszott. Közlekedési lámpák, neonreklámok, kivilágított ablakok... és mindegyik kis fénypont egy-egy családot jelent. Hátborzongató erővel hasított belé a gondolat. A párok némelyike illik egymáshoz, mások nem. Rinko és a férje nyilván az utóbbi kategóriába esik.

Most, hogy a messzi fényeket figyelte, lassanként megvilágosodott előtte valami. Sose értette igazán, miért kezdett viszonyt vele Rinko. Mindeddig úgy vélte, hogy az asszony már unja a férjét, és egy kis kalandra vágyik. De most rádöbrent, hogy egyáltalán nem erről volt szó. Nem sokat tudott a férfiről, aki szerint a hagyományok betartása időpocsékolás, és a házi kedvence fordított összeg kidobott pénz csupán. Vélhetőleg meg se próbálja megérteni Rinko érzéseit. Sem a macskával, sem mással kapcsolatban. Vannak, akik jelentéktelennek tartják az efféle dolgokat, amelyek megmutatják, milyen valaki valójában, de Rinko szemében nyilván sokat számítanak. Ehhez semmi köze a logikának, hiszen értékekről és érzésekről van szó, és ez teszi nehezzé a kompromisszumokat, egymás kölcsönös elfogadását. Mindegy, hogy Rinko férje milyen jóképű és sikeres, nem illenek össze az

asszonnyal. A magányosság, kielégületlenség és üres élete hajtotta a karjaiba.

Miközben Kouki az est fényeiben merengett, Rinko az ablaknak dőlve szintén a várost figyelte. Vajon ő mire gondolhat, futott át Kouki agyán. Azután ismét egymásra néztek.

– Nehéz az élet – sóhajtotta Kouki.

Rinko biccentett, és mentegetőzött, amiért elrontotta a hangulatot.

– Nem, örülök, hogy elmondtad. – Persze nem örült, hogy az asszony boldogtalan, de mégis némi megkönnyebbülést jelentettek a hallottak. – Különben is, új év kezdődik. Legyen jobb, mint az elmúlt volt – mondta, és poharát az asszonyéhoz érintette. Erre ittak, aztán Kouki elgondolkodva újra megszólalt. – Kíváncsi vagyok, mit hoz ez az év.

– Úgy érted, számunkra?

– Még többet szeretnék találkozni veled, többet utazni együtt. – Mivel Rinko lelkesen bólintott, Kouki tovább erőltette a dolgot. – Lehetséges lesz?

– Igen – felelte az asszony, aztán a gondolataiba mélyedt. – De mi lesz velünk, ha így folytatjuk?

– Velünk?

– Igen, velünk.

Koukit készületlenül érte a kérdés. Tucatszerű kitérő vagy akár tréfás választ is adhatott volna, de nem akarta elütni a dolgot. Bármilyen izgató és csodálatos is ez a titkos viszony, rengeteg bonyodalmat jelent, ha nyíltan felvállalják.

Egyértelmű volt, ha egy olyan asszony, mint Rinko, szerelmes, nem hajlandó sokáig kettős életet élni. A hozzá hasonló emberek szeretik kiteríteni az asztalra a lapokat, hogy lássák, mit érnek. Épp ezért őszinte választ érdemel.

Csakugyan, mit csinálnak majd, ha még jobban, még szenvedélyesebben szeretik egymást? Egyre több időt töltenek együtt, utaznak mindenfelé, és egyre kevesebbet lesznek

otthon. Akkor mi lesz? Ugyanolyan erős marad a kettejük közötti kötelék? Vagy véget ér a viszonyuk? Netán együtt zuhannak a szakadékba? Nem volt benne erő vagy bátorság, hogy ennyire előre gondolkodjon. Gyávaságból, vagy mert tétovázott még, témát váltott.

– Itt töltheted az éjszakát?

Az asszony hallgatott.

– Maradj itt velem.

Nem mintha ez válasz lett volna Rinko kérdésére, de Kouki azzal nyugtatta meg a lelkiismeretét, hogy az éjszaka során bőven lesz idejük végiggondolni a jövőjüket.

Végeztek a főfogással, a saláta, majd a sajt következett. Amikor itt tartottak az étkezésben, Kouki gondolatban már vetkőztette kedvesét. De most Rinko nem fogadta el a meghívását, bár nem mondott nemet. Nyilván nem tud dönteni. Ilyen esetben jobb egy szót sem szólni, csak átvenni az irányítást.

Felállt, a telefonhoz ment, és lefoglalt egy szobát éjszákára. A tengerre néző, kétágyas szobát kért. Amikor utoljára itt voltak, Rinko előbb távozott, mint ő, és ő sem töltötte itt az éjszakát. Nem láthatták együtt a napkeltét a tengeren. Kouki úgy tervezte, ezúttal reggelig maradnak.

Visszament az asztalukhoz, leült, és közölte, hogy van szobájuk.

– Nem kértelek rá.

– Attól még foglaltam. – Most már nem engedhette haza.

– Most először vagyunk együtt az új évben. – Gyengéden megfogta az asszony kezét, és fölemelte az asztról. – Örülök, hogy ismét kimonót viselsz. – Rinko zavartan elfordult, nyilván eszébe jutott, mi történt legutóbb. – De most semmi ilyesmit nem csinálok. – A virrasztás éjszakáján csak kevés idejük volt, de most más a helyzet. – Gyere, menjünk föl.

– Muszáj itt maradnom egész éjszaka?

– Persze. Nem engedlek el.

– Ó! Ismét csapdába estem? – Kouki nem tudta eldönteni, neki vagy saját magának mondja az asszony.

Teát és konyakot rendelt. Rinko nem kért, de azért neki is töltött egy kicsit.

– Ennyitől még nem lesz bajod – nyugtatgatta. Rinko nem volt nagyivó, egy fél pohártól is becsiccsentett. Kouki biztosra vette, hogy a konyak kellő hatással lesz rá. De mivel úgylis itt töltik az éjszakát, úgy vélte, nem számít, a lényeg, hogy képes legyen levetni a kimonót.

– Az ott Csiba a távolban?

Rinko, mit sem sejtve arról, hogy a férfi mit tervez, ismét kinézett az ablakon. A kikötő fényeinek túl az óceán sötétlett, de távolabb keskeny fénycsík látszott.

– Azt hiszem, ott kel föl a nap – mondta Kouki. Csiba Jokohamától keletre volt. – Láttál már napkeltét az idén?

– Sajnos nem.

– Akkor holnap együtt nézzük. Lefogadom, hogy az ágyból is látjuk. – Elképzelte, ahogy egymást átölelve gyönyörködnek a napkeltében.

– Nem haragudnak meg ránk az istenek?

Talán csakugyan szentségtörés egy ilyen különleges eseményt, mint az év első napkeltéje, házasságtörőként, az ágyból nézni. De volt benne valami izgalmas, valami vonzó romlottság.

– Akkor megyünk? – sürgette Kouki, akit felajzott a gondolat.

– Egy pillanat – felelte Rinko, és ő is a telefonhoz ment.

Vajon az anyjának telefonál, vagy haza Tokióba? – tűnődött közben a férfi.

Rinko egy kicsit szórakozottnak tűnt, amikor visszatért.

– Biztos vagy benne, hogy szükség van erre?

– Természetesen – felelte Kouki határozottan.

Rinko elgondolkodott.

– De legkésőbb ötkor el kell mennem.

Ez esetben nem nézhetik együtt a napkeltét, de Kouki úgy vélte, emiatt ráér holnap aggódni. Felállt.

Rinko pár lépéssel lemaradva követte, mintha még mindig nem tudna dönteni. Csak akkor lépett a szobába, amikor a londiner már kiment. Kouki becsukta az ajtót, majd átölelte kedvesét.

– Olyan rég voltunk együtt. – Igaz, az év végén találkoztak, de csak egy órára. Most éjszaka bepótolhatják, amit mulasztottak.

Csók közben az asszony obija után nyúlt. Nem is igazán tudta, mit tesz, de ölekezés közben az öv megoldódott, egyik vége a földre hullott.

– Várj! – mondta Rinko, és bement a fürdőszobába levetkőzni. Kouki lassan megnyugodott. Ezután már biztosan nem akar hazamenni.

Leült a szófára. Rinko betette kimonóját a szekrénybe, és bezárkózott a fürdőszobába. Kouki a szálloda által kikészített pamutjukatába bújt, és órájára pillantott. Még kilenc sincs. Akkor is bőven van idejük, ha Rinko csakugyan elmegy holnap hajnalban.

Körülnézett. Kétszobás kis lakosztály volt, nappalival és hálósobával. A nappaliban hosszú szófa állt a falnál, mellette dohányzóasztal, az ablaknál pedig egy kis íróasztal. A szófa fölött a falon lógó tükör mindent megkettőzött. A hálósobában lévő franciaágy az ablakra nézett. Odakint vaksötét volt, de hajnalban ott kel föl a nap.

Azért vette ki ezt a szobát, hogy együtt nézhessék a napkeltét. Rinkónak maradnia kell. Lepakcsolta a lámpákat, mindössze a tükör melletti lámpát hagyta égve a nappaliban,

és a hálóban is csak az olvasólámpa kis fényköre világított. Olyan izgatottan várta kedvesét, akár egy kamasz.

Végül nyílt a fürdőszobaajtó, és Rinko kilépett. Fehér selyem alsókimonót viselt, és feltűzte a haját.

– Túl sokat ittam. – Rinko óvatos léptekkel indult meg felé, mintha attól félne, hogy elveszti egyensúlyát. Talán zuhanyozás közben döbbsent rá, hogy jóval részegebb, mint gondolta. Kouki felállt és átkarolta.

– Csodálatos vagy.

A kótyagosság és a zuhany még kívánatosabbá tette. Kouki karon fogta, és a szófához vezette. Rinko hunyorgott. Bántotta szemét a fény, ezért a férfi karjába temette arcát. Nem vette észre a falon lévő tükröt. Kouki egy szót sem szólt, élvezte a látványt. A dús tincsek alatt jól látszott Rinko karcsú nyaka, vállának íve, karcsú dereka, formás csípője. A vékony selymen átsejlett az asszony teste.

Kouki egyik kezét becsúsztatta a ruha alá, és megfogta az asszony hátát. Kis ideig csupán élvezte melegét, aztán simogatni kezdte. Egyre nagyobb utat járt be a tenyere. Az alsókimonó alja kissé megemelkedett, és elővillantak Rinko combjai.

Az asszony semmit se viselt az alsókimonó alatt.

Kouki lágyan cirógatta a nő hátát, és közben óvatosan, észrevétlenül följebb húzta a ruha alját, míg végül a hosszú, karcsú láb után felfedte a fenék kerek félgömbjeit. Nem tudta levenni róluk a szemét. A két dombocska varázslatosan világított a szoba félhomályában az alsókimonó szegélye alatt.

Rinko bármilyen kába volt is, megérezte valamit, és ösztönösen a tükör felé pillantott. Kouki elengedte a ruha szegélyét, de már késő volt. Az asszony döbbsenten felsikoltott.

Kitépte magát a férfi karjából, megfordult, és észrevette a falon levő tükröt. Szemvillanás alatt kirobbant belőle az indulat, amikor rájött, hogy a férfi csupán azért simogatta,

hogy félmeztelen tükörképében gyönyörködhesen. Tíz körrömmel esett Koukinak.

– Várj... nyugodj meg... – próbálta csillapítani kedvese.

Az egyik pillanatban még kiscicaként dorombolt hozzá bújva, a következőben tigrisként támadt a férfira. Kouki egészen a két szoba közti ajtóig hátrált, de ott megvetette hátát, és elkapta az asszony mindkét kezét.

– Rohadt kukkoló!

Rinko az öklével püfölte, de Kouki ügyet sem vetett rá. Egyszerűen fölkapta, és az ágyhoz vitte. Ledobta, azután rávetette magát, és valósággal belepréselte a díványba.

– Engedj el! – visította Rinko, de előre látható volt, mi lesz a tusa vége. Minél tovább birkóznak, annál jobban hat a konyak és a bor. A haszontalan kapálózás csak még kiszolgáltatottabbá teszi.

– Add meg magad – súgta Kouki az asszony fülébe, majd egyetlen fürge mozdulattal kioldotta az övet, és szét húzta az alsókimonót. Előbukkantak kicsi, de kerek, feszes mellei. Zavartan nézett a férfira.

Megpróbálta összefogni a ruháját, de Kouki megragadta a csuklóját, és az oldalához szorította kezét. Amikor Rinko ismét próbálkozott, újra ezt tette. Végül az asszony mozdulatlan maradt. Az érzelmi kitörés felemésztette maradék energiáját. Bágyadtnak, nehéznek, tehetetlennek érezte magát. Nem tudott ellenállni.

Kouki tudta, hogy durván viselkedik vele, de érezte, hogy Rinko öntudatlanul azt akarja, vegye át az irányítást. A vacsora után kezdődött, amikor az asszony megkérdezte, tényleg muszáj-e egész éjszaka maradnia, aztán azt mondta, el kell mennie még hajnal előtt. Nem mondta ki, de egyértelmű volt, hogy vegyesek az érzései. Azután, hogy apja virasztásának napján kiszökött hozzá, és olyan illetlen módon átadta neki magát, ismét eljött. Nyilván még mindig szégyenkezik emiatt. Most, hogy leitatta, testileg-lelkileg kiszolgáltatottá vált. Rinko így azzal mentegetőzhet maga előtt,

hogy én nemet mondtam, de ő nem volt hajlandó beletörődni.

– Idén most először vagyunk együtt – suttogta Kouki a nőnek, aki tökéletesen mozdulatlanul, megadóan feküdt. – Tudod, hogy hívják ezt?

Csend.

– *Himehadzsime.*

Házasságtöréssel kezdték az új évet. A bűntudat mellett Kouki kellemes izgalmat érzett, az árulás zamatát. És most, hogy Rinko megadta magát, meglepte őt, mert pillanatokon belül szenvedélyesebb lett, mint eddig bármikor. Ahogy vonaglott, nyögött, ahogy kibomlott a haja, lángolt a teste, nehéz volt elhinni, hogy néhány perce még tiltakozott.

Koukit annyira tűzbe hozta a látvány, hogy alig tudta visszafogni magát.

– Ne! – kiáltotta az asszony, s közben egyre feljebb hágtott a gyönyör végtelen spirálján. Megrémisztette az érzés erőssége. Végül kimerülten rogyott vissza az ágyra. Teste még meg-megremegett, rázták az előbbi, mindent elsöprő hullám utórezgései.

Kouki átölelte az izzadságban fürdő testet. Mély boldogsággal töltötte el, hogy kedvese ilyen szenvedélyt élt át karjaiban. Ismét csodálattal döbrent rá, hogy ahányszor csak együtt vannak, Rinko egyre meglepőbbben átváltozik. Az asszony szenvedélyének hevessége már-már ijesztő volt. Rinko bevallotta, hogy maga is megrémült saját érzéseitől.

– Idén szakítani akartam veled.

– Nem mondom komolyan.

– Mindig ezt terveztem, de a testem nem engedte. – Koukinak nehezebbre esett belegondolni, hogy egyedül Rinko testének köszönheti ezt az éjszakát. – Tudom, hogy nem lenne szabad ezt tennem – folytatta az asszony. – Tudom, hogy abba kéne hagynom, újra meg újra elmondom magamnak, és erre itt vagyok. – A férfi nem tudta eldönteni, hogy most az

asszony énjének melyik oldala beszél hozzá. – Megfogadom, hogy soha többé nem találkozom veled, aztán mindig megadom magam...

Kouki tisztában volt vele, milyen erős lehet a fizikai vonzalom, de nem tudott visszatartani egy gonosz kis kérdést.

– Még sose volt ilyen?

– Nem.

– A férjeddal sem?

Az asszony felé fordult, a szemébe nézett:

– Biztos vagy benne, hogy azt akarod, erről beszéljek? Nem fogsz meggyűlölni miatta?

– Folytasd csak.

– Biztos? Hát jó, néha voltunk együtt. Nem gyakran, de ahhoz eleget, hogy nagyjából sejtsem, miről van szó. És amikor már kezdtem azt hinni, ennyi az egész, megjelentél, és megváltoztam.

– És azóta...

– Azóta nem feküdtem le vele. Mondtam már.

– És hogyan viseli?

– Nem tudom, de ez a helyzet, és semmit nem tehet elene.

Ilyesmit nem illik kérdezni, de Kouki nem tudta visszafojtani, tudni akarta, mi lehet olyan taszító a férjében.

– Nem tudom. A hangja, a bőre... nem lehet szavakba önteni.

– Bármennyire kívánjon is? Az sem érdekel?

– A nők nem így gondolkodnak. Mások vagyunk.

Feltehetőleg úgy értette, legalábbis ami a hűséget illeti, hogy a nők teste fegyelmezettebb, mint a férfiaké.

– És mit csinál most a férjed?

– Fogalmam sincs – felelte Rinko, majd hozzátette. – Te tehetsz róla, te tanítottál ilyesmikre.

Kouki hirtelenében nem tudta, mit is mondhatna a vádra. De ha egy férfi és egy nő szereti egymást, természetes, hogy szeretkeznek, gondolta, és fogalma sem volt, miért ő az oka, hogy az asszony nem jön ki a férjével.

– Egymásnak teremtett minket a sors – felelte végül.

Rinko bólintott.

– Nekem is ez jutott eszembe, már a második alkalommal, amikor lefeküdtem veled. Már akkor tudtam, hogy ez komoly.

– Valami komoly?

– Igen. Olyan érzés volt, mintha ismeretlen mélységbe vetném magam. Ijesztő.

Kouki viszont egyáltalán nem érzett magában ehhez hasonló változást. Finoman megérintette Rinko mellét. Szép volt, kerek, ugyanolyan, mint azelőtt, de az asszony valóban másként reagált az érintésére, mint azelőtt. Kouki persze nem állta meg szó nélkül.

– Sose gondoltam volna, hogy ilyen leszek.

– És ez baj?

– Igen! Semmit sem tudtam a testi szerelemről, amíg nem találkoztunk, és most nézz meg!

– De hiszen annál jobb.

– Innen nincs visszaút. – Rinko keze a mellét cirógató férfitenyérre tapadt. – Mondd, mit fogsz csinálni? Vállalnod kell a felelősséget.

– Miért?

– Amiért már csak veled tudok lefeküdni. Már csak te tudsz kielégíteni. – Vadul belecsípett a férfi kezébe, és Kouki feljajdult.

Bármennyire hízelgő egy szép nőtől ilyet hallani, határozottan gyengítette a hatást, hogy vállalnia kell a felelősséget. A szeretkezéshez két ember kell. Azonkívül Rinko is rabul ejtette őt. Ugyan nem mert volna olyasmit állítani, hogy csak Rinko volna képes kielégíteni, hiszen a férfiak vágyai alapvetően mások, de sóvárgott Rinko után.

Vagyis mindketten egyformán okolhatók a kialakult helyzetért.

Kezdte elmagyarázni mindezt, de hirtelen elhallgatott. Lehet, hogy mégis alapvetően ő a felelős? Általában a férfi gyújtja fel a nőt, és táplálja a lángot. A legtöbb nő nem ébred rá a szeretkezés örömeire, ha nem találkozik a megfelelő férfival. A pubertáskorban a férfitest szinte önálló életet él: olyan érzékeny, hogy a fiúk teljesen természetesen elégítik ki magukat pusztán az elékezés gyönyöréért. Gyakorlatilag nincs szükségük női segítségre, sőt, a gyönyör, amelyet éreznek, nem különbözik attól, amit egy nő nyújtana, némelyiknél még sokkal jobb is. A szerelem lelki oldala természetesen egészen más kérdés.

Innen nézve talán mégiscsak Rinkónak van igaza.

Kouki fájdalmasan dörzsölgette kezét ott, ahol az aszszony belecsípett.

– Mi volt ez? Kitört belőled a szadista?

– Nem. De te ugye örülsz, amiért csak veled vagyok képes lefeküdni? Úgy gondolod, így van rendjén, nem igaz?

– Nem. De azért boldoggá tesz.

– Engem nem. Úgy érzem, mintha manipulálnának.

– Szó sincs róla.

– Dehogynem. Ha így folytatjuk, a rabszolgád leszek. –

Rinko hirtelen fölült, halvány rózsaszín körmeit a férfi nyakához érintette. – És mi van veled? Te is azt mondod, hogy csak én, senki más?

– Hát persze.

– Hazudsz. – Rinko ujjai a torkára kulcsolódtak. – Ne hazudj.

– Nem hazudok.

De alighogy kimondta, az asszony ujjai megfeszültek.

– Jól van, akkor... – Kouki azt hitte, Rinko csak tréfál, de az asszony ügyet sem vetett arra, amit mondott, még erősebben szorította. Nem volt olyan erős, hogy meg tudja megfojtani, de egyre kellemetlenebbé vált a dolog. Kouki köhögni kezdett.

– Engedj el.

– Nem.

– Hagyd abba! – Végül sikerült lefejtetni magáról a nő kezét, de még egy ideig rázta a köhögés. – Mi a fene volt ez? Megölhettél volna.

– Megérdemelnéd.

Kouki óvatosan megtapogatta a nyakát. Nem valószínű, hogy nyomok maradnak rajta, de még mindig érezte a szorítást.

– Mi ütött beléd? – morogta rekedten, a nyakát dörzsölgetve. Fájt a nyelés. Aztán valami különös izgalom kerítette hatalmába. Rinko az előbb rávetette magát, megpróbálta megfojtani. Ő először azt hitte, játék, de kiderült, hogy félig komoly. Ijesztő volt, hogy véletlenül megölhette volna a barátnője, ugyanakkor volt benne valami tagadhatatlanul vonzó.

A fulladástól való félelem alatt ott lapult a belenyugvás picinyke magva is, az az elfutó gondolat, hogy nem bánna, ha most kihunyna a tudata. Mi volt ez az egész? Maga se értette magát.

– Utállak – szólalt meg Rinko halkán.

– De az előbb mondtad, hogy szeretsz.

– Mert szeretlek. Pont azért utállak, mert szeretlek. El tudod képzelni, milyen szerencsétlenül éreztem magam a múltkor?

– A virrasztáskor?

– Igen, és jól tudod, hogy miért.

– Rájött valaki?

– Anyám megérezte, hogy valami nincs rendben. Szerencsére még csak nem is sejti, mit műveltem. Nem hinné el, hogy így viselkedtem. Sírni tudnék, ha arra gondolok, mit szólna ehhez az apám.

Kouki nem tudta, mit mondhatna erre.

– Hogy tehettem ilyesmit a virrasztása éjszakáján! Nem tudom felfogni. Annyira szeretett. Megérdemlem, hogy a pokolra kerüljek... – Elsírta magát, és hátat fordított a férfinak.

– Miért csináltam ilyet?

– Az én hibám.

– Az rajtam nem segít. Magamra haragszom, amiért hagytam, hogy megtörténjen.

Kouki igyekezett megvigasztalni.

– Ha ennyire bánod, apád biztosan megbocsátaná neked. Semmi értelmé úgy tenni, mintha valami tragédia történt volna. Különben is, jó volt, nem? – tette hozzá.

– Hagyd abba. Hogy lehetne ilyesmi jó?

Kouki élénken emlékezett rá. Agyán átvillant az aszszony orgazmustól remegő, kerek fenéke.

– Hihetetlen voltál.

– Ne is mondd!

Minél inkább zavarba jött, a férfit annál inkább előntötte a vágy, hogy kínozza vele:

– Nem akarsz ismét megpróbálni? – súgta a fülébe, hogy lehelete melegen csiklandozta az asszony nyakát. Rinko behúzta a fejét.

– Ne butáskodj!

– Pedig azt csinálom. – Most már kár amiatt aggódniuk, ami a legutóbb történt. De valami szadista ösztön arra hajtotta, hogy finoman Rinko vállába harapjon. – Meg akarlak enni.

– Viselkedj rendesen.

Rinko a fejét rázta, de Kouki mindkét kezével maga felé húzta a puha, kerek csípőt. Az asszony teste ívbe hajlott. Tudatos szavai és tettei nemet mondtak, de testének provokatív póza megcáfolta. Kouki megsimogatta az asszony selymes bőrét.

– Olyan finom...

– Hagyd abba...

– Csodásan puha a bőröd.

– Tényleg? – kérdezte Rinko hirtelen támadt önbizalommal, és kicsit kinyomta csípőjét.

Kouki az előző alkalommal hatalmas küzdelem árán visszatartotta magát, és most kifizetődött a dolog, mert ismét merev, harcra kész volt. Ha az ember olyan szenvedélyes nőt akar kielégíteni, mint amilyen Rinko, nem élvezhet el minden alkalommal, különben egyszerűen nem tud lépést tartani vele. Ez csak akkor sikerülhet, ha a férfi képes uralkodni saját vágyain.

Sokan nyilván azt mondják erre, hogy fölösleges ilyesmivel törődni, hogy a szeretkezésnek semmi értelme, ha nem juthatnak a csúcsra, elvégre az egész az élvezetről szól. Kouki másként gondolta. Az emberek többsége nem csupán gyereknemzés céljából hál egymással. A szeretkezés sokkal inkább a szeretet egyfajta megnyilvánulása, a két ember közös örömforrása. Nem helyes, ha a férfi csak saját kielégülésével törődik.

Most, hogy Rinko kezdett izgalomba jönni, munkához látott az ujjával.

– Ne, ne... – Az asszony tiltakozott, de virága harmatozva várta a férfit.

A test néha elárulja az elmét. Agyunk képes elhinni, hogy valamelyik erotikus aktus helytelen, csúnya, de a test enged a csábításnak, és élvezi. Vannak, akik elítélik az efféle gyengeséget. Egyes nők megállás nélkül korholják gyenge akaratú nővéreiket, mert úgy képzelik, hogy ha szabadjára engednék vágyainkat, elmerülnénk a bűnök fertőjében. Ők úgy vélik, hogy az ésszerűség és az erkölcs teszi emberré az embert. Kétségkívül van benne ráció, csakhogy az emberi viselkedést nem a logika irányítja.

Rinko általában visszafogott és illedelmes, de ha egyszer magával ragadta a hév, elveszett. Azt jelentené ez, hogy fegyelmezetlen nőszemély, vagy inkább, hogy az önuralom sose adhat olyan örömet, mint a szeretkezés gyönyöre? Feltehetőleg erről van szó. Mihelyt Rinko félredobja a kételyeit, csupa tűz lesz. Az értelem helyett a legmélyebb ösztönök irányítják.

Mit ér az erkölcs és józan ész, ha egy nőben ilyen rejtett láng lobog? Rinko nem ostoba. Pontosan tudta, milyen következményekkel jár, ha enged Koukinak, de vállalta a veszélyt, és földerítette a gyönyörök kertjét, amely mindörökre zárva marad azok előtt, akik csak a józan észre hallgatnak. „Megismertem valami káprázatos örömet, amiről ők semmit sem tudnak.” Amint ezt megfogalmazta, rádöbbsent, ki ő valójában, és büszkén csatlakozott a szabad emberek kiváltságos rétegéhez.

Ennek ellenére, még mindig azt morogta: „Ne, ne.” De ez volt az utolsó védvonal, és elkerülhetetlenné vált, hogy megadja magát. Rinko tudta, hogy a teste ismét diadalmaszkodott az agya fölött, és abban a pillanatban, hogy elfogadta ezt a tényt, széttörte korlátait.

Amikor valaki megtapasztalja a szerelem örömeit, hamar elmúlik az újdonság varázsa, és az ember máris a következő szintre vágyik. Kouki és Rinko is eljutott ide. Azután, hogy az asszony gyászkimonóban is odaadta magát a férfinak, nemigen lehetett meglepni. Így aztán, bármennyire ellenkezett is kezdetben, végül mohón dugta ki hátsóját, Kouki pedig hízelgő szavakat duruzsolva lassan belé hatolt.

Rinko csak néhány perce jutott el az orgazmushoz, és emiatt most hamar feljutott a csúcsra. Hosszú, mély nyögéssel élvezett. Kouki a mellkasához szorította.

Melyik nő ne érezné csalódottnak magát, ha a férfi hátat fordít neki, mihelyt véget ért az aktus: eltolja magától, mint ha csak azt akarná mondani, hogy immár nincs szükség rá. Azok után, mennyi udvarlás és lelkes akarat vezet el az ágyig, igazán lehangoló, ha egyik pillanatról a másikra vége a kedvességnek. Koukinak szerencsére sikerült ismét visszatartani magát, és maradt benne némi erő. Nem tolt el magától Rinkót, hanem kedvesét szorosán átölelve várta, hogy elüljenek a szenvedély utolsó hullámai. Nem volt biztos benne, de sejtette, hogy többek között ez köti hozzá az asszonyt, az, hogy a szeretkezés után is figyelmes marad.

Várta, hogy a kedvese lecsillapodjon, és Rinko szeme hirtelen kinyílt, akár a medencében virágzó lótusz. Mintha félálomban nézte volna a férfit.

– Megint más volt.

– Jobb?

– Nem, csak más. Új.

Koukit, mint mindig, lenyűgözte az asszony érzéseinek végtelen sokrétűsége.

– Honnan tudsz ilyen sokat rólam? – faggatta Rinko.

– Találgatok és szerencsém van. – Megérintette Rinko virágát. – Itt elől, ugye?

Általánosságban persze tudta, melyek a legérzékenyebb részek, de Rinkónál ez az érzékeny terület sokkal nagyobb-nak tűnt, mint más nők esetében.

– Az előbb egy kicsit visszahúzódtál, ugye? Döbbenetes volt. Azt hittem, megőrülök...

A férfi azelőtt mindig megpróbált olyan mélyre hatolni, amennyire csak lehetséges, de amióta megtalálta azt az édes pontot a bejárat közelében, szívesen időzött ott, és csak egy-egy gyors dőféssel hatolt mélyebbre.

– Egyszerűen tehetetlen vagyok, mikor bennem vagy. Érzem, hogy erősen kötődöm hozzád, érzek magamban és körültem, és nem számít semmi más...

A gyönyör számtalan virága vár az asszony puha, meleg szerelmi rejtekhelyén arra, hogy felfedezzék.

– És akkor mi történik?

– Nem tudom... – Rinko halkán, mintha csak magának mondaná, tette hozzá: – Ilyenkor szívesen meghalnék.

A csúcsponton sok nő kiáltja, hogy meg akar halni. De nyilván nem szó szerint gondolják, inkább azt jelzi, megszabadultak korlátaiktól. De talán tudat alatt mégis él a vágy, hogy most kéne befejezni, a csúcsponton. A legtöbb férfi nem képes felfogni ezeket az átmeneteket. Bár Kouki szinte megőrült Rinkóért, egyszer sem ábrándozott arról, hogy szeretkezés közben érje a halál. Ennek ellenére amikor kimerülten, erejét veszítve hevert mellette, megcsapta a halál szele. Ilyenkor előntötte az érzés, hogy mindennek vége, egész teste összezsugorodott, minden remény és kötődés a semmibe veszett.

Ahogy ezen gondolkodott, rájött, hogy szeretkezés közben mindketten találkoznak a halál árnyékával. Csupán annyi a különbség, hogy a nők esetében a gyönyör egyre magasabbra csapó hullámaival érkeznek, míg a férfiaknál pont fordítva van. Hatalmába kerítette a féltékenység.

– Csakugyan képes volnál meghalni?

– Bármikor – felelte Rinko habozás nélkül.

– A szeretkezésbe nem lehet belehalni.

– Akkor fojts meg.

– Ezt akarod?

– Igen. – Aztán teljesen tárgyilagos hangon visszakérdezett: – És te? Meghalnál értem?

– Képes volnék rá. – Eszébe jutott, milyen érzés volt az előbb, amikor Rinko ujjai a torkára fonódtak. – De ha megfojtalak, én életben maradok.

– Nem, együtt kell csinálnunk.

– Akkor fojtsuk meg egymást.

Rinko lassan Kouki mellkasára hajtotta homlokát. A férfi gyengéden megcsókolta a fejét, lehunyta szemét, és elnyomta az álom.

Éjszaka álmodott. Fehér kezek fojtogatták, de nem tudta, ki az. A szorítás lassan, de biztosan erősödött, ám őt egyfajta csendes belenyugvás kerítette hatalmába: hagyta, hadd sodorja magával az ár.

Nyilván azért álmodott ilyesmit, mert elalvás előtt erről beszélgettek, korábban pedig Rinko úgy tett, mintha megakarna fojtani. De kié volt az a fehér kéz? Rinkóé kellett volna hogy legyen, de álmában az asszony mosolyogva figyelte egy nagy, szalonszerű szobából. Talán valami más nő? Akárhogy is, mindössze két test nélkül lebegő, fehér kezet látott támadójából.

Még rejtélyesebb volt, miért lazított a kéz a szorításon. Kouki nem küzdött ellene, megadta magát. Lehet, hogy alvás közben Rinko keze egy kis időre a nyaka köré tekeredett? Kouki némi rossz érzéssel gurult odébb, és nézett az asszonyra. De Rinko békésen aludt. A férfi hiába próbálta felidézni az álom többi részét. Az órájára nézett. Fél hét volt.

Hirtelen belé hasított, hogy Rinko korán akart indulni. Ébressze föl? Aztán úgy döntött, hagyja aludni. Az asszony

mélyen aludt. Kouki fölkel, fölvette fehér pamutjukatáját, és az ablakhoz ment.

Széthúzta a függönyt. Odakint halvány, fehér sáv látzott a tintafekete égbolton. Eltart egy darabig, amíg felvirrad a nap. Kouki visszament az ágyba, és megérintette az asszony vállát.

– Fél hét van – suttogta.

Rinko előbb elfordult, mintha a hangja elől akarna menekülni, de kisvártatva visszafordult. Félig ébredt csak föl, a szeme még csukva volt.

– Tessék? – morogta álmosan.

– Fél hét van.

Most már kinyílt a szeme.

– Tényleg?

– Azt mondtad, korán reggel akarsz indulni.

– Így van. – Rinko az órájára nézett. – Istenem, elfelejtettem beállítani az órát. – Idegesen söpörte hátra a haját.

Azután, hogy kétszer is vadul szeretkeztek, és ő újra meg újra elévezett, mély álomba merült. Nem meglepő, hogy megfélemedezett az órától.

– Még sötét van odakint? – nézett Rinko aggódva az ablak felé.

– Most kezd világosodni.

– Mennem kell.

– Maradj. – Kouki megragadta az asszony karját, és nem engedte fölkelni. – Most nem mehetsz el.

– De vissza akarok érni, amíg még sötét van. Különben meglátnak a szomszédok.

Eltökélte, hogy nekiindul ilyenkor, ünnepi kimonójában. Azonban Kouki is megmakacsolta magát.

– Már késő. – Hat negyvenkor vagy ötvenkor fölkel a nap. Akárhogy is siessen Rinko, már nem lesz igazán sötét, mire hazaér. – Jobban teszed, ha vársz, és inkább tíz-tizenegy körül mész haza.

– Nem tehetem – tiltakozott az asszony, és újra megpróbált kiszállni az ágyból. Kouki most a vállánál kapta el és húzta vissza.

– Hagyd abba! – csattant fel Rinko, de a férfi ügyet sem vetett a tiltakozására, széthúzta a hálóinget, és megmarkolta kedvese mellét.

– Ha már úgyis elkéstél, nem mindegy?

– Nem.

– Nem lesz semmi baj.

Simogatni kezdte az asszony mellét, és Rinko ellenkezése kisvártatva alábbhagyott. Kouki megkönnyebbülten húzta szét a függönyt. A fehér sáv a láthatáron egyre szélesebb lett.

– Bármelyik percben fölkelhet a nap – suttogta, és másik kezét Rinko szerelmi rejtekhelyére tette.

– Haza kell mennem – ismételte az asszony, de a férfi lágy simogatása erősebbnek bizonyult akaratánál. Könnyörgött, hogy hagyja abba, de azért hozzá simult.

A hajnali szürkületben Kouki ledobta a takarót, és miután megbizonyosodott róla, hogy kedvese befogadásra kész, egyik kezét a fenéke alá tette, és lassan, oldalról belé hatolt. Rinkóból mostanra teljesen elszállt a vágy, hogy ellenálljon neki, sőt, együttműködött vele, enyhén szétvetette lábát, hogy Kouki jobban elérjen. A férfi Rinko jobb oldalán feküdt, és így látta, ahogy az asszony keble minden alkalommal, amikor dőf, enyhén megemelkedik, és picit lejjebb ereszkedik, ahogy visszahúzódik. Lassan, ritmusosan mozgott, és közben az ablakon át egyre több fény szűrődött be, mind tisztábban körülrajzolva az asszony szépen ívelt testét.

Rinko egyre szenvedélyesebb lett, elfeledett mindent, a felkelő napot és azt, hogy az előbb még haza akart menni. Az ég alján vörös csík jelent meg, hirdelve, hogy nemsokára felbukkan a nap. Az asszony halkán felnyögött, aztán a férfi felé fordította felsőtestét.

– Gyere! – tört ki belőle.

Kouki egy másodpercig nem fogta föl, mire érti, de utána rájött: Rinko azt akarja, hogy ugyanakkor jusson el a csúcsra, mint ő.

– Kérlek. Így akarom.

Felsikoltott, és bensőjének minden vibráló izma a férfi merev tagja köré fonódott, úgyhogy mindaz, amit eddig sikerült visszatartania, végül kirobbant belőle.

Az asszonyból furcsa, halálüvöltésszerű, nyüszítő hang szakadt ki, ahogy apró rángások sorával élvezett. Kouki ugyanakkor kihallotta belőle a diadalt is, amiért sikerült diadalmaskodnia kedvesén, nem engedve, hogy tovább visszafogja magát.

Egyszerre jutottak el a csúcsra, akkor, amikor a nap fölkelte. Sápadt, fehér volt az ablak, amikor szeretkezni kezdtek, de most vörös fénybe vonta a nap.

Kouki úgy érezte, semmi erő se maradt benne, úgy hevert az ágyon, akár a folyón sodródó faág. Odakint ébredezett a világ, de idebenn, ebben a toronyszobában minden mozdulatlan volt. Kouki moccanás nélkül feküdt az oldalán, Rinko térde épphogy érintette a combját. Ezen az egyetlen kis kapcsolódási ponton át érezték egymás melegét, húsát és véréét.

A férfi megadta magát a testét elárasztó bágyadtságnak. Rinko pedig közelebb húzódott hozzá, arca egészen közel jött az övéhez.

– Köszönöm – suttogta. Hangjának dallamára a férfi kinyitotta a szemét. Rinko mosolygott. – Most neked is jó volt,

ugye? – Kouki nem válaszolt. – Most nem tudtad visszatar-tani magad.

Az asszony arckifejezése elárulta a férfinak, hogy elve-szett. Egész éjjel keményen uralkodott magán, de ezúttal el-bukott. A régi stratégia csak idáig működött. Rinko ellentá-madásba lendült, és túljárt az eszén.

– Remek – lelkendezett az asszony. – Most aztán neked sincs erőd mozdulni. – Ez volt az igazság. Kouki olyan bá-gyadt volt, hogy nehezeére esett volna fölkelni. – Akkor nem megyek haza. – Rinko kiscicaként bújt hozzá.

Kouki érezte az asszony melegét, és ismét belé hasított, milyen sokat változott kedvese. Rinko nem mondta ki, de csakis erre gondolhatott: mostantól elég a klinikailag ellenőr-zött szexből, még akkor is, ha kielégüléshez vezet. Láthatóan úgy elöntött, ezután nem játszik passzív szerepet az ágyban, aktív lesz.

Egymás karjaiban aludtak el újra.

Amikor Kouki ismét felébredt, fényesen ragyogott a szoba. Az éjjeliszekrényen levő óra fél tízet mutatott. Újabb két órát aludtak. Most mihez kezdjen? Ezen rágódott, amikor Rinko mocorogni kezdett mellette. Megkérdezte, hány óra van. Kouki megmondta, és az asszony az ablak felé pillan-tott.

– Uramisten! Fényes nappal van. Te mit akarsz csinálni? – kérdezte.

Kouki elgondolkodott. Tegnap azt mondta a feleségé-nek, hogy újévi látogatásra megy a főnökéhez, és csak későn ér haza, de szó se volt róla, hogy éjszakára kimarad. A szó szoros értelmében eltűnt, de nem valószínű, hogy a felesége egyetlen este miatt jelenetet rendezne. Olyan biztos volt ben-ne, hogy tegnap nem is telefonált neki, azonban most már nem tűnt olyan jó ötletnek utólag mentegetőzni.

– Tényleg mennem kell. – Rinko felült.

– Ne haragudj, hogy feltartottalak.

– Pedig haragudnom kéne. – Rinko hátat fordított neki.
– De nem haragszom. Örülök, hogy maradtam.

– Otthon minden rendben lesz?

– Nem tudom. De vélhetőleg neked is magyarázkodnod kell. – A férfi bólintott, és Rinko vidáman folytatta: – Mivel te is bajban vagy, megbocsátok neked.

– Bajban vagyok?

– Igen. Gondolom, nem lesz könnyű a feleséged elé állni. Egy cipőben járunk, és ettől könnyebb elviselni. – Ezzel fölpattant, és bement a fürdőszobába.

Azután, hogy így dőzsölt a szerelemben, üresség maradt a nyomában. Kouki már bánta, hogy nem elégedett meg az estével. Mi ütött belé, hogy így viselkedett? Bűntudata volt, és csak az enyhített rajta, hogy Rinko ugyanígy érez. Bűntársak lettek. Rég elmúlt az az idő, amikor csak az egyikükön csattant az ostor, a másiknak a haja szála se görbült. Most Rinko fájdalma az övé is, és az övé Rinkóé.

A fürdőszobaajtó kinyílt: Rinko kijött, és hozzáfogott az öltözködéshez.

– Neked is engedtem vizet – közölte, aztán, miközben dereka köré tekerte obiját, hozzátette: – Döntöttem: mostantól nem érdekel, ki mit mond.

– A családod véleménye se?

– Még a férjemé sem. Másként nem tudok találkozni veled. Te se törődj vele, mit szól a feleséged.

Ha Rinko ilyen eltökélt, ő se lehet gyáva.

– Mostantól csak arra gondolok, hogy veled lehessek – ígérte az asszony.

December végén és most is Kouki szinte ráerőltette magát kedvesére. Akkor még örült, hogy Rinko végül elfogadta, de időközben az asszony eltökéltebb lett: olyan dac és erő sugárzott belőle, amelynek korábban nyoma sem volt.

– Rendben? – erősködött most.

Kouki bólintott. Érezte, hogy ez az év döntő fordulatot hoz kettejük életében.

Téli vízesés

Az új évben sokan próbálnak új életet kezdeni. Kouki és Rinko kapcsolata is alapvetően megváltozott. Mostantól inkább Rinko kezdeményezett. Eddig is szívesen vett részt a férfi játékaiban, ám gyakorlatilag Kouki döntötte el, hogy mikor találkozzanak. De ezentúl ragaszkodott hozzá, hogy Kouki naponta egyszer telefonáljon, és habozás nélkül szolt, ha találkozni akart a férfival. Hatalmas változás volt eddigi visszafogott viselkedéséhez képest.

Tartotta magát ahhoz, amit azon a januári reggelen a jokohamai szállodában mondott: „Mostantól nem érdekel, ki mit mond.” Láthatóan komolyan vette, hogy betartja újévi fogadalmát, és akár erkölcsös, akár nem, vállalja kettejük viszonyát.

Új szerelmi fészük is ezt tükrözte. Eleinte közepes méretű tokiói és Tokió környéki szállodákban randevúztak. Néha egy-egy garniszállón, ahol az ügyfelek érthető okokból az eltöltött órák után fizettek, de egyikük sem érezte jól magát ilyen környezetben. Az első osztályú szállodákban mindkettejük számára kínos volt, amikor néhány óra múlva kijelentkeznek, és agyrémnek tűnt, hogy nem maradnak reggelig a szobájukban. Ráadásul minden alkalommal más szobában találkoztak. Kouki kisebb vagyont költött szállodákra azóta, hogy elkezdődött ez a kapcsolat.

Ha bérelnek egy lakást, akkor találkoznak, amikor akarnak, és így jóval gazdaságosabb is. Amikor Kouki felvette az ötletet, Rinko készséggel beleegyezett. A férfi fejében már jóval korábban megfordult az ötlet, de maga is bizonytalanodott, és tartott tőle, hogy Rinko nemet mond. Ezért aztán inkább nem szolt. De most mindkettejük számára logikusnak tűnt a dolog.

Mivel Kouki Szetagaján lakott, Rinko pedig Kicsi-dzsodzsziból indult, úgy döntöttek, hogy a nagyjából a kettő közt lévő Sibujában bérelnek szerelmi fészket. Kouki havi százötvenezer jenért kivett egy kétszobás lakást. Mindössze

tízpercnnyire volt a metróállomástól, és emiatt elég borsos árat kértek érte, de bagónak számított ahhoz képest, amit Kouki eddig szállodákra költött.

Január közepén aláírta a szerződést, aztán lassanként berendezkedtek. Együtt járták az áruházakat, a boltokat, Koukit pedig elfogta a lelkesedés: úgy érezte, mintha nászúton lennének. Rinko ugyanígy volt vele. Szép sorban megvettek mindent, ami kell – ágyat és ágyneműt, tányérokat és függönyöket.

Január végére berendezkedtek. Harmincegyedikén találkoztak az immár otthonos lakásban. A naptár szerint ez az év leghidegebb napja, de most szokatlanul enyhe volt az idő. Jól érezték magukat a meleg és meghitt lakásban, és még a szokásosnál is sístergőbben szeretkeztek. Utána Rinko, aki idejövet bevásárolt, gyors ragut csinált rákból, tofuból és zöldségből. Ahogy a kis asztalnál együtt ettek, úgy érezték, mintha csakugyan friss házások volnának. Mindketten ragyogtak a boldogságtól.

– Tudod mit? Mostantól itt maradok – mondta Rinko tréfálkozva.

A férfi pedig bólintott.

– Rendben, én pedig munkából idejövök.

– De aztán egyenesen hazagyere.

Csak viccelődtek, ám ahogy egymás szemébe néztek, Kouki egy pillanatra elbizonytalanodott. Most, hogy álma valósággá vált, aggodalom fogta el, hogy ez a viszony esetleg túlon túl rátelepszik az életére.

– Vagy intézhetem úgy, hogy bármikor itt legyek – mondta Rinko.

– Remek ötlet.

Kouki ama kiválasztottak közé tartozott, akik maguk osztják be munkaidejüket. A szerkesztői munka egyik előnye, hogy nincs blokkolóóra. Ha egy szerzővel kell találkoznia, megteheti, hogy csak ebéd után megy be az irodába,

ahogyan azt is, hogy korábban távozik. Akárcsak az ügynökök, ő sem volt íróasztalához kötve. Igaz, az új munkája kevesebb ürügyet nyújtott ahhoz, hogy elmenjen bárhová is, mint a régi, de itt legalább nemigen tűnt föl a hiánya. A referenciárészig munkatársait összekötötte az, hogy valamenynyien parkolópályára kerültek, és szívesen falaztak egymásnak. Itt nem okozott gondot, ha valaki lógni akart.

Miután kivette a lakást, Kouki rendszeresen korábban jött el az irodából. Elvileg mindig meg kellett hagynia, hová megy, de most, hogy a Sóva-korszakot kutatta, ez sem okozott gondot: elég volt annyit írni a táblára, hogy „Országos Könyvtár”.

Napközben Rinko is eljöhett hazulról, ezért úgy intézték, hogy délután kettő-három körül találkozzanak. Mindkettejüknek volt kulcsa, így nem kellett percre pontosan egyeztetniük. És mihelyt megpillantották egymást, máris egymás karjában voltak... aztán az ágyban.

Bár fényes nappal randevúztatott egy férjezett asszonnyal, Kouki egyáltalán nem törődött azzal, hogy mások mit gondolnak. Mindketten bűnösnek érezték magukat, ám ugyanakkor izgalmasak voltak ezek a légyottok a munkanap közepén.

Talán túlságosan megkönnyítette a dolgukat a lakás. Az irodában már kezdett feltűnővé válni, hogy ilyen sokat jár könyvtárba. Kouki meghökkent, amikor egy nap Kinosita asszony, a titkárnőjük fullánkos megjegyzést tett rá, hogy milyen sok dolga van újabban. Kouki gyorsan válaszolt valamit, ami azt illeti, túlságosan gyorsan, úgyhogy elvörösödött. Pedig az asszonyra bízta, hogy a távollétében vegye át az üzeneteket, és ha valaki kérdezősködne utána, mentse ki. Nem volna jó, ha megsejtené az igazat.

Ezután úgy döntöttek, hogy hetenként csak egyszer találkoznak délután, a többi napon Kouki munka után megy a lakásba. Rinko általában már várta. Néha vacsorával, máskor elementek valahová. Időnként találkoztak az épület gondnokával is. Nagyjából Koukival egyidős lehetett, és gyanakvó

pillantásokat vetett rájuk. Kouki Kinugava nevére bérelte a lakást, és bár a gondnoknak sejtelve sem lehetett arról, kicsodák valójában, úgy viselkedett, mintha tudta volna, hogy igazából nem itt laknak.

Kouki természetesen nem mutatta, hogy zavarja a dolog. Némiképp idegesítő volt, hogy Kinugava úrnak szólítják, de még mindig sokkal jobb, mint amikor a szállodákban jelentkezett ki vagy be. Mindez logikusan vezetett a következő problémához: olyan jó volt együtt, hogy alig tudták rászánni magukat az indulásra. Mindig nagy kísértést éreztek, hogy együtt töltsék az éjszakát, de tudták, ha engednek neki, csak tovább bonyolítják az életüket, az elválás még fájdalmasabb lesz.

Ennek ellenére mindketten úgy érezték, mintha házasok volnának, vagy legalábbis együtt élnének, és mindennapos apróságok egész sora erősítette ezt a hangulatot. Amikor Rinko kimosta a saját holmiját, kiöblítette a férfi zsebkendőjét és zokniját is. És bár Kouki nem kérte rá, új alsóneműket vásárolt neki.

– Tessék, ezt vedd föl – mondta teljesen természetesen egy reggel, amikor ott aludtak. Kouki fején átfutott a gondolat, hogy a feleségének fel fog tűnni, de aztán látta, hogy Rinko ugyanazt a márkát vette, és úgy döntött, rendben van.

Részben azért is lehetett ilyen érzéketlen, mert a felesége és közte amolyan hidegháború dúlt, és nem sok mondanivalójuk volt egymásnak. Persze ő tehetett róla. Immár Rinkóé volt a szíve, és emiatt képtelen volt szeretettel közeledni a feleségéhez. Az asszony pedig érezte benne a változást, és tartotta a távolságot.

Nem is volt ez igazi háborúskodás, mindössze a szenvedély hiánya. Egyikük sem akart veszekedni. A körülményeket tekintve Kouki úgy vélte, nem okoz gondot, ha egyszer-egyszer kimarad éjszakára. Ám egy nap, amikor éppen munkába indult, a felesége kijött utána az előszobába.

– Menj csak, érezd jól magad – szólt oda keserűen. – Csak ne csinálj teljesen bolondot magadból, ha lehet.

Kouki gyorsan felé fordult. Nem tudta eldönteni, mit tudhat az asszony valójában, de a felesége minden további nélkül visszament a szobába.

Természetesen elképzelhető volt az is, hogy valahonnan tud Rinkóról, azonban Kouki nem tudta rászánni magát, hogy megkérdezze. Egyszerűbbnek tűnt a homokba dugni a fejét, mint szembenézni a tényekkel. Szó nélkül távozott. Ennek ellenére tudta, házassága komoly válságban van, és az év eleje óta ez még nyilvánvalóbbá vált.

Azonban nem csak közte és a felesége között nőtt a szakadék. Rinko is egyre távolabb sodródott a férjétől. Nem mintha az asszony bármit is mondott volna, de Kouki rájött az asszony elejtett megjegyzéseiből és a viselkedéséből. Azelőtt, ha este nem ment haza, Rinko mindig félrevonult, és felhívta a férjét. Sose mondta Koukinak, de nyilvánvaló volt, hogy neki telefonál. Újabban azonban akkor se telefonált, ha minden előzetes terv nélkül, hirtelen határoztak úgy, hogy ott maradnak. Kouki csak nehezen tudta megállni ilyenkor, hogy ne figyelmeztesse, de egyszer sem tette meg. Nem az ő dolga. Ennek ellenére kíváncsi lett volna, hogy az asszony ilyen nyíltan dacol-e a férjével, vagy sikerült megbeszélni vele a dolgot. Természetesen aggódott Rinko miatt, ám ugyanakkor tudta, fölösleges lenne beleavatkoznia.

Más apróságokban is tetten érhető volt a változás. Egyszer, amikor az asztalnál ültek, Rinko sóhajtott, majd azt mondta:

– Mennyivel jobban esik az étel, ha nem egyedül eszik az ember.

Kouki először nem is értette.

– Na és, amikor otthon vagy? – kérdezte.

– Csaknem mindig egyedül eszem. A férjem későn ér haza, és amúgy sem akarok vele enni. – Ijesztő volt, milyen tárgyilagosan közölte.

– De a hétvégeken és ünnepeken azért otthon van, nem?

– Olyankor úgy teszek, mintha dolgoznom kéne, hogy ne kelljen vele ennem. Ha mégis muszáj, elveszi az étvágyamat.

– Az asszony sápadtan nézett vissza rá. – Már meg sem tudom mondani, igazából melyik hely az otthonom.

Úgy hangzott, Rinko házasságának vége. Most, hogy mindkettejük házassága romokban hevert, és amúgy is ilyen sok időt töltöttek együtt, ésszerű lett volna, hogy elváljanak és összeházasodjanak. De Kouki még mindig nem tudta elképzelni, hogy így alakuljon az élete, és nem tudta rászánni magát, hogy végképp felrúgja Rinko házasságát. Az a gondolat, hogy egy más férfi feleségével hál, messze nem tűnt olyan erkölcstelennek, mint az, hogy végleg elrabolja tőle. Nem volt túl ésszerű, de Kouki mégis úgy érezte, nem szabad ilyet tenni egy keményen dolgozó, alapvetően tisztességes emberrel.

Azonkívül mit akar Rinko maga? Az elég nyilvánvaló volt, hogy nem érdekli már a férje, de van-e benne annyi bátorság, hogy ott is hagyja? A társadalom szemében és anyagiilag is csak veszíthet egy ilyen lépéssel. Könnyen lehet, hogy a férjét választaná.

A válás új problémák egész sorát vetné föl az ő számára is, hiszen az ő hűtlensége okozta az egész bajt. Igaz ugyan, hogy a felesége és közte jelenleg hidegháború dúl, de tizen-nyolc hónapja még átlagos házaspár voltak, és sok éven át igen közel álltak egymáshoz. Az övük szerelmi házasság volt, nem a szüleik boronálták össze őket. Csak azóta feszült a viszonyuk, mióta Rinko megjelent az életében. Csakis ő hibáztatható azért, hogy elhidegültek egymástól. Igen, beleszeretett egy másik nőbe, de kérdés, hogy ez elegendő ok-e arra, hogy otthagya azt az asszonyt, aki ennyi éven át jó és hűséges felesége volt.

Az is a fülében csengett még, amit Csika lánya mondott neki újévkor:

– Legyél rendes anyával, jó?

Miért mondana ilyesmit, ha nem érezné, hogy valami baj van? Megteheti, hogy fittyet hány a lánya érzéseire, és otthagyja a gyereke anyját?

Ha az ember több mint húsz éve él valakivel, nem könnyen rúgja föl a házasságot. Azonban nem is tartotta lehetetlennek. Minden a szándékon múlt, Kouki pedig igen távol állt attól, hogy képes legyen dönteni.

*

Rinko születésnapja február 14-én volt, egy hónappal azután, hogy Kouki kivette a lakást. Este hat órakor a férfi fölvette a metróállomás melletti virágboltban a megrendelt csokrot. Fehér rózsák, tulipánok és orchideák voltak benne. Az asszony már a lakásban várta.

– Boldog születésnapot – nyújtotta át a csokrot Kouki.

Rinko az illatos virágokba temette arcát.

– Gyönyörűek. Ezt pedig én hoztam neked. – Vörös szaggal átkötött kis csomagot nyújtott át. Egy doboz Valentin-napi csokoládé volt, a kis kártyán pedig az alábbi, érzelemtől fűtött szavak: „Annak, akit a világon a legjobban szeretek.”

– Biztos sok nőtől kaptál ma csokoládét a munkahelyeden... – jegyezte meg Rinko.

– De a tiednek örülök a legjobban. – Kouki kapott csokoládét Kinosita asszonytól és a régi részlegénél dolgozó nőktől is, ahogy az szokás volt Valentin-napon, de egyik ajándék sem volt a kedvesétől kapotthoz mérhető. – Na és mivel ünnepeljük a születésnapodat?

– Már kaptam tőled virágot. Ez bőven elég.

Korábban, amikor a férfi megkérdezte, mit szeretne a születésnapjára, Rinko azt felelte, hogy a lakás amúgy is na-

gyon sokba került Koukinak, és ragaszkodik hozzá, hogy semmit se vegyen.

– De csak örülnél valaminek?

– Harmincnyolc éves vagyok. – Úgy tűnt, sokkal jobban érdekli a kora, mint bármely ajándék.

– Egy születésnap akkor is születésnap.

Az asszony elgondolkodott.

– Rendben – mondta végül.

– Hadd halljam.

– Vigyél el valahová. Valahová, ahol kettesben lehetünk. Kouki érthetőnek tartotta a kívánságot. Azután, hogy egy hónapja vannak ezen az icipici helyen, ideje lazítani.

– Hová? – kérdezte.

– Menjünk északra. Egész nap csak üldögnénk, és néznénk a havat.

Kouki lelki szemei előtt megjelent a havas táj, és egyetértett vele.

A rá következő szombaton vonatra szálltak, és elindultak Nikkóba. A férfi megpróbált olyan helyet találni, amilyent kedvese leírt, ahol kettesben lehetnek, és gyönyörködhetnek a havas tájban. Az északi Tóhoku és Hokuriku körzet túl messze van, és ha nagyobb hó esik, nem biztos, hogy vissza tudnak jönni. Az előrejelzés komoly havazást jósolt hét végére. Végül a Csuzendzsi-tó mellett döntött Nikkóban, ami viszonylag közel van Tokióhoz. Vagy tíz éve volt ott télen egyszer, és azóta sem felejtette el a havas hegyekkel körülvett kék tó csöndes szépségét. Csodálatos lehet egy ilyen békés helyen megpihenni.

Az asszony viszont még sose járt ott télen.

– Csak egyszer jártam Nikkóban, és az is nyár végén volt – mondta.

– Mikor?

– Ezer éve. Még gimnazista voltam.

Vajon milyen lehetett akkor? Kouki élénk, koraérett, komoly, intelligens fiatal lánynak képzelte kedvesét.

– Kocsival mentünk Oku-Nikkóba, de olyan nagy volt a forgalom, hogy rémes volt.

– Ebben az évszakban viszont kihalt a hely.

Az asszony bólintott, majd váratlanul azt kérdezte:

– Holnap mikor érkezünk vissza Tokióba?

– Sietned kell? – Kouki nem kötötte le a visszafelé szóló jegyet.

– Nem igazán.

– Ha tizenegy körül jelentkezünk ki a szállodából, kora délután otthon leszünk.

Rinko kis ideig emésztette a választ, de nem szólt, csak biccentett.

Aszakuszából Nikkóig csaknem két óra az út expresszvonaton. Amikor kigördültek Tokióból, még tiszta volt az idő, de útközben felhők lepték el az eget, és Tocsigi után megindult a havazás. Kouki vastag pulóvert, fekete kabátot, sötétvörös sálát viselt. Rinko fekete, garbónyakú pulóvert, fekete nadrágot, borvörös rövid kabátot és szürke kalapot vett fel. Rinko annyira vidámnak és gondtalannak tűnt, hogy Kouki arra gondolt, sokkal inkább tűnnek szeretőknek, mint férj-feleségnek.

Feltámadt a szél, ferdén zuhogott a hó. Vastagon állt a mezőkön, a tanyak tetején és a faágakon, s végül az ablakon kinézve egyszínű tintarajzra emlékeztetett a táj.

– Olyan, mintha nagyon messze utaztunk volna – morogta Rinko, a mindent beborító fehérségre szegezve tekintetét. Kouki ugyanezt érezte.

Három után érkeztek Nikkóba, és taxival mentek a Csuzendzsi-tóig. Egyre magasabbra másztak az Iroha szerpentinén. Az éles hajtókanyarokkal teli út a kanyargós be-

túkkal teli japán ábécé első három betűjéről kapta nevét. A hóesésben olyan volt, mintha rájuk akarna zuhanni a hegyoldal. Minél magasabbra jutottak, annál hidegebb lett a levegő és annál porszerűbb a hó.

– A tónál is havazik? – kérdezte Kouki a sofórt.

Az nem vette le szemét az ablaktörlők által kiharcolt tiszta sávról a szélvédőn.

– Minden magasságon mások a viszonyok – felelte. – A Japán-tengerről fújó szél nedves levegőt hoz a Csuzendzsi-tótól északra levő hegyekbe, míg délre jóval kevesebb hó esik – magyarázta. – Nem lesz túl sok – tette hozzá.

Kouki bólintott, és megszorította Rinko kezét. Az aszszony viszonzta a szorítást.

Jobbra a hegy hirtelen közelebb került, mintha a szertőkre akarna kukucskálni. Ez volt a Nantai hegy, a „férfialak”. Göröngyös formájához jól illett a név. Nézték a meredek lejtőket, és a csúcs fölött a szél továbbröpítette a hófelhőket, és mire fölértek, a hó egyre ritkábban esett, majd hirtelen kitisztult az ég, és kisütött a nap.

Még csak négy óra volt. Bőven volt idejük estig.

– Ha már így kitisztult az idő, mi lenne, ha előbb megnéznénk a vízesést, és csak utána mennénk a szállodába? – Kouki szólt a sofőrnek, hogy forduljanak a Kegon-vízesés felé.

– Lehet, hogy be van fagyva – figyelmeztette őket a férfi, de ők úgy érezték, hogy a megfagyott vízesésnek is megvan a maga szépsége.

Ahhoz, hogy a vízesés majd száz méterét végig lássák, lifttel le kellett menni egy kilátóteraszra. A sofőrnek igaza lett: a vízesés teteje jégcsapok sorából állt, egy részüket hó borította, más részük nagyszerű jégszoborként, kéken ragyogott a napsütésben. De ha az ember jobban megnézte, lát-szott, hogy a jégpáncél alatt még él a vízesés.

– Szeretem a téli vízesést – mondta Rinko. Kezét kabátzsebébe mélyesztve nézte a látványt, majd jobbra, a sziklák közül kiálló rudakra mutatott. – Ezek mik?

– Ezeket kell elkapni, ha valaki leesik. – A rudak között legyező formában háló volt kifeszítve. – Itt nagyon sokan lesznek öngyilkosok. – Olyan sokan másztak föl a vízesés te-
tejére, hogy aztán levessék magukat, hogy fent is akadályt kellett állítani. – Valamikor rég, egy alig tizennyolc éves diák azt mondta: „Jegyezzétek meg, rejtély az egész”, s azzal leve-
tette magát a halálba.

– Mit értett ezen? Az életet?

– Az életet vagy az emberi szívet vagy talán saját ma-
gát. Vagy talán mindent, minden mérhetetlent.

Rinko bólintott, arca ragyogott a nap ferde sugaraiban.

Háromnegyed ötkor érkeztek a fogadóba. Bevezették őket a tatamis lakosztályba, amely egy nagyobb meg egy ki-
sebb szobából és a tóra néző, széles, zárt verandából állt. Megálltak az ablaknál. A lenyugvó napfényben ragyogó tó látványa odavonzotta őket.

Jobbra a Nantai hegy csipkés körvonalai magasodtak: a japáncipruserdőt és a hófedte hegyoldalt vörösre festette a lebukó nap. Távolban a Sirane hegységet és a balra elterülő hegyeket teljesen beborította a hó, ölükben csöndesen és fa-
gyosan lapult meg a tó. Nem láttak egyetlen hajót vagy csónakot sem. Teljesen kihalt volt a táj. A béke és csönd ereszkedett a vidékre. Megcsapta őket az évszázadok mozdulatlan fensége.

– Lenyűgöző – szólalt meg Rinko halkán, és Kouki ugyanígy érzett. Valami félelmetes nyugalom áradt a tájból. Több volt annál, hogy „szép”-nek, vagy „látványos”-nak ne-
vezze az ember.

Elbűvölten nézték, ahogy mindez átváltozik a szemük előtt. A hegyoldal néhány perce még vörös volt, de lassan fa-
kulni kezdett, míg éles, fekete-fehér árnyakká nem lett a vi-
lág. A tó felszíne pengeéles indigóról sötét tengerészkékre

változott, majd szürkére fakult, és hóborította partjaival a víz még fehérebben ragyogott a sötétedő égbolt alatt.

A sötétség lassan, de biztosan elborította a tavat.

Kouki nem vette le szemét a hegyről, de átkarolta Rinko vállát, és várt, amíg az asszony felé fordul, hogy aztán lassan, meghitten megcsókolja. Az, hogy a tóban lakozó istenek szeme láttára csókolják meg egymást, egyszerre tűnt szentségtörésnek és ünnepélyes szerelmi fogadalomnak. Kéz a kézben ültek a verandán, míg a tájat végképp elborította a sötétség, és a tavat mindössze a partot ölelő fénygallér jelezte.

Koukinak eszébe jutott valami, amit egyszer olvasott:

– Ez régen tiltott terület volt a nők számára. Nők nem mászhattak föl a Nantai hegyre.

– Miért nem? Tisztátlannak tartották őket?

– Részben ezért, de szerintem a férfiak a fekete mágiától féltek.

– A nőkben fekete mágia lakozik?

– Talán.

– És te félsz tőlem?

Most, hogy így nekiszegezték a kérdést, Kouki lassan bólintott.

Rinko ünnepélyes arccal nézett rá.

– Rendben van. Lehet, hogy csakugyan magammal rántalak.

– Hová?

– A tó fenekére.

Az asszony ismét kinézett az ablakon, a sötét üveg előtt kavargó, apró hópelyhekre. Döbbenetes volt, milyen gyorsan változik ilyen magasságon az idő. Az alatt a néhány perc alatt, amíg beszélgettek, ismét megindult a havazás.

– Mindenütt egyformán esik a hó, a hegyek között és a tónál is, ugye?

Kouki szórakozottan bólintott, még mindig a fenyegetésen járt az esze, hogy Rinko magával rántja a tó fenekére. Persze tisztában volt azzal, hogy a valóságban sose tenne ilyet, de valahol a szíve mélyén sejtette, hogy olyan szenvedély lakozik kedvesében, amely egyre lejjebb és lejjebb húzza őt a mélybe.

– A vízesésnél is biztosan havazik – folytatta az asszony. – Milyen lehet meghalni egy ilyen hideg helyen?

– Azt mondják, teljesen fájdalommentes. – Elmesélte, amit egy Hokkaidó legészakibb szigetéről származó barátjától hallott. – Amikor a hóban megtalálják valaki holttestét, mindig nyugodt, szép az arca.

– Ez jó. Ha elkerülhetetlen a halál, legalább legyen szép.

Ha ebben a hangnemben folytatjuk, egész esténket megmérgezi a baljós hangulat, gondolta Kouki, és átment a nappaliba. Fél hétre rendelték a vacsorát. Előtte levetköztek, fölvtették a fogadó által kikészített pamutjukatát, és lementek a fürdőbe.

Fürdőszobás szobájuk volt, de mivel itt meleg vízű forrás is volt, Rinko ki akarta próbálni a nagy közfürdőt, és Kouki elkísérte. Lementek a földszintre, és kanyargós folyosón gyalogoltak. A szobalány mutatta az utat, és közben megjegyezte, hogy olyan kevés vendég van, hogy akár együtt is fürödhetnek a családi részen. De elutasították, külön irányba indultak, a férfi és a női rész felé.

Ilyenkor hat előtt általában tömeg van itt, de most rajtuk kívül senki se volt a medencében. Kouki teljes hosszában elnyúlt a gőzölgő vízben, élvezte, hogy egyedül lehet. Aztán visszament a szobájába, és tévét nézett, míg Rinko megérkezett.

– Olyan megnyugtató volt – mondta az asszony. Rinko nedves haját a fejére tekerte, arca, nyaka kipirult. – Kimentem a szabadba is.

A férfifürdő oldalán is volt egy kis ajtó, ami a nyitott medencébe vezetett, de mivel havazott, Kouki nem merészkedett ki.

– Mezítláb sétáltam a hóban.

Volt valami izgató a gondolatban, hogy az asszony meztelenül tipegett a hóesésben.

– De a víz csodálatosan meleg. Olyan furcsa volt az egész, esett a hó, de egyáltalán nem fáztam.

– Talán később én is kipróbálom.

– Amikor fölnéztem, hópelyhek hullottak a fekete égből, és a szempillámon olvadtak el.

Megjelent a szobalány a vacsorájukkal.

– Sajnos ebben az évszakban nem szolgálhatunk semmilyen különlegességgel – mentegetőzött, pedig egyáltalán nem kellett szégyenkeznie: az előételt szasimi és különféle sülték követték, ráadásul fortyogó gulyás, sőt, még roston sült kacsá is. – Csöngessenek, ha szükségük van valamire.

Amikor a szobalány távozott, és végre kettesben voltak, Rinko forró szakét töltött mindkettejüknek, Kouki pedig elégedetten hátradőlve élvezte a japán fogadó téli, meghitt kényelmét. Kis ideig szakójukat kortyolgatták, újratöltve a poharakat. A kellemes meleg testüket-lelküket átjárta. A sibujai lakásban ettek már kettesben, de most, Tokiótól ilyen távol, ebben a havazott fogadóban úgy érezték, mintha egy másik világban lennének.

– Úgy örülök, hogy eljöttünk – sóhajtotta Rinko. Az ő ötlete volt, az ő születésnap ajándéka. – Köszönöm. – A szakétól kicsit vörös volt a szeme sarka, teste szinte izzott a vágytól.

A férfit zavarba hozta a hálálkodás. Felállt, és egy kis üveg whiskyt vett elő a hűtőszekrényből.

– Nem iszunk meg egy korttyal odakint? – Kiment a verandára, mindkettejüknek töltött a scotchból, Rinko közben leszólt, hogy végeztek a vacsorával.

– Még havazik – jegyezte meg az asszony, amikor mellé lépett. Időközben feltámadt a szél. A hó most oldalvást esett, kis halmokat alkotva az ereszek alatt. – Szeretném, ha egész éjszaka esne – mormolta, mintegy saját magának. Mikor előrehajolt, hogy jeget tegyen a poharába, pamutköntösének kivágásából kilátszott kerek melle.

Kouki erős kísértést érzett, hogy becsúsztassa kezét az asszony jukatája alá, de nyílt az ajtó, és bejött a szobalány.

– Elnézést, csak rendet rakunk – közölte, és egy fiatal nő társaságában munkához látott. Miután a vacsora minden nyomát eltüntették, egy férfi jelent meg, és megágyazott.

Kouki közben italát kortyolgatva nézett ki az ablakon a hóesésbe.

– Na végre – morogta megkönnyebbülten, mihelyt a személyzet távozott.

Két futont fektettek le egymás mellé a tatamira. Vajon milyen kategóriába sorolhatnak itt minket, futott át a férfi agyán. Ivott még egy korty scotchot, majd egy kis vizet rá. A vacsoránál sör és szaké, most pedig whisky. Eléggé berúgott, de azért jól érezte magát. Elbűvölte a gondolat, hogy kettesben töltik ezt az éjszakát. Itt, a hó birodalmában könnyebb volt elfelejteni a munkát, a családot.

– Mit szólnál még egy pohárához? – kérdezte, és egy újabb kis üveggel vett elő a hűtőszekrényből.

– Biztos vagy benne, hogy jó ötlet?

– Egyáltalán nem. – Kouki whiskyt öntött a pohárban levő jégkockákra. – Lehet, hogy nem sok hasznomat veszed ma éjjel.

– Semmi baj. Engem aztán nem érdekel – felelte zsembesen az asszony.

Koukit mulattatta Rinko haragja. Tölteni akart az ő poharába is, de Rinko kezét felemelve megállította. Sose volt nagyivó, de mióta együtt jártak, megtanulta élvezni az enyhe mámor örömeit.

– Menjünk át oda – javasolta Kouki. Az asszony jukatájának nyakkivágása ugyanolyan ingerlő volt, mint korábban, de olyan messzire ültek egymástól, hogy nem tudta megérinteni.

Fogta az üveget és a poharát, és átment a másik szoba sarkában álló alacsony asztalhoz, és intett Rinkónak, hogy üljön mellé. Rinko követte, és odatelepedett a tatamira. Amikor előrehajolt, hogy jeget tegyen Kouki poharába, a férfi keze becsusszant a jukata alá. Rinko visszahúzódott, de Kouki keze már a mellére tapadt, és esze ágában sem volt elengedni.

– Viselkedj rendesen – korholta az asszony. Megpróbálta szemérmesen összehúzni magán a köntöst, de Kouki még mélyebbre dugta kezét, és kisvártatva birkózva hengergöztek a padlón. Kouki lassan a fotonra vonszolta Rinkót, aztán ráfeküdt, átölelte, csókolta. A csókok kezdték megtörni az asszony ellenállását, de azért jobbra-balra vetette fejét, mintha terhére volna a hirtelen támadás. Ám hamarosan véget ért a harc. Kouki érezte, hogy Rinko teste elernyed, aztán az asszony már nem küzdött tovább.

Amikor már biztos volt benne, hogy Rinko kívánja őt, felállt, becsukta a verandára nyíló tolóajtót, lekapcsolta a villanyt, és felkapcsolta a foton fejrészénél levő kis lámpást. Rinko csukott szemmel hevert, mintha így akarná leküzdeni az ital hatását. Kouki széthúzta a jukatát, és gyengéden végigsimított a fehér melleken. Az öreg tó partján levő behavazott fogadóban csak a lámpás látta őket. A gondolattól felbátorodva, a férfi még jobban széthúzta a köntöst, és gyönyörködött kedvese keblében, majd a két mell közé fektette fejét.

Talán csakugyan túl sokat ivott, nem akart mást, mint elveszni ebben a puhaságban.

Mozdulatlanul feküdt, alig lélegzett.

– Megpróbáltam a hóba temetni az arcom – szólalt meg Rinko halkán. Nyilván úgy értette, hogy a kinti medencénél.

– Erről beszéltél, ugye? Ha az ember a hóban hal meg, bele kell temetnie az arcát.

– Biztos fáztál.

– Egyáltalán nem. Az arcom körül apránként felmelegedett és megolvadt a hó, de amikor felemeltem az arcom, a levegő csakugyan hideg volt.

– Vagyis melegebb volt a hóban?

– Igen. Egy kicsit fáj, de a hó köröttem csak egyre olvadt, és arra gondoltam, hogy most elalszom és meghalok.

Hát ezért maradt annyi ideig a külső medencénél, a hóesésben? Kouki zavartan felkönyökölt. Rinko álmodozva meredt a távolba.

Időnként egyszerűen nem lehetett megmondani, mire gondol. Kouki mostanáig azt hitte, hogy azért ment ki a szabadtéri medencébe, mert jó mulatságnak tartotta, pedig közben a hóba temetve arcát úgy tett, mintha meghalna. Természetesen csak játszott, de a puszta gondolat is hátborzongató volt.

– De mi ütött beléd, hogy ilyet csináltál?

– Nem tudom.

Az asszony az oldalára fordult, háttal neki. Kouki hozzá simult, kezét Rinko mellére tette.

– Olyan nyugalom van itt – mondta Rinko. Nem fejtette le magáról a férfi kezét.

A behavazott tó felől nem hallatszott forgalom zaja, nem hallottak lépéseket, hangokat. Bármennyire figyeltek, az egyetlen zaja hulló hó kopogása volt a mindent elborító csöndben.

– Mit gondolsz, hány óra lehet? – kérdezte Rinko.

– Még nincs tíz.

A városban csak most kezdődik az éjszakai élet.

– Olyan sima, akár a selyem. – Kouki keze lassan végigsimított az asszony hasán. Többnyire nem állt volna meg ennyinél, de ma este egy kicsit túl sokat ivott. Nem kívánt

mást, mint így, Rinko sima bőrét érezve lebegni. – Friss, mint az őszibarack. – Az asszony csípője testének nyomódott.

– Már nem vagyok fiatal.

– Csak harmincnyolc vagy.

– Vénasszony.

– Ugyan már.

– De, komolyan. – Rinko fojtott hangon tette hozzá: – Ennyi épp elég nekem.

– Hogyhogy elég?

– Eleget éltem. Nem vágyom többre.

– Úgy érted, készen állsz a halálra?

– Igen. Nem vagyok kapzsi.

Kouki elszenderedett. Nem tudta volna megmondani, hogy a beszélgetés mely pontján nyomta el az álom, mindenestre az ital fölé kerekedett, aztán lehunyta szemét. Amikor nem sokkal később felébredt, már sötét volt, csak a szomszéd szobából szűrődött át némi világosság a szemöldökfánál. Amikor elaludt, még égett a lámpa. Nyilván Rinko oltotta el. Akkor még összebújva feküdtek, de most kissé eltávolodtak egymástól. Kouki odanyúlt, és felkapcsolta a lámpást, és megnézte, hány óra van. Hajnali három. Az éjszaka közepe van. Igaz viszont, hogy tíz körül nyomta el az álom, ami azt jelenti, jó öt órát aludt.

A szomjúság kiverte az ágyból. Fölkelt, és kivette a hűtőből az ásványvizet, töltött egy pohárral, és kivitte a verandára, majd széjjelebb húzta a függönyt. Még mindig fekete volt az ég, a hó ugyanolyan erősen hullott, mint az este. Most már majdnem elérte az ablakot. Rinko tegnap este a hóba temette arcát, villant át az agyán. Akkor nem fért a fejébe, miért csinálta, de most eszébe jutott, hogy ő mesélt neki a hóban talált halottakról. Ivott még egy kortyot, és elgondolkodva meredt a hulló hópelyhekre. Fokozatosan kitisztult az agya.

Igen, és pont, mielőtt elaludt volna, Rinko a kora miatt kesergett. Valami olyasmit mondott, hogy már eleget élt. Kouki megfordult, és benézett a hálószobába. Rinko csak nem gondolta komolyan ezt az egészet a halálról!

Visszament a szobába. Az asszony még mindig békésen aludt. A férfi lehajolt, és a lámpafénynél közelebből is megnézte kedvesét. Rinko hosszú szemhéja csukva volt, kicsi, formás orra apró árnyékot vetett egyik arcára. Nem létezik, hogy valaki, aki ilyen békésen alszik, a halál gondolatával játszadozna. Kouki halkán becsukta a veranda ajtaját, és visszafeküdt a futonra.

Mint korábban, most is gyengéden átkarolta Rinkót, és a mellére tapasztotta kezét: ujjá végigsiklott a mellbimbóján. Az asszony mocorogni kezdett, kis nyögés szakadt ki belőle, és összébb húzódott. Aludni akart. Kouki hagyta. Újra behunyta szemét, de hátulról Rinko sima bőréhez tapadt.

Miért olyan csodálatos az emberi bőr érintése? Mindenkinek más az ízlése, és a szeretőknek össze kell illeniük, mégis, férfiak és nők egyaránt megnyugodnak, amikor a bőr a bőrhöz ér. Amíg két ember így fekszik egymás mellett, semmivé lesz a türelmetlenség, a harag, az idegesség és a félelem. Megszűnne minden viszály, ha az emberek kellő ideig heverhetnének egymáshoz simulva, de a mindennapi élet ritmusa lehetetlenné teszi ezt. Az ember bejár a munkahelyére, ezer dolga van, és közben eltávolodik szerelmétől. Közéjük áll az erkölcs és a „józan ész”, durván lecsökkentve azt az időt, amelyet két embernek egymással kellene tölteni.

Szerencsére most kedvére élvezhette szerelme testének melegét. Úgy bújt hozzá, akár egy kanál, mellét az asszony hátához érintve, hasa és ágyéka tökéletesen illett Rinkóhoz, lábát így hajlította be, hogy párhuzamos legyen kedvesével, egyik keze az asszony mellén pihent, a másik a hasán. Lehetetlen, hogy egy ilyen meleg test valaha is kihűljön. Ahogy ezen tűnődött, ismét elnyomta az álom.

Amikor felébredt, úgy tűnt, mintha Rinkót hallaná. Félálomban nyitotta ki szemét. Az asszony a futonon ült.

– Nézd, mekkora hó hullt.

Kouki felemelte fejét, és a veranda felé pillantott.

– Hány óra van?

– Még csak hat.

Kouki felült, körülnézett, és kiment a verandára. A függöny félig el volt húzva. Odakinn még sötét volt: a tömör hófelhők beborították az eget. A súlyos, sötét háttér előtt a hópelyhek apró, fehér nyilakként ütődtek az ablaktáblának, majd eltűntek.

– Elég rossz idő van. – Eszébe jutott, hogy idefelé jövet

Rinko aggódott, hogyan fognak hazamenni. – De délig biztosan eláll.

A körülményeket tekintve semmi értelme sietni. Kouki visszafeküdt az ágyba, és intett Rinkónak, hogy ő is jöjjön. Az asszony megigazította jukatája nyakát, és szó nélkül bebújt mellé.

Koukit mámorossá tette Rinko édes melegsége. Kikötötte az asszony obiját, és széthúzta a köntöst. Tegnap este túl részeg volt, hogy bármit is tegyen, egyszerűen elaludt az asszony karjában, de most kárpótolni akarta magát. Simogatni kezdte kedvesét, várta, hogy lángra kapjon ő is. Az alvás visszaadta életerejét.

Rinko hamarosan nyirkos lett, és Kouki még közelebb húzódott. Mintegy vezényszóra, halk nyögéssel feltámadt a szél. Koukit vad vágy töltötte el, lerántotta mindkettejükről a takarót.

– Mi baj?

Kouki ügyet sem vetett az asszonyra. Lehámozta róla a vékony jukatát. Rinko most meztelenül feküdt előtte. Az öreg fogadóban egy nő anyaszült meztelen, kitárulkozva hever előtte, varázslatos testét semmi sem takarja, mialatt odakinn dühöng a hóvihár. És mindez az ő titka, nem tudja senki, sem a fogadó személyzete, sem a vihar.

A szél újra felmorajlott.

A dühöngő orkánnal ellentétben szobájuk meleg és meghitt volt. Az alacsony lámpa fénye körülrajzolta Rinko testét. Kouki az asszony lábánál térdelt, tekintete végigsiklott rajta, aztán lehajolt, és ajkát kedvese mellére tette.

Ha bárki most belesett volna a tolóajtón, mindössze annyit lát, hogy egy férfi meztelen nő előtt térdelve imádja azt. És valóban, Kouki mély áhítattal, hálával gondolt arra, aki képes volt ilyen szépséget teremteni, és Rinkóra, amiért megengedi neki, hogy gyönyörködjön benne.

Kouki egy ideig így maradt, arcát kedvese keblére fektetve, aztán lassan lejjebb csúsztotta Rinko sima hasán, míg végül a finom kis szőrhöz ért, és megérintette ajkával. Az asszony halkan felnyögött, csípője megrándult, Kouki pedig felnézett, mintha csak most venné észre.

A csók nagyon jólesett, de Rinko többre vágyott.

Kouki gyakorlott kézzel nyúlt párnáért, és csúsztotta az asszony csípője alá. Rinko megértette, mit akar, és együttműködött vele. Felemelte ágyékát, combja enyhén szétnyílt. Nincs még egy pozíció, amelyben egy nő ilyen erotikus és provokatív lenne, gondolta a férfi. Vágya még magasabbra hágott. Kicsit széjjelebb húzta Rinko combjait, aztán lassan belé hatolt.

Újabb szellökés csapott le a fogadóra, és a férfi teste mintha egy ütemben mozgott volna vele. Ágyékát az asszonyéhoz szorítva döfött előre, és vonult vissza. Kouki titka abban rejlett, hogy kicsit leeresztette csípőjét, és így ismételte a ritmikus mozgást, amíg Rinko teste le nem vetkőzte a kezdeti tétovázást és szemérmét, és fokozatosan el nem öntötte az izgalom. Újra meg újra belé hatolt, döfött, és mindig alulról. Az asszony ajka szétnyílt, ahogy magával ragadta a gyönyör, egyre gyorsabban szedte a levegőt, míg végül már zihálva nyüszített.

Kouki immár nem uralta az asszonyt, hanem együtt szárnyalt vele, egyre inkább elveszítette önuralmát, míg vé-

gül robbant benne... aztán erejét veszítve, bágyadtan rogyott kedvese fényes selyemként ragyogó testére.

Az, hogy a nő képes-e szeretetre méltónak látni a férfit ebben a rongybabaállapotban, attól függ, előzőleg mennyire volt szenvedélyes, és hogy az asszonyt mennyire itatja át a szerelem. Itt, a téli fogadóban Rinko szorosán odafészkelte a férfihoz, aki partra vetett halként hevert mellette: testével körbefonta testét, kezével lassan dörzsölgette vállát. Most pontosan azt tette Koukival, amit a férfi művelt vele, mielőtt szeretkezni kezdtek. A lakoma véget ért. Rinko a túlaradó érzelmek tengerén lebegett, míg társa tikkadtan hevert.

Mégis sikerült kikászálódnia ebből az állapotból. Tudta, hogy ha továbbra is csukott szemmel fekszik az ágyon, elnyomja az álom, ami azt jelentené, hogy magára hagyja kielégült asszonyát. Erőt vett magán, minden erejét összeszedve felé nyúlt, és átölelte kedvesét. Ez alkalommal Rinko közelsége természetesen nem nyújtott friss izgalmat. De a ciklus csak így lehetett teljes, hogy egymást érintve, békésen feküdtek. Kouki átkarolta Rinkót, mellkasát kínálva párnául, és együtt szundítottak el, míg odakint dühöngött a hóvihar.

Eltelt egy kis idő, mire Kouki ismét felébredt. Ahogy megfordult, Rinkót is felébresztette.

– Hány óra? – kérdezte az asszony.

Kouki az órára nézett, és közölte, hogy kilenc múlt. De még egyiküknek sem akaródzott kibújni az ágyból, félálomban heverésztek. A veranda felől ismét hallották a szél morajlását.

– Még havazik?

Kouki bólintott, majd némi habozás után felkelt, és széthúzta a függönyt. Kavargó fehérség mindenütt. Egész éjszaka esett, és mostanra se csillapult a vihar. Sőt, még vadabbul szakadt a hó. Hajnal előtt feketének tűnt az ablak. A napvilágnál látta, hogy minden fehérbe öltözött, csak a veranda alatti eresz rajzolódott ki feketén. Fehér sivataggá lett a táj.

– El fog állni? – Rinko is fölkel, és aggodalmasan kukucskált ki az ablakon.

Kouki korábban azt jósolta, hogy délfelé eláll a havazás, de most már egyáltalán nem volt biztos benne. Miközben a kavargó havazást nézték, egy hang megkérdezte kintről, hogy ébren vannak-e. A tegnapi esti szobalány volt. Tegnap tíz órára rendelték a reggelit, és a nő azért jött, hogy rendbe tegye a szobát.

– Micsoda hóvihár – jegyezte meg Kouki, karját összefonva maga előtt.

A szobalány teljesen elhúzta a veranda függönyét.

– Ma még az újságot sem tudták felhozni a hó miatt. Pedig az ritkaság.

– Lezárták az utat?

– Olyan meredek, hogy nyilván nem tudott följönni a kocsi.

Kouki maga elé idézte a szerpentint, amelyen feljöttek.

– Tizenegykor akarunk indulni.

– Az igazgató már fölvette a kapcsolatot a lentiekkel, kérem, egy kicsit legyenek türelemmel. – Az asszony meghajolt és távozott.

Rinko látható aggodalommal dörzsölgette ujjával az ablakot. Kouki csak most döbrent rá, hogy itt rekedtek a Csuzendzsi-tónál. Pedig többek között azért választotta Nikkót, mert közel van Tokióhoz, és jó a közlekedés. Természetesen sejtette, hogy hideg lesz, de nem hitte volna, hogy a hó elzárja az utat.

Aggódva kapcsolta be a tévét, hogy meghallgassa a helyi időjárás-előrejelzést. Erős, alacsony légnyomású réteg borította az országot az északi Hokuriku körzettől egészen Tokióig, és a nap hátralévő részére folyamatos viharokat jósltak. Kouki még a tévét nézte, amikor egy férfi jelent meg, és elvitte a futont, egy nő pedig teát töltött, és behozta a reggelit. Idebenn, a szobában kellemes meleg volt, de odakinn oly-

annyira szakadt a hó, hogy a szemüket sem tudták volna nyitva tartani.

– Évente egyszer esik így a hó – mondta a szobalány mentegetőzve. De együttérzése nem segített rajtuk.

– És a hóláncok?

– Túl sok havat fújt az útra a szél. Ilyenkor semmit se érnek.

Amúgy is rémálom lett volna elindulni ilyen időben azon a kanyargós úton. Kouki feladta, és nekilátott a reggeli-jének, de Rinko túlságosan ideges volt ahhoz, hogy egyen.

– Mikorra kellene visszaérned?

– Háromra, ha lehet.

Ehhez egy órán belül indulniuk kellene.

– Valami találkozó van? – kérdezte, de az asszony nem válaszolt, feszülten meredt maga elé. Kouki nem faggatta tovább. Sajnos lehetetlen addigra visszaérni.

Végeztek a reggelivel, és ismét a televíziót nézték, amikor bekopogott az igazgató, közölte, hogy Csuzendzsi és Nikkó között szünetel a forgalom, és arra kérte őket, legyenek türelemmel.

– Mikorra várható, hogy ismét megnyitják az utat?

– Amíg így esik, semmit nem tehetnek. Lehet, hogy csak este.

Kouki megfordult, és Rinkóra nézett. Az asszony sápadtan lehorgasztotta fejét.

Egy óra múlva még mindig havazott. Most már apró, porszerű pelyhekben esett, de az erős szélben így is hótorlaszok zárták el az utat.

– Sajnos reménytelen – szólalt meg Rinko. Már esélyük sem volt rá, hogy háromra visszaérjenek Tokióba.

– Telefonálnod kéne.

Kouki úgy gondolta, jobb lesz, ha most kimegy a szobából, lement a nagy fürdőbe. Útközben elment a főporta előtt. Hét-nyolc vendég toporgott indulásra készen a bejáratnál. Valamennyien bosszankodtak, amiért a hó visszatartja őket.

Kicsit áztatta magát a kihalt fürdőben, aztán újra fölment a szobájukba. Rinko a tükör előtt ülve a szeme sarkát dörzsölgette.

– Minden rendben?

Az asszony a fejét rázta.

– Megmondtam nekik, hogy nem érek oda.

– Hová?

– Az unokahúgom esküvőjére.

– Nem is tudtam, hogy van unokahúgod.

– Valójában a férjemé.

Egy ilyen fontos családi eseményről nem szabad elmaradni.

– Hánykor kezdődik?

– A szertartás ötkor, de csak az utána kezdődő fogadásra akartam menni.

Pár perc múlva dél. Még ha ebben a percben megnyitnák az utat, sem érnének négy előtt Tokióba. Ha ehhez hozzáveszi azt az időt, ami ahhoz kell, hogy hazaérjen és átöltözzön, reménytelen.

– A férjed tudja, hogy itt vagy?

– Igen. Megmondtam...

– Akkor minden rendben, nem? – Alighogy kimondta, a legszívesebben leharapta volna a nyelvét. A férfi unokahúgának esküvőjén Rinko egy fürdőhelyen ragad egy másik férfival, mert az utat eltorlaszolja a hó. Nem, semmi sincs rendben.

Inkább kerülték a témát. A hó pedig egyre hullt. Kouki a lassan cammogó óramutatót figyelte, és azon tűnődött, mit tegyen. Még ha elállna is a hóesés, egy-két órába beletelik, mire a hókotrók megtisztítják az utat, vagyis nyolc-kilenc előtt semmiképp sem érnek Tokióba. Márpedig ha így áll a helyzet, az a legbölcsebb, ha beletörődnek, és inkább itt töltenek még egy éjszakát.

Rinko nagyon feszült volt, de Koukinak is főtt a feje a váratlan fordulat miatt. A feleségének azt mondta, hogy ma érkezik haza. Nikkóról egy szót sem ejtett, elvileg a kiotói könyvtárban kéne lennie. Elég kínos lesz, ha a felesége megtudja, hogy a hegyekben rekedt. De még ha valahogy elrendezi is a dolgot, holnap hétfő, és tízkor fontos megbeszélése lesz. Nagyon korán kell indulniuk reggel, hogy odaérjen.

Rinko persze még kellemetlenebb helyzetben van. Nem elég, hogy nem lesz ott az esküvőn, de még éjszakára is ki marad. Otthon amúgy is feszült a helyzet, és ez csak tovább rontja a dolgokat.

Már három óra volt, és ő még mindig ezen rágódott. A szobalány forró kávét hozott. Miután távozott, Kouki megkérdezte Rinkót, mihez volna kedve, ám az asszony szótlanul kavargatta a kávéját.

– Előbb-utóbb nyilván eláll a hó, de lehet, hogy itt kell töltenünk az éjszakát – mondta a férfi.

– Neked nem okoz problémát? – kérdezte Rinko.

– Jobb lenne, ha visszamennék, de úgyse tudok rajta változtatni.

– Én nem bánom.

– De...

Az asszony fölvetette fejét, és a férfira nézett.

– Tehetünk mást?

Fölösleges lett volna vitatkozni vele.

Négy után a havazás enyhült valamelyest, de gyorsan esteledett. A Csuzendzsi-tó sötét és csendes volt.

Kouki a tájat nézte, amikor megjelent az igazgató, és elmagyarázta, hogy sötétedés után fagypontra alá esik a hőmérséklet, ami azt jelenti, hogy teljességgel járhatatlan lesz az út. Meghívta őket, hogy töltsenek el még egy éjszakát a fogadó vendégeként. A többi vendég megadta magát az elkerülhetetlennek. Kouki is bólintott.

Rinko a férfi mellett állva hallgatta a társalgást. Nem volt kétséges, mi lesz a végeredménye.

– Megyek a fürdőbe – szolt oda, és távozott.

Kouki egyedül maradt a szobában. A tó partján egyetlen apró fénypontra lebegett a sötétben. Eszébe jutott, amikor tavaly ősszel két éjszakát töltöttek Hakonéban. Akkor maguk döntöttek úgy, hogy tovább maradnak: az egészet csupán izgalmas kalandnak tekintették. Ma azonban az elemek tombolása szögezte ide őket, és semmi játékosság, vidámság nincs a helyzetükben. Úgy érezte, sarokba szorították, tehetetlen.

Ráadásul tisztán látta, hogy az elmúlt néhány hónap történései vezettek ide.

Amikor Hakonéba mentek, tudták, hogy házasságuk elég erős, elviseli, ha néhány éjszakát távol töltenek. Ez mindkettejüknek biztonságérzetet adott. Az, hogy ott maradtak még egy éjszakát, nem járt komoly következményekkel. De ezúttal más a helyzet.

Felállt, és az asztalhoz ment cigarettáért. Eszébe jutott, hogy is mondta Rinko: „Feladtam.” Vajon mit adott föl? Azt, hogy ma hazaérjen, vagy azt, hogy megpróbálja megőrizni a normális házasság látszatát? Valószínű, hogy az utóbbira gondolt. Lehet, hogy Rinko úgy határozott, otthagyja a férjét? Ez esetben ő is választást előtt áll. Kinézett a sötétbe. Csak most tudatosult benne, hogy túl messzire sodródtak. Bárholgyan dönt, nem lesz könnyű.

Amikor leszállt az est, nekiültek a vacsorának. Mindketten fürödtek már. Bár minden ugyanolyan volt, mint az

előző este, szótlanul ültek egymás mellett. Tegnap minden olyan csodálatosnak tűnt: a befagyott vízesés, a fogadó,, a Csuzendzsi-tó, a meleg forrás... de ma inkább nyomasztóan hatott rájuk ez a világtól elzárt, időtlen környezet. Csöndes beletörődés és némi dac kerítette hatalmába őket.

Semmi értelme, hogy búslakodjunk, mondta Kouki magában, és Rinko ugyanerre a következtetésre juthatott. Egyre többet ittak vacsora közben, mintha az ital legyőzné a kellemetlenségeket. Rinko töltött magának a hűlőfélben levő szakéból, és bátran felhajtotta.

Tokióban már javában tart az esküvő utáni fogadás. Rinko férje nehezen visszafojtott haraggal pillant a mellette lévő üres székre, a rokonok pedig egyre növekvő gyanakvással méregetik. Kouki a pusztá gondolattól is elvörösödött. Töltött magának még egy pohárral.

Hat óra körül kezdtek vacsorázni, és nyolckor, amikor befejezték, Rinkón látszott, hogy többet ivott, mint rendszeren szokott. Hirtelen tántorogva felállt.

– Tudom már... a hóba dugom az arcom. Velem jössz? – Az ajtó felé indult, de Kouki gyorsan elkapta.

– Ittál. Nem biztonságos.

– Kit érdekel? Egyszer úgyis meg kell halnom. – Rinko megpróbálta lerázni magáról: haja összekuszálódott, szeme lángolt, még csábosabb volt, mint máskor. – Inkább gyere velem.

– Várjál. – Kouki az asszony vállára tette kezét, és kényszerítette, hogy leüljön.

– Olyan jó érzés, miért rántasz vissza...?

Az asszony zilált volt, de Kouki mégis telefonált a portára, hogy vigyék el a tányérokat, és terítsék le a futont. Nyilvánvaló volt, hogy Rinko rosszul bírja az alkoholt, és most elég sokat ivott. Egyik pohár hideg szakét a másik után hajtotta fel a fürdő után.

– Azt mondtam, menjünk, miért nem jössz?

Mindenáron azt akarta, hogy menjenek ki a hóba, de Kouki nem törődött vele, leterítette a futont. Amíg a szobalányok a szobában voltak, Rinko nyugodtan üldögélt az egyik sarokban, de mihelyt elmentek, ismét felállt.

– Várj! – Kouki megpróbálta megállítani, de ahogy az asszony elbotorkált mellette, összegabalyodott a lábuk, és a futon egyik sarkára zuhantak. Kouki elernyed, Rinko pedig elterült rajta, aztán felegyenesedett, mintha csak lóháton ülne. Néhány pillanatig diadalmas tekintettel nézett le rá, aztán csillogni kezdett a szeme, akár a zsákmányát leső párducé.

A férfi nyaka köré fonta kezét.

– Mit akarsz? Ne butáskodj! – Kouki úgy vélte, hogy az asszony most is csak játszik vele, de talán, mert olyan sokat ivott, szokatlan erő volt a karjában. – A fenébe is, Rinko, hagyd abba! – próbálta kinyögni Kouki, de elfulladt a hangja, nem kapott levegőt, fulladozott, és az asszony ahelyett, hogy elengedte volna, még erősebben szorította. Kouki szeme előtt összefolyt a világ. Rinko fényesen lángoló tekintete betöltötte látómezejét.

Mi a fenét csinál ez a nő? Megmoccan benne az életösszön. Megmarkolta az asszony karját, és nagy nehezen lefejtette a torkáról. Jó ideig rázta a köhögés, aztán egész testében remegve mély lélegzetet vett.

– Azt hittem, meghalok – szólalt meg rekedten.

– Én pedig azt hittem, hogy meg foglak ölni – felelte az asszony hidegen. – Csináljuk most, úgy, ahogy vagyunk – parancsolta, még mindig meglovagolva a férfit.

Nem először szeretkeztek így, hogy Rinko volt felül, de Koukinak eddig minden esetben le kellett győznie az asszony vonakodását. Rinkót eleinte nagyon zavarta, hogy így teljesen kitárulkozik a férfi tekintete előtt. De lassan, ahogy mind többször csinálták, érződött, hogy kezdi élvezni. Ugyanúgy szerette ezeket a kevésbé hagyományos pozíciókat, mint kedvese. Ennek ellenére újdonság volt kapcsolatukban, hogy kereken kimondja, mit kíván. Talán a szaké tet-

te, vagy a véletlen, hogy a férfi fölé került, esetleg a tudat, hogy már túl késő hazamenni?

Kouki felnézett a meztelen nőre. Egyik kezével megtámasztotta, a másikkal végigsimította hasát. Rinko behunyta szemét, de engedelmesen hátrahajolt a férfi érintését követve.

Kezét könnyedén mellére tette, mintha csak el akarná rejteni. Kouki elhúzta Rinko karját, hogy semmi ne takarja, aztán két tenyere végigfutott az asszony combjain, és lassan belé hatolt. Apró sóhaj szakadt ki Rinko torkából, teste meg-rándult, de Kouki nem kegyelmezett, folytatta, amit elkezdett, míg az asszony hosszú, egészen mélyről fakadó, halk kiáltást nem hallatott. Ágyékuk egymáshoz tapadt.

Rinko teste ívben hátrafeszült amennyire csak tudott, aztán centiméterről centiméterre előredőlt. Többször megismételte ezt a hintázó mozgást, mire megtalálta a legédesebb gyönyör pontját, és mozgása hirtelen felgyorsult.

Kouki két kézzel tartotta kedvese csípőjét. Gyönyörködve nézett fel rá, szívta magába a látványt, kedvese kipi-rult arcát, ringó kebleit, a lapos hasán táncoló árnyékokat. Rinko haja kisvártatva az arcába hullott, félig eltakarva azt, vonásai eltorzultak, mintha el akarná sírni magát. Aztán az asszony keze két fekete szárnyként csapott előre, és a férfi nyakára kulcsolódott.

Koukit eleddig ismeretlen magasságba repítette a gyönyör hulláma. Az érzés, hogy az asszony a gyönyör csúcsán lovagol rajta, önmagában nem volt számára újdonság, de Rinko ezúttal erősen markolta közben a nyakát. Átléptek egy határvonalat. Lehet, hogy ez már perverzió?

Tudata lassan elhomályosult. Megcsapta az elmúlás szele.

Még egy perc, még húsz vagy harminc másodperc, és talán mindennek vége. Olyan érzés volt, mintha bepillantott volna a halál birodalmába. Aztán a következő pillanatban erős köhögési roham tört rá, és tudta, hogy életben van.

Beletelt egy kis időbe mire felfogta, hogy Rinko ernyedten fekszik mellette. Igen, látta, ahogy lerogyott melléje, a haja szétszóródott a futonon, hallotta, hogy felkiáltott, de nem tudatosult benne, mi történt. Ennek ellenére biztosra vette, hogy mindketten egyszerre élveztek el.

Most, hogy lassan visszatértek az emlékei, Kouki óvatosan megmozdította karját, lábát. Úgy érezte, mintha most jött volna a világra. A lámpásra pillantott, lassan tudatosult benne: a Csuzendzsi-tó mellett vannak, a szállodai lakosztályukban.

Rinko felé fordult, közelebb húzódott hozzá.

– Uramisten, ez hihetetlen volt – suttogta.

Kouki bólintott.

– Majdnem meghaltam – mondta. – Még egy kicsi...

Az asszony bólintott.

– Most már tudod, hogy értem, amikor azt mondom, félek.

Igen, néha csakugyan ezt mondja. Hát így érti!

Kouki agyában ismét leperegtek az elmúlt pillanatok, aztán eszébe jutott valami.

– Kicsizo ugyanezt mondta – jegyezte meg.

– Kicsoda?

– Az a férfi, akit Abe Szada fojtott meg. – Lelki szemei előtt megjelent a két hírhedt szerető.

Rinko felkapta fejét.

– Abe Szada? – ismételte. Még mindig kimerült volt a hangja. – Az a nő, aki azt a fura dolgot csinálta?

– Én másképp fogalmaznék.

– Megcsonkította, aztán megölte a szeretőjét, nem?

Mindössze az ügy szenzációs oldalát ismerhette, de Kouki, aki valamelyest részletesebben olvasott róla, inkább

mélyen emberinek tartotta a dolgot. Olyasminek, ami csakis egymást kétségbeesetten szerető férfi és nő között történhetett.

– A sajtó rossz fényben tüntette föl – mondta. Odébb tolt a lámpást, aztán a félhomályban halkán hozzátette: – Csakugyan levágta a férfi péniszét, de csak azután, hogy megfojtotta, és nem előtte.

– Nő léteére képes volt megfojtani egy férfit?

– Korábban gyakran fojtogatta szeretkezés közben, ahogyan te is engem az előbb.

Rinko hevesen rázta a fejét, a férfi mellkasához bújt.

– Csak azért tettem, mert annyira szeretlek. Olyannyira szeretlek, hogy nem bírom elviselni... már-már gyűlöllek.

– Ugyanez volt a helyzet Abe Szadával is: megőrült a férfiért. Senkivel se akart osztozni rajta, és ezért határozott úgy, hogy megfojtja.

– Képes volt megölni?

– Igen. – Kouki a nyakát dörzsölgette. – Te is majdnem megtetted az előbb.

– Nem. Talán elfelejtetted? Egyszer már csináltam játékból. Emlékeztem rá, és újra megpróbáltam.

– Szada ugyanígy kezdte. A mulatság kedvéért. Ők felváltva fojtogatták egymást szeretkezés közben.

– Kézzel?

– Az asszony a kimonója övét használta. Amikor erősen meghúzta, a férfi megdagadt benne.

Rinko a férfi lábára kulcsolta lábát.

– Mondd, élvezted, mikor a nyakadon volt a kezem?

Eleinte fájdalmas volt, aztán egyszerűen már nem érdekelte a dolog. Akkor már semmi nem érdekelt.

– Kezdetben kellemetlen volt – vallotta be. – De azt hiszem, utána nem volt olyan rossz.

– Tudtam. Azt akarom, hogy legközelebb te csináld nekem. Rendben?

– Hogy fojtogassalak?

– Igen, mielőtt elélveznék. Tudod, hogy értem. Abban a pillanatban.

Kouki gyengéden végigsimított az asszony nyakán. Olyan karcsú volt, hogy teljesen át tudta fogni kezével. Egy kicsit megszorította, mire Rinko nyugodtan becsukta szemét. Volt valami csalogató ebben az engedelmességben. Kouki erősebben szorította: érezte a porcot és a verőér lüktetését. Addig csinálta, amíg az asszony fel nem emelte állát, és vadul köhögni nem kezdett. Akkor ijedten elhúzta kezét.

Rinko köhögött még néhányszor, aztán amikor légzése lecsillapodott, megszólalt:

– Ijesztő, de azt hiszem, értem. – Elmélázott. – Azt mondd, Szada a kimonója övét használta? Az jobban fájhat, nem?

– Az előző éjszaka, mielőtt a dolog történt, így szórakoztak, felváltva fojtogatták egymást, és aztán az asszony túl messzire ment, és csaknem megölte a férfit. Az öv vörös csíkot hagyott a nyakán, és az arca feldagadt, vörös lett. Szada hűtötte, aztán elment gyógyszerért, amitől jobban lett, de később éjszaka, amikor erőtlenül feküdt a férfi, azt mondta: „Ma éjjel ismét csinálod, ugye? Ez alkalommal ne hagyd abba, csináld végig, túlságosan fáj, ha csak félig csinálod.”

– De hiszen ha meghal, azzal mindennek vége.

– Lehet, hogy Szada pont ezt akarta, hogy mindennek vége legyen.

– Mert szerette a férfit?

– És senkivel se akart osztozni rajta.

Vad szellökés söpört végig a verandán. A lámpa riadtan pislogott. Odakinn elállt a hóesés, de egyáltalán nem gyengült a szél.

Rinko egy ideig hallgatott, mintha a szélre figyelne.

– Miből élt Szada? – kérdezte végül.

– Kicsizónak étterme volt Tokió Nakano kerületében, és az asszony ott volt pincérnő.

– Szóval így ismerkedtek meg.

– Szada harmincegy éves volt, Kicsizo tizenegy évvel idősebb, negyvenkettő. A korabeli tudósítások jóképű, markáns, elbűvölő férfiként írják le. Szada tizenhét vagy tizennyolc éves korától gésaként dolgozott, úgyhogy valószínűleg korán érő típus lehetett. Azt mondják, elemi erővel hatott a férfiakra.

Nem foglalkozott mélyebben ezzel az üggyel, de tavaly decemberben elolvasta az egyik korabeli újság beszámolóját, és tisztán megmaradtak az agyában a részletek.

– Akkor talán Szada csábította el a férfit.

– Nem. A férfi kezdeményezett, de Szada akkor már szerelmes volt belé.

– A férfi nős volt?

– Igen, de mikor megpillantotta Szadát, elveszett.

– De az étteremben nemigen lehettek kettesben.

– Ezért jártak különböző fogadókba és teaházakba. – Beszéd közben Kouki kezdte úgy érezni, mintha a saját történetüket mesélné el.

– És a felesége megtudta.

– Természetesen. Ettől fogva még nehezebb volt hazamennie. Így aztán az egyik helyről a másikra mentek. A gyilkosság előtt egy egész hetet töltöttek ugyanabban a teaházban.

– Anélkül, hogy egyszer is hazamentek volna?

– Talán akartak, de valahogy ott ragadtak, és azután már nem tehették.

Újabb szellökés csapott le a házra. Mindketten átéreztek, mennyire hasonlított a csapdába esett szeretők, Szada és Kicsizo helyzete az övékére.

– Mert egyikük sem merte javasolni a másiknak, ugye?

– Persze, azért maradtak ott még egy napot, majd megint egy napot, majd megint, mert nem bírták elviselni a gondolatot, hogy búcsút mondjanak egymásnak. Ráadásul az asszony számára ez azt jelenthette volna, hogy visszaküldi a férfit a feleségéhez.

– Tudom. – Rinko hirtelen elkapta a férfi könyökét, és Kouki ösztönösen hátrahőkölt. – Minden nő így érzett volna a helyében.

A férfit kicsit megriasztotta az asszony hangjából kicsapó érzélem.

– Amúgy sem hiszem, hogy haza akart volna menni – felelte. Bár látszólag Kicsizo tettének mozgatórugóit magyarázta, ezzel is sikerült megnyugtatnia Rinkót.

– Akkor inkább kettős öngyilkosság volt, mint gyilkosság, ugye?

– Szada magát is meg akarta ölni.

– De előtte levágta a férfi...

Kouki bólintott, jól emlékezett az újságcikkre:

– Amikor megtalálták a holttestet, még a nyaka köré volt tekerve Szada kimonójának öve. A testből több darabot kimetszettek, azonkívül az asszony vérrel, nagy betűkkel írta a lepedőre: „Szadakicsi”. Ugyanezt írta a férfi bal combjára, és a bal kezébe belevészte a nevét: Szada.

– Ijesztő – bujt szorosabban Rinko Kouki mellkasához.

– Éjjel kettő körül végzett vele. Ugyanaznap reggel távozott a teaházból. Amikor megtalálták a férfi holttestét, elszabadult a pokol. A felirat elárulta a személyazonosságukat, de amúgy sem hiszem, hogy meg akart volna szökni.

– Mi történt a részekkel, amelyeket levágott?

– Gondosan becsomagolta őket, aztán a dereka köré tekerte a férfi ágyékkötőjét, és bedugta őket. Így a testéhez közel viselhette.

Maga is megborzongott, miközben mesélte. Amikor közelebb húzta magához Rinkót, hogy megnyugtassa, legnagyobb megdöbbenésére megérezte az asszony kezét a péniszén. Mikor fogta meg? Meztelenül feküdtek, egymáshoz bújva, ezért egyáltalán nem volt természetellenes, hogy Rinko megérintse, de tekintve, miről beszélgettek, némileg idegesítőnek találta a dolgot.

Kouki egy kicsit hátrébb húzódott, de Rinko nem engedte el. Lejjebb csúszott a takaró alatt. Vajon miben mesterkedhet?

Kouki érezte, hogy az asszony forró ajka körülöleli húását.

– Hé... – nyögte rekedten. Rinko már korábban is megsókolta itt, némileg szégyenlősen, de még sose vette ilyen mélyen a szájába. A váratlan gyönyörtől megrándult a teste, mire Rinko elengedte. Egyik kezében a megmerevedett tagot fogva felpillantott a férfira:

– Itt vágta le?

Kouki képtelen volt válaszolni, mindössze a fejét rázta.

– Szóval nem csak ezt?

– Nem. Itt és mögötte is.

– Itt – mondta Rinko, finoman megérintve a herezacskót.

– És mit tett velük?

– Bejárta az egész várost, azt tervezte, hogy meghal, de nem tudta rászáni magát. Három nap múlva találták meg Sibujában egy másik fogadóban. Az újságok persze elcsámcsogtak az eseten, és efféle szenzációhajhász főcímekkel közölték a hírt: „Vérszomjas nő”, „Perverzió”, „Borzalmas gyilkosság” meg effélék.

– Milyen kár.

– Eleinte mindennek elmondták, de amikor kiderült, valójában mi volt az indítéka, megváltozott a közhangulat. Amikor megtalálták Szadát, három levél volt nála. Az egyiket Kicsizónak címezte. Így szólt: „Te, akit a legjobban szeretek, halott vagy, és most már végleg az enyém. Nemsokára veled leszek.”

– Ezt nem értem.

– Volt nála egy Oszakáig szóló jegy. Mivel Tokióban nem tudta rászánni magát az öngyilkosságra, elhatározta, hogy elmegy az Ikoma-hegyre, ahol már korábban is járt, és ott öli meg magát.

– Mi történt vele azután, hogy letartóztatták? – kérdezte Rinko kíváncsian.

– Azt hiszem, megkönnyebbült, amikor rátaláltak a rendőrök. Amikor a nyomozó megkérdezte tőle, kicsoda, nyugodtan válaszolt. „Abe Szada vagyok. Az a nő, akit keresnek.” És minden kérdésre a lehető legnyugodtabban felelt. Hat hónap múlva a tárgyalásán az ügyész tíz év börtönt kért, de a bíró hatra csökkentette.

– Ez nem számított túl enyhe ítéletnek akkoriban?

– Gyilkosságért? Dehogynem. Szada mintafogoly volt. Jó magaviseletért elengedtek egy évet a büntetéséből, úgyhogy mindössze öt évet töltött börtönben.

Rinko megkönnyebbülten sóhajtott.

– Abban az évben történt a fiatal katonatisztek államcsínykísérlete, amelyben életét vesztette a kormányzat három vezetője. Ez a híres február 26-i incidens. Hatalmasra csaptak a társadalmi elégedetlenség hullámai. Az ország egyre erőteljesebben militarizálódott. Nemsokára következett a mandzsúriai agresszió. A események innentől megállíthatatlanul vezettek a csendes-óceáni háborúhoz.

– Szóval ekkor történt.

– Igen. Nagyon rossz volt a közhangulat. Az emberek érezték, hogy közeledik a háború. Azt hiszem, Szada története többek közt azért híresült el, mert annyira más volt, mint amit hivatalos propaganda sugallt: egy fiatal nő mindent kockára tett a szerelemért. Sőt, egyes újságírók végül az erkölcsei reform úttörőjeként kezdték emlegetni.

– Eszerint mellé állt a közvélemény.

– Igen, és talán részben emiatt kapott enyhe ítéletet. De az ügyvédje is nagy hatású védőbeszédet tartott.

– Mit mondott?

– Komolyan felkavarta a kedélyeket, amikor azt állította, hogy Szada és Kicsizo annyira szerették egymást, olyan tökéletesen összeillettek szexuálisan, amilyen millióból legfeljebb egy párnak adatik meg. Azt mondta, hogy ezt nem szabad hétköznapi gyilkossági ügyként kezelni. Szerinte azért történt mindez, mert nem bírták elviselni, hogy ne lehessenek állandóan együtt. Egymás iránt érzett szenvedélyük vezetett a gyilkossághoz.

– Kétmillió emberből egy pár?

– Úgy értette, hogy egymásnak teremtette őket az ég.

Rinko hallgatott. Egy perc múlva a férfiéhoz nyomta az ágyékát.

– És mi?

– Ez ránk is igaz.

– Azt mondod, kiválasztottak vagyunk?

– Különben nem lennénk itt.

A szerelem lelki oldala hatalmas erő, de a testi vonzalom ugyanennyit számít. A testi szerelem önmagában is elviselhetlenné teszi az elválást.

– De ugye eleinte nem lehet tudni, ki az igazi? – tűnődött az asszony.

– Nem, ez nem látszik első pillantásra.

– Rémes olyasvalakivel élni, akivel nem illünk össze. – Ez úgy hangzott, mintha a férjéről szólt volna. – Mit tesznek mások, ha így alakul a helyzet?

– Feltehetőleg megpróbálják elviselni, még akkor is, ha szerencsétlenül érzik magukat. Sokan vélhetőleg nem is találkoztak az igazi szerelemmel.

– Talán jobb is tudatlannak lenni.

– Nem így értettem...

– Lehet, hogy boldogabb lennék, ha nem találkozom veled.

– Ugyan már. – Kouki zavarba jött most, hogy ilyen fordulatot vett a beszélgetés.

– Kivel beszélhettem volna erről?

Volt benne valami. Az ember nehezen mondja el bárki-nek, hogy gondjai vannak párjával az ágyban. És ha mégis, nagy valószínűséggel azt a tanácsot kapja, hogy legyen türelmes, vagy esetleg furcsán néznek rá.

– Féltekeny vagyok azokra a férjekre és feleségekre, akik tökéletesen összeillenek. Ha minden házasság ilyen volna, senki se szenvedne.

– Épp azért, mert ilyen ritka, nem csodálatos találkozni a számodra megfelelő emberrel? – Akárhogy is, némi vigaszt merítettek ebből a gondolatból.

Kouki az órára pillantott. Tizenegy múlt. A beszélgetés elvonta figyelmüket, és megfeledkeztek az időről. Még mindig erősen fúj a szél, de elállt a hóesés. Holnap feltehetőleg visszamehetnek Tokióba. Még nem döntötték el, mikor induljanak, de mivel Koukinak tízkor a munkahelyén kellett lennie, nem maradhattak soká.

A férfi az oldalára fordult, hogy aludjon egy keveset, ám Rinko keze kíváncsian elindult a háta mögül, és megérintette a lábai közt. Kouki az asszony kezére tette tenyerét.

– Inkább aludjunk – kérte szelíden.

– Nem bánod, ha egy kicsit itt hagyom a kezem?

Mielőtt Szadáról beszélgettek, vadul szeretkeztek, és Koukiban most nem volt elég energia ahhoz, hogy reagáljon kedvese érintésére. Hagyta, hogy az asszony puha keze kedvére játszadozzon.

– Kíváncsi vagyok, hogy Kicsizo csakugyan olyan jó szerető volt-e – jegyezte meg Rinko elgondolkozva.

Kouki egy kicsit kellemetlenül érezte magát, amiért egy másik férfival hasonlítják össze, de azért elmesélte mindazt, amire emlékezett.

– Azt mondják, annyi energia és annyi önuralom volt benne, hogy szinte megállás nélkül a nő kedvében tudott járni.

Szada szerint messze a legjobb szeretője volt.

– És ezért tette azt... amit tett?

– Amikor megkérdezték, így felelt: „Ez volt az a része, amely a legtöbbet jelentette számomra, és nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy amikor mosdatják, egy másik nő megérintse itt. Nem hagyhattam, hogy bárki megtegye.

Azonkívül, amikor otthagytam a fogadóban, úgy gondoltam, hogy amíg ez a része velem lesz, úgy fogom érezni, hogy ő is itt van, és nem leszek magányos.”

– Őszinte volt, nem?

– Amikor arról kérdezték, miért írta vérrel a lepedőre, hogy „Szadakicsi, mi ketten”, azt felelte, miután megölte a férfit, úgy érezte, hogy most már senki se veheti el tőle, és ezt mindenkivel tudatni akarta.

– Olvastad valahol?

– Mind benne van a vallomásában, amit a rendőrségen tett.

– Szeretném látni.

– Majd elhozom neked, miután hazamentünk.

Lehunyta szemét, de még mindig magán érezte kedvese kezét.

Az éjszaka közepén Kouki Abe Szadáról álmodott. Nikkóból vagy talán máshonnan hazafelé menet látta az asszonyt Aszakuszában: egy kis bevásárlóutca végén állt, és felé nézett. Meglehetősen öreg volt már, mégis különösen vonzó sima, fehér bőrével. Kouki elbűvölten meredt felé, ő pedig beleolvadt a tömegbe.

Érdekes, hogy Rinko is róla álmodott. Az ő álmában komoly tömeg gyűlt össze, hogy láthassa a hírhedt asszonyt, de a rendőrök elzavarták őket.

Kouki úgy gondolta, érti, hogy álmában miért a zsúfolt aszakuszi utcán jelent meg Szada. Egy idősebb kollégája mesélte, hogy az asszony nem sokkal a háború után kisvendéglőt nyitott ott. Még időskorában is csinosan öltözött, és vonzó nőnek számított. Megőrzött valamit ifjonti szépségéből. De szép lassan híre ment, hogy hol dolgozik, és mivel vélhetőleg nemigen élvezte ezt a fajta népszerűséget, hamarosan eltűnt. Senki se tudta, mi történt vele ezután.

– Hány éves lehet most, ha még él? – kérdezte Rinko

– 1936-ban harmincegy volt. A kilencvenes éveiben járhat.

– Vagyis elképzelhető, hogy még él.

Kouki fején átfutott, hogy jó lenne interjút készíteni vele a Sóva-korszakról készülő munkájához, de egy másodperccel később letett róla. Régóta kerüli a nyilvánosságot, milyen jögon irányítaná rá ismét a reflektorokat? Különben is akkor részletesen beszámolt mindenről.

A férfi felült, mintha ezzel a gesztussal akarna véget vetni az Abe Szadáról szóló beszélgetésnek. Felkapta köntösét, az ablakhoz lépett, és széthúzta a függönyt. A Csuzendzsi-tó csillogott a reggeli napsütésben. Mostanra elállt a hó. A fény millió darabra törve szikrázott a friss havon.

– Gyere, nézd meg.

Tegnap este, miután megtudták, hogy nem tudnak elindulni, újra meg újra szeretkeztek. Akárcsak Szada és Kicsizo, ők is kétszemélyes világukba zárkóztak. A fülledt éjszaka után valószínűtlennek tűnt a táj.

Még a tó látványában gyönyörködtek, amikor megjelent egy szobalány, és közölte, hogy megnyitották az utat. Tegnap este rengeteget idegeskedtek. Minden józan érv ellenére reménykedtek, hogy valami csoda folytán hazajutnak. De most, amikor végre helyreállt a forgalom, első gondolatuk az volt, hogy milyen csodálatos lenne, ha örökre itt maradhatnának. Abban a pillanatban, ahogy eldöntötték, ideje indulni, iszonyú súllyal nehezedett rájuk a való világ minden problémája. Kouki azon tűnődött, mit tegyen azzal az értekezlettel. Próbálja meg elérni, vagy halassza el, és csak délután érjen munkahelyére? És mit mondjon a feleségének? Rinko még nehezebb helyzetben volt. Nem elég, hogy nem jelent meg az unokahúga esküvőjén, de egész éjszaka kimaradt. Hogyan fogja ezt megmagyarázni?

Tökéletesen tisztában voltak a másik érzéseivel, de hallgattak, mert mindketten pontosan tudták, milyen komoly a helyzet.

Végül nem sokkal nyolc után reggeliztek, kilenckor távoztak. Taxival mentek az állomásra, és nem sokkal dél előtt szálltak fel a Tokióba induló vonatra.

Mivel esélye sem volt, hogy időben odaérjen az értekezletre, Kouki felhívta az irodát, és azt mondta, megfázott, és otthon marad. A feleségének nem telefonált. Rinkóhoz hasonlóan ő se akart beszélni házastársával.

Fél tizenkettő körül érkeztek Aszakuszába, de egyszerűen képtelenek voltak elbúcsúzni egymástól, ezért inkább egy utcai kifőzdében ettek egy kis tésztát. Tizenkettő után fejezték be az ebédet.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte a férfi.

– Na és te?

Az asszony olyan révetegen nézett maga elé, hogy

Koukiból ösztönösen kibukott:

– Menjünk Sibujába! – Pedig ha a lakásukba mennek, csak tovább húzzák az időt, és még később érnek haza, tovább rontva az amúgy is kényes helyzeten. Kouki tökéletesen tisztában volt vele, mégis megkérdezte Rinkótól, nem bánná-e, ő pedig bólintott. Leintettek egy taxit. Kouki megfogta kedvese kezét.

– Most már csakugyan olyanok vagyunk, mint Szada és Kicsizo – súgta a fülébe. Mindketten érezték, mi történik majd, mihelyt belépnek az ajtón.

Alig egy óra alatt odaértek. A megkönnyebbüléstől és az enyhe fáradtságtól tikkadtan elterültek egymás mellett. Egyikük se akart szeretkezni. Kényelmesen összebújtak az ismerős ágyon, és elaludtak.

Amikor felébredtek, már három óra volt. Messze volt az este. De ahogy egymáshoz simulva feküdtek az ágyon az elfüggönyözött, félhomályos szobában, lassacskán feltámadt bennük a vágy. Kouki gyengéden cirógatta kedvesét, amíg az készen nem állt a fogadására, Rinko pedig őt simogatta. Vágyuk egyre nőtt, ellenállhatatlan lett, és Kouki végül behatolt. A munkáról és családról megfeledkezve – vagy talán éppen feledést keresve – csak azzal törődtek, hogy örömet nyújtsanak és kapjanak. Aztán ismét elaludtak.

Besötétedett, mire megint felébredtek. Hat óra múlt. Rinko könnyű vacsorát dobott össze, sörrel öntözték le, kicsit nézték a tévét, beszélgettek, és egyetlen szót sem ejtettek arról, hogy haza kell menniük. Vacsora után visszafeküdtek az ágyba. Bár nem azért dőltek le, hogy megint szeretkezzenek, kezük rögtön a másik felé indult. A gyönyörök földjén jártak, ahol nincs se nappal, se éjszaka. Csak időnként villant át rajtuk a gondolat, hogy talán mégis haza kéne indulni.

Végül tíz órakor Kouki felkelt, hogy könnyítsen magán, és amikor visszajött, megkérdezte:

– Mit szeretnél csinálni?

Ez volt minden, Rinko azonban felfogta, hogy lejárt az idő.

– És te?

Ugyanígy kérdezett vissza délben Aszakuszában is. Ez alkalommal Kouki így válaszolt:

– Szívem szerint örökre maradnék, de azt hiszem, nem lehet. – Még most sem akarta kimondani, hogy indulniuk kell.

Rinko sápadtan fésülte haját. Sem a zuhany, sem a smink nem tudta eltüntetni a szerelmes együttlét nyomait. Ugyanez volt a helyzet Koukival is. Noha már magára öltötte kabátját, szinte áradt belőle a szeretkezést követő bágyadság.

Végül elkészültek. Rinko felvette borszínű kabátkáját, fekete, garbónyakú pulóverét, szürke kalapját. A férfi megölelte, és odahúzta magához, de nem tudott mit mondani.

Mindössze annyit tehetett, hogy magához szorította, és közben imádkozott magában: *Kérem, ne essen semmi bajod akkor sem, ha a férjed megharagszik, dühöng, netán erőszakos. Ne akadályozhassa meg semmi, hogy újra lássalak.*

Rinko, úgy tűnt, megérti.

– Mennem kell – mondta határozottan, de közben gyorsan elfordult. Könnyes volt a szeme.

Kouki zsebkendőjét vett elő, és letörölte kedvese könnyeit:

– Ha bármi történik, nyugodtan hívj – mondta. – Egész éjszaka ébren leszek. – Igaz, neki is megvolt a maga baja. A felesége egész mostanáig megbocsátónak bizonyult, de elképzelhető, hogy ez lesz az utolsó csepp a pohárban. Talán épp ma éjszaka pattan el a húr, azonban Kouki tudta, hogy semmi se tarthatja vissza, ha kedvesének segítségre van szüksége:

– Nem hagylak egyedül, bármi történjen is – ismételte meg.

Úgy tűnt, hogy Rinkónak ennyi is elég. Az asszony megigazgatta sminkjét, és ismét felvette kalapját. Egymásra néztek, bólintottak, és kiléptek az ajtón.

Tíz óra múlt, csendes volt az épület. A folyóson kikerültek egy nagy papírdobozt, lementek a lifttel az előcsarnokba, majd kisiettek az utcára. Ha egy taxival mennek, talán sose tudnak elválni egymástól, így két külön taxit intettek le. Az induló kocsikból intettek búcsút egymásnak.

– Ne felejtse el – mondta a férfi, és Rinko bólintott.

Kouki addig nézett utána, míg a taxi hátsó lámpái el nem tűntek a szeme előtt. Aztán rádöbbsent, hogy véget ért ez a különleges, hosszú randevú, és fáradtan lehunyta szemét.

Tavaszi árnyék

Az évszakok váltakozása az emberek életére is kihat. Tél és tavasz fordulója, amikor a természet csak úgy duzzad az energiától, legtöbbünket fáradttá, levertté tesz.

Nagyjából ebben az évszakban, február végén, március elején, több váratlan esemény történt. Kouki régi barátja, Mizugucsi tüdőrákkal kórházba került. Ez már a második komoly csapás volt számára, hiszen tavaly váratlanul áthelyezték a cég egyik kisebb leányvállalatához. A daganatot szerencsére idejében felfedezték, és azonnal megműtötték. Mizugucsi most kényelmesen lábadozott. Kouki meg akarta látogatni a kórházban, de a család arra kérte, hogy várjon, amíg barátja vissza nem nyeri erejét.

Lehet, hogy Mizugucsi is a tavaszi energiaelszívás áldozata lett? Vagy ami valószínűbbnek tűnt, azért lett beteg, mert eltávolították a vállalat éléről? Bármennyire is hihetetlen, hogy valaki azért legyen rákos, mert áthelyezték, Kouki jó néhány olyan embert látott már, akik súlyosan megbetegedtek, miután elvesztették pozíciójukat és munkakedvüket is, úgyhogy falán mégiscsak van valami összefüggés.

Barátja betegségének hírére Koukit is megcsapta az elmúlás szele. Szerencsére nem volt semmi baja, hacsak Rinko iránti szenvedélyét nem nevezhetjük betegségnek.

Érdekesnek találta, hogy kapcsolatuk nem lassanként mélyül, hanem lökészerűen fejlődik tovább bizonyos események után. Példának okáért, amikor Kamakurába mentek, vagy a hakonei kiránduláson és Rinko apjának virrasztását követően. Mindezek a kockázatos randevúk és a hozzájuk tartozó árulások még közelebb hozták őket. Legutóbb pedig az a februári hóvihár tette még erősebbé a kettőjük között levő köteléket, ami miatt nem tudtak idejében hazaindulni a Csuzendzsi-tótól.

Rinko két bűnt is elkövetett, amelyeket a társadalom nemigen bocsát meg egy feleségnek. Nem jelent meg egy csa-

ládtag esküvőjén, és két napra egyszerűen eltűnt. Kouki anyyira aggódott az asszony miatt, hogy aludni sem bírt. Amikor Rinko két nap múlva megjelent a lakásukban, elég vidámnak tűnt, de ez felszínes jókedv volt csupán. Úgy tűnt, ezúttal komolyra fordult a dolog. Amikor aznap este tizenegy után Rinko hazaért, Haruhiko, a férje még ébren volt, de az asszony hiába köszönt, ő hallgatott, még csak fel sem nézett könyvéből. Rinko tudta, hogy a férfi füstölög a haragtól, de nem hátrált meg. Elmondta, hogy mennyire sajnálja, hogy a rossz idő visszatartotta, és nem tudott részt venni az unokahúga esküvőjén. Aztán, amikor a férfi még mindig nem szólt semmit, nem erőlködött tovább. Megfordult, hogy felmenjen a lépcsőn, de ebben a pillanatban a férfi megállította.

– Várj! – parancsolta metsző hangon. – Mindent tudok.

Rinko döbbenten fordult hátra.

– Pontosan tudom, hogy kivel voltál és hol.

Amikor az asszony ezt elmesélte, Kouki elfehéredett. Azok alapján, amiket Rinkótól és Kinugavától felszedeggett, az asszony férje a negyvenes évei végén járt. Haruhiko jóképű férfi volt, hibátlan megjelenésű, de mint oly sok okos ember, némileg hideg és dogmatikus. Egyáltalán nem nagyvilági férfi vagy nőcsábász. Lehetséges, hogy egy ilyen ember veszi a fáradságot, és nyomoztat a felesége szeretője után? Koukinak nehezebbre esett elhinni.

– A teljes neved tudja. Kouki Soicsiro – Rinko mindössze ennyit mondott.

– Hogy a csudába?

– Féltékeny természet.

Akkor sem lehetett könnyű kiderítenie a nevét.

– Gondolod, hogy követett minket? Vagy nyomozót bérelt?

– Máshonnan is megtudhatta. Megvannak a leveleid, amiket írtál. Néha pedig beírtam a neved vagy a céged nevét a határidőnaplómba.

– Láthatta?

– Mindig eldugom, úgyhogy nemigen. De talán nem voltam mindig olyan elővigyázatos, mint lehettem volna, és elképzelhető, hogy észrevett valamit.

– Többet vagy otthon, mint ő.

– Igen, de ne felejtse el, hogy a hétvégén nem voltam odahaza. – Apja halála után Rinko egy ideig az anyjánál lakott Jokohamában. Lehet, hogy a férje akkor kutatta át a holmiját. – Azonkívül az utolsó alkalommal megmondtam neki, hogy hívják a fogadót, emlékszel? Ha csak egy éjszaka lett volna, nem érdekes. De amikor másnap este sem mentem haza, lefogadom, hogy felhívta a portát, és kérdezősködött. Rajtunk kívül csak néhány vendég volt a fogadóban a hóvihar éjszakáján, és elképzelhető, hogy ebben a vészhelyzetben az igazgató kiadott olyan személyes információt, amelyet különben nem mondott volna el.

– Csakugyan tudja, ki vagyok?

– Miért találnék ki ilyet?

Különös érzés volt, mintha az eddig jámbor házi kedvence hirtelen fogát vicsorítva rontott volna rá.

– Mit mondott még? – kérdezte Kouki.

– Hogy úgy szórakozunk; ahogy akarunk, őt nem érdekli, meg hogy piszkos, erkölcstelen nőszemély vagyok.

Kouki hallgatott. Elfogta a fájdalom, mintha hozzá intézték volna a szavakat.

Rinko mély lélegzetet vett:

– Azt is mondta, hogy gyűlöl, de sose enged el.

Ennek semmi értelme se volt. Ha gyűlöli a feleségét, miért nem mondja meg neki a véleményét, és küldi csomagolni? Miért kell tovább normális házasságot tettetni?

– Nem értem.

Rinko bólintott:

– Tudom, hogy örület. De így akar bosszút állni.

– Rajtad?

– Túlságosan gyűlöl ahhoz, hogy elváljon tőlem. Inkább örökre magához akar láncolni.

– Elég perverz bosszúnak tűnik. – Kouki mindenesetre meghökkent. – A legtöbb férfi az ő helyében inkább erőszakos lenne. Hatalmas botrányt csapna.

– De ő nem ilyen.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy mostantól bármit is teszel, ő semmit nem szól, hagyja, hadd csinálj, amit akarsz?

– Ó, nem. Be akar zárni a házba, hogy sólyomként figyelhesse minden lépésemet. De még ha ő hajlandó lenne is elfordítani a fejét, jó néhányan rágnák a fülem: az anyám, a testvérem, az ő szülei, az összes rokonai... mert mindaddig, amíg nem váltunk el, egy feleségnek feleséghez illőn kell viselkedni.

Kouki előtt kezdett kitisztulni a kép.

– De ha így érez irántad, miért akar egyáltalán egy fedél alatt lenni veled? Jóságos ég, hiszen még egy közös étkezés is maga lehet a pokol!

– Az anyja a Nakano Kórház otthonában él, és gyakran eszik ott vele. Különben is az egyetemen is van szobája, és már amúgy is külön hálósobában aludtunk.

– Külön hálósobában? Tényleg? Mióta?

– Már több mint egy éve.

Tavaly ilyenkor kezdett komolyra fordulni kettejük kapcsolata. Az asszony házassága eszerint akkor már romokban hevert, nem ő tette tönkre.

– És most mi lesz? Akarod folytatni? – kérdezte Kouki – És te?

Most, hogy Rinko visszadobta a kérdést, Koukinak egy pillanatra elállt a lélegzete. Hirtelen rádöbbsent, milyen sú-

lyos döntés előtt áll, ugyanakkor lelke mélyén tudta, hogy már nincs visszaút.

Eszébe jutott, amikor este tizenegy után hazaért a Csuzendzsi-tótól. Fumie, a felesége még fenn volt, de amikor nem jött elő, hogy üdvözlje, Kouki egyenesen a hálósobába ment és átöltözött. Ha most visszamegy a nappaliba, egész biztos, hogy veszekedni fognak. Átfutott az agyán, hogy talán jobb lenne, ha úgy tenne, mintha fáradt volna, és lefeküdne aludni. Igaz, ezzel nem old meg semmit, csak elodázza a problémát. Úgy döntött, jöjjön, aminek jönnie kell. Majd mond valami olyasmit, hogy nagyon sok munkája volt. Összeszedte magát, felállt, a tükörben ellenőrizte, hogy nincs semmi árulkodó nyom a külsején, aztán lemerészkedett a nappaliba, ahol a felesége a szófán ülve nézte a tévét.

– Szervusz, hát visszajöttél? – mondta nyugodtan, amikor a férfi belépett. Kouki bólintott. Megkönnyebbült, amiért az asszony ilyen higgadt. Levetette magát a szomszédos fotelbe.

– Uramisten, hullafáradt vagyok – mondta, és nagyot ásított. – Tegnap este haza akartam jönni, de nem tudtam időben befejezni a munkám. Még a mai napom is ráment. – Amikor elment, azt mondta, hogy kiotói templomokban és múzeumokban gyűjt anyagot a készülő könyvéhez. Némileg zavarta, hogy nem először élt ezzel a kifogással. – Tegnap fel akartalak hívni, de túl sokat ittam és elaludtam. – Kicsit ásított, aztán a dohányzóasztalon levő cigarettásdoboz felé nyúlt, amikor a felesége váratlanul lekapcsolta a tévét, és felé fordult.

– Igazán nem kéne strapálnod magad.

– Miről beszélsz?

Az asszony lassan felvette a teáscsészét az asztról, és pár pillanatig szótlanul melengette tenyerét.

– Miért nem válunk el? – kérdezte végül. – Mindketőnknek ez volna a legjobb.

Kouki döbbsenten nézett vissza rá. Sose hitte volna, hogy ilyesmit hall a feleségétől.

– Számomra sokkal könnyebb lenne, és úgy gondolom, hogy a te életed is egyszerűbb lehetne.

Csak tréfál, játszik velem, gondolta a férfi.

– A mi korunkban nincs értelme bolondot csinálni magunkból – folytatta Fumie.

A felesége sose veszekedett, kiabált, nem ragadta el a hév. Ha valamit akart, egyenesen a tárgyra tért. Minden kerítés nélkül elmondta, mit akar, aztán ismét a szokásos érdektelenség áradt belőle. Fumie most még nyugodtabb volt, mint máskor, még halkabban beszélt, ennek ellenére érződött rajta, hogy nehezen hozta meg ezt a döntést.

– Miről beszélsz? – kérdezte Kouki, megfedkezve a kezében tartott cigarettáról. – Hogy támadt hirtelen ez az ötleted?

– Gondolom, tudod az okát.

Néhány pillanatig farkasszemet néztek, aztán Kouki felsóhajtott és elfordult. Tehát az asszony tud Rinkóról. Sose adta jelét. Úgy tűnt, elégedett az életükkel. És ez a férfinak is tökéletesen megfelelt. Most látta, hogy mennyire alábecsülte.

Az asszony mindvégig átlátott rajta.

– De miért pont most akarsz válni?

– Hidd el, alaposan meghánytam-vettem a dolgot. Nem ebben a pillanatban határoztam el magam. Sőt, inkább azt mondom, már rég meg kellett volna tenni. Ha nem hagysz el minél hamarább, hogy vele élj, nem vagy tisztességes vele sem.

– Kivel?

– Ugyan már! Abból ítélve, ahogy viselkedsz, nyilván rajongsz érte. – Az asszony hangja őrzítően ésszerű és szenvedélytelen volt. – Miattam nem kell aggódnod, én megleszek.

Kouki fejében már korábban is megfordult, hogy elváljon. Először hét- vagy nyolcévi házasság után játszadozott az ötlettel, amikor házassága kezdett szürkülni, és később, amikor egy másik nővel való viszonya újra kívánatosá tette az agglegényéletet. Most, hogy Rinkóval járt, elég komolyan gondolkodott azon, hogy egy nap feleségül veszi.

De ha reálisan nézte a helyzetet, egy sor probléma állt az útjában. Fumie kitűnő feleség és anya volt. Hogy válhatna el tőle? Ugyan mit mondhatna Csikónak, egyetlen gyermeküknek? Valóban szabad-e romba dönteni közös életüket, hogy mindent előlről kezdjen? Nem túl öreg ehhez? Nem túl kényelmes? Ráadásul az is kérdéses, hogy Rinko vajon otthagya-e fiatalabb, sikeres férjét miatta. Kouki hamar elvetette a válás gondolatát. Őszintén elhitte, hogy mindenki számára az jár legkisebb fájdalommal, ha minden úgy marad, ahogy volt. Együtt marad feleségével, és amikor teheti, találkozik Rinkóval.

Fél éven át tépelődött, gyötörte a vágy, hogy elhagyja a feleségét, és elvegye Rinkót, de nem akart mindent felrúgni maga körül. Mivel csak a lelkében dúló küzdelemre figyelt, megfeledkezett egy döntő tényezőről: a felesége érzéseiről.

Márpedig rosszul számolt, amikor abból indult ki, hogy Fumie érzései sose változnak. Épp azért nem akart válni, mert biztosra vette, hogy bármi történjék is, Fumie szeretni fogja őt, és sose egyezne bele a házasság felbontásába. Épp ezért most, amikor a felesége arra kérte, váljanak el, úgy érezte, minden a feje tetejére állt.

– Rendben? – Az asszony hangja határozott volt.

Lehet, hogy Fumie ezt már többször is végiggondolta, de Kouki annyira megdöbbsent, hogy szóhoz sem jutott. Úgy döntött, inkább lefekszik, kitérve a válasz elől.

Másnap reggel korán kelt, és miközben a felesége reggelit készített, a férfi lopva figyelte. Látszólag éppolyannak tűnt, mint bármikor. Kouki arra gondolt, hogy a tegnapi esti beszélgetés talán csak figyelmeztetés volt, büntetés, amiért a

kelleténél többször lépte át a határt. Már-már kezdte beleélni magát a dologba, de amikor befejezte a reggelit, és felállt az asztaltól, az asszony könnyedén odaszólt:

– Kérlek, ne feledkezz meg a tegnapi esti beszélgetésünkről.

Kouki gyorsan felé fordult, de Fumie ártatlan képpel pakolta az edényeket a mosogatóba. A férfi csaknem megkérdezte, hogy komolyan beszél-e, de az asszony kinyitotta a vízcsapot, és nekilátott mosogatni. Kouki belépett a cipőjébe, aztán hátrafordult: pillantásával a feleségét kereste, de Fumiének eszébe sem jutott kikísérni. Így aztán kinyitotta az ajtót, és kiment a házból.

A kék ég, az enyhén párás levegő, a rügyező ágak mind a közeledő tavaszt jelezték. Miközben lassan sétált a vasútállomás felé, Kouki felesége kérésén gondolkodott. Valójában sose akarta felrúgni házasságát, de most úgy tűnt, nincs más választása. Kicsit rosszul esett neki, hogy az asszony ilyen eltökélt, és szíve mélyén még most se akarta elhinni, hogy komolyan gondolja a dolgot.

A kiadó felé, a vonaton egyre inkább összezavarodott, és mihelyt leszállt a vonatról, keresett egy telefonfülkét, hogy felhívja Csikót. A lányuk már egy éve férjnél volt, de nem dolgozott, és bízott benne, hogy otthon találja. Kouki belépett a fülkébe, összeszedte magát, és tárcsázott. A következő másodpercben már hallotta a lánya hangját.

– Apa, mi baj van? Miért hívsz ilyen korán?

Kouki egy kicsit kiertelt, aztán kibökte a hírt:

– Anyád válni akar.

– Ó, szóval mondta neked?

Kouki azt hitte, lányukat meglepi a hír. Ehelyett közönyösen fogadta a bejelentést. Persze, az anyja nyilván már beavatta a terveibe! Szabályosan kívülállónak érezte magát.

– Úgy érted, tudtad? – dadogta bambán.

– Igen, anya sok mindent elmondott. Mit akarsz kezdeni?

– Hogy én mit akarok?

– Ugye tudod, hogy nem tréfál?

Lánya tárgyilagos hangjától Kouki még bosszúsabb lett:

– Úgy érted, hogy neked meg anyádnak egyáltalán nem számít, ha elválunk?

– Dehogynem. Természetesen azt szeretném, ha ti ketten boldogok lennétek, de már nem szeretted, ugye? Valaki másba vagy szerelmes, és inkább vele élnél.

Kouki hirtelen rájött, hogy Csika csupán Fumie szavait visszhangozza.

– Semmi értelme olyasvalakivel élni, akit nem szeretsz – vonta le a lány a következtetést.

Feltehetőleg igaza van, de mégis, hány olyan párt találunk, amelyek szenvedélyesen szeretik vagy akár csak kedvelik egymást? A legtöbben már rég nem érdeklődnek egymás iránt, sőt akadnak, akik látni se bírják egymást. Mégsem lehet mindig hátat fordítani egy kihűlt házasságnak. A házasság épp erről szól.

– Akkor te helyesled az ötletet?

– Mindketten jobban járnátok így, nem gondolod

– Csak éppen... olyan régóta élünk együtt.

– Úgy beszélsz, mintha nem miattad jutottatok volna ide.

Kouki erre nem tudott mit válaszolni.

– Anya idegei nem bírják már sokáig.

– Úgyhogy inkább egyedül akar élni?

– Nyilván neki adod a házat és annyi pénzt, amennyit csak tudsz.

Bár így volt tisztességes, Kouki némi keserőséggel döb-bent rá, hogy lánya az anyja oldalán áll. Úgy érezte, mintha elárulták volna.

– Azt hittem, hogy megpróbálsz lebeszélni.

– Miért? Ez a kettőtök dolga. – Egy felnőtt lány számára nem életbe vágó kérdés, hogyan éreznek egymás iránt a szü-lei. – Én megleszek, miattam ne aggódj.

Egyértelmű, hogy mialatt ő mással volt elfoglalva, a fe-lesége és a lánya keményen elszánták magukat, elhatározták, hogy a sarkukra állnak.

Kouki és Rinko, miután meghallgatták egymás történe-tét, rádöbbenek, hogy igazából nem tudják, sírjanak vagy nevéssenek. Végül fejüket csóválva mosolyogtak a történte-ken.

Mindkettőjük házastársa másként reagált, mint várták. Kouki azt hitte, hogy amikor Rinko hazamegy, a férje dühro-hamot kap, válással fenyegetőzik. Az asszony is beletörődött, hogy ez vár rá, sőt talán titokban reménykedett is benne. A férje azonban nem vesztette el az önuralmát. A válást pedig csak azért hozta szóba, hogy közölje, sose egyezik bele. Elha-tározta, hogy nem engedi szabadon, örökké bezárva tartja, hiszen nyilvánvaló volt a számára, hogy Rinko szabad akar lenni. Sem az asszony, sem Kouki nem hitte, hogy így dönt majd.

Koukit ugyanúgy megzavarta felesége nyugalma, aho-gyan Rinkót megrémisztette a férje hajthatatlansága. Hangos veszekedéstől tartott, amikor hazament, de elvesztette a lába alól a talajt, amikor Fumie nyugodtan azt javasolta, hogy vál-janak el. Nem akart hinni a fülének, tréfának tartotta, vagy legjobb esetben üres fenyegetőzésnek. De most, miután a lá-nyával is beszélt, tudta, hogy a válás elkerülhetetlen.

– Kísérteties – mindössze ennyit tudott mondani. Rinko azt várta, hogy a férje kidobja, ezzel szemben magához lán-colta, míg Kouki, akinek esze ágában sem volt szabadulni,

kénytelen lesz elválni, mert a felesége sürgeti. – Úgy értem, ki gondolta volna, hogy így alakul?

– Nem sajnálsz? – kérdezte Rinko halkán.

– Hogy érted?

Nem mondhatta az asszonynak a világ legtermészetesebb hangján, hogy de igen, sajnálom. Túl messzire ment ahhoz, hogy visszaforduljon. Ennek ellenére, ha őszinte akart lenni magához, be kellett vallania, hogy ideges, és elveszettnek érzi magát. De vajon miért ilyen zavarodott, amikor végre szabad lett? Ennyire aggasztó megbontani a házasság társadalmilag elfogadott kötelékét? Vagy talán csak az a baj, hogy a felesége javasolta, váljanak el, és ezzel megváltoztatta az erőviszonyokat?

– Ha sajnálsz, bármikor visszamehetsz – mormolta Rinko, mintha csak megérezte volna a férfi lelkét marcangoló kételyt.

– Hová?

– Haza.

– Most?

– Bűntudatod van a feleséged miatt, ugye?

– Nem akarok visszamenni.

– Biztos?

A férfi sietve bólintott, hogy megnyugtassa:

– Nem megyek vissza – mondta csendesen, ám határozottan.

– Én sem.

Kouki ismét bólintott, de közben eszébe jutott, hogy az asszonyt nem ereszti a férje.

– De...

– Itt maradok – jelentette ki Rinko eltökélten. – Semmi értelme, hogy visszamenjek.

- A férjed azt mondta, nem hajlandó elválni.
- Nem érdekel. A testem szabad.
- És mit szólnak az emberek?
- Amit akarnak. Nem törődöm velük.

Igaza van – gondolta Kouki. Mély benyomást tett rá kedvese eltökéltsége.

Február végén, márciusban Kouki végtelenül feszült volt. Időről időre hazament, ám egyszer se veszekedtek vagy vitatkoztak feleségével: életük látszólag visszazökkent a régi kerékvágásba. A férfi néha megfeledkezett arról, hogy Fumie válni akar. Néha már azt hitte, hogy az asszony meggondolta magát. De bármilyen barátságos volt is vele Fumie, amikor Kouki március elején hazajött, egy válási úrlapot talált az asztalán. Nyilván a felesége tette oda. Az asszony már aláírta a nevét – Kouki Fumie –, és le is pecsételte pecsétjével. Neki tehát nincs más dolga, mint aláírni és lepecsételni, attól fogva nem házastársak többé.

Megdöbbentette, hogy ilyen egyszerű ez az eljárás. Pusztán azzal, hogy aláírja a nevét, elvág minden kapcsolatot? Akkor miről szólt ez az elmúlt huszonöt év?

Koukival ellentétben, aki érezhetően gyötrődött, a felesége látszólag kedélyes és tárgyilagos maradt.

– Az íróasztalodra tettem a nyomtatványt. Volnál szíves aláírni? – vetette oda másnap reggel az ajtó felé menet.

Koukit fájdalmasan érintette, hogy ilyen rideg és tárgyilagos. Vajon fel se fogja, mit veszítenek? Ilyen érzéketlen lenne, vagy talán jéggé fagyott a szíve?

Annyira felhúzta magát emiatt, hogy újból felhívta Csikát, de a lányuk ismét az anyja oldalára állt:

– Sokáig kínlódtam magában, mielőtt így határozott, apa – mondta.

Úgy tűnik, hogy amíg ő élte a világát, a felesége szenvedett, ő pedig ennyi idő alatt egyszer sem érezte meg, hogy

az asszony mennyire gyötrődik, így aztán most hiába is akarná helyrehozni, amit elrontott. Kouki újra meg újra végiggondolta a dolgot, de egyszerűen képtelen volt aláírni a nyomtatványt. Múltak a napok, és az továbbra is érintetlenül hevert íróasztala fiókjában.

Rinkónak még nem mondta el, hogy a felesége aláírta a válási papírokat, halogatta a dolgot. Kicsit úgy érezte magát, mint aki a siralomházban várja, hogy végrehajtsák a halálos ítéletét. A munkahelyén sem tudott kellőképp koncentrálni. Egyre gyakrabban kísértette meg a gondolat, hogy aláírja a papírt, és ezzel véget vet a fájdalomnak. Haragudott magára, amiért ilyen nyámnyila. Foggal-körömmel ragaszkodott a múlthoz, holott a felesége egyértelműen kiadta az útját. Hogy viselkedhet így egy felnőtt ember? Többször is elővette a papírt, de aztán mindig visszatette. Nem ég a ház, inkább várok vele még egy napot, gondolta minden alkalommal.

Attól fogva, hogy felmerült a válás, határozottan megváltozott az élete. Korábban, amikor ő és Rinko a lakásukban töltötték az éjszakát, mindig kitalált valami ürügyet, miért nem megy haza. Most meg se próbált magyarázkodni vagy kímélni a felesége érzéseit. Nem mindegy, ha egyszer amúgy is elválnak?

Az alsóneműi, a zoknijai, ingei, nyakkendői szép lassan átköltöztek Sibujába. Rinko holmija is egyre szaporodott. Ahogy nőtt a ruhatáruk, szükség lett komódra, aztán mosógépre, konyhai felszerelésekre. Munkából hazafelé menet Kouki egyre többször kapta magát azon, hogy akaratlanul is Sibuja felé fordul, elfordítja a kulcsot a zárban, és belép két-személyes birodalmukba.

Amikor Rinko nem volt a lakásban, egyedül üldögélt, nézte a bútorokat, a szinte naponta sokasodó tárgyaikat, és elégedettség meg bizonytalanság különös keverékét érezte. Egyszer, mielőtt felfogta volna, mit mond, ez szakadt ki a száján:

– Az ég szerelmére, mi lett belőlünk? – Egyre jobban aggódott a jövő miatt, ám ugyanakkor átadta magát a fata-

lizmusnak: lesz, ahogy lesz. És amíg Kouki ekként tépelődött, szép csendben múltak a napok.

*

Még március közepén se találta igazán a helyét. Részben az otthoni gondok nyomasztották, de legalább ennyire belejárt a tavaszi fáradtság. Ráadásul alig várta, hogy találkozhasson barátjával, Mizugucsival a kórházban.

Kouki március közepén látogathatta meg, az őszibarackfák virágzásának idején. A kórház bejáratánál is rózsaszín és fehér virágok pompáztak. Kouki háromkor érkezett. Mizugucsi felesége adta ezt az időpontot. Az asszony a folyosón várta, hogy a közeli szobába kísérje. Ha ő nem tartja vissza, Kouki már rég eljött volna.

– Megvolt a műtét, és kezd visszatérni az ereje – számolt be az asszony a fejleményekről. Próbált tárgyilagos lenni, de miközben beszélt, árnyék suhant át az arcán. Kouki rossz hírektől tartva kérdezte, mi a helyzet. – Az orvosok megoperálták a tüdődaganatot, de úgy tűnik, a tumor áttételes volt. Azt mondták, legfeljebb hat hónapja van hátra.

– Tudja?

– Nem vagyok képes elmondani neki. Azt hiszi, mindent kivettek, és tiszta.

Nyilván ezért várta a folyosón. Meg akart győződni arról, hogy Kouki megérti a helyzetet, mielőtt bemegy a barátjához.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta végül, Kouki pedig kurtán meghajolt előtte, és bement barátjához. Mizugucsi soványabb volt, mint várta. Bólogatni kezdett, amikor meglátta.

– Nahát, nahát, ki van itt? Gyere csak be – lelkendezett.

Sápadt volt, de egészségesnek tűnt.

– Már rég eljöttem volna, de hallottam, hogy megműtöttek.

– Felvágta a mézárosok, de most már jól vagyok, ne aggódj.

Barátja biztatására Kouki közelebb húzódott az ágyhoz.

– Remekül nézel ki – mondta.

– A műtét önmagában nem lenne olyan rossz, de a kemoterápia teljesen elveszi az étvágyamat, de egy hónapon belül kiengednek.

A tumor áttételes volt. Hat hónapja van hátra. Kouki agyán átvillantak a szavak, de gyorsan félresöpörte őket, és úgy folytatta, mintha minden rendben lenne.

– Gondolom, alig várod, hogy visszatérhess? A Marron csak kínlódik nélküled.

– Nem hinném. Egy vagy két ember távolléte nem in-gathat meg egy vállalatot. – Elgondolkodva folytatta: – Tudod, különös dolog a betegség. Akkor csap le, amikor a mélyponton vagy, amikor nem tudsz védekezni.

– Tavaly év végén...

– Ahogy mondtam neked, a mélyponton voltam. Úgy éreztem, kudarcot vallottam. Először depressziós lettem, aztán állandó rosszullét gyötört, és amikor elmentem az orvoshoz, közölték, hogy rák. – Mizugucsit tavaly decembertől küldték el az anyavállalattól egy kis leányvállalathoz, a Marronhoz. Ám alighogy átkerült oda, megbetegedett. – Lehet, hogy az áthelyezés az oka.

– Ugyan már, csak nem gondolod komolyan?

– Korábban sose voltam beteg.

Lehet, hogy korábban csakugyan visszatartotta a tumor növekedését az, hogy úgy lelkesedett a munkájáért, élvezte, hogy a dolgok sűrűjében van?

– Te viszont remek formában vagy. – Mizugucsi ágyából alaposan végigmérte Koukit. – Látszik rajtad, hogy neked bejött. Nekem is élveznem kellett volna az életet, ahogy te teszed. Többet szórakozni...

– Még megteheted.

– Többé már nem. Nem így. Végül mindenki megöregszik és meghal. Mindent addig kell megtennünk, amíg lehet.

Mizugucsi szeme sarkában, ahol jóval több szarkaláb volt, mint azelőtt, Kouki mintha egy könnycseppet látott volna megcsillanni.

Szinte lángolt az agya, amikor távozott. Olyan, vele azonos korú emberrel találkozott, akit ledöntött a rák, és akinek már csak kevés ideje van hátra. Máskor is megérintette már a hasonló korú vagy nála fiatalabb emberek halála, de ez most más volt. Mizugucsi régi barátja, akinek élete és pályafutása hasonlóképp alakult, mint az övé. Komolyan megrázta a dolog. Rádöbbsent, hogy esetleg ez vár rá is, és úgy érezte, sietnie kell, nincs vesztegetni való ideje.

Mizugucsi tanácsa járt a fejében: „Mindent addig kell megtennünk, amíg lehet.” Barátja most, miután szembenézett a halállal, láthatóan megbánta, hogy úgy élt, ahogyan élt. Pedig látszólag sikert sikerre halmozott. De ezek szerint mégsem tud szabadulni a gondolattól, hogy mi mindent szalasztott el. Kouki nem tudta megállapítani, mit bán igazán, a munkahelyi kudarcot vagy a nőket, de abban biztos volt, hogy őszintén beszél.

Lehet, hogy amikor az út végére érve visszanézünk, még a legmozgalmasabb élet is köznapinak tűnik? Mindegy, merre indul az ember, csak az elszalasztott lehetőségeken kesereg? Kouki remélte, nem így van. Nem akarta, hogy halála pillanatában átkozza a sorsát, és azon rágódjon, mi mindent hagyott ki életében.

De nemcsak Mizugucsi szavai kísértették, hanem a szemében ragyogó könnycseppek emléke is. Rettenetes lehet, ha ilyen üresnek érzi az ember az életét! Abban a pillanatban, mikor Kouki agyán átfutott ez a gondolat, elé villant Rinko arca.

Az biztos, hogy az ő életében Rinko iránt érzett szerelme a legfontosabb. Ez az, amiért érdemes élnie. Talán egye-

sek ostobaságnak tartják, hogy valaki egy nőben találja meg élete értelmét. A munka és a szerelem hatalmas érték, mind a kettő megérdemli, hogy az ember neki szentelje életét. Kouki pedig eldöntötte, hogy mostantól minden energiáját egyetlen cél felé fordítja: hogy Rinkót a magáénak tudhassa. Már a gondolattól is elöntötte a vágy.

Az ilyen időjárást a japán irodalmi nyelv a tavasz árnyékának nevezi. Párás délután a cseresznyevirágzás időszakában. Bár még korai volt, hogy virágozzanak, ebben a melegben a megduzzadt bimbók bármely pillanatban kinyílhattak. A vonat édes ígérettel terhes utcák mellett száguldott, Kouki pedig a bórszíjba kapaszkodva nézett ki az ablakon.

Fél öt volt. Korán jött el az irodából, hogy meglátogathassa Mizugucsit a kórházban, és nem kellett visszamennie. Reggel, amikor elmondta Rinkónak, mit tervez mára, az asszony azt mondta, hogy meglátogatja az anyját Jokohában, de ötkor a lakásban lesz. Napnyugtakor randevúznak. Csak azért engedhetik meg maguknak ezt a luxust, mert saját lakást béreltek. Biztos menedéket, távol az emberek tekintetétől.

Kouki leszállt a vonatról, és a házuk felé indult. Rugalmas léptekkel sietett végig a folyosón. Amikor kinyitotta az ajtót, látta, hogy Rinko még nem érkezett meg. Pedig már öt óra volt. Lehet, hogy késik egy kicsit?

Kouki elhúzta a függönyt, bekapcsolta a kályhát, és végigheveredett a szófán. A többiek ilyenkor még az íróasztal fölé görnyednek az irodában. Egyedül ő szökött meg közülük, hogy olyan lakásban várja a kedvesét, amelyről senki se tud. Élvezte a titok levegőjét. Bekapcsolta a tévét, és beleragadt egy drámába. Meglepte, hogy ebben az időpontban ilyen izzó, romantikus darabot közvetítenek. Szórakozottan nézte a tévét fél hatig, aztán háromnegyedig... Hol lehet Rinko? Nem jellemző, hogy késsen. Talán útközben megállt bevásárolni? Kouki azt tervezgette, mit tesz majd, amikor az asszony végre megjelenik. Mivel most már egy órát késik, büntetést érdemel. Mi lenne, hogy ha elbújna az ajtó mögé,

aztán elkapná és megcsókolná, amint belép? Vagy dugja be a kezét Rinko ruhája alá, és fogja meg a mellét? Vagy döntse le azonnal a szófára? Egyedül feküdt a lakásban, és buja ötletekkel játszadozott, amikor zörrent a zár, és fordult a kilincs. Végre! Egy órát késett! Bár Kouki egészen mostanáig azt tervezgette, miként büntesse meg az asszonyt, annyira megkönnyebbült, hogy csupán enyhe korholás tellett tőle.

– Késtél.

– Ne haragudj. Nem tudtam előbb eljönni anyámtól. –

Rinko halványsárga tavaszi kosztümöt viselt virágmin-tás gallérral. Fehér kabát és nagy papírzacskó volt az egyik karján.

– Nem vagy éhes? Nincs kedved elmenni valahová?

Az asszony kinyitotta a táskát:

– Vettem egy-két dolgot az állomásnál a boltban. Inkább együnk itthon.

Kouki nem vitatkozott. Sokkal kényelmesebb maradni, mint elmenni. Különben is, itt azt csinálnak, amihez kedvük van.

– Egy jó órát késtél – mondta, az asszony mögé lépett és átkarolta, de Rinko kezét felemelve megállította.

– Otthagytam a macskát.

– Anyádnál?

Az asszony bólíntott, és nekilátott kipakolni a táskából.

– A plafonon volt.

– A macska miatt?

Rinko már többször beszélt arról, hogy nem szereti egyedül hagyni a macskáját, amikor ilyen hosszan van távol, és a férjét sem akarja megkérni, hogy vigyázzon rá. Ezért döntött úgy, hogy elviszi az anyjához Jokohamába.

– Nem, ő is szereti a macskákat, úgyhogy ezzel semmi baj, de mindenáron tudni akarta, miért nem tartom magamnál.

– Mert ez a lakás kicsi, és különben sem szabad állatot tartani.

– Nem, azt akarta tudni, miért vagyok olyan ritkán otthon. Csakugyan: miért vinné valaki máshoz a macskáját, amikor van saját lakása?

– Anyám tudja, hogy sokat vagyok távol. Az egyik este felhívott, és senki nem vette fel a kagylót. Tudni akarta, merre jártam olyan későn. Már többször el akartam mondani neki, de valahogy nem tudtam rászánni magam. – Mivel az apja csak nemrég halt meg, teljesen természetes volt, hogy Rinko nem szívesen beszélt az anyjával tönkrement házasságáról. – Mégis tudja – mondta az asszony.

– Tud rólam?

– Tavaly őszi óta gyanakszik, és miután újévkor találkoztam veled, még mondott is valamit.

– Mit mondott?

– „Ugye nem vagy szerelmes egy másik férfiba?”

– És te mit feleltél?

– Természetesen azt, hogy nem. De tudta, a csontjaiban érezte.

Kouki sose találkozott Rinko anyjával, de annak alapján, amiket hallott, kifinomult és igényes asszony lehet, ahogy egy ősi jokohamai kereskedőcsalád sarjához illik.

– Határozottan rosszallta, hogy nem mentem el az esküvőre, de amikor három nappal azelőtt este felhívott, és nem voltam otthon...

Három nappal azelőtt itt töltötték az éjszakát.

– Azt mondta, Haruhiko vette fel a telefont.

– Ki az a Haruhiko?

– A férjem. Azt mondta anyámnak, hogy valószínűleg megint későn jövök haza.

– Ezt mondta?

– Azt nem árulta el, hogy valószínűleg haza sem jövök egész éjjel, de abból, ahogy mondta, anyám rájött, mi a helyzet valójában. – Rinko levette a polcról a teáskannát és a tea-füvet. – Anyám mindig kedvelte a férjemet, és azt mondta, ha kiderül, hogy hűtlen vagyok hozzá, nem lesz képes apa szemébe nézni, amikor előveszi a fényképét.

– De... – Kouki hitetlenkedve bement a szobába, és leült a szófára. – Nem tarthatod örökké titokban. Nem lesz könnyű elmondani neki, de ha megteszed, valószínűleg megért.

– Megtettem.

– Mindent tisztáztál vele?

Rinko bólintott.

– Nem akartam ilyen fájdalmat okozni neki nem sokkal apa halála után, de összeszedtem a bátorságomat, és mindent elmondtam.

– És?

– Először nyugodtan végighallgatott, aztán dühbe gurult, végül sírva fakadt... – Kouki e pár szó alapján is el tudta képzelni, milyen lelkiállapotban lehetett Rinko édesanyja, amikor meghallotta a hírt. – Igaz, hogy gyanakodott, mégis komoly megrázkódtatást jelentett számára, amikor a szemébe mondtam – folytatta Rinko. – Azt mondta, nem arra nevelt, hogy ribanc legyek.

Kouki egy szót sem szólt. Lehajtott fejjel hallgatta.

– Azt mondta, annyira szégyelli magát miattam, hogy sose lesz képes elmondani a testvéremnek vagy a rokonaimnak, és apám biztosan forog a sírjában. Ekkor kezdett sírni, aztán tudni akarta, mi bajom a férjemmel. – Rinko rövid szünet után folytatta. – De nincs értelme, hogy magyarázkodjak neki. Úgysem értené. Ezért inkább hallgattam. Aztán anyám megkérdezte, kivel van viszonyom.

– És elmondtad neki?

– Igen. Mi értelme lett volna titkolózni? – Rinko könnyes szemmel fordult felé. – Mindent elveszítettem.

Kouki a karjaiba zárta. Rinko nemcsak az otthonát és a férjét áldozta fel érte, hanem az anyját is. Már csak ő maradt a számára. Kouki pedig megfogadta magában, hogy bármi történjék is, megvédelmezi.

Rinko is felfogta, hogy mostantól csak Koukira támaszkodhat. Egyedül ő maradt neki. Szorosan hozzásimult. Úgy érezték, magukra maradtak a világ ellenében. Egymást szorosan átölelve mentek be a hálószobába, mintha ez lenne utolsó menedékük, és lerogytak az ágyra.

Huppantak egyet, ahogy az ágyra érkeztek, de Kouki már az asszony ajkát kereste, aztán, mintha csak meggondolta volna magát, Rinko könnyes szemhéját csókolta. Az asszony egy pillanatig csodálkozva elfordította arcát. De Kouki makacs volt. Addig tartotta ott száját, amíg a szemhéj remegése elcsitult, és a könnyekből nem maradt más, mint enyhés íz az ajkán. Azzal, hogy felitatta szeméről a könnycseppeket, meg akarta gyógyítani a szomorúságát. Talán nincs hatalmában megváltoztatni a körülményeket, de legalább enyhíthet Rinko szívének fájdalmán. Miután lassan lenyalta szeméről a könnyeket, szája az asszony orrát kereste, majd rátapadt. Rinko megrándult, mintha csiklandozná, de aztán a férfi nyelvének hegye végigsiklott az orrlyukán, és az asszony elernyed, Kouki pedig ismét megízlelte könnyeit.

Miután Kouki mindhárom helyhez, az asszony szájához, szeméhez, orrához odaérintette ajkát, és lecsókolta az utolsó könnycseppeket is, Rinko lerázta magáról a szomorúságot. A testi vágy lassanként átvette az uralmat. Kouki segített neki levenni szoknyáját. Rinko pedig látható türelmetlenséggel szabadult meg melltartójától és bugyijától, aztán meztelenül állt előtte, mint mikor megszületett.

– És most... törölj ki engem – mormolta.

Világos volt, hogy abban a reményben bízta rá magát, hogy a férfi elszibbasztja fájdalmát. Szavai hatására pedig Kouki ledobta magáról a kultúra mázát, és szabadjára engedte ösztöneit.

Letépte az asszony meztelen testét borító takarót, és amikor Rinko megrándult, megmarkolta a lábát, és odébb lendítette, majd erővel szétnyitotta. Hat óra múlt már, de nem kapcsolták fel a szobában a villanyt, mert az ablakon beszivárgott még némi gyenge fény. Úgy tűnt, Rinko kecses fehér lába lebeg a levegőben.

– Mit csinálsz? – kérdezte az asszony zavartan, de a férfi ügyet sem vetett rá. Széthúzott lábbal vonszolta közelebb az ablakhoz. Rinko csak most döbbsent rá, hogy teljesen kitárkolt. – Valaki megláthat.

Valójában lehetetlen volt, hogy bárki is belásson a szobába. De szemmel láthatóan felizgatta a lehetőség.

– Hagyd abba! – kiáltott fel. Kétségbeesetten birkózott vele, Kouki pedig igyekezett leteperni, míg végül két izzadt, lihegő test birkózott egymással. Erre azért volt szükség, hogy teljesíthesse az asszony kérését.

Végül Rinko nem bírta tovább: remegő testtel feladta, combja enyhén szétnyílt. Mintha mostanra hozzászokott volna a szemérmetlen helyzetekhez, amelyekbe a férfi olyan gyakran kényszerítette. Kouki megérezte, hogy Rinko perverz gyönyört érez, amikor arra gondol, hogy valaki véletlenül mégis megpillanthatja. Ezzel a tudattal hatolt belé, és kemény döfésekkel próbálta elérni az eléje tűzött célt.

Lehet, hogy a női test gyenge, de szexualitása színes és erőteljes. Lehet, hogy a férfi teste erős, de szexualitása egyhangú és törékeny. Kouki tudatában volt ennek, és talán ezért igazta le oly sokszor az asszonyt, mielőtt belé hatolt volna. De mihelyt eggyé vált a testük, a nő látszólagos hátránya semmibe veszett.

Kouki újra meg újra Rinkóba vetette magát, meleg párában csapott ki szájából a reszelős lélegzet. Csókokkal borí-

totta el az asszony fülét és nyakát. Fogának lenyomatát bőrén hagyta. Rinko egyre vadabb és vadabb lett, amíg végül hosszú, elnyújtott kiáltással, egész testében rázkódva elért a csúcra, de Kouki még most is kételkedett abban, hogy ez elég lesz a számára. Az asszony semmit se veszített erejéből, még mindig tűzgolyóként lángolt. Tovább mozgott: teste gyönyörre éhezett.

Mennyire szerette Kouki nézni az asszony arcát ilyenkor! Szeme, orra és szája kicsi, szabályos volt, de amikor kitört belőle a szenvedély, ez a szív alakú, állandóan változó, hol nevető, hol sírásra kész, hol gyötrődő arc teljesen lenyűgözte a férfit. Rinko arcára, a gyengédségére, agóniájára, mély érzékiségére összpontosítva próbálta megőrizni önuralmát, hogy eljuthasson képességei végső határáig.

Amikor elkerülhetetlenül elbukott, nem az asszony, hanem ő lett „kitörölve”. Érezte, hogy ha Rinkónak hatalmában állt volna tovább lebegni ebben a csodálatos állapotban, megtette volna, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy átlépve bizonyos határt, a végső feledésbe zuhan, sőt, őt is magával rántja.

Rinko, mintha csak a gondolatait akarta volna visszahangzani, szétvetett karral-lábbal halkán megszólalt:

– Ez csodálatos volt – mondta, aztán hozzátette: – Akár meg is ölhetsz, amikor ilyen vagyok...

Mennyire más ez a pillanat a férfiak számára... A férfi tökéletes ürességet érez utána, mintha a lelkét szívták volna el. Ezért gondolhat egy férfi a halálra ebben az állapotban. Talán abból fakad ez a különbség, hogy a nők uralkodnak a szülés, az új élet felett, míg a férfi szerepe a teremtésben befejeződik az ejakulációval...? Ha az ember belegondol, jó néhány fajnál a hím közösülés után levegőért kapkod, élet és halál között lebeg egy ideig, míg végül kimúlik.

Rinko bőre még mindig ragyogott. Hátulról a férfihoz bújt és megszólalt:

– Megijeszt a dolog.

– Ezt már korábban is mondtad.

Az asszony bólintott.

– Igen, de ez más. Valahogy olyan, mintha csakugyan meghalnék...

– Mintha meghalnál?

– Igen. De tudod, egyáltalán nem számít. Nem rémiszt a gondolat, hogy így haljak meg, sőt úgy érzem, csodálatos lenne. Igazából a gondolataim ijesztenek meg.

Volt némi ellentmondás abban, amit mondott, de az egyértelmű, hogy a halál gondolata különös vonzerőt gyakorol rá az orgazmus gyönyörteli kínjának pillanataiban.

– Nem hagyhatlak meghalni – mondta a férfi.

– Pedig nem bánám. Most, amikor mindez az enyém.
– Rinko hangja megemelkedett, így folytatta: – Most vagyok a csúcson. – Látta, hogy a férfi nem érti, és magyarázkodni kezdett. – Hidd el, hogy igaz. Olyan nagyon szeretlek, és a testem tökéletesen élvezi az életet... Mindez az enyém, és tényleg úgy érzem, hogy nem bánám, ha most halnék meg.

– De még csak harmincnyolc éves vagy.

– Az elég. Nagyon sok.

Rinkót mindig foglalkoztatta a kora, és már azelőtt is említette, hogy szeretne meghalni, mielőtt megöregszik. Kouki számára, aki már elmúlt ötven, fiatal nőnek tűnt, úgy látta, előtte az élet, de nyilvánvaló, hogy az asszony másképp véli. Kouki próbálta meggyőzni arról, hogy az öregedésnek is megvannak a maga előnyei, de Rinko a fejét rázta.

– Tudom, hogy azt mondják, de nem akarom megtagasztalni. Innen lefelé visz az út.

– A külső nem minden.

– Persze hogy nem. De egy nő számára fájdalmas az öregedés. Bármennyire keményen próbálja, egy bizonyos pont után már nem tudja megőrizni a fiatalság illúzióját.

Most még valahogy képes vagyok rá, de már nem tart soká. A határon vagyok.

– Olyan sokat számít ez?

– Hidd el, hogy nem szeretek rágódni rajta, de ahányszor belenézek a tükörbe, mindennap egy újabb szarkalábat látok. Vagy gondolj bele, mi lesz, ha olyan petyhüdt lesz a bőröm, hogy már alig tudom kisminkelni magamat. Egy nő felismeri ezeket a jeleket, de nem szívesen beszél erről, főleg nem a férfinak, akit szeret.

– De te éppen most tetted meg.

– Csak azért, mert azt akarom, hogy megértsd, előbb-utóbb elmúlik a szépségem.

Kouki visszafordult, és látta, hogy az asszony az altestére húzta a takarót.

– Elég fura, hogy én mondom, de csakugyan azt hiszem, hogy most vagyok a legszebb. Hála neked, a bőröm szép, a melleim se lógnak még...

Csakugyan. A bőre puhább, mint valaha. Sima, édes, és úgy ragyog, amilyent húszéves lánynál is ritkán látni, gondolta a férfi.

– A veled való szeretkezés megváltoztatott.

Kouki ösztönösen felé nyúlt, és megfogta egyik mellét. Rinko pedig, mintha csak erre várt volna, lágyan megszólalt:

– Sose felejtse el, milyen voltam most.

Tele voltak ellentmondással a szavai. Azt állította, hogy ebben a pillanatban a legszebb, sose volt még ilyen boldog, aztán elfordult és közölte, kész meghalni, és azon kesergett, hogy minden nappal ráncosabb és petyhüdtebb a bőre. Aztán pedig, hogy most a legjobb, úgyhogy jól nézze meg, és ne felejtse el. Ha csakugyan úgy véli, hogy most a legjobb, most a legszebb, nem azon kéne gondolkodnia inkább, hogyan őrizze meg?

– Miért érdekel ilyen mániákusan ez a perc? – kérdezte Kouki.

Az asszony közönyös hangon válaszolt:

– Talán túlságosan is eggyé váltam a pillanattal.

– Erről beszélek.

– De számomra csak a jelen számít igazán. Ha ez a pillanat most nem jó, az sem érdekel, ha később jobb lesz a helyzet. Nem gondolod?

– Talán. Mégis, sose gondoltam volna, hogy ilyen vagy.

– A te műved.

– Csakugyan?

– Azután változtam meg, hogy megismertelek, és felfedeztem a testem.

– És azóta csak a pillanat érdekel?

– Igen. Szeretkezés közben az ember minden energiája a jelenre irányul. Csak az adott perc számít.

Eszerint a szerelem gyökeresen megváltoztatta Rinko életfilozófiáját. Kouki még javában ezen rágódott, amikor az asszony ezt mormogta:

– Ha a holnap kedvéért megfeledkezünk a jelen pillanatról, lehet, hogy végül semmink nem marad. Nem akarom, hogy egyszer majd így érezzek.

Koukinak Mizugucsi jutott az eszébe. Ha csakugyan olyan fontos a pillanat gyönyöre, vajon milyen életet élt a barátja? Számára mindig a munka volt az első. Röviden leírta kedvesének Mizugucsi állapotát.

– Amikor meglátogattam, azt mondta, már bánja, hogy nem szórakozott többet – mesélte.

– Tökéletesen értem, hogy gondolta. – Az asszony finoman a férfi mellkasához nyomta arcát. – Te bánod, hogy így alakult?

– Nem.

– Helyes. – Rinko hozzádörzsölte homlokát. – Sose fogod megbánni, ugye?

– Természetesen nem.

– És ugye ez a pillanat a legfontosabb?

Kouki bólintott. Ő is a korán tűnődött. Már több mint fél évszázada él. Jóval öregebb Rinkónál. Lehet, hogy ez az utolsó nagy dobása. Ezután már aligha emelkedik a státusa vagy a jövedelme. Amit eddig elért, szóra sem érdemes, és nem kétséges, hogy ez az utolsó esélye, hogy élvezze a szerelem örömét.

– Én is megváltoztam – szólalt meg.

– Mennyiben?

– Mindenben.

Az biztos, hogy Rinkót nagyon megváltoztatta a szerelem, gondolta a férfi. Sose beszélt ilyen őszintén a vágyairól, nem ragaszkodott ennyire hozzájuk. Eredetileg nem is nagyon érdekelte a szeretkezés, bár férjnél volt, hidegen hagyták a testi örömeik. Most kicsit szégyenlősen, de azzal vádolja, hogy ő okozta benne ezt a változást.

Kouki felfogta, hogy kedvese korábbi közönyének tapasztalatlansága és merev gondolkozása volt az oka. Márpedig ha ő a felelős azért, hogy az asszony teste kivirágzott, és megtanulta élvezni a szeretkezés legmélyebb gyönyöreit is, boldogan vállalja a felelősséget.

Ha igazán őszinte volt magához, Koukinak be kellett vallania, hogy ő is megváltozott. Egy ideig úgy látta magát, mint aki Rinko mentora, aki felébreszti és formálja az asszony rejtőzködő ösztöneit. De mire észbe kapott, Rinko fölébe kerekedett. Kezdetben még mondhatta, hogy ő a tanár, de menet közben valahogy felcserélődtek a szerepek, és most már nincs visszaút.

A változás nem csak kettejüket érintette. Kihatott a munkájára és az otthoni életére is. Már maga az, ahogy hozzáállt az élethez, a vágy, hogy tökéletesen átadja magát a je-

len pillanatnak, az itt és most jelentőségének felismerése, mind Rinko befolyását tükrözte. Mivel ő volt az idősebb ket-tőjük közül, sokáig feltételezte, hogy természetes, ha rendszerint ő irányít. Ám most, hogy végiggondolta, látta, pont fordítva történt. Mindvégig őt vezették. Mélyen beszívta a levegőt, majd lassan kiengedte.

– Mi az, valami baj van? – kérdezte Rinko azonnal.

Nem, nem volt kellemetlen, csak éppen szép lassan el-szigetelődtek. Egyre mélyebbre süllyedtek saját világukba. A férfi mindeközben úgy gondolta, hogy ő húzza maga után a nőt, és most rájött, hogy fordítva történt. Nem mintha panaszkodott volna emiatt. Legfeljebb annyit tehet, hogy hagyja, hadd menjen minden a maga útján. Egyfelől megriasztotta saját reakciója, másfelől tetszett neki.

– Nem, remekül érzem magam – felelte.

Még mindig nem szállt le az est, de már meztelenül he-verték az ágyon. Kellemes félhomály uralta a szobát. Volt va-lami különös elégtétel abban, hogy ilyen kicsapongó és ha-szontalan életet él. Az asszony mellbimbóit simogatta ujjával, Rinko keze pedig finoman megpihent az ő két lába között. És ekkor váratlanul megszólalt a telefon. Erőszakos hangja felri-asztotta őket játékos álmodozásukból.

Rinko azonnal átkarolta a férfi nyakát, hozzátapadt. Senki nem ismerte ezt a számot. Egyikük sem adta meg senkinek: se családtagnak, se barátoknak. Miért csörög a telefon? Ki tudhatja, hogy itt vannak? Kouki agyába villant az, aho-gyan Rinko nemrégiben még meztelenül állt az ablaknál. De biztos volt benne, hogy odakintről senki se láthatott be.

Az ötödik csengésre felült, de Rinko elkapta a karját.

– Ne vedd föl – könyörgött az asszony. A telefon még tízszer csörgött, mielőtt letették.

– Ki lehetett az?

– Az ég tudja – morogta a férfi. A családjára gondolt. Biztos volt benne, hogy a felesége nem ismeri ezt a helyet,

mégsem volt képes kiverni a fejéből a gondolatot, hogy valami baj történt odahaza. Amikor itt volt, lelke mélyén mindig bűntudat gyötörte. Mi van, ha valaki megbetegszik, amíg ő nincs otthon, vagy baleset éri? Addig nincs gond, ameddig el tudják érni, de újabban nem mondta meg, hol tölti az éjszakát. Sose fogja megbocsátani magának, ha valami baj történik, és őt nem érik el.

Persze ott volt a mobilja, de ebben a lakásban rendszerint kikapcsolta a készüléket. Nem akarta, hogy azt a kevéske időt, amit együtt tölthetnek, bárki megzavarja. Csak úgy tudhatja meg, nem történt-e valami, ha hazatelefonál. De kérdés, hogy csakugyan vészhelyzet van-e.

Rinkót láthatóan hasonló gondolatok gyötörték. Közte és a férje között ugyan fagyos a kapcsolat, de csak akkor tudhatja meg, minden rendben van-e az anyjával, ha hazatelefonál. Ez a rájuk kényszerített egyirányú kommunikáció volt a legnagyobb teher olyankor, amikor mindenki számára ismeretlen helyen töltötték az éjszakát. Az ember azt hitte volna, nem számít, ha egyszer hátat fordítanak a múltnak, de nem így volt. Talán mégsem tudták teljesen elszigetelni magukat?

– Megadtad valakinek ezt a számot? – kérdezte Kouki, amikor a telefon abbahagyta a csörgést.

– Nem, senkinek.

– Biztosan téves hívás volt – győzködte magát Kouki. Próbálta elfojtani saját idegességét, de nem tudott úgy tenni, mintha a telefon nem zúzta volna szét az előbbi bágyadt elégedettséget.

– Nincs kedved felkelni?

Rinko vágyakozva nézett rá.

– Menjünk el ismét valahová.

Itt biztonságban voltak, de most, hogy megszólalt a telefon, feszültek lettek: úgy érezték, mintha valaki kémkedne utánuk.

– Most kezdődik a cseresznyevirágzás időszaka. Nem volna kedved elmenni valahova, hogy gyönyörködjünk benne?

– De igen. Csodálatos ötlet. – Az asszony örömeiben a férfi mellére paskolt, aztán Kouki torkára csúsztak az ujjai. – Megfojtalak, ha nem viszel el.

– Lehet, hogy szívességet teszel velem.

– Tessék, már csinálom is. – Most már teljesen átkulcsolta nyakát, és úgy tett, mintha fojtogatná, aztán hamar elengedte. – Erről jut eszembe az a könyv Abe Szadáról – mondta. – Még nem is mutattad meg nekem.

A referenciárészlelnél meglehetősen népszerű volt az a könyv, amelyben Szada rendőrségen tett vallomása található, és egy kollégája hazavitte elolvasni.

– Elhozom magammal cseresznyevirágzáskor, jó? – Aztán Kouki hozzátette: – De én is kérek egy szívességet.

– Mi az?

– Hozz egy piros alsókimonót – suttogta az asszony fülebe.

– Azt vegyem fel?

– Igen. Élénkvöröset. – Rinkón látszott a csodálkozás, a férfi pedig parancsoló hangon tette hozzá: – Csak így viszlek el.

– Rendben van – mondta az asszony engedelmesen, majd bólintott. A hangjában volt valami hanyag nemtörődömség, ajka enyhén szétnyílt, mint lehulló cseresznyeszirmok egy felhős napon a tavasz árnyékában.

Lehulló szirmok

A cseresznyefa virága, a sakura, több mint ezer éve különleges helyet foglal el a japán kultúrában. Szen no Rikjú, egy tizenhatodik századbéli teaszertartás-iskola alapítója így nevezte: „első a virágok közt”, és a sakura azóta is őrzi kiváltságos helyét. A japánok többsége szerint csodálatos, ahogy április elején virágba borulnak a cseresznyefák, de még jobban megindítja őket törekenységük és mulandó szépségük.

Bár a cseresznyevirágzás alig egy hétig tart, mégis hatalmas kultusz övezi. A virágrendezésnél különleges bánásmódot élvez. „A cseresznyevirágot önmagában kell az alkóvba tenni, vagy ha más virágok is vannak ott, a legjobb hely illeti.”

Egyesek éppen emiatt nem kedvelik a *sakurát*. Amolyan virágprimadonnának tekintik. Maga Szen no Rikjú is azt írta, hogy teaszertartáshoz nem szabad használni, mivel, az ő szavaival élve, „túl erőteljesek egy teaházba”. Mivel a teaszertartás lényege éppen a *vabi*, az egyszerűség és mértékletesség szépsége, így érthető, hogy elvetette eme feltűnő virágok használatát, még ha amúgy dicsérte is őket.

Az biztos, hogy a *sakura* nagy hatással volt a japánok esztétikai érzékére, és igen népszerű lett. Kouki egyfelől vonzódott ezeknek a virágoknak a szépségéhez, míg másfelől hangosnak és tolakodónak találta. Az is megfordult a fejében, hogy talán éppen azért nem képes több lelkesedéssel fogadni a virágok rövid virágzását, mert a saját életéből hiányzik a higgadt nyugalom.

A szezon közeledtével minden tavasszal tévériporterek hada követte figyelemmel a „cseresznyevirágfrontot”. Részletesen beszámoltak róla, hogy az ország mely vidékén hogyan zajlik a folyamat. Kamerák közvetítették a ragyogó cseresznyefák látványát az ország különböző helyeiről. Beszámoltak arról, hol bimbók még, hol nyíltak ki félig, és hol pompáznak teljes szépségükben. Sok japán számára a *sak-*

urában való gyönyörködés évente ismétlődő rítus, Kouki azonban sose szánt rá időt, hogy igazából kiélvezze ezt az időszakot. Bármilyen szépen hangzott is, hogy csak azért utazzon el valahova, hogy ott pihenjen, és nézegesse a teljesen kibomlott virágokat, és bármilyen nagy volt a kísértés, a munka mindig háttérbe szorította. Így aztán Kouki mindössze a környező utcák cseresznyefáiban gyönyörködhetett.

Egy régi vers a lehulló szirmok „nyugtalan szívét” említi. Koukit minden áprilisban elfogta a nyugtalanság: nem találta a helyét. Mindig megkönnyebbült, amikor véget ért a cseresznyevirágzás. Az évek során bizonyos ellenszenv alakult ki benne a *szakura* iránt, de idén más volt a helyzet. A sors különös tréfajaként épp az áthelyezése tette lehetővé, hogy életében először maradéktalanul élvezhesse az eseményt. Rinkóval úgy tervezték, hogy eltöltenek egy egész hétvégét valahol.

De hol? Kouki számára a cseresznyevirágzás Kiotót jelentette. A Heian-szentély fáinak lelógó fürtjei és a folyóparton estéenként kivilágított rózsaszín és fehér fák mellett ott van a Godajdzsi, a Ninnandzsi, a Dzonangu és számtalan egyéb templom meg szentély, amely a *szakuráról* is híres. A múltban Kouki időnként kihasználta az alkalmat, amikor üzleti vagy más ügyben Kiotóban járt, hogy sietve vethessen egy pillantást ezeknek a helyeknek némelyikére. Mindegyik gyönyörű volt a maga módján, sőt néha annyira, hogy az ember lélegzete is elállt. Olyan érzés kerítette hatalmába az embert, hogy mindez talán túl tökéletes. Kiotóban a cseresznyevirágzás csodálatosan olvadt egybe a háttérrel, az ősi templomokkal és kertekkel, a zöldellő hegyekkel. Az ősi környezet tökéletesen kiemelte a virágok szépségét. Mégis volt valami zavaró ebben a tökéletességben. Akár egy márkanév egy tökéletes csomagoláson. Mindenki rajongott ezért a híres levelezőlap-látványért. De miért ne lehetne a virágokat önmagukért csodálni? Egyre vonzóbbnak találta a gondolatot, hogy valami csendes helyen, a báméskodók tömegétől távol élvezzék a látványt.

Végül eszébe jutott Suzendzsi, ez a meleg vizű forrásáról ismert város az Izu-félszigeten. Nincs messze Tokiótól, és a hegyekben fekszik, vagyis a táj és a szállás csöndes és békés lesz. Április második vasárnapján indultak útnak. Ilyenkorra általában véget ért a *szakuraláz*, de az időjárás szeszélye folytán a félszigeten még javában tartott a virágzás. Ragyogó, fényes tavaszi nap volt.

A lakásukból indultak. Kouki bézs színű, nyitott nyakú inget és valamivel sötétebb zakót vett fel. Rinko halvány rózsaszín kosztümöt, szürke kalapot és virágmintás sálát viselt. Előző nap hazament a tavaszi ruháiért. Kouki kíváncsi volt, hogy belefutott-e a férjébe, és ha igen, mi történt. De volt annyi diplomáciai érzéke, hogy ne kérdezzen rá, az asszony pedig egy szót sem szólt. A férfi ezt úgy értelmezte, hogy nem szívesen beszélne erről.

Annyit azonban elárult, hogy amikor legutóbb az anyjánál járt, ő azt mondta, hogy gondolja végig a dolgokat a férjével, és tegye rendbe az életét. Rinko anyja, mióta megtudta, hogy a lánya házassága tönkrement, ráadásul viszonya van egy idegen férfival, állandóan nyaggatta, hogy vessen véget a kapcsolatnak, és találjon valamiféle megoldást. Szerinte ez tönkreteszi a család jó hírét. Rinko mindig azzal felelt, hogy a férje nem hajlandó elválni, így akar bosszút állni rajta. Amikor Kouki megkérdezte, hogy mit szólt ehhez az anyja, mindössze annyit felelt, hiába mondom neki, nem érti. Egy ilyen régi vágású asszony, mint amilyen Rinko anyja, egyszerűen nem tudta felfogni, miért nem hajlandó valaki elválni házasságtörő feleségétől.

– Azt mondja, üljünk le hárman, és beszéljük meg a dolgot – mesélte Rinko. Kouki feltételezte, úgy érti, Rinko, a férje és az anya. – Anyám kedveli, és úgy gondolja, hogy elsimíthatja a dolgokat köztünk. De nem egyezem bele. Először is, hogyan mondhatnám el, hogy nem jó vele az ágyban?

Rinko házassága azért került a szakadék szélére, mert se testileg, se lelkileg nem illett össze a férjével. De nem állt

szándékában megosztani anyjával a részleteket. Ehhez túl szemérmes volt.

Kouki házassága is halódott. Még mindig nem írta alá a válási nyomtatványt. Tekintve, milyen komoly a kapcsolata Rinkóval, a felesége kérése teljesen érthető, mégis kellemetlenül érintette a válás gondolata. Büntudatot érzett azért, amiért ilyen önző. Fogalma se volt, hogyan mondja el kollégáinak, barátainak, rokonainak a hírt. Nem akart magyarázkodni. Azonkívül félt felrúgni házasságát, mielőtt Rinko kiszabadul az övéből. Visszahőkölt attól, hogy hátat fordítson eddigi életének.

A válás végleges lépés. Nehezen szánta rá magát. Nem látta, miért kellene sietnie. A felesége se sűrgette. Amikor időnként hazament, jobbára alig beszélgettek. Miután néhány szót váltottak, Kouki mindig elsietett. Sose veszekedtek. Úgy tűnik, az emberek szinte bármilyen helyzethez képesek alkalmazkodni. Szerelmük teljesen kihűlt, ennek ellenére nem gyűlöltek meg egymást. Azonban, mint kiderült, ez egyáltalán nem változtatta meg felesége álláspontját. Egy nap április elején elé állt:

– Ugye nem felejtetted el?

Kouki tudta, hogy a válási nyomtatványra céloz. Megrázta fejét, ám egyetlen szót sem mondott arról, mikor szán rá időt. Kifelé indult, de a felesége utána ment.

– Holnapután én sem leszek itthon.

– Hová mész? – kérdezte Kouki automatikusan, de alighogy kimondta, rádöbbsent, nincs abban a helyzetben, hogy kérdőre vonhassa az asszonyt.

– Nem mindegy? – kérdezett vissza az asszony hidegen.

Tudhattam volna, gondolta Kouki. Fumie mindig ilyen volt: egyenes és határozott. És most, amikor elhagyja, ugyanilyen. Akárcsak Rinkót, a feleségét sem lehet eltéríteni a szándékától, ha egyszer eldöntötte, hogy véget vet a házasságának. Hozzájuk képest ő határozatlan és tétova. A férfiak

már csak ilyenek, hajlamosak túl sokat rágódni a következményeken. Hát jó, talán itt az idő, hogy cselekedjek, gondolta.

Ezzel elintézte magában a dolgot. Kiment a tokiói állomásra, helyet foglalt Rinko mellett a Misimába tartó Kodama expresszen. Misimában szállnak majd át az Izu Hakone vasútra, és így mennek Suzendzsiba.

Bár a cseresznyevirágzás-szezon csúcán voltak, kongott a vonat. Úgy döntöttek, vasárnap délután indulnak, és hétfőn jönnek haza, hogy elkerüljék a tömeget. Épp jelentéktelen munkája tette lehetővé Koukinak ezt a luxust. Az utóbbi időben egyre többre értékelte ezt a szabadságot, egyáltalán nem tartotta megalázónak.

A Misinából induló vonat is üres volt, és ahogy dél felé haladtak a félszigeten, egyre kevesebb lett a ház, és mindenütt virágzó cseresznyefák pompáztak. A legközönségesebb fajta volt, amelyet Japánban szomei josinónak neveznek. Széles, egyszirmú viráguk rózsaszín szalagos kalapként ütött el a zöld hegyoldaltól.

– Mindig szerettem volna egyszer ilyen vonaton utazni – mondta Rinko. A kis helyi vasút időnként megállt egy-egy állomás között, és csak akkor indult tovább, amikor a kalauz füttyszóval jelzett. Kényelmes tempóban utaztak. Tiszta hegyi patak futott a sín mellett, helyenként horgászok lógatták bele zsinórjukat. Nem tudták levenni szemüket a tájról. Majd úgy félóra múlva a vonat megérkezett végállomására, Suzendzsibe.

A suzendzsi meleg forrásokat állítólag a nyolcadik században fedezte fel Kúkai, a vándorszerzetes, a város nevét adó templom alapítója. Itt már vége felé járt a cseresznyevirágzás. Néhány szirmuk puhán épp Kouki és Rinko vállára esett, amikor elmentek megnézni a régi templomot, mielőtt bejelentkeztek volna fogadójukba.

Az állomástól egyenesen felmentek a meredek tölgylépcsőkön, majd beléptek a templomkapun, a bambusszal

körülvelt területre, ahol a főcsarnok állt. Úgy nyolcszáz évvel ezelőtt Minamoto no Joritomo, a Kamakura sogunátus megalapítója ebbe a templomba börtönözte be testvérét, Norijorit, és amikor Joritomo vazallusa megtámadta, Norijori itt vetett véget az életének 1193-ban. Joritomo 1199-ben meghalt, és legidősebb fiát, a politikailag alkalmatlan második sógun, Minamoto no Joriet megfosztották hatalmától, száműzték, és végül meggyilkolták. Az összeesküvést nagyapja, Hódzsó Tokimasza vezette. Anyja, Maszako, fiát gyászolva, később emlékhelyet állíttatott a közeli hegy lábánál.

Bár ilyen komor történetek kapcsolódnak a templomhoz, a hosszúkás központi csarnok finoman lejtős tetejével, a háttérben a hegyoldal fáival, elbűvölő volt, akár egy kecses, jó házból származó úrihölgy.

Miután meglátogatták a templomot, tiszteletüket tették Joriet sírjánál és emlékhelyénél, majd visszamentek a kocsizhoz. Öt óra múlt, és kezdett fakulni a napsütés, de a tavaszi ragyogás még érződött a levegőben. Fürdőházakkal szegélyezett, keskeny folyóparti utcán haladtak, aztán az utca kiszélesedett, és felbukkant szemük előtt az impozáns, régi fogadó.

A bejárat tömör fából készült, beljebb pedig csúcsos tetejű, széles veranda látszott. A taxi megállt a kapu előtt, ahol már a szobalány várta őket. A tágas előcsarnokban gyönyörűen faragott faasztal és fonott nádszékek fogadták az érkezőket. Az ablakok egy kis tóra néztek.

Rinkóból halk sóhaj szakadt ki örömeben, amikor megpillantotta a vízen lebegő nó-színpadot. Az ovális tó túloldaláról nézve a színpad képe finoman tükröződött a felszínen. Mögötte sűrű erdő, meredek hegyoldal emelkedett. Földbe gyökerezett lábbal állt, tágra nyitotta szemét, szinte pillája is alig rebbent, annyira lenyűgözte ez a váratlan szépség.

A szobalány az emeleti, hátsó lakosztályba vezette őket. Szállásuk két tatamis szobából állt: az egyik közepes, a másik meglehetősen tágas. A tóra néző ablak melletti területet fapadló borította.

– Gyere, nézd ezt a fát. Teljesen kinyíltak a virágai.

Kouki engedelmesen az ablakhoz ment, és látta, hogy balra, szemmagasságban virágokkal teli cseresznyefa áll, olyan közel, hogy akár meg is érintheti.

– Elmondtam, hogy azért jövünk ide, hogy itt élvezzük a cseresznyevirágzást, ezért adhatták ezt a szobát. – Kouki még sose járt itt. Egyszer a barátja a munkahelyén mesélt neki erről a csendes, öreg fogadóról, ahol nő-színpad is van. Ő pedig leírta a nevét és telefonszámát.

– Nézd, nézd – lelkesedett Rinko –, hogy hullanak a szirmok.

Az este közeledtével enyhe szellő támadt. Virágszirom hullott az asszony kinyújtott kezébe, majd továbblibegett a tó felé.

– Olyan nyugalom van itt – szólalt meg Kouki. Munka, család, válás, minden a távoli, másik világhoz tartozik. Mélyen beszívta a hegyi levegőt, aztán Rinko mögé állt, gyengéden karjai közé húzta. Az asszony elfordult, mintha félne, hogy meglesik őket, pedig csak a virágzó fa és a csendes tavacska láthatta kettejüket.

Kouki megcsókolta.

– Elhoztad? – súgta a fülébe.

– Micsodát?

– Tudod, a piros alsókimonót.

– Azt mondtad, hogy hozzam, persze hogy hoztam – felelte az asszony egyszerűen. Elhúzódott az ablaktól, és eltűnt a fürdőszobában.

Kouki egyedül maradt a szobában, nézte a szálldosó cseresznyeszirmokat, és rágyújtott. Az ablak nyitva volt, de nem érzett hideget. Kinn és benn egyaránt érződött a levegőben az évszak ragyogása. Kouki kellemes, nemtörődöm hangulatban volt. Eszébe jutott néhány verssor, halkán elmondta őket. „Ha lehet, tavasszal haljak meg, cseresznyevirágok alatt, az újjászületés hónapjában, telihold idején.” Ez a rövid

költemény az egyik kedvence volt. Szaigjó, egy tizenkettedik századi költő írta, aki a kormányban betöltött állását adta fel, hogy további életében vándorként gyönyörködjön a természet szépségében.

Kicsit pihent, kortyolgatta a teát, amelyet a szobalány hozott, aztán kiment megnézni a meleg vizes fürdőt. A folyosó végéről nyíltak a férfi- és női fürdők, de Koukit a lenti, nyitott medence érdekelte.

Hat óra is elmúlt már. Az égbolt kékről indigóra váltott, de még nem volt tintafekete. Most, az este beállta előtti utolsó pillanatokban a nyitott medence üres volt. Feltehetőleg amúgy sem sok vendég van a fogadóban vasárnap este. Az üres fürdő csöndjében hallatszott a sziklákon csobogó víz hangja.

– Menjünk be együtt – javasolta Kouki, de Rinko habozott.

– Nem lesz semmi baj – győzködte a férfi. Ha bárki jönne, amint meglátja őket kettesben, úgylis úgy dönt, hogy majd később jön vissza. Rinko végül megadta magát. Kicsit arrébb húzódott, és hátat fordítva nekiállt levenni magáról ruháit.

A széles, ovális medencének nádból szőtt teteje volt, és falait is nád borította, hogy eltakarja a fürdőzőket a kíváncsi tekintetek elől, amikor odakint természetes körülmények között akarnak ellazulni. Kouki egy jókora sziklának dőlve kinyújtotta a lábát a forró vízben. Rinko törülközővel a kezében lépett be. Óvatos volt. Először csak a lábujját dugta a gőzölgő vízbe. Kouki megvárta, amíg az asszony teljesen beleereszkedik a vízbe, csak akkor hívta, hogy jöjjön oda hozzá, ahol a medence véget ér, és a tó kezdődik.

– Gyere, nézd meg.

Ahogy így elnyúltak a külső medence szélén, ahol már nem volt tető, egyenesen felnézhetek az esti égboltra. A szobájuk melletti fa néhány virágzó ága a fejük fölé lógott. Mögöttük az égbolt kimosott, sápadt indigónak látszott.

– Még sose láttam ilyennek az eget – álmélkodott Rinko.

Magányos cseresznyeszirm hullott feléjük keringőzve a holdtalan, csillagtalan égboltból. Rinko kinyújtotta a kezét, hogy elkapja, és rögtön egy másik lebegett felé. Esti árnyékok gyülekeztek az égbolt alatt, és a szirmokat kapdosó asszony kinyúló, majd előrehajló teste különös és gyönyörű látványt nyújtott. Olyan volt, akár egy pillangó.

A fürdő után a szobájukban vacsoráztak. Most már hűvös volt a levegő, ezért becsukták az ablakot, és a fogadó pamutjukatája fölé meleg, bélelt felsőrészt vettek. De még így is látták az egyik oldalról megvilágított cseresznyevirágokat.

Az évszak nyilvánvaló jelei meglátszottak a fogásokon is: párolt acsalapuzöld *udo* szezámszószban. Kouki sörrel kezdett, de hamarosan átváltott forró szakéra. Az első italt a szobalány öntötte, de miután eltávozott, Rinko figyelmesen mindig újratöltötte poharát. A következő fogás fedő alatt burgonyával párolt ezüstös sertefarkú hal volt, és koloncos bajmóca tiszta erőlevesben. Rinko ügyelt a lángra, és mindkettőjüknek tálalt egy-egy csészével, amikor már tűzforró volt.

Kouki elnézte az asszony fürge, hatékony mozdulatait. Eszébe jutott, amikor még a feleségével étkezett. Évekkel ezelőtt vele is ilyen lehetett, de immár nem az. A sok éven át tartó közöny megtette a magáét. Lenyűgöző volt az ellentét. Micsoda különbség, ha szerelmes az ember. De milyen lehet Rinko otthoni élete, tűnődött el. Vajon ügyet sem vet a férjére, amikor vele étkeznek? Vagy már nem is étkeznek együtt?

Kouki öntött egy kis szakét Rinkónak.

– Ha együtt eszünk, mindennek jó íze van – mondta.

– Tudom. Bármilyen finom legyen is az étel, bármilyen szép a környezet, a vacsora csak akkor ízlik igazán, amikor olyasvalakivel vagy, akit szeretsz.

A férfi bólintott. Milyen szörnyű, hogy egy idő után elmúlik a szerelem. Valamikor a felesége után vágyakozott.

A szíve az ő gondolatára vert hevesebben, de immár kihunyt a láng. Feltehetőleg Rinko is megbízott a férjében. Megesküdött, hogy szeretni fogja. De íme, mostanra ellenségekké lettek. A házasságuk egyformán alakult. Ugyanúgy kijózanította őket illúzióik elvesztése, és most egymásban találták meg az új ajzószeret.

Kouki mindössze egyetlen pohár sört és több apró pohárka szakét ivott, de kicsit kótyagosnak érezte magát. Talán Rinko közelsége erősítette az alkohol hatását. Az ablakon túl, az egyik oldalon még látszottak a virágzó cseresznyeágak.

– Nem megyünk le egy kis időre? – javasolta Kouki. Az előcsarnokban láthatják a nó-színpadot a tavacska túloldalán.

Megvárták, amíg a szobalány kiviszi a tálcáikat, aztán kimentek, le a lépcsőkön, elhaladtak a szabadtéri fürdő bejárata mellett, majd lementek még egy lépcsőn az előcsarnokba. Jobbra nyitott ajtó vezetett a tó fölé nyúló faerkélyre. Leültek egymás mellé, és gyönyörködve sóhajtottak fel. Akkor is csodálatosnak látták a víz fölé nyúló színpadot, amikor először pillantották meg, de most más látvány fogadta őket.

Az erkély korlátjára mindkét oldalon fényszórókat erősítettek, sugaruk megvilágította a tavacska túlsó végén levő nó-színpadot. A színpad úgy hét méter széles lehetett. A padlója tükörfényes, a hátsó részén nagy táblára festett kép öreg fenyőfát ábrázolt, a színpadtól balra öltözőszoba volt fehér *sódzsi* ajtóval. Kecses kis híd kötötte össze a színpaddal. A tó vizén tökéletes szimmetriával tükröződött a kép.

Olyan volt, mint egy gyönyörű festmény. A színpadot eredetileg a kagai Maeda-birtokon építették, és a századfordulón költöztették át a tomiokai Hacsiman-szentélybe, majd később itt állították újra helyre. Azóta is adnak elő itt nó-darabokat esténként úgy, hogy a tavacska körül elhelyezett máglyák szolgáltatják a világosságot. De más hagyományos előadó-művészeteknek is helyet ad, japán táncnak vagy fuvolajátéknak vagy a *sinnai businak*, amely amolyan bábjátékkal egybekötött elbeszélés. Ma este ugyan nem lesz előadás, de a hallgatag és rejtélyes színpad még jobban kihangsúlyoz-

ta a táj szépségét. Kouki és Rinko egészen közel ültek egymáshoz, a válluk összeért. Nem tudták szemüket levenni a nó-színpadról. És nem tudtak szabadulni a képtől, hogy bármelyik pillanatban előbukkanhat a sötétből egy férfi és egy nő az örült maszkját viselve.

Tavaly ősszel együtt néztek meg egy nó-darabot tűzfénynél a kamakurai szentélynél, utána a tengerparti szállodába mentek, hogy ott töltsék az éjszakát. Akkor talán szenvedélyesebb szeretők voltak, de kapcsolatuk korántsem volt ilyen erőteljes, mint most. Akkor még az együtt töltött éjszaka után Rinko hazament a férjéhez, és Kouki is sietett a feleségéhez. Alig hat hónap elteltével a házasságuk üres kagylóhéj csupán.

– Akkor volt egy tengu-maszk is – szólalt meg Kouki. Eszébe jutott a hosszú orrú manómaszk a kjógen komédiában, amelyet együtt láttak Kamakurában. De ide nem illik a kjógen. Itt, mélyen a hegyek között, ez a színpad olyan finom és ünnepélyes szépséget árasztott, hogy csak dráma illett hozzá, amely az emberi szív mélyére hatol, és előhossa legrejtettebb, legmélyebb érzéseit.

– Kíváncsi vagyok... – Kouki halkán szólalt meg, és nézte, ahogy a fény tükröződik a víz felszínén. – Gondolod, hogy réges-rég, amikor az emberek idejöttek, úgy gondolták, hogy soha többé senki se bukkan rájuk?

– Szökevény párok?

– Szeretők... – Kouki felnézett a nó-színpad mögött emelkedő sötét, hallgatag hegyoldalra. – Tudod, ha mi ketten itt élnénk, talán az sem lenne elég.

– Előbb-utóbb ráunnánk egymásra, erre gondolsz?

A lustaság apránként uralkodik el, akár a betegség. Kouki alapvetően cinikus volt, már rég nem olyan ártatlan, hogy ifjú magabiztossággal képes legyen elhinni, hogy két ember, aki igazán szerelmes egymásba, örökké szerelmes marad.

– A szerelem csak egy ideig marad szenvedélyes – mondta.

– Tudom. Én is így gondolom.

A férfi meghökkent, nem hitte volna, hogy Rinko helyeselni fog.

– Csakugyan?

– Ezért is szeretnék most meghalni, amíg így szeretjük egymást.

A fényben úszó színpad varázslatos hangulatában az asszony szavai hátborzongatóan, szinte hipnotizálóan hangzottak. Kouki hátán végigfutott a hideg. Kezét bedugta jukatája alá. Amióta beesteledett, határozottan hidegebb lett. – Nem megyünk be? – Szinte úgy érzete, ha továbbra is kint maradnak, visszahúzná egy rég eltűnt világ, a nó-színpad varázslata.

Felálltak. Visszafordulva vetettek még egy pillantást a tájra, azután bementek a verandáról. Szobájukban kellemes meleg várta őket. A futont már kiterítették az ablak mellé. Kouki a hátán fekve nézett ki az ablakon bekukucskáló virágokra. Bármi történjék is itt ma éjjel, ők szótlán tanúi lesznek. Rinkót szólította, de nem kapott választ. Lehunyta szemét, és mozdulatlanul feküdt, kezét-lábát kinyújtva, amíg az asszony ki nem jött a fürdőszobából. Mindössze pamutjukatáját viselte, haját, amelyet a fürdő után feltűzött, most leengedte, és a vállára hullt.

– Nem veszed fel a vöröset?

Az asszony megtorpant.

– Csakugyan azt akarod, hogy felvegyem?

– Elhoztad, nem?

Rinko eltűnt a fürdőszobában. Kouki lekapcsolta az összes lámpát, kivéve azt, amelyik a párnája mellett volt, és újra a sötét ablakra szegezte tekintetét.

Itt fekszik az ágyban, ebben a hegyek között megbúvó fogadóban, miután egy titokzatosan gyönyörű nőszínpadban gyönyörködött, és most a szeretőjét várja, aki az ő kérésére vörös selyem alsókimonót ölt. Első pillanatra hihetetlenül ellentmondásosnak tűnt a két élmény. Az egyik oly éteri, a másik olyan hedonista. Mégis volt köztük összefüggés. Elvégre a nó-dráma mind az öt hagyományos kategóriáját: istent, embert, asszonyt, az örült nőt és a démont az emberi szenvedélyek irányítják. És tagadhatatlan, hogy egy kicsivel ezelőtt a fából készült színpad ünnepélyessége fokozatosan teret engedett valamiféle érzéki varázslatnak. Ellentétekből épül a világ. A fenséges és a könnyed, a nyugalom és az örület, a léhaság és az erény.

Ezeken töprengett, amikor nyílt az ajtó, és Rinko jelent meg ismét, vörös selyembe öltözve. Kouki felült, tágra meredt szemmel nézte. Az alacsonyan elhelyezett lámpa fényében az asszony alakja hatalmas árnyékot vetett, egész a plafonig nyúlt. Egy pillanatra úgy érezte, mintha egy nó-darab női szereplője öltött volna testet előtte. Még jobban meresztette szemét, és az asszony vonásai apránként egy Magodzsiro-maszkra kezdtek emlékeztetni. A fiatalos szépség a gyász és csáberó keverékével. Egyszerűen nem jött ki hang a száján. Elbűvölten figyelte a vörös selyembe öltözött, maszkot viselő nőt. Rinko lassan közeledett, aztán kitarta karját, és megmarkolta Kouki nyakát.

A férfi ösztönösen megrándult, megrázta fejét.

– Hihetetlen – motyogta.

Az alak enyhén elmosolyodott, a maszkoszerű vonások ismét felvették Rinko megszokott, gyengéd arcát.

– Megesküdtem volna, hogy egy nó-drámából léptél elő.

– Csak azért, mert az előbb a színpadot néztük.

– Mintha csak álmodtam volna.

Koukinak eszébe jutott egyik kedvenc képe, egy fekete háttér előtt Magodzsiro-maszkot ábrázoló festmény. Végte-

lenül erotikusnak tartotta ezt a műalkotást. Rinko arca ugyanilyen volt az előbb.

– Nyugodt, zárt, de áradt belőle az erotika – mondta hangosan.

– Mi az?

– Nó-maszk – mondta Kouki, aztán hirtelen magához húzta Rinkót. Az asszonyt váratlanul érte a támadás, és előreesett. Kouki keresztbe ráfeküdt, és a fülébe súgta: – Ma éjjel letépek a maszkodat.

Az alsókimonó mély, fényes vörös volt. A vér színe. Kouki végtelenül izgalmasnak találta a ruhadarabot. A vörös selyem önmagában különlegesség, és ha egy szemérmes külsejű, világos bőrű asszony viseli, nem maradhat el a hatás.

Leszorította Rinkót a futonra, és lassan hozzányomta arcát. Úgy érezte magát, mint a vérvörös húst marcangoló szörnyeteg. Nem titkolta, hogy izgalomba hozta a skarlátszínű öltözék, és hálás volt kedvesének, amiért teljesítette kérését. Egy ideig hozzásimult, élvezte bőrén a selyem hideg érintését, aztán fokozatosan engedett szorításán, és kezét az asszony két keble közti völgybe csúsztatta.

– Várj... – Rinko természetesen mindvégig tisztában volt vele, hogy a ruha végül lekerül róla, de a férfi hirtelen mozdulatától hátrébb húzódott, és lesöpörte magáról a tolakodó kezét. – Szeretném, ha tudnál valamit. Rettenetes élményben volt részem emiatt.

A férfi keze ismét az asszony mellét cirógatta.

– Miért? Mi történt?

– Nem voltam otthon, amikor meghozták, és a férjem vette át.

– Tudta, mi van a dobozban?

– Nyilván megnézte, aztán amikor rádöbrent, mi ez, valósággal őrjöngött, mindenáron tudni akarta, miért van szükségem rá.

– Gondolom, szoktál viselni alsókimonót a rendes kimonó alatt, nem?

– Igen, de ő mégis rájött, hogy most nem erről van szó. „Az ágyban akarod felvenni egy másik férfinak, ugye?” – mondta. Rinko azt állította, hogy már évek óta nem feküdt le a férjével. A férfi nyilván füstölgött a haragtól a vörös selyem alsónemű láttán.

– És aztán?

– Aztán szajhának nevezett.

Alig hagyta el a szó az ajkát, Kouki elkapta kezét Rinko melléről, mintha csak ő lett volna az, aki így megsértette. Az igaz, hogy a prostituáltak hordanak ilyen holmikát, hogy elbűvöljék a férfiakat. Ha Rinko nem is érdemelte meg, hogy így nevezzék, tökéletesen érthető volt, mi készítette rá a férjét, hogy a fejéhez vágja. A felesége azok után, hogy éveken át visszautasítja minden közeledését, egyszer csak fényes, vörös alsóneműt vásárol, hogy feltüzelje egy másik férfi vágyait. Nem csoda, hogy férjéből kirobbant az indulat.

– Aztán mi történt? – Kouki kíváncsisága úrrá lett rossz előérzetén. – Megütött?

– Nem, de közölte, hogy darabokra tépi, és...

– Ezt?

– Igen. Megmondtam, hogy hagyja abba, aztán hirtelen megragadott, és összekötözte a csuklóm. – Rinko elhallgatott. Szégyenkezve, undorodva elfordította fejét. – Nem tudom... Nem vagyok képes elmondani.

– Folytasd, mesélj el mindent – könyörgött Kouki.

Az asszony ajkába harapott, aztán lehajtotta fejét.

– Letépte a ruhámat, teljesen levetkőztetett.

– Megerőszakolt?

– Ő nem tenne ilyesmit egy nővel, akit szajhának nevezett. Csak úgy viselkedett, hogy annak érezzem magam.

Kouki visszafojtotta a lélegzetét.

– Azt mondta, tudja, hogyan kell megbüntetni az efféle ribancokat, és elővett egy fényképezőgépet.

– Fényképeket készített?

Rinko bólintott. Kouki egy pillanatra úgy érezte, mint ha egy keményebb pornófotót nézne. Rinko férje kegyetlen és aljas bosszút állt feleségén, ám ez jól mutatja, milyen haragot és gyűlöletet képes kiváltani egy emberből a féltékenység.

Rinko hirtelen sírva fakadt.

– Én nem bírom ezt tovább. Többé nem megyek vissza oda. – Könnycseppek csillogtak lehunyt szempillái között.

Megalázó és gonosz dolog úgy büntetni egy nőt, hogy meztelenre vetkőztetik és megkötözik, még akkor is, ha az ember kezébe került hűtlenségének bizonyítéka. Igaz, a férje egy ujjal se nyúlt hozzá, mégis megbecstelenítette a kamera szemével. Effélét csak egy tudós képes kitalálni hideg haragjában. Nem csoda, ha Rinko nem akar haza menni. Nem is mehet vissza egy ilyen férfihoz. Majd ő, Kouki gondoskodik róla.

Csaknem remegett az indulattól. De bármilyen megbocsáthatatlan, amit Rinko férje tett, Kouki különös forróságot érzett a gondolatra, hogy Rinkót megkötözték, és jelképesen megerőszakolták. Ujjával megérintette az asszony testét takaró vörös selymet. Ez az egyszerű kis ruhadarab két férfit is megőrzített: egyikben a szerelem, a másikban a gyűlölet lángját lobbantotta föl.

Mintha az, amit a férje Rinkóval tett, egyfajta afrodisziákum lenne, Koukiban ismét mocoogni kezdett a vágy. Bármit csinált is az asszonnyal a férje, ő jóval messzebbre fog menni. Lassan felült, pillantása végigfutott a vörös selyem alsókimonóban heverő asszonyon. Aztán a nyakánál széthajtotta az alsókimonót.

Rinko hallgatott. Lehunyt szemmel feküdt a futonon. A férjével nyilván úgy harcolt, akár egy vadmacska, ám most engedelmesen várta, mire készül a kedvese. Koukinak hízelt a gondolat. Megacélozta önbizalmát, kioldozta Rinko ruháján az övet, és teljesen széttárta az alsókimonót.

Abban a pillanatban szinte látta maga előtt Rinko férjét, ahogy az asszonyra szegezi a fényképezőgépet. A vörös se-lyem redői közül kivillant az asszony karcsú lába. Vajon teljesen kitárulkozott a fényképezőgép kíváncsi lencséje előtt? Semmire maradt rejtve, még a titkos hely se a lábai között? A gondolattól csaknem elállt a lélegzete. Előrevetette magát; és Rinko két lába közé temette fejét.

Mindig van valami intim kapcsolat az erőszaktevő és áldozata között. Kouki birtokolni akarta az asszonyt, mélyebben és tökéletesebben, mint a férje tette. Arcát Rinko hú-sába temetve feküdt, nyelve megtalálta a rejtett rózsaszín bimbót. Finoman játszadozott vele, míg kedvese reagált a végtelenül lágy, finom cirógatásra.

Először halk kis kiáltások szakadtak ki belőle, aztán sí-rós hangon zihálni kezdett, teste megfeszült, nagyokat rándult. A férfi nyelve alatt megdagadt a bimbó. Az asszony ide-oda dobálta magát, de Kouki a futonra szögezte, és foly-tatta, amit elkezdett.

– Ne, ez túl sok – sírt Rinko. Könyörgött, hogy hagyja abba, adjon egy kis időt neki, de a férfi ajka és nyelve egy pil-lanatra sem állt meg.

Kouki meg akarta büntetni kedvesét, amiért olyan fi-gyelmetlen volt, és hagyta, hogy a férje megtalálja a vörös al-sókimonót. Az asszony hiába sírt, könyörgött, vonaglott, ő nem kegyelmezett. Abban a pillanatban, amikor tökéletes bi-zonyossággal tudta, hogy Rinko minden érzéke egyetlen pontra koncentrálódik, hogy az asszony lángol, és már majdnem kitör, nyelve hirtelen, mintha megmerevedett vol-na, megállt. Miféle büntetés lenne, ha tovább folytatja, hagy-ja, hogy Rinko könnyen elélvezzen? Ennél jóval kegyetlenebb

akart lenni. Csak azzal lehet elégedett, ha az asszony sokáig szenved így, és addig nyöszörög, ameddig jártányi ereje van.

Rinkót megzavarta ez a hirtelen pihenő, megtekeredett, mintha csak meg akarná kérdezni, mi történt. Vágytól lángoló teste kétségbeesetten vonaglott. Amikor az asszony izgalma egy picit alábbhagyott, a férfi nyelve ismét cikázni kezdett, és Rinkót csakhamar elborították a lángok. Kouki újra meg újra elvitte egészen a határig. Az asszony elveszetten kóborolt a végtelen pokolban, mint akire azt az ítéletet rótták, hogy sose talál megkönnyebbülést. Újra meg újra eljutott a küszöbig, de mindannyiszor megállították, hogy aztán újra kezdődjön az egész. Egyikük sem volt már képes számolni, hányszor történt mindez.

Amikor a férfi nem fokozta tovább gyötrelmét, és végre megengedte, hogy élélvezzen, Rinkóból halk, gyötrődő nyöszörgés szakadt ki. Egész teste merev volt, akár a bot. Kouki az arcába nézett. Rinko lehunyta szemét, és csak remegő szemhéja, enyhe zihálása mutatta, hogy minden rendben van.

Kegyetlensége megtette a kívánt hatást, ráadásul Rinkóval ellentétben ő megőrizte erejét, s ha kell, újra meg újra tud támadni.

– Szenvedtél? Elég volt? – kérdezte diadalmasan.

Rinko válaszul hirtelen dühödten csapkodni kezdte az arcát, a mellét, ahol csak érte, aztán rávetette magát. Visított, haja vad zuhatagként dőlt előre. Olyan volt, akár egy igazi démon: a hosszú, kínzó csókoktól egyedül a bimbója kapott lánggra, és jutott el a csúcspontig. A virág érintetlen maradt.

Egész testével kívánta a férfit. Kouki már-már válaszolt, ám még idejében visszafogta magát. Ha most egyesülnek, hiábavaló volt mindaz, amit az asszony eddig kiállt. Még meg kell tennie valamit.

A karjába szorította az asszonyt, csókokkal halmozta el a száját, fülét, ahol csak érte, aztán lejjebb haladt a torkán, a vállán, a mellén, vadul harapta, csókolta, kiszívta bőrét,

mintegy megjelölve, hogy Rinko az övé. Csak ezután hatolt be, de még mindig az asszony férjének árnyékát üldözte.

Sose találkoztak, csak Rinko szűkszavú leírásának alapján tudta elképzelni, hogyan nézhet ki. Ám ezúttal úgy érezte, mintha az asszony testén keresztül küzdene vele. Egyértelmű volt, mi lesz a csata végkifejlete. A férj lesz a vesztes, ő pedig győzni fog. Meg akarta semmisíteni, kitörölni Rinko testéből a nyomát.

Semmi nem olyan lelkesítő, mint az a küzdelem, ahol tudjuk, győzni fogunk, mert végzetesen meggyengült az ellenfél. Különösen igaz ez a szerelem birodalmában, ahol a felsőbbségének tudata önbizalmat ad a férfinak, és megketőzi életerejét. Rinko megérezte Kouki eltökéltségét, és a szenvedély egyik hullámát a másik után lovagolta meg, hol szárnyalva, hol kegyelemért könyörögve. Kouki uralta, irányította, mint egy hím a nőtényét, csak akkor távozott belőle a szenvedély, miután mindent megtett, amit akart. Csak ekkor ért véget ez az örült szerelmi lakoma.

Csupán a cseresznyevirágok voltak tanúi ennek az őrjöngésnek az ablakon keresztül, de mind Kouki, mind Rinko rég megfeledkezett róluk. Kimerülten terültek el az összegabalyodott ágyneműn.

Kouki tért először magához, lassan felült, majd látva Rinkót maga mellett, lehajolt, és halkán a fülébe súgott:

– Jó volt?

Az asszony nem nyitotta ki a szemét, csak bólintott:

– Hihetetlenül jó.

A férfi tudni akarta, pontosan milyen érzés volt a megnyújtott intim csók, a harapások, testük egyesülése, de Rinko ismét csak bólintott, ahogy az előbb.

– Hiába mondom, hogy ne, hogy hagyd abba, sose fogadsz szót.

– Csúnyán viselkedtél, móresre tanítottalak.

– Újabbán sose állsz meg, amikor arra kérlek, és azt hiszem, lassacskán hozzászokom, hogy így bánysz velem.

Volt valami bágyadtság a hangjában. Valahol egy elkényeztetett gyerek nyafogására emlékeztette a férfit. Kouki csodálkozva nézte. Ez az asszony néhány perce még vinyogva könyörgött neki, hogy hagyja abba. Most, hogy befejezték a szeretkezést, nem mutat megbánást, csak kielégültséget, sőt azt mondja, tetszik neki, hogy ő ügyet sem vetett a könyörgésére, és nem hagyta abba.

– Nem értem – sóhajtott Kouki ismét. – Az előbb még azt mondtad, meghalsz, ha így folytatom.

– Így van.

– Mégis élvezted?

– Mindent élvezek, amit velem teszel.

Rinko a szó szoros értelmében feloldódott az erotika birodalmában, és a megingás minden jele nélkül haladt tovább ezen az úton. Olyan volt, akár az óceán: végtelen mélységek rejtőztek a nyugodt felszín alatt. Fájdalom, kegyetlenség, alávetettség, mindezeket magába szívta, és azonnal fel is oldotta, hozzáadta a gyönyör tengeréhez.

Kouki lassan felült, homlokát Rinko mellén pihentette, aztán keze végigsiklott az asszony csupasz vállán, amíg meg nem érintette a nyitott alsókimonó ujját. Finoman meghúzta, és érezte, hogy szakadás fut végig a ruhaujj egész oldalán.

– Elszakadt – jegyezte meg Kouki, és kezét átdugta a nyíláson.

Rinko visszatolta a kezét.

– Ő csinálta – magyarázta.

– Elszakította?

– Eltépte dühében. Megvarrtam, de nagyon siettem.

Kouki ismét megérintette a szakadt selymet. Úgy érezte, mintha a szakadás Rinko házasságát jelképezné.

Az asszonyt bosszantotta a szakadt ruhaujj. Felállt, bement a fürdőszobába. Alig telt el néhány másodperc, és már ki is rontott:

– Jaj ne, most mit tegyek?

Kouki csodálkozva fordult felé. Az asszony mindkét kezét alsókimonója nyaka alá dugta.

– Azok a rémes kiszívásnyomok, és meg is haraptál! Ezt nézd meg! – Leült a férfi elé, szétnyitotta alsókimonóját, kitérve torkát, mellkasát. – Itt és itt. Látod?

Véraláfutások borították torca bal oldalát, kulcscsontja környékét és mellét.

– Így nem mehetek haza.

– Azt mondtad, amúgy sem mész haza.

– Haza nem, természetesen, de még az utcára sem mehetek így.

– Semmi baj. – Kouki ujjával megérintette az asszony nyakán levő vörös foltot. – Hamar eltűnnek.

– Milyen hamar?

– Néhány nap alatt. Legrosszabb esetben négy-öt nap.

– Ez borzasztó. Holnap meg kell látogatnom az anyámat.

– Nem takarhatod el alapozóval?

– Tudni fogja. Hogy jutott eszedbe, hogy ilyesmit csinálj?

Csak nyugalom. Az asszony egész testét megjelölte. A torkától a hasáig szenvedélyes csókok nyomai borították. Először azért tette, hogy ne menjen vissza a férjéhez, másodszor mert irigyelte a nők ama képességét, amely újra meg újra képes a szenvedély csúcsára eljuttatni kedvesét. Terve bevált, mégis most, amikor hallotta, hogy Rinko soha többé nem mehet haza, kénytelen volt bevallani, hogy komolyra fordult a helyzet.

– Nem mehetek el hozzá holnap.

– Megígérted, hogy elmész, nem?

– Azt akarja, hogy még egyszer beszéljem meg a dolgot a férjemmel. Meg kell mondanom neki, hogy szó sem lehet róla. – Rinko láthatóan az utolsó csepp nosztalgiát is elvesztette házassága iránt. – És mi a helyzet veled? Te sem mész haza?

– Természetesen nem.

– De azért néha még hazamész.

– Csak átöltözni és megnézni a postámat.

– Ezentúl nem teheted. Nem engedem – jelentette ki Rinko. Azzal a férfi mellkasa felé hajolt. Beleharapott pont a mellbimbó fölé.

– Hé! – tört ki Koukiból. Hátrahúzódott, de az asszony erősen tapadt hozzá.

– Majd én elintézek, hogy te se mehess haza.

– Kár fáradnod, mondtam, hogy nem megyek.

– A férfiak mindig mást mondanak, mint amit csinálnak.

Ajka ismét Kouki bőrére tapadt, foga belevájt. Miközben Koukiba belehasított a fájdalom hulláma, arra gondolt, hogy immár nincs mit tenni; vállalni kell ezt a szerelmet, bárhova vezessen is. Kis idő múltán Rinko lassan visszahúzódott, és ujja hegyével végigsimított a férfi bőrén. – Pedig milyen keményen haraptam. – Úgy hangzott, bosszantja, hogy ez a nyom halvány az ő lány bőrét borító élénkörös foltokhoz képest, noha éles, vörös fognyomok látszódtak a férfi mellbimbója fölé. – Feküdj a hátadra – utasította a férfit, és Kouki engedelmesen végigfeküdt az ágyon, az asszony pedig levette alsókimonója övét, és átdugta a nyaka alatt. – Ne mozdulj! – Keresztbe vetette a selyemöv két végét, és lassan húzni kezdte.

– Hé! – Kouki még mindig úgy vélte, hogy tréfa az egész, de Rinko nyugodtan folytatta, és az öv még jobban megfeszült a férfi nyaka körül. – Meg akarsz ölni?

– Ez még semmiség.

Ráült és meglovagolta. Az öv két végét markolva kérdezte:

– Esküszöl, hogy soha többé nem megy haza?

– Mondtam, hogy nem megyek, nem?

A férfinak sikerült bedugnia egyik ujját a nyaka és az öv közé, így a nő nem tudta tovább feszíteni.

– Ha hazamész anélkül, hogy szólnál nekem, megöllek, Isten engem úgy segítjen.

– Nem megyek – esküdözött a férfi. Köhögve folytatta:
– Hagyd már abba. Mit gondolsz, ki vagy te? Abe Szada?

Az asszony szorítása azonnal engedett. Az öv lazán hullott a férfi nyaka mellé.

– Az ígérted, hogy megmutatod nekem azt a könyvet, vagy elfelejtetted?

– Elhoztam, ahogy ígértem.

– Rendben, akkor most mutasd meg.

– Csak így?

– Igen.

Kouki meztelenül, nyakában a vörös övvel odakúszott aktatáskájához, kivette a könyvet, és visszakúszott.

– Most már levehetem ezt?

– Nem. Úgy olvasd fel, ahogy vagy. – Rinko, még mindig kezében tartva az öv két végét, szigorúan mondta: – Azt akarom, hogy feküdj le, és hangosan olvasd fel azokat a részeket, amelyek téged a legjobban érdekeltek.

Kouki hirtelen kívülről látta a jelenetet: egy férfi és egy nő fekszik Suzendzsi egyik ősi fogadjában. A férfi teljesen

meztelen, csak egy vörös selyemöv van a nyaka köré tekerve. A kezében könyvet tart, az asszony pedig az öv két végét markolva hallgatja. A könyvben az a vallomás olvasható, amelyet egy asszony tett a rendőrségen, aki szenvedélyes szerelmi kapcsolata tetőpontján megfojtotta szeretójét, majd levágta a nemi szervét, és azt magánál tartva menekült.

– Hosszú, de az elejétől fogva olvasom.

A beszámoló vagy hetven oldalt tett ki. Abe Szada őszinte, kertelésmentes vallomása élénk képet festett Kicsizóval folytatott kapcsolatáról. Kouki oldalára fordult, és az első oldalra lapozott, Rinko pedig közel húzódott hozzá.

Azzal kezdődött, hogy a vádlottat emlékeztették rá, hogy a tények alapján az ügyész gyilkossággal, a holttest megcsonkításával vádolja, majd feltették a kérdést, van-e valami hozzáfűznivalója a tényekkel kapcsolatban. Abe Szada azt felelte, hogy pontosan azok a tények, amelyeket az előbb felolvastak neki. Ezután a jegyzőkönyv kérdés-felelet formájában folytatódott.

*

K.: Miért döntött úgy, hogy megöli Isida Kicsizót?

V.: Annyira szerettem, hogy egyedül magamnak akartam. Mivel nem voltunk házasok, tudtam, hogy ameddig csak él, más nőkhöz is lesz köze. De ha megölöm, többé nem nyúl más nőhöz. Ezért tettem.

K.: Ő viszonzta a maga érzéseit?

V.: Igen, de én még jobban szerettem, mint ő engem. Nem fele-fele volt miköztünk, inkább negyven-hatvan. Isidának mellettem ott volt a családja is. Két gyereke, akiket el kellett tartania. Meg is mondta, hogy nem kezdhet velem új életet. Azt mondta, talál nekem valami olcsó helyet, ahol továbbra is találkozhatunk, és élvezhetjük egymást, ameddig csak kedvünk tartja, de ez az ötlet olyan lelketlennek tűnt a számomra, hogy nem is vettem komolyan.

*

Kouki tárgyilagos hangon olvasott, nem hangsúlyozott ki semmit, de Rinko feszülten figyelt, szinte alig vett levegőt. Kouki az asszony heves érdeklődésének tudatában olvasott tovább, míg eljutott ahhoz a részhez, hogyan szerették meg egymást.

*

K.: Miért rajongott ennyire érte?

V : Nem vagyok biztos benne, de azt mondhatom, hogy semmi hibát se találtam a külsejében. Sose láttam még ilyen jóképű férfit egész életemben. Negyvenkét éves léteére egy nappal se nézett ki többnek huszonhét-huszonnyolcnál. Igen egyszerű ember volt, aki a legkisebb dolognak is tudott örülni. Akár egy kisgyerek, könnyen kimutatta az érzéseit, és bármit tettem, örült neki, és még jobban szeretett miatta. Azonkívül nagyon figyelmes volt az ágyban, mindig megértette a nők érzéseit, visszatartotta magát, hogy bőven legyen időm nekem is élvezni a gyönyört. Rengeteg energia volt benne, mindig újra kemény volt, közvetlen azután is, hogy szeretkeztünk. Egy alkalommal próbára tettem, hogy megtudjam, azért hál-e velem, mert szerelmes belém, vagy nem. Elnézést, hogy ilyesmiről beszélek, de április huszonharmadikán, amikor eljöttünk a josidai helyről, éppen megvolt nekem, de ő ugyanúgy megérintett és nyalogatott engem. Huszonhetedikén vagy huszonnyolcadikán, amikor a teaházban voltunk, sítakegomba-levest rendeltem, és azt mondtam neki, hogy állítólag amikor két ember igazán szereti egymást, gombát és nyers halat esznek a nő nyílásából, Isida pedig azt felelte: – Én is megteszem. – Így aztán kivettem a gombákat a levesből, feltömködtem a nyílásomba, aztán visszatettem az asztalon levő levesbe. Egy kicsit bolondoztunk egymással, aztán Isida megette a felét, és én a másik felét. Úgy éreztem, megőrülök érte. Teljes erőmből magamhoz szorítottam, és azt mondtam: – Legszívesebben megölnélek,

hogy soha többé ne szerethess mást. – Ő pedig azt felelte:
– Nem bánám, ha meghalnék a kedvedért.

K.: Az együtt töltött idő alatt mindvégig teaházakban tartózkodtak?

V : Május negyedikén vagy ötödikén a Maszekiban voltunk, de elfogyott a pénzünk, azt mondta, haza kell mennie. Én pedig közöltem vele, hogy levágom a farkát. Azt felelte: – Még ha visszamegyek is, akkor sem csinálom senki mással. Te vagy az egyetlen nő az életemben. – De miután elment, és teljesen egyedül maradtam, megőrijtett a tehetetlenség és a féltékenység, és tizedikén este elmentem Nakanóba, ahol az étterme van, csak hogy lássam. Kihozott magával húsz jent, ebből ittunk valamit egy kis bódénál az állomásnál, aztán visszamentünk a Maszekiba, és végül ott töltöttük az éjszakát.

*

Olvasás közben Koukiban ismét feltámadt a vágy. Rinko is a szöveg hatása alá került. Eleinte egymással szembefordulva feküdtek, anélkül, hogy érintették volna egymást, de mire észbe kaptak, az asszony már teljesen hozzásimult.

– Annyira valóságos – mondta Rinko rekedtes hangon.

Szada vallomása tárgyilagos és olyan egyenes volt, hogy ettől életre kelt a távoli múlt, szinte hallani vélték a hangját.

– Az biztos, hogy nem volt buta a nő – jegyezte meg Kouki. Szada vallomását jóval a gyilkosság után tette meg, de habozás nélkül beszélt kapcsolatuk részleteiről és érzéseiről is.

Mindvégig hűvös és tárgyilagos maradt.

– Mit csinált ez a nő, mielőtt megismerte a férfit?

– Eredetileg Tokióból származott, a Kanda kerületből.

Nyilván okos, élénk lány lehetett. Az apja üzlete tönkrement, és már korán gésát csináltak belőle. Egyik helyről a

másikra költözött. Aztán Kajo néven pincérnőként dolgozott Isida éttermében.

– Szeretnék látni egy képet róla.

Kouki a könyv elejére lapozott. A fénykép közvetlenül a letartóztatása után készült Szadáról. Haját a régi vágású *marumage* stílus szerint fésülte, szabályos szép, hosszúkás arca volt. Nyugodtan nézett a lencsébe, de szemén látszott, hogy magányos.

– Milyen szép!

– Rád hasonlít. – Kouki félig tréfásan mondta, de csakugyan volt Szadában valami lágy és finom érzékiség, ami valamelyest Rinkóra emlékeztette.

– Én nem vagyok olyan csinos.

– Te sokkal kifinomultabb vagy – tette hozzá a férfi gyorsan. A képet nézve úgy érezte, hogy Szada különös szépségében a női nem rejtélye ölt testet.

– Amikor ez történt, Szada harmincegy éves volt – mutatott rá.

Egyik kezében a könyvet tartva visszalapozott oda, ahol abbahagyta, és folytatta az olvasást. A nyomozók kérdései egyre inkább a lényegre irányultak.

*

K.: Írja le, mi történt május tizenhatodikán, amikor megfojtotta Isidát.

V : Ezt megelőzően tizenkettedikén vagy tizenharmadikán azt mondta nekem, hallotta, hogy milyen izgalmas, ha szeretkezés közben fojtogatják az embert. Én meg azt feleltem rá: – Tényleg? Rendben, akkor csináld velem. – Ő pedig megpróbálta, de azt mondta, nem szívesen bánt engem. Tizenhatodikán éjszaka ismét szeretkeztünk, és annyira megvadultam, hogy nem is tudtam, mit tegyek. Beleharaptam, aztán arra gondoltam, olyan szorosan fogom átölelni, hogy ne is kapjon levegőt. Aztán azt mondtam neki, hogy az övemmel fogom fojtogatni. Elővettem

a kimonóm övét a párnám mellől, és a nyaka köré teker-
tem. Meglazítottam és megfeszítettem, miközben szeret-
keztünk. Először bolondozott, hülyéskedett, kinyújtotta a
nyelvét, de amikor erősebben meghúztam a kötelet, a ha-
sa kidudorodott, és a farka megrándult bennem. Igazán
jó érzés volt, elmondtam neki, és azt felelte, hogy ha én
élvezem, szívesen elvisel egy kis kényelmetlenséget. De
láttam rajta, hogy kezd belefáradni. A szemhéja le-
lecsukódott. – Te nem nagyon élvezed ezt, ugye? – kér-
deztem. Mire ő azt mondta: – Nem, nem, egyáltalán nem
bánom, csináld csak. Tégy velem, amit akarsz.

Így folytattuk még néhány óráig, én felváltva megfeszí-
tettem, majd meglazítottam az övet. Egészen másnap haj-
nali két óráig szórakoztam így. Csak arra figyeltem, ami
a teste alsó részén történik, ezért aztán egyszer túl erősen
rántottam meg a nyakán az övet. Felnyögött, és ugyan-
abban a pillanatban a farka is összement, úgyhogy rögtön
kicsomóztam a zsinórt. A nevemet mondta, átkarolt,
nyöszörgött, én pedig a mellkasát dörzsölgettem. Vörös
volt a nyaka, a szeme kidudorodott. – Fáj a nyakam –
mondta. Erre bevitettem a fürdőszobába, és hideg vizet lo-
csoltam rá. De akkorra már az arca is vörös és duzzadt
lett. Belenézett a tükörbe. – A fenébe, ezt nézd meg –
mondta, de nem volt dühös: egyáltalán nem haragudott
rám.

K.: Hívott hozzá orvost?

V : Akartam, de ő úgy gondolta, inkább ne, mert az értesítené
a rendőrséget. Hideg törülközővel törölgettem az arcát,
megmasszíroztam, de ez sem segített. Este elmentem a
gyógyszertárba, azt mondtam, hogy az egyik kuncsaf-
tunk verekedésbe keveredett, fojtogatták, és vörös lett a
nyaka. Adtak nekem valami Calmotin nevű pirulát, és
azt mondták, vigyázzak, egyszerre legfeljebb hármat ve-
het be belőle.

*

Rinko ösztönösen kioldozta a Kouki nyaka köré tekert övet. Talán megrémisztette ez a kendőzetlen vallomás. Kouki megvárta, míg befejezi, és csak utána olvasott tovább.

*

K.: Az eset éjszakáján az egész éjszakát a teaházban töltötték?

V : Isida arca annyira megdagadt, hogy nem tudott elmenni. Aznap reggel nem ettünk semmit, csak egy kis halgulyást tojással. Ezért este, amikor elmentem a gyógyszertárba, vettem egy kis görögdinnyét, és megettettem vele. Aztán neki tésztát rendeltem, magamnak pedig rizsgombócokat. Rögtön be is adtam neki a három tablettát, de semmi hatása se volt, úgyhogy adtam neki még hatot. Lecsukódott a szeme, de nem aludt el. – Nem engedhetem, hogy így lássanak itt a szobalányok, ilyen megduzzadt arccal. Haza kell mennem – mondta nekem, aztán azt is, menjek el valahová, és ott várjam. Azt mondtam neki, nem bírom elviselni, hogy nélküle menjek. Mire ő azt felelte: – Nem kötekedhetsz ennyit, drágám. Mindvégig tudtad, hogy gyerekeim vannak, és nem tölthetjük együtt a nap minden percét. Nagyon sajnálom, de ha tovább folytatjuk ezt a kapcsolatot, türelmesnek kell lenned. – Tudtam, hogy csakugyan el akar hagyni egy időre. Sírva fakadtam, és ő velem együtt sírt, és mindenféle kedves dolgot mondott, de minél inkább vigasztalt, annál kevésbé bírtam elviselni a gondolatot, hogy elmegy. Már csak az járt az eszemben, hogyan maradhatnék vele. Hallgattam, amit mondott, de mintha transzban lettem volna.

K.: És végül ott töltötték az éjszakát.

V : Igen. Elment az idő, aztán a szobalány hozott egy kis csirkelevest, amit korábban rendeltem. Megettettem Isidát, és éjfél körül lefeküdtünk. Még mindig duzzadt volt az arca, és nem nagyon volt kedve huncutkodni. De annyira duzzogtam, hogy egy kicsit nyalogatta a nyílásom, hogy boldoggá tegyen, és egy ideig csináltuk együtt, de egy idő után azt mondta, hogy fáradt, és

aludni akar. Megkért, hogy maradjak ébren, és vigyázzak rá. Megígértem, hogy megteszem, azt mondtam, aludjon, ameddig csak akar. Aztán az arca elé tettem az enyémet, és lassan elszundított.

*

Koukit hirtelen elöntötte a vágy, hogy megérintse Rinkót. Az asszony keze felé nyúlt, erősen szorította, így folytatta az olvasást.

*

K.: Mikor döntötte el, hogy megöli?

V : Május hetedikétől egész tizedikéig, amikor egyedül voltam. Semmi más dolgom nem volt, csak az, hogy Isidára gondoljak, és iszonyúan éreztem magam. Ekkor kezdett foglalkoztatni a gondolat, mi lenne, ha végeznék vele. Akkor még kivertem a fejből, de tizenhetedikén éjszaka azt mondta nekem, hogy amint a nyaka rendbe jön, mindkettőnk számára jobb lenne hosszú távon, ha egy időre elválnánk. Néztam az arcát, miközben aludt, és arra gondoltam, hogy otthon a felesége ápolja majd úgy, ahogyan most én. Es legalább egy vagy két hónapig nem láthatom. A legutolsó alkalommal is nagyon nehezen viseltem el, és tudtam, hogy ezt már nem bírom ki. Eltökéltem, hogy nem engedem. Egészen addig, ahányszor csak elmondtam neki, hogy azt szeretném, ha együtt halnánk meg, vagy kettesben elszöknénk valahová, sose vett komolyan. Mindössze annyit mondott, hogy majd vesz nekem egy saját teaházat, és ott majd jó sok időt tölthetünk kettesben. Rájöttem, hogy csak egy módon lehet örökké az enyém: ha megölöm.

K.: Írja le részletesen, mi történt tizenhetedikén éjszaka, amikor kimonója övét Isida nyaka köré tekerte, és miközben aludt, fojtogatni kezdte.

V : Amikor elszunnyadt, a bal karomban ringattam a fejét, és az arcát néztem. Hirtelen kinyitotta a szemét. Láttam, hogy ott vagyok, aztán ismét becsukta. Mintha megkönnyeb-

bült volna. – O-Kajo. Miután elaludtam, újra fojtogatni fogsz, ugye? – mondta. – Igen – feleltem. Ő pedig mosolygott. – Kérlek, tegyél meg egy szívességet. Ne állj meg félúton, mert utána pokolian fáj. – Talán csakugyan azt akarja, hogy megöljem, gondoltam magamban, aztán gyorsan meggondoltam magam. Bizonyára csak tréfált. Nemsokára úgy láttam, alszik. Így aztán kinyúltam, felvettem a párna mellől az övet, és átdugtam a nyaka alatt. Kétszer is rátekertem, mielőtt meghúztam volna a két végét. Kitárult a szeme. – O-Kajo – mondta, és felemelkedett, hogy megöleljen. Én a mellkasába tettem az arcomat. – Sajnálom – mondtam, sírtam, és közben teljes erőmmel meghúztam az öv két végét. Isida hosszan felnyögött, a karja megrázkódott, aztán elernyedte, és én elengedtem. Nem tudtam abbahagyni a remegést. Megittam az asztalon levő szaké maradékát, egyenesen a palackból, és még egyszer meghúztam a kötelet, hogy ne térjen vissza az életbe. Aztán a párna alá dugtam a kötél két végét, majd lementem a lépcsőn, hogy lássam, feltűnt-e a dolog valakinek, de csendes volt a ház, és a falóra szerint kettő múlt nem sokkal.

*

Rinko nagyot sóhajtva hallgatta a gyilkosság leírását. Kouki rövid szünetet tartott, mielőtt folytatta volna.

*

K.: Most írja le, mi történt ezután. Hogyan vágta le Isida neki szervét, vágta bele a nevét a holttest bal karjába, majd írta vérrel a holttestre és az ágyneműre, mielőtt elmene-kült volna.

V.: Miután megöltem, hirtelen megnyugodtam, sőt könnyűnek éreztem magam, mintha hatalmas súly gördült volna le a vállamról. Megittam egy üveg sört, aztán lefeküdtem mellé. Olyan száraznak látszott az ajka, úgyhogy megnedvesítettem a nyelvemmel, és megtöröltem az arcát. Nem éreztem, hogy egy holttest mellett feküdnék, szinte kedvesebb volt nekem, mint amikor életben volt, és vele

maradtam egész reggelig. Simogattam a farkát, és a lábam közé dugtam, de közben végig az járt az eszemben, hogy megöltem. Nekem is meg kell halnom, de először el kell mennem innét. Aztán miközben a farkát simogattam és fogtam, eszembe jutott, hogy levágom, és magammal viszem. A mészároskés, amit egyszer már mutattam neki, amikor azzal fenyegettem, hogy levágom, egy kép mögé volt dugva a falon. Elővettem, a szerszámához nyomtam, közvetlen legalul, de a kés életlen volt ehhez, és soká tartott a dolog. Egyszer meg is csúszott a penge, és belevágtam a combjába. Utána megpróbáltam levágni a golyóit is, de ez még nehezebb volt, és nem is hiszem, hogy teljesen sikerült. Amiket levágtam, csomagolópapírra tettem, de annyira vérzett, hogy újabb papírokat tettem a sebre. Aztán a bal mutatóujjamat belemártottam a vérbe, és összekentem vele az alsóneműm ujját és gallérját. A combjára és az ágyneműre azt írtam: Szadakicsi, mi ketten. Aztán fogtam a kést, és belevéstem a saját nevem, Szada, aztán az ablaknál a fém mosdókagylónál lemostam a kezem, kiteptem néhány oldalt az ágy lábánál levő magazinból, hogy abba csomagoljam a kincseimet. A kosárból elővettem Isida száznyolcvan centis ágyékkötőjét, a derekamra tekertem, és abba dugtam a csomagot. Aztán felvettem az ő alsóneműjét, rá a kimonómat, megkötöttem, az övet, rendbe raktam a szobát, és az emeleti vécén eldobtam a véres papírdarabot. Amikor mindennel készen voltam, az újságba csomagoltam a kést, búcsúzóul megcsókoltam Isidát, egy takaróval betakartam a holttestét és egy kéztörlővel az arcát. Nyolc óra körül lementem, és azt mondtam a szobalánynak, vásárolni megyek, és a barátomat hagyják délig aludni. Aztán beültem a taxiba, amit hívtam.

*

Kouki nagy vonalakban elmondta már ezt a történetet Rinkónak, amikor a havazás nem engedte őket elindulni a Csuzendzsi-tótól. Most kicsit ismételte magát, de azért tovább olvasta Szada vallomását.

K.: Miért vágta le és vitte magával Isida péniszét és heréjét?

V : Számomra ez volt a legértékesebb része, és tudtam, ha nem teszem meg ezt, biztos, hogy más nők is érintik ott, amikor megmossák a holttestet. Azonkívül arra is gondoltam, hogy ha már menekülnöm kell, és ott kell hagyni a testét, legalább ezt a részét magammal viszem, ettől úgy fogom érezni, hogy ő is velem van, és nem leszek olyan magányos. A combjára és az ágyneműre azért írtam, hogy Szadakicsi, mi ketten, mert miután megöltem, csakis hozzám tartozott, és azt akartam, hogy ezt mindenki tudja. Ezért aztán kivettem egy írásjegyet mindkettőnk nevéből, és összeraktam őket, és azt írtam, Szadakicsi, mi ketten.

K.: Miért véste Isida bal karjára, hogy Szada?

V : Azt akartam, hogy a teste hozzám kötődjön, ezért.

K.: Miért viselte magán Isida ágyékkötőjét és alsóneműjét?

V : Férfiszaguk volt, Isida-szaguk. Ezért vittem el őket emlékül.

K.: Írja le, milyen útvonalon menekült a bűntény után.

V: Május tizennyolcadikán reggel nyolc óra körül, amikor eljöttem a Maszakiból, úgy ötven jen volt nálam. Úgy döntöttem, hogy mielőtt bármi mást tennék, átöltözöm. Elmentem egy használtruha-boltba Uenóban, eladtam, ami rajtam volt, és vettem egy béleletlen kimonót és egy nagy csomagolóruhát, amibe beletettem a papírba tekert kést. A faszandáljaimat is újra cseréltem, aztán telefonáltam a Maszakiba, azt mondtam, hogy délben érek vissza, és azt akarom, hogy hagyják Isidát addig aludni. A lány, akivel beszéltem, azt mondta, minden rendben, úgyhogy megnyugodtam, tudtam, hogy még nem találták meg. Tudtam, hogy Omija úr (a Csukijo Üzleti Középiskola volt igazgatója) a Majokanban tartózkodik. Felhívtam telefonon, és megbeszéltem, hogy Nihombasiban találkozunk. De amikor megláttam, sírva fakadtam. – Bármi történjék

is, nincs köze hozzád – mondtam neki, majd elköszön-tem tőle. Fáztam a béleletlen kimonóban, úgyhogy el-mentem Sindzsukuba, és vettem egy szerzsszövetből ké-szült másik kimonót és hozzá nagójai övet, és azt vettem fel. Aztán egy egyjenes taxival elmentem a parkba Hamacsóban, és ott eldöntöttem, ha már úgyis meg fo-gok halni, jobb lenne, ha visszamennék Oszakába, és ott ugranék le egy szirtről az Ikoma-hegyen.

*

A jegyzőkönyv közvetlenül Szada letartóztatását meg-előző eseményekkel folytatódott.

*

K.: Hol szállt meg az Isida meggyilkolását követő éjszakán?

V : Meg akartam halni Oszakában, de nem volt meg a bátor-ságom, hogy azonnal megtegyem. Azonkívül el akartam tölteni egy kis időt azzal, hogy Isidára gondolok. Tíz kö-rül elmentem egy Uenoja nevű hotelba Aszakuszában, ahol már jártam korábban is. Amikor odaértem, megfü-rödtem, értékes csomagomat bevittem magammal a für-dőszobába, aztán lefeküdtem az emeleti szobámban. Az ágyban kinyitottam a csomagot, és nézegettem a farkát és a golyóit, csókolgattam őket, a lábam közé tettem, és minél többet gondoltam a dologra, annál jobban sírtam. Szinte egész éjszaka nem aludtam. Másnap korán reggel elvettem egy újságot a portáról. Benne volt a képem, amin jóval fiatalabb voltam, és egy nagy cikk a Maszakiról. Féltem, hogy az emberek megismernek, úgyhogy gyorsan fizettem. Erősen esett, úgyhogy köl-sönvettem egy esernyőt, és távoztam.

K.: Mondja el, mi történt tizenkilencedikétől egészen a letar-tóztatásáig.

V : Mivel esett, úgy döntöttem, hogy az esti vonattal megyek Oszakába. Elmentem Aszakuszába, ott beültem egy mo-ziba, aztán elmentem Sinagavába, és vettem egy har-madosztályú jegyet Oszakába. Még mindig volt két óra a

vonatindulásig, úgyhogy az állomáson vettem öt különböző újságot, és elraktam őket, hogy majd később elolvassam. Az állomás előtt ittam valamit, amitől elálmosodtam. Öt után elmentem egy közeli fogadóba, a Sinagavakanba, ahol megmasszíroztattam magam, és közben elszunnyadtam. Alvás közben Isidáról álmodtam, és utána félttem is, hogy beszéltem álmomban, de a masszőr azt mondta, hogy nem, és ettől jobban éreztem magam. Azután ettem ott valamit, és átnéztem az esti újságokat. O-Den Takahasi néven írtak rólam mindenféle szörnyűségeket. Az is ott volt az újságban, hogy minden vasútállomáson detektívek vannak. Vagyis úgy tűnt, mégsem mehetek vissza Oszakába, ezért eldöntöttem, hogy itt halok meg, ahol vagyok. Az erkély túl alacsonyan volt ahhoz, hogy levessem magam. Mindössze annyit tehettem, hogy megbeszéltem, másnap költöztessenek át a melléképületbe. Úgy gondoltam, hogy ott, ha a kert felé ugrok, felakaszthatom magam. Kölcsönkértem egy golyóstollat meg papírt, és három levelet írtam. Az egyiket Omija úrnak, a másodikat Kurokava úrnak és a harmadikat az én halott Isidámnak. Aztán ittam két sört, és lefeküdtem aludni. Úgy gondoltam, hogy majd éjszaka felkelek meghalni. Hajnali négy óra körül jött egy rendőr, és megmondtam neki, hogy én vagyok Abe Szada. Hát így fogtak el.

*

Koukit kicsit fárasztotta már az olvasás, de a végéhez közeledett, amikor Szada a letartóztatása utáni lelkiállapotát írta le.

*

K.: A vádlott most mondja el, mit érez jelenleg a történetekkel kapcsolatban.

V : Amikor a rendőrségen voltam, boldoggá tett, hogy Isidáról beszélhetek, és alig vártam, hogy éjszaka róla álmodhassak. Jól éreztem magam, szerelmesnek, de ahogy múlt az idő, az érzéseim megváltoztak. Most már

azt kívánom, bárcsak ne tettem volna ezt. Most már mindent elkövetek, hogy megpróbáljam elfelejteni. Mostantól soha többé nem akarok erről beszélni vagy egyáltalán rágondolni. Ezért ha lehetséges, azt szeretném, ha nem lenne tárgyalás, nem hallgatnának ki egy csomó ember előtt. Jobb lenne, ha a hatóságok egymás közt megbeszelnék a dolgot, és eldöntenék, mi a megfelelő büntetés számomra. Nem fogok panaszkodni, bármi legyen is. Bárhogyan döntenek, elfogadom, és úgy gondolom, hogy ezért ügyvédre sincs szükségem.

K.: Van-e valami, amit még szeretne elmondani?

V: Leginkább az zavar, hogy az emberek félreértik a dolgot. Azt hiszik, fehérmájú vagyok. Úgyhogy erről szeretnék mondani valamit. Azt hiszem, a múltamból meg lehet állapítani, hogy az vagyok vagy nem. Sose csináltam más férfival olyasmiket, amiket Isidával tettem. Előfordult néha, hogy megszerettem egy férfit, vele aludtam anélkül, hogy pénzt kértem volna érte, de sose ragadott el a hév, és ha eljött az ideje, mindig könnyen tudtam szakítani velük. Általában tudok uralkodni magamon, józan vagyok, sőt a férfiak néha még rossz néven is vették ezt tőlem. De Isida egyszerűen tökéletes volt. Talán nem is a tökéletes a megfelelő szó, kis, csiszolatlan gyémánt volt. De számomra ez még vonzóbbá tette. Egyaránt szerettem a testét és a lelkét. Most, hogy ez az egész kiderült, az emberek mintha megőrültek volna. Mindenféle disznóságot mondanak rólam, merő élvezetből, de szerintem teljesen természetes, hogy egy nő szereti a szerelme farkát. Tudja, hogy van az, ha egy nő példának okáért gyűlöli a nyers hal ízét, megtanulja kedvelni, ha a férje kedveli. A férfi ruhájának szaga is boldoggá teszi. A szeretett férfi csészéjében maradt tea csodálatosan ízlik, és ha egy kis ételt a saját szájából rak az asszony szájába, az is nagyon jó. Mit gondolnak, miért fizetnek a férfiak egy halom pénzt, hogy gésát vegyenek? Azért, mert azt akarják, hogy az a nő egyedül az övék legyen. Nem is kétséges a számomra, hogy más nők is szeretnek valakit annyira,

mint én, és megfordult már a fejükben, hogy ugyanazt teszik, amit én tettem, csak nem teszik meg. Természetesen sokféle ember van a világon, és vannak, akik számára az anyagi dolgok sokkal fontosabbak, mint a szerelem. De hadd mondjak valamit: csak azért, mert valaki olyan nagyon szerelmes, hogy nem tud uralkodni magán, és megteszi, amit én tettem, önmagában még nem jelenti azt, hogy fehérmájú.

*

A férfi befejezte a felolvasást, és Rinkóhoz fordult. Az asszony arca enyhén kivörösödött. Kouki toroka kiszáradt, úgyhogy felállt, és kivett egy sört a hűtőszekrényből. Rinko is felállt, és leült vele szembe az asztalhoz.

– Nos, mi a véleményed? – kérdezte Kouki, és mindketőjüknek töltött.

– Döbbenetes – mormolta az asszony. Elhallgatott, majd folytatta: – Teljesen rosszul ítélt meg. Annak alapján, amit tett, egészen mostanáig azt hittem, hogy beteges, örült nőszemély, de nem így van. Őszintének hangzott, sőt szimpatikus volt.

Kouki ennek hallatán úgy érezte, megérte hangosan felolvasni a jegyzőkönyvet.

– Nem is értem, hogy sikerült rátalálnod erre a könyvre.

– Eltökéltem, hogy mindenképpen megszerzem. Először az Igazságügyi Minisztériumba mentem, de ott elutasítottak azon az alapon, hogy bizalmas információ. Azt mondták, hogy csak tudományos célokra adhatják ki.

– De hát ez rád is vonatkozik, elvégre a Sóva-korszak történetét kutatod.

– Én is így gondoltam, de újra meg újra elutasítottak.

– Nyilvánosságra kéne hozniuk az egész dokumentumot és így tisztázni Szada nevét.

– Igen, de ne felejtse, hogy ezek a kicsinyes bürokraták imádják a titkokat. Meg aztán tovább kutattam, és kiderült, hogy mégiscsak elérhető.

– Hol találtad?

– Vannak úgynevezett „pult alatti” könyvek, amelyekben ilyenfajta kényes anyagok vannak. Olyasmik, amiket általában titokban tartanak.

– Akkor nyilván mások is látták.

– Valószínűleg a rendőrtiszt, aki a nyomozást vezette, vagy valaki más, aki leírta a vallomást, kicsempészett egy másolatot, és ez kering szamizdatban.

– Akkor mi értelme tovább rejtegetni?

– Ilyenek a bürokraták.

Rinko is megszomjazott. Felhajtotta sörét, aztán fogta a könyvet, és kinyitotta az első oldalon. Legelől Szada és Kicsizo fényképe volt, az a kép, amely az újságokban is megjelent közvetlenül a gyilkosság után, aztán egy csoportkép Szadáról a rendőrrel, aki letartóztatta, és a helyi rendőrökkel. A kép a letartóztatása után készült, és furcsamód valamenynyien kedélyesen mosolyogtak, mintha csak ünnepelnének.

– Megkönnyebbülhetett, amikor letartóztatták.

– Ne feledd, hogy vonzó nő volt, ráadásul gond nélkül megadta magát. Természetes, hogy a rendőrök is mosolyognak.

– De úgy tudom, hogy ekkoriban a rendőrség és a katonaság meg akarta mutatni az erejét, és terrorizálta a lakosságot.

– 1936-ban történt az eset, amikor Japán a militarizmus felé sodródott. Mogorva és rosszkedvű volt az ország. Ki tudja, talán az, hogy Szada ennyire szerette a szeretőjét, felkeltette az emberek együttérzését. De lehet, hogy csak elterelte a figyelmüket más dolgokról.

Rinko bólintott, és lapozgatni kezdett.

– A legtöbb ember számára ez az egész kísérteties, haláltáncszerű, pedig nem olyan különleges, mint gondolják. Lefogadom, hogy Szadának igaza volt, és más nők is gondolnak arra, hogy megteszik, amit ő tett, csak nincs hozzá bátorságuk.

– Te is így érzed? – jegyezte meg Kouki tréfálkozva. De az asszony habozás nélkül igent intett.

– Természetesen. Teljesen természetes, ha az ember így érez, amikor nagyon szerelmes.

– Nekem egy kicsit túlzásnak tűnik megölni a férfit.

– Attól függ, mennyire szerelmes valaki. Ha az ember nagyon-nagyon szeret, annyira, hogy teljesen ki akarja sajátítani a másikat, nincs más lehetősége.

Kouki egy pillanatig szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől.

– De feltételezem, egész más dolog gondolni rá, mint megtenni.

– Igen, de ki tudja, mire képes az ember, ha valaki igazán fontos neki. Azt hiszem, hogy valahol mélyen minden nőben megvan ez a vágy.

Kouki önkéntelenül lesütötte a szemét. Hirtelen fojtogatónak találta a szobát. Felállt. Ahogy kinyitotta az ablakot, a hűvös tavaszi esti levegő kellemesen végigcirógatta arcát.

– Gyere ide – mondta, az asszony pedig megállt mellette az ablaknál. Tőlük balra, egészen közel, a virágokkal borított cseresznyefa állt, alatta pedig a fényesen megvilágított tavacska látszott. A tavacska egészen a nyitott fürdőig ért. A fürdő sötét vize visszatükrözte a régi nő-színpad titokzatos szépségét.

– Milyen nyugalom van itt... – Kouki mély lélegzetet vett. Mintha csak ki akarná szellőztetni agyából mindazt, amiről az előbb szó volt. Itt, ezen a nyugodt hegyi pihenőhelyen Szada története végtelenül távolinak tűnt. Nem tudtak

elszakadni a látványtól. Nézték a hegyek fekete, kanyargós vonala mögött elterülő éjszakai égboltot.

– A cseresznyeszirmok – mormolta Rinko.

Kouki arra fordult, és látta, hogy a szirmok lassan szálldosnak lefelé a teljesen kinyílt virágokkal borított ágról. Az egyik mellettük lebegett el, és ért puhán a tó felszínére alattuk. Egy másikat az ablakpárkány felé sodort az enyhe esti szellő.

– Még éjszaka is hullanak, nem?

Koukit kizökkentette a megjegyzés. Váratlanul döbbsen rá, hogy mindvégig, amíg ők a szabadtéri fürdőben voltak, mindvégig, amíg szeretkeztek, és azalatt, amíg ő hangosan felolvasott, ezek a szirmok hullottak, és csak hullottak.

– Még akkor is hullanak majd, amikor mi már alszunk – szólalt meg.

– Ne maradjunk fenn, és nézzük őket, hogy ne legyenek egyedül?

Szép gondolat volt, de Kouki egy kicsit fáradtnak érezte magát. Talán a heves szeretkezés volt az oka, talán a felolvasás izgalma, ki tudja? A cseresznyeszirmok egyenként szál-lingóztak nesztelenül az éjszaka sötétjében.

Kouki gyengéden átkarolta Rinkót.

– Menjünk be – súgta a fülébe.

Kicsit kellemetlen érzés volt visszamenni a szétzilált ágyba. Hirtelen úgy érezte, mintha ólomból lennének a tagjai. Kouki elvackolt, de Rinko még ácsorgott egy kicsit az ablaknál.

– Egy kicsit nyitva hagyom – jegyezte meg. A hideg majd felfrissít, gondolta Kouki, és lehunyt szemmel bólintott. Az asszony lekapcsolta a lámpát, és befeküdt mellé. A férfi felé nyúlt, vágyott az érintésére, de az asszony elkapta a kezét, és gyengéden megszorította. – Akkor is sajnálom – mormogta.

Kouki egy pillanatig nem is értette, mire gondol.

– Én sose tenném meg, amit ő. Bármennyire szeretek is valakit, semmi értelme, hogy megöljem, ugye?

Kouki nagyon is egyetértett vele.

– Azért ölte meg, hogy egyedül az övé legyen, de nem lett boldog. Megfizetett azért, amit tett. Gyilkos lett.

Miután letöltötte a büntetését, Szada ismét munkába állt egy aszakuszai étteremben. Még hirdetések is feltűntek, hogy „az étterem, ahol Abe Szada dolgozik”. Egyértelmű volt, hogy ha tetszik neki, ha nem, kíváncsi tekintetek célpontjává vált.

– Sokkal rosszabb annak, aki túléli a másikat – jegyezte meg Rinko.

Na igen. De az sem kellemes, ha az embert meggyilkolják, és levágják a nemi szervét, gondolta Kouki.

– Amúgy sincs sok választási lehetőség – jegyezte meg.

– Gondolod? Az egész problémát az okozta, hogy az egyikük életben maradt – tette hozzá Rinko néhány pillanat múlva.

– Problémát?

– Igen, egyszerre kellett volna meghalniuk, így örökre együtt maradhattak volna, és egyikük sem lett volna magányos. – Kouki kicsit odébb fordult. Hirtelen levegőre vágott. Mélyen megrázták Rinko szavai. Csak nem azt akarja javasolni, hogy legyenek öngyilkosok? Remélhetőleg még mindig Szadáról beszél.

Aztán, mintha csak újra végiggondolná a dolgot, visszafordult. Arcát az asszony mellére fektetve felnézett a plafonra.

Isida fektette így Szada mellére arcát, amikor az asszony megfojtotta. Kouki most ugyanabban a pózban dőlt az asszony puha testének, miközben lecsillapult a szívverése. Kis idő után a mellbimbót kereste szájával. Ajka bejárta a

mell finom ívét, majd végül a bimbóra tapadt. Lassan jobbra, majd balra mozgatta nyelvét, azután körözni kezdett vele. Végre megpihentek a gondolatai. A születés után a mell és a száj köti össze az anyát és a gyereket, de hasonlóképp örök köteléket jelent a mell és a nyelv a nők és a férfiak között.

Álmodozva feküdt az éjszaka csendjében. Lusta köröket írt le az asszony mellbimbója körül, és mintha valami finom csiklandozta volna a szája sarkát. Mi lehet az, tünődött magában, de azért nem hagyta abba, amit csinált. Majd ismét érezte a csiklandozást. Ez alkalommal lassan arrébb húzódott, és felkapcsolta az olvasólámpát, hogy lássa. Két halvány rózsaszín szírom hevert az asszony mellbimbója mellett.

– Cseresznyeszirmok – suttogta.

Rinko különös arccal nézett rá.

– A szádon is van egy.

Így is volt. Kouki levette ajkáról a szirmot, és az asszony mellére tette, a másik kettő mellé.

– Beszálltak az ablakon – jegyezte meg, és az ablak felé nézett. – És egész éjszaka hullani fognak. Ha így megy tovább, egy-két napon belül egy sem marad. Ne mozogj! – A vörös selyem redőin át az asszony csupasz vállára tette kezét.

A szellő szárnyán sorra lebegtek be a cseresznyeszirmok, amíg az asszony puha fehér bőrét sápadt rózsaszín szíromtakaró nem borította.

Kora nyár

Japánban sokakat fog el fájó veszteségérzet, amikor a cseresznyevirágok lehullanak. Kicsit olyan, mintha fiatalon halna meg egy ismerősük. De ahogy egyre hosszabbak lesznek a nappalok, enyhül a bánat. A kora nyár új életet teremt: virágzik a lilaakác, a tulipán, a pipacs és a bazsarózsa, a levelek a zöld minden árnyalatában ragyognak.

Koukit is magával ragadta az évszak öröme, de most, amikor a szabadban minden szinte robbanásszerűen nőtt, sibujai szerelmi fészük egyre szűkebbnek tűnt. Miután mindketten megfogadták, hogy sose térnek vissza korábbi lakhelyükre, ez lett az otthonuk, de a hevenyészve berendezett menedékhely most lehangolóan aprónak és szegényesnek látszott. Bár kevés pénzük volt, Kouki tágasabb lakásba akart költözni. Az is nyomasztotta, hogy ha hivatalosan együtt fognak élni, be kell íratni Rinko nevét a családi anyakönyvébe. A szomszédai így gondolták, házastársak, de mások nyilvánvalóan más következtetésre jutottak.

Mindezt Rinkóval is megbeszélte, aki jóval több időt töltött a lakásban, és sokkal inkább érezhette, hogy milyen kényelmetlen. Túlságosan zsúfolt, a konyha picike, és a kis komódban nem férnek el a ruháik. Rinkónak műanyag dobozokat kellett vennie, hogy el tudja pakolni a holmijukat. Az asszony mindennap lelkiismeretesen gyakorolta a kalligráfiát, de Kouki komolyan szenvedett amiatt, hogy kedvese arra az asztalra kénytelen kipakolni az ecsetjeit, papírját, tintakövét és más felszerelését, amelyen enni szoktak. Rinko hatalmasat csúszott lefelé, amikor úgy döntött, hogy elhagyja a férjét a kedvéért. Kouki szeretett volna jobb körülményeket biztosítani számára, de ahányszor csak felhozta a dolgot, Rinko mindig félresöpörte. Ragaszkodott ahhoz, hogy maradjanak. Kouki először úgy hitte, hogy anyagi megfontolásból, de később gyanítani kezdte, hogy az asszony csakugyan jól érzi magát ebben az apró, lehangoló kis lakásban.

– Egyetlen dolog számít, hogy mindennap ide gyere haza hozzám – közölte Rinko minden egyes alkalommal, valahányszor erre került a szó. A férfi szívét ilyenkor mindig előntötte a szeretet, és magához ölelte asszonyát. A dolgok pedig szép csendesen haladtak a maguk útján, így aztán szinte minden egyes alkalommal, amikor felvetette, hogy el kellene költözniük, meztelenül, egymás karjaiban fejezték be a beszélgetést.

Kouki nem felejtette el, mit vallott Abe Szada a rendőrségen. A vallomásban az állt, hogy a bűntény elkövetése előtt heteken át szinte minden ébren töltött percben fizikai kapcsolatban voltak egymással. Úgy tűnt, ő is egyre inkább így van Rinkóval. Bár nem szeretkeztek állandóan, de végtagjaik állandóan szeretettel összekapcsolódtak. Ő az asszony keblét cirógatta, míg az az ő péniszével játszadozott. Gyengéd pillantások, ölelések nélkül nem tudtak egymás közelében lenni. Ez néha szeretkezéshez vezetett, de ugyanolyan gyakran csupán békésen elaludtak egymás karjai közt.

Hétvégeken néha már maguk is úgy érezték, hogy a szeretkezés foglyai. Kouki fejében az is megfordult, hogy Rinko valójában azért nem akarja elhagyni ezt a zsúfolt kis lakást, mert testét-lelkét teljesen átítatta mindaz, ami e falak közt történt.

Az asszony egyre játékosabb lett. Május elején, egyik vasárnap, késő délután elmentek vásárolni, és visszafelé jövet megálltak egy kis bútorbolt előtt. Kouki bement, úgy gondolta, hogy vesz Rinkónak egy nagyobb asztalt, ahol gyakorolhatja a kalligráfiát, de amíg ő asztalt keresgélt, Rinko a tükröket nézegette. Volt itt széles, magas, egész alakos, falra akasztható és olyan, amelyet bárhova állíthat az ember. Kouki is végignézte a tükröket, és ösztönösen kibukott belőle:

– Mit szólnál, ha tennénk egyet az ágy mellé? – Persze csak tréfákozott, nem felejtette el azt az alkalmat Jokohamában, amikor lopva gyönyörködött az asszony lát-

ványában a tükörben. – Egy nagyot, amelyben mindketten látszunk – tette még hozzá.

Az asszony pedig halkán, tökéletesen nyugodtan felelte:

– Vegyük meg.

Megbeszélték, hogy még aznap kiszállítják, és amikor este meghozták a tükröt, azonnal felállították az ágy mellé, és lelkesen lefeküdtek, hogy kipróbálják. Odahoztak egy lámpát, hogy még több fény legyen, és addig állították a tükröt, míg végül mindketten jól látszottak. Rinko fehér testének, fekete szőrzetének látványától Kouki azonnal felizgult, és az asszonyra is érezhető hatást gyakorolt az új helyzet. Amikor Kouki belé hatolt, Rinko felnyögött gyönyörében, és újra meg újra felemelte fejét, hogy láthassa a tükörképüket.

Kouki nem első alkalommal érezte vonzónak, de egyúttal kicsit ijesztőnek is, hogy kedvese milyen szívesen fogadja az új élményeket. Hová viszi el Rinkót, hová vezeti mindkettőjüket? Vajon meddig mehetnek? Úgy érezte, ő a felelős az asszony átalakulásáért. Amióta Rinko felfedezte a testét, mintha egészen más emberré vált volna. Az ágy mellett álló tükör miatt kis búvóhelyük még fülledebbnek tűnt, mint korábban.

Volt még egy hely, ahol korábban sose jártak. De most elmentek egy felnőtteknek való játékszerboltba Sibuja egyik sikátorában. Nem szándékosan tértek be oda, de amikor véletlenül rábukkantak, Kouki javasolta, hogy nézzenek be. Rinko gyanútlanul követte, aztán megriadt a cifra alsóneműk, bőrkorbácsok, péniszgyűrűk és vibrátorok sokasága láttán. Zavartan rángatta a férfi ingujját, földbe gyökerezett a lába, lesütötte a szemét, de nem fordult sarkon, hogy távozzon. Aztán mégiscsak körülnézett a férfi hátának fedezékéből. Egyértelmű volt, hogy érdeklődik. Rámutatott egy vibrátorra, megkérdezte, mire való. Kouki felvette és elmagyarázta, megmutatta, melyik része hová megy. Rinkón pedig látszott a csodálkozás. Habozva odanyúlt, megérintette. A férfi

játékosan felé toltta, de az asszony gyorsan hátraugrott, mindkét kezét a levegőbe emelve rázta a fejét.

– Pedig lehet, hogy élveznéd. Nem tudhatod.

– Nem mondhatod komolyan.

Látván, hogy Rinko elfordul, Kouki nem tudott ellenállni a gonosz ötletnek, és megvette a vibrátort.

Rinko gyanakvó tekintettel méricskélte a szerszámot, amikor Kouki később odahaza elővette.

– A férfiakat felizgatja, ha ilyesfajta dolgokat vásárolnak? – kérdezte szárazon.

– Hogy érted ezt? – tiltakozott Kouki. – A bolt csupa nőknek való holmit árult. Nincs az a bigyó, amire melletted szükségem lehetne.

Jólesett hallani, de az új játékszer mégiscsak hálósobájuk állandó kelléke lett. Bár Kouki botlott a tükörbe, és ő vette meg az elektromos vibrátort, Rinko rajongott ezekért a segédeszközökért, és kitanulta használatukat. Ráadásul egyre telhetetlenebb lett. Csak akkor engedélyezett pihenőt, amikor Kouki már teljesen kimerült, és semmi ereje nem maradt a folytatáshoz.

Eljutottak oda, hogy bár ő indította el ezt a változást, és irányította az asszonyt, ez már nem sokat jelentett. A tanítvány túlszárnyalta mesterét. Irányíthatatlanná vált. Sok férj talán éppen ezért habozik tovább menni a feleségével, felfedezni vele a testi szerelem mélységeit. Talán attól félnek, hogy ha szabadon engedik a mohó szörnyeteget, nem lesz elég erejük, hogy kielégítsék növekvő étvágyát.

Sok férfi álmodik arról, hogy érzéki bestiává tegye a szeretett nőt, de legtöbbször valószínűleg visszatartja a félelem, hogy az asszony telhetetlensége teher lesz számukra. Lehet, hogy csak a házasságon kívül merik megpróbálni, képesek-e erre. Csupán itt merítkeznek meg az érzékek birodalmában. Mintha otthonuktól távol ásnának egy kutat,

amelyből csillapíthatják szomjukat, aztán szabadon távozhathatnak.

De Kouki számára a „szabadság” már szóba sem jöhetett. Viszonyuk nemhogy ellaposodott volna egy év után, mint, a legtöbb kapcsolat, hanem egyre mélyebb lett, mintha mindkettőjüket szédítő örvény ragadta volna magával egy olyan világba, amelyet még egyikük sem látott.

Amikor feltette magának a kérdést, miért szereti ennyire az asszonyt, tudta, hogy részben azért, mert kizárólag ő tud a Rinkóban végbement csodálatos átalakulásról. A legtöbb ember számára kedvese visszafogott úrhölgynek tűnt, olyasvalakinek, akinek érzékiségét nehéz megbecsülni. Kouki még mindig hihetetlenül izgalmasnak találta, mint változik meg ez a méltóságteljes kép, ahányszor kettesben maradnak.

Máskor viszont úgy érezte, hogy finoman és tudat alatt, de megmutatkozik Rinko másik oldala. Néha, amikor elmentek együtt valahova, a férfiak a szemük sarkából nézték az asszonyt, és amikor magányosan sétált a parkban, idegen férfiak próbálták leszólítani. Rinko nemrégiben mesélte, hogy két különböző helyen és különböző időpontban két fiatal férfi is leszólította, és megpróbált megismerkedni vele.

– Gondolod, hogy vonzónak találnak a férfiak? – kérdezte tettetett ártatlansággal.

Kouki pedig bedőlt neki:

– A férfiak mérföldekről megérik, ha egy nőből sugárzik az erotika.

– Akkor is te tettél ilyenné – csattant fel Rinko, már megint csak őt hibáztatva.

– Rendben, akkor mostantól, ha elmegyünk valahová, pórázon vezetlek – nevetett a férfi.

De nevetetett bármennyit, kettőjük közül rajta volt a póráz. Ezt ő is tudta. A józan esze néha arra biztatta, lázadjon fel ellene; most, hogy sikerült elnyernie álmai asszonyát, mi-

ért nem képes továbbra is ő diktálni a tempót, legalább részben irányítani a dolgokat, ahelyett, hogy mindent Rinkóra hagy, és engedi, hogy kedvére játszadozzon vele. Máskor viszont valami perverz örömmel töltötte el a helyzetet. Minek búslakodjon, inkább hagyja a maguk útján menni a dolgokat, aztán meglátja, milyen mélyre süllyed. A dac beletörődéssel keveredett, ő pedig megadta magát kicsapongó hajlamainak.

Rinko mindig megérezte a hangulatváltozásait, amikor Kouki sóhajtott, vagy bármilyen más jelét adta annak, hogy nem elégedett, gyengéden ennyit mondott:

– Nem érdekes, ne rágódj rajta. – És ez segített falat emeljen közé és a valóság közé.

Pedig Kouki tisztában volt vele, hogy előbb vagy utóbb komolyan el kell gondolkodni a jövőjükön, arról, hogyan élnek majd ezután. Ez a nemtörődöm élet nem tarthat örökké. Valahogy el kell rendezni a dolgokat. Még a házasságuk is függőben van. De egyelőre semmi kedve se volt ilyesmivel foglalkozni. Gyorsan lépnie kéne, elválni a feleségétől, és elintézni az ehhez kapcsolódó ezernyi dolgot, de már maga a gondolat is fárasztónak tűnt. Úgy döntött, hogy legközelebb, amikor a felesége felveti a témát, aláírja a nyomtatványt, de mivel az asszony nem szólt, ő tovább halogatta a döntést.

Rinko is ugyanebben a cipőben járt. Az asszony mindennemű kapcsolatot megszakított a férjével, de nem mutatta jelét, hogy harcolni akarna azért, hogy elválhasson. Kouki és kedvese saját világába temetkezett. Egyértelmű volt, hogy nem akarnak szembenézni tetteik következményével, holott mindketten elfogadták a társadalom játékszabályait. De ugyan mi értelme lenne, ha békülni próbálnának?

Most már túl késő, hogy észhez térjenek.

Mások talán botrányosnak, erkölcstelennek látták a viselkedésüket, ők azonban csak lebegtek, és hagyták, hogy szabadon sodorja őket a vágy. Egyedül a gyönyörben lelte feledésre, ezért aztán újabb és újabb csúcsokra hajszolták testüket.

Rinko csak ritkán lépett ki a lakásból, de Kouki csaknem mindennap bement az irodába, és szembesült a valóság, illetve az álom és ébrenlét határán lebegő élet között feszülő ellentéttel. Napközben az irodában dolgozott, akár a munkatársai, de amint leszállt az est, elmerült az érzékek végtelen tengerében. Az volt a legrosszabb, hogy nap mint nap két ennyire különböző világ között kellett ingáznia. Lehetetlennek tűnt, hogy összebékítse őket.

Bár nem vette észre, a munkáján is kezdett meglátszani a Sibujában élt kicsapongó élet. A titkárnőjük sunyi kis megjegyzéseket tett, milyen fáradtnak látszik. Ha egyszer egyszer elbóbiskolt az íróasztala mellett, máris gúnyolódott vele.

– Nem kéne úgy megerőltetnie magát, Kouki úr.

A férfikollégái nem tettek megjegyzéseket, de ők is észrevették, mennyire lelassult. Muramacu, akivel jó viszonyban volt, néha megkérdezte, jól érzi-e magát. Kouki mindig egy vállrándítással intézte el a kérdést. De május közepére mégis kiderült, hogy már nem otthon él.

Úgy esett, hogy Muramacunak valami okból gyorsan kellett volna beszélnie Koukival, és felhívta otthon. A felesége vette fel a kagylót. Közölte, hogy a férje már jó ideje nem volt idehaza, és nem tudja, hol lehet elérni. Hát így történt.

– Egy kicsit veszekedtünk, semmi komoly – hazudott Kouki, hogy mentse, ami menthető, de hiába, hamar elterjedt a hír, hogy szeretője van, és minden szabad idejét vele tölti.

Elméletben senkinek semmi köze hozzá, mit tesz az alkalmazottja szabad idejében, amíg az nem befolyásolja a munkáját, ám a cégek nem tűrik a kicsapongó nemi életet. Komoly következményekkel jár, ha a férfi szeretője beront az irodába, vagy a feleség férje följobbvalójához fordul. A bankokhoz vagy befektetési intézményekhez képest egy könyvkiadó viszonylag toleráns, de egy efféle incidens határozottan rosszat tesz az ember karrierjének.

Még szerencse, hogy Kouki munkája valójában csak szinekúra volt, nem igazán fontos, és így nem is történt semmi komoly baj. A véletlen telefon nyomán kiderült, hogy egy másik nővel él, ez minden.

Néhány napra rá, amikor véletlenül kettesben maradtak, Szuzuki, a részlegvezető, közvetve felvetette a témát.

– Ha jól tudom, újabban eléggé elfoglalt vagy.

Kouki felfogta ugyan, hogy Szuzuki Rinkóval való kapcsolatára céloz, de egyetlen helyénvaló válasz sem jutott az eszébe.

– Csakugyan? – dadogta.

– Bárcsak nekem lenne ennyi életerőm – jegyezte meg Szuzuki gunyorosan. Ez volt az egész, semmi figyelmeztetés vagy jó tanács. Úgy tűnt, mindössze azt akarja, hogy Kouki tudja, ő tisztában van vele, mi történik körötte. Igaz, ha Szuzuki fülébe eljutott a dolog, akkor már mindenki hallott róla.

Nincs oka az aggodalomra, győzködte magát Kouki, előbb vagy utóbb úgyis ki kellett derülnie. Talán jobb is, hogy tisztázódott a helyzet. Ennek ellenére újra meg újra felmerült benne, vajon mit gondolhatnak a többiek. Egy dolog biztos volt: mostantól álmában se gondolhatott arra, hogy előléptessék.

Bár senki se kritizálta munkáját, rosszul érezte magát a kiadóban, és emiatt egyre többet hiányzott. Zavarta, hogy mindenki tud a magánéletéről. Idegesítette, ha a kollégái összesúgtak, már-már paranoiásan figyelte a pletykákat. Zaklatott viselkedése tovább gyengítette amúgy is kényes helyzetét. A munkahelyi gondok elől megint csak otthon keresett menedéket. Egyedül Rinko tudta lecsillapítani lelkét.

Odahaza, sibujai kis lakásukban, ahol kettesben lehetett kedvesével, kiszabadulhatott a társadalmi szabályok fojtó szorításából. Amint magukra csukták az ajtót, végre önmaga lehetett. Távolság a helytelenítő pillantásoktól és fejcsóválásoktól azt tehette, amihez kedve támadt: hanyatt feküdt és lus-

tálcodott, vagy elmerült a gyönyörben anélkül, hogy attól kellett volna tartania, bárki is megrója ezért. A lehető legtermészetesebbnek tűnt számára, hogy iderejtőzik, ahol egy szép és szolgálatkész asszony várja.

Mindazonáltal nem tudta lerázni magáról az időről időre rátörő rossz előérzetet. Ha továbbra is így folytatják, teljesen elszigetelődnek környezetüktől. Bár épp azért zárkóztak el a világtól, hogy elkerüljék a kritikát, fennállt a veszélye, hogy addig szélesedik a szakadék, míg végül lehetetlenné válik a visszatérés. Erre akkor ébredt rá Kouki, amikor ismét találkozott Kinugavával.

Szokás szerint Kinugava hívta fel, és megbeszélték, hogy megszokott a kiskocsmájukban találkoznak a Ginzán. Most először jöttek össze Rinko kalligráfiadíjának átadása óta. Csaknem fél éve nem találkoztak. Az azóta eltelt időben Koukit egyre jobban lekötötte Rinkóval folytatott viszonya, és elhanyagolta barátját. Hallgatásában a zavar is szerepet játszott, Kinugava pedig feltehetőleg tapintatból nem jelentkezett.

Kinugava még súlyosabbnak, még tekintélyesebbnek tűnt, mint azelőtt. Minden szavából, mozdulatából erő és öntudat sugárzott.

– Mi újság? – kezdte.

– Semmi különös – felelte Kouki kitérően.

Kinugava felhajtotta sörét.

– Hogy van Rinko? Minden rendben van kettőtök között?

Koukit zavarba hozta barátja kutató pillantása, és lesütötte szemét, de Kinugava tovább erőltette a témát.

– Az a nő igazi kincs, barátom – mondta. – Bárhogy is lesz, ne engedd el. – Bár látszólag bátorította, mégis mintha gúny csendült volna ki a szavaiból. – Úgy értem, ki gondolta volna, hogy lesz benne annyi bátorság, hogy otthagyja a férjét, és összeköltözzön veled.

– Ki mondta ezt?

– Egy kismadár – felelte barátja öntelten. Nyilván a művelődési ház egyik kalligráfiatanára mondhatott valamit, akit Rinko a bizalmába avatott, gondolta Kouki.

– Foglalkozik még a kalligráfiával?

– Néha.

– Szégyen lenne, ha hagyná veszendőbe menni a tehetségét. Most tavasszal semmivel nem nevezett, ugye?

Rinko úgy döntött, hogy kihagyja a tavaszi kiállítást, mert úgy érezte, annyi minden történt, hogy nem képes kellőképp koncentrálni.

– Egyszer beszélt arról, hogy ott akarja hagyni a férjét és önállóan élni.

Kouki szórakozottan bólintott. Emlékezett rá, hogy Rinko egyszer megkérte Kinugavát, vegye fel főállásba tanítani a központnál.

– De ha veled él, nem kell dolgoznia, ugye?

Kouki ezt úgy értelmezte, hogy Kinugava többé nem szándékozik segíteni.

– Szégyen volna, ha eltemetné a tehetségét – mondta

Kinugava ismét. Aztán jelentőségteljesen felsóhajtott. – Ha így alakul, te tehetsz róla.

Alig félórája ültek le együtt, Kouki mégis kényelmetlenül feszengett. Amikor tavaly találkoztak, nyoma sem volt ezeknek a felhangoknak. Most miért érzi úgy, hogy jogában áll kioktatni őt? Talán Rinkóval folytatott viszonya miatt?

Kinugavának sejtelve sem lehetett arról, mi jár Kouki agyában. Előrehajolt.

– Na és hogy mennek a dolgok a munkahelyeden? – kérdezte.

– Lehetne rosszabb is – ködösített Kouki.

Kinugava most már láthatólag bosszankodott.

– Miért nem vagy képes egyenes választ adni?

Koukinak eszébe jutott, hogy tavaly év végén Kinugava megkérdezte, nem akar-e kiadót váltani. Akkor nem tudott dönteni, és szándékosan mellébeszél, barátja pedig azóta nem hozta fel a dolgot.

– Talán igazából ez a neked való munka – jegyezte meg Kinugava, és ezzel finoman visszavonta korábbi ajánlatát.

Kouki hallgatott. Csakugyan nem akarta otthagyni a szerkesztőséget.

– Nem volna kedved eljönni és előadást tartani a központban? – váltott témát Kinugava.

– Kösz, nem. – Semmi értelme se volt, hogy megint elmenjen azért a kis összegért.

– Azért nem kell minket lesajnálni. Sok új tanfolyamunk van, és mindegyikre sok a jelentkező. Minket tartanak az egyik legjobb művelődési központnak a városban.

– Ez remek.

– Elnöki kitüntetést is kaptam, és július elsejétől én leszek Tokió összes kulturális központjának a felügyelője. – Szóval ezért jelentkezett Kinugava; el akarta újságolnia dolgot.

– Gratulálok. – Kouki újratöltötte Kinugava poharát. Arra gondolt, hogy talán ezért érzi magát kellemetlenül barátja társaságában. Kinugava szépen halad a ranglétrán, míg őt félreállították.

Egyre nyomasztóbb volt ez a beszélgetés. Nem is barátja előléptetésének híre zavarta, hiszen ez semmilyen közvetlen hatással sincs rá, elvégre más munkahelyen dolgoznak. Inkább az zavarta, hogy Kinugava egész nap gürcöl, míg ő egyedül Rinkóval törődik. Határozottan kényelmetlenül érezte magát önző és erkölcstelen életmódja miatt. Mostanában már alig mert a nyilvánosság előtt mutatkozni. Szégyellte magát.

Hogy élhet így? Azóta, hogy Rinkóval a sibujai lakásba költözött, újra meg újra feltette magának a kérdést, és Kinugavával való találkozása megerősítette a kételyeit. Aztán két hétre rá még lehangolóbb hírt kapott, mintha csak a júniusi esők hozták volna magukkal. Két nappal az esős évszak hivatalos kezdete után régi barátja, Mizugucsi hosszú betegség után meghalt egy tokiói kórházban.

Kouki szótlanul meredt a hivatalba kikézbcsített hírlevélre. „Ma reggel öt óra húsz perckor Mizugucsi Goro, a Marron Inc. elnöke elhunyt.” Ezután következett a kora. „54 éves korában.” Kouki a számra meredt, és eszébe jutott három hónappal ezelőtt tett kórházi látogatása. És az is, mit mondott neki akkor Mizugucsi. Mindenki megöregszik és meghal a végén. Úgyhogy csináld meg mindazt, amit kívánsz, amíg csak teheted. Vajon a végén is így gondolta?

A virrasztás másnap délután hat órakor kezdődött a Mizugucsi külvárosi házához közel eső templomban. A temetési előkészületeket a fiatal kollégák intézik. Mire Kouki megérkezett, már kisebbfajta tömeg gyűlt össze, és megkezdődött a szutraolvasás. Mizugucsi virágokkal körülvett fényképe az oltár közepén állt. Két vagy három évvel ezelőtt készülhetett. Enyhén mosolygott, a szeme csillogott. Élete virágában lévő férfit ábrázolt.

Mivel halála idején a vállalat egyik elnökeként dolgozott, a szoba két oldalát szinte elborították a kiadóvállalatok, szerkesztők, igazgatók és ügyfelek hatalmas koszorúi. Koukinak a virágokat nézve eszébe jutott a „korai halál” kifejezés. Egy ötvennégy éves férfi nem mondható ifjoncnak, de egy hasonló korú ember fiatalnak látja.

Akárhogy is, Mizugucsi a munkájának szentelte magát. Milyen furcsa fintora az életnek, hogy egy ilyen ember meghalt, míg a haszontalan, semmirekellő még él.

Kisvártatva eljött a tömjénáldozat ideje, és Kouki is beállt a sorba a többi gyászoló közé. Sokukat ismerte. Nakazava, a kereskedelmi részleg új vezetője közeledett felé. Szótlanul biccentettek egymásnak.

Lépésenként lassan haladtak előre az oltár felé, és Koukiba váratlanul hatalmas erővel hasított bele a felismerés, hogy a barátja meghalt. Tiszteletteljesen összeszorította tenyerét, úgy nézett a fényképre. *Mit akartál elérni, és miért haltál meg?* Ez járt a fejében. Nem gyászolt, nem imádkozott. Egyetlen kérdés kísértette szüntelen: Mi a fenének kellett ilyen hirtelen meghalnod? Barátja halála elképzelhetetlen és elfogadhatatlan volt a számára. A betegség mindig váratlanul csap le, de ez olyan volt, mintha Mizugucsi gondatlanul egy rák nevezetű aknára lépett volna. Elképzelhető, hogy csak azon múlik, ki hal meg, és ki marad életben, hogy melyikük útjába kerül véletlenül efféle akna?

Magában még mindig azzal küzdött, hogy megértse és elfogadja mindezt. Mikor befejezte a tömjénáldozatot, részvétet nyilvánított a gyászoló családnak, és az ajtó felé tartott. Nakazava megállította, és kérte, hogy maradjon még néhány percet. Jobbra az épület mellett volt egy szoba, ahol az elhunyt közeli barátai gyülekeztek. Kouki szívesen bement volna, hogy együtt emlékezzen a többiekkel, de tudta, hogy feltehetőleg volt kollégáival is találkozna odabenn. Hirtelen ismét nyomasztani kezdte, hogy alacsonyabb beosztásba helyezték. Talán nem kéne ennyit törődnie ezzel.

– Ugyan már, gyere be egy kicsit.

Kouki végül megadta magát az invitálásnak, és Nakazavával tartott. Vagy húsz-harminc embert talált odabenn, valamennyien sört ittak. Bólintott azok felé, akiket felismert, és helyet foglalt, Nakazava pedig nem vesztegette az időt, és rögtön beszélgetésbe elegyedett vele.

– Mizugucsi mindig azt mondta, hogy irigyel.

– Csakugyan?

Nakazava a sörhabet letörölve szájáról, folytatta:

– Ő gyakorlatilag munkamániás volt. Munka, munka reggeltől késő estig.

– De élvezte, amit csinált, nem?

– Igen, de az áthelyezés gondolkodóba ejtette. Elkezdett töprengeni azon, vajon mi értelme ennek az egésznek. És erre pont akkor, amikor elhatározta, hogy lazít egy kicsit, puff, beütött a rák.

Mizugucsi nagyjából ugyanezt mesélte Koukinak a kórházban.

– Azt mondta, bárcsak olyan lehetne, mint te.

– Még hogy én?

– Nem kell megjátszanod magad. Van valakid, nem?

Hát még Nakazava is hallotta?! Kouki úgy érzete, mintha mázsás súly nehezedne rá.

– A munka nagyon fontos, de azért élni is kell. Főleg a mi korunkban...

– Igen, de ő boldog családi életet élt.

– Akárhogy is, most már késő a számára. De ha arra gondolok, hogyan halt meg, kísérteties érzés fog el. Végtelenül sivárnak érzem az életemet, mintha valami hiányozna belőle.

Most, nem sokkal a barátjuk halála után, nem kétséges, hogy Nakazava őszintén beszélt. Csakhogy a szerelmet nem lehet hetente kétszer két órában bezúfolni az ember életébe. Nakazavának valószínűleg sejtelve sincs róla, milyen komoly terhet és gyötrelmet jelent. Kouki megint csak végtelenül magányosnak érezte magát.

Nakazavának kétségkívül valami olyasmi járhatott az eszében, hogy romantikus kalandba keveredik egy vonzó nővel. Kellemes egyensúlyt tart a család biztonsága és a kaland izgalma között. Nem kétséges, hogy bizonyos korban a legtöbb férfi fejében megfordul a dolog. Az ő kapcsolatuk is úgy kezdődött, hogy Kouki arra gondolt, milyen kellemes lenne időnként találkozni Rinkóval, néha vacsorázni, flörtölni egy kicsit. Sokáig csupán könnyed kalandnak tűnt. És mostanra gyakorlatilag szétesett a házassága. Hogy jutott

idáig? Anélkül, hogy észrevette volna, átlépett egy határt, ahonnan már nincs visszaút.

Bármennyire irigyli őt Nakazava, el se tudja képzelni, milyen árat kellett fizetnie. Nyilvánvalóan nem sejti, hogy tönkrement a házassága, és azt se, hogy Rinkón kívül senkije se maradt. Láthatóan úgy vélte, Rinkóval folytatott kalandja olyan, mint a tévésorozatokban, ahol a szereplők könnyű sebeket ejtenek egymáson, de előbb-utóbb rendbe jönnek a dolgok, és mindenki boldog lesz. Ám ez csak illúzió.

Kouki sose vágyott a szappanoperák rózsaszín világára. Különbösen is túl messzire mentek ahhoz, hogy visszatérhesenek a régi kerékvágásba. Leperegtek róluk a józan észérvek. A nyers ösztön irányította őket, ami úgy lapul lelkünk legmélyén, akár az eredendő bűn. A szirupos happy endnél sokkal valószínűbbnek tűnt a számára az, hogy kölcsönösen tönkreteszik egymás életét. Persze nem mondhatta el mind ezt Nakazavának.

Sorra gyülekeztek a gyászolók a különteremben. Most már vagy negyven-ötvenen voltak.

– Halj meg, mielőtt nyugdíjba vonulsz, és szép nagy temetésed lesz – jegyezte meg Nakazava savanykásan. Igaza volt. Mizugucsi még áthelyezését követően is komoly pozícióban volt, és a könyvkiadásban, a reklám és a média világában dolgozók csoportosan jöttek leróni tiszteletüket. – Szégyen, hogy ilyen fiatalon meghalt, de ha megélte volna, hogy nyugdíjba menjen, ezeknek az embereknek több mint a fele nem lenne itt.

Kouki az oltár körül levő rengeteg halotti koszorúra gondolt.

– Sok embert ismert – morogta.

– Ilyen sokan akkor sem jöttek volna el.

– Csakugyan így gondolod?

– Az emberek nagyon szívtelenek tudnak lenni, ha valaki már nem lehet a hasznukra.

– De hiszen azzal, hogy tiszteletét fejezi ki a halott előtt, csak azt mutatja meg, hogy igazi barát volt.

– Különben is, neked sikerült. – Kouki zavart pillantására a másik huncutul hozzátette: – Neked van barátnőd, aki gyászoljon. Nekem pedig nincs.

– Ugyan már... – Kouki alighogy megszólalt, rádöbbsent, hogy ez még meg sem fordult a fejében.

– Ha eljön az ideje, gondoskodj róla, hogy idejében megtudjam, szégyen volna, ha szegény lány egyedül szorongana valamelyik sarokban.

– Ugyan már, hagyd abba. – Nakazava nyilvánvalóan olyasfajta jelenetet képzelt el, amelyben Kouki felesége a fő gyászoló, és Rinko diszkrétan megjelenik, hogy lerója tiszteletét. Pedig ez így már nem történhet meg.

– De talán a te esetedben mégiscsak a barátnőd lenne a fő gyászoló. – Nakazava láthatóan élvezte a helyzetet, ám Kouki számára ez is vadonatúj ötlet volt. – Akárhogy is, a temetés amolyan lábjegyzet az ember élete után, úgyhogy legyél csak óvatos.

Újabb emberek jöttek be, Kouki pedig felállt.

– Ideje, hogy induljak.

– Hová, őhózzá?

Mivel Nakazava úgyse hitt volna neki, ha tagadja, ezért inkább hallgatott.

– Nem akarod elvenni feleségül?

– Hogy érted ezt?

– Jokojama és a többiek aggódnak miattad.

Tehát tőlük tudja. A referenciarészlegen dolgozó kollégáitól.

– Ezen még nem gondolkodtam.

– Helyes. Persze az ember sose tudhatja előre, hogy mit csinálsz.

– Nem?

– Hát elég rég történt.

Nakazava erőltetetten felnevetett. Koukinak pedig eszébe jutott, mire célzott. Három évvel ezelőtt, még a kiadói részleg vezetőjeként ellenezte, hogy kiadjanak egy bizonyos vallási tárgyú könyvet. Komoly siker lehetett volna, de Kouki véleménye szerint a mű csak azért íródott, hogy egy bizonyos szekta vezetője tömjénezhesse magát, és nem illett volna a cégről kialakított képbe. Kouki számára sose a pénzügyi siker volt a legfontosabb szempont, és keményen harcolt a kereskedelmi részleggel. Végül letettek a könyv kiadásáról. Akkoriban Nakazava közvetített közte és a kereskedők között.

– Természetesen egészen más helyzet volt – tette hozzá Nakazava.

De mennyire – kíváncszott ki Koukiból. Először is már nem égett benne az a szenvedély a munkája iránt, ami akkoriban még hajtotta.

– Hát jó, megyek – köszönt el végül. Intett a többieknek, és távozott a szobából. Egyenesen az állomáshoz ment, hogy felszálljon a Sibujába tartó vonatra.

Ma nem dolgozott, csak elment a virrasztásra, és ivott egy kis sört. Akkor miért ilyen kimerült? Az egyik oka nyilvánvalóan az, hogy lesújtotta Mizugucsi halála. De a Nakazavával folytatott beszélgetés is elfárasztotta. Most érezte csak, mennyire eltávolodott korábbi munkatársaitól. Immár egy másik világban él. Nem tartozik közéjük. Este nyolc elmúlt már, és a városba tartó vonat szinte teljesen üres volt. Kouki leült a sarokba, és Nakazava megjegyzésén gondolkodott. „El akarod venni feleségül?” Közönyösen kérdezte, de elképzelhető, hogy igaza van: talán a házasság jelenti a megoldást. Mind ő, mind Rinko otthagyták a házastársukat, hogy együtt éljenek, mit sem törődve a közvéleménnyel, a családjukkal. Ha már idáig elmentek, akár egybe is kelhetné-

nek, mások áldásával vagy anélkül. Akkor előről kezdhetnek mindent, felépíthetik új otthonukat és új életüket.

Különös, de még egyszer sem jutott eszébe, hogy elvegye Rinkót, és hivatalosan éljen vele együtt. Többször megfordult a fejében, hogy bárcsak nagyobb lenne a hely, lenne hová tenni a könyveit, de sose gondolt arra, hogy új életet kezdjen. Legalább olyan különös, hogy Rinko is láthatóan így volt ezzel. Sose mondta, hogy „vegyél el”, ahogyan Kouki sem kérte meg a kezét. Miért nem merült fel egyszer sem a házasság gondolata, ha ilyen szenvedélyesen vonzódtak egymáshoz?

Tény, hogy Rinko férje semmi jelét nem adta annak, hogy hajlandó lenne a közeljövőben beleegyezni a válásba. Ha ennek ellenére összeházasodnának, az asszony bigámiát követne el. Azonkívül, bár Kouki felesége válni akar, ott vannak a kínos részletek: a vagyonmegosztás és a ház tulajdonjogának kérdése. Amíg ezt nem rendezik, nem ugorhat fejest az új házasságba.

Mindketten elhagyták a házastársukat, és összeköltöztek, ami nem volt könnyű döntés. Nemigen maradt idejük arra, hogy egy lépéssel előre gondolkodjanak. Komoly kísértést érzett, hogy azt mondja, nem csoda, ha fel sem merült bennük a gondolat. De vajon igaz-e így? Rengeteg időt töltöttek együtt, és bármelyikük mondta volna ki a házasság szót, a másik gyorsan egyetértett volna vele. Mégsem merült fel egyszer sem a téma. Vajon miért nem?

Ahogy Kouki ezen tűnődött, megszólalt benne egy másik hang. *Mert talán mindketten féltek a házasságtól*, suttogta. Itt, az esti vonaton Kouki feltette magának a kérdést, mitől is fél annyira szíve mélyén, miért nem meri megkérni Rinko kezét. Ahogy szembenézett ezzel a kérdéssel, elé villant egy kép a múltból: a felesége és ő, bármennyire eltávolodtak már egymástól, valamikor szerelmesek voltak. Bár egymás iránti érzéseik sose voltak olyan mélyek, mint Rinkóval való kapcsolata, mégis szerették egymást, és összeházasodtak. Mindketten úgy gondolták, hogy együtt élik le az életüket. Mégis,

huszonöt évvel később házasságuk romokban hever. Bár Rinkóval való viszonya adta meg a végső lökést, már ezt megelőzően ott voltak a figyelmeztető repedések. A szerelem, amelyben mindketten annyira bíztak, amire egész környezetük áldását adta; elillant az évekkkel. De miért?

Két szó lebegett az agyában: „rutin” és „tunyaság”. Lehet, hogy a házasság pusztán rutinja önmagában elég ahhoz, hogy bármely szerelem automatikussá váljon, és végül kimmúljon? Talán ugyanígy lehetséges, hogy Rinkó iránt érzett szerelme, ez a kapcsolat, amely oly intenzív, hogy életük sarokkövévé nőtte ki magát, idővel elhalhat: Talán ez volt az igazi oka annak, hogy egyikük sem hozta szóba a házasságot ennyi idő alatt. Mindketten tapasztalatból tudták, hogy a házasság két végzetes kór csíráját hordozza magában, a lustaságét és az unalomét, ellenpontoszva a biztonság minden esetleges áldását.

Hirtelen eszébe jutott, hogy Abe Szada mindössze három hónappal megismerkedésük után ölte meg szeretójét. Őrült viszonyuk azzal végződött, hogy szeretetrohamában megfojtotta a férfit. A bűntényt megkönnyítette az időzítés, akkor történt, amikor szenvedélyük a legforróbban izzott, akár egy teljes pompájában épp kinyílt virág. Ha tovább járnak egymással, megházasodnak, valószínű, hogy fél év vagy egy év múlva Szada már nem érezte volna ugyanazt a perzselő szenvedélyt a férfi iránt. Még az is elképzelhető, hogy egy idő után elmúlik a szerelmük, és elválnak útjaik.

A szerelemnek is megvannak a maga évszakai.

Este kilenc volt már, mire Kouki Sibujába érkezett, és útközben mindvégig ezeken töprengett. Az állomás szokás szerint tele volt a hazafelé induló ingázókkal és a szórakoztatónegyedekbe tartó fiatalokkal. Kouki elkerülte a tömeget, és egy széles sugárúton indult el, felfelé az enyhe lejtőn, aztán kisvártatva egy csendes mellékutcában találta magát. A következő sarkon állt az a ház, ahol éltek. Az öt emelet magas épületben mindössze harminc lakás volt. Amikor aláírták

a szerződést, azt mondták, tizenöt éve épült, de elég elhanyagoltnak tűnt, és a bejárat mellett omladozott a téglafal.

Valami okból, ellentétben a szetagajai házzal, ahová Kouki úgy érezte, hogy hazamegy, itt úgy viselkedett, mint ha titkos találkahelyre menne. Mielőtt bement volna, lopva körülpillantott. Amikor meggyőződött arról, hogy senki nincs a közelében, bement, felliftezett a negyedik emeletre, aztán az utolsó előtti ajtón csengetett.

Amikor Rinko otthon volt, általában rohant az ajtóhoz, mintha türelmetlenül várta volna, de ma soká tartott, mire ajtót nyitott. Kouki ismét csöngetett, és már-már saját kulcsait vette elő, amikor végül kinyílt az ajtó, és előbukkant Rinko arca.

– Üdvözöllek idehaza! – mondta. Ez volt a szokásos üdvözlete, de most lesütötte szemét, és alig lehetett hallani a hangját.

– Mi baj van? – tört ki Koukiból a kérdés, de nem kapott választ. – Történt valami? – kérdezte ismét, miközben levette fekete öltönyét.

Az asszony átvette, és egy akasztóra tette.

– Épp most hívott az anyám – mondta. Rinko egyedül Jokohamában élő anyjának adta meg a számot. Az arckifejezése láttán egyértelmű volt, hogy veszekedtek.

– Na és mit mondott?

– Sok mindent. A végén pedig azt, hogy soha többé nem akar látni. – Rinko lesújtva emelte szeméhez a kezét. Most már könnybe lábadt a szeme.

Kouki köntösbe bújt, leült a szófára, és mély lélegzetet vett. Tudta, hogy az anyja már többször próbált beszélni Rinko fejével. Teljesen természetes volt, hogy a szülő megrója férjezett lányát, aki férjét elhagyva összeállt egy másik férfival, de tudomása szerint még egyszer sem mondott olyasmit, hogy megszakítaná vele a kapcsolatot.

– Teljesen váratlanul telefonált?

– Te is tudod, hogy amióta itt lakom, senkivel se beszélgetek, még vele sem. Úgy döntött, tennie kell valamit.

– És tényleg azt mondta, hogy soha többé nem akar látni?

– Igen. „Nem vagy az én lányom, ne is gyere soha többé hozzám”, ezt mondta.

Kouki tudta, hogy Rinko édesanyja merev és régi vágású asszony, de úgy érezte, ezúttal túl messzire ment.

– Tehát még mindig ellenzi a válást.

– Nem. Szerintem ebbe már belemenne. Az nem tetszik neki, hogy elköltöztem, és egy másik férfival élek, mielőtt elrendeztük volna a dolgokat. Azt mondja, ez megbocsáthatatlan. Nem arra nevelt, hogy ribanc legyek.

– Ribanc... – morogta Kouki. – Tény, hogy elég pezsgő és izgalmas dolgok történnek e falak közt, de ne felejtsük, hogy szenvedélyes szerelem köt össze bennünket. Nem magyaráztad el neki?

– Nem hallgat rám, azt mondja, naiv vagyok, hogy az orromnál fogva vezetsz, hogy a mi kettőnk kapcsolata csupán a testi vonzalmon alapul. Szánalmas, hogy így elveszítetem a fejem.

Kouki hallgatott.

Rinko felsóhajtott:

– Próbáltam elmagyarázni neki, hogy többről van szó, de egyszerűen nem érti. Senki se érti, hacsak nem élt át ehhez hasonlót.

Kellemetlen beszélgetés lehetett: végül is az anyja azzal vádolta Rinkót, hogy pusztán fizikai okokból vonzódik egy férfihoz. A lány pedig tagadta. Makacsul állította, hogy az anyja semmit se tud a valódi szerelemről, és most, azok után, hogy ilyen keményen a sarkára állt, keserű könnyeket hullat a gondolatra, hogy nem találkozhat többé vele.

Kouki úgy érezte, ő a felelős azért, hogy egykor elválaszthatatlan anya és lánya így eltávolodott egymástól. Ő kényszerítette őket ebbe a helyzetbe.

– Most aztán csakugyan nincs hová mennem – szólalt meg Rinko, lehajtva fejét.

Kouki gyengéden átkarolta.

– Semmi baj, majd ő jelentkezik.

– Nem, nem fog. Nem teheti. Ő még sose szeretett senkit ennyire. Nem fogja megérteni.

– A lényeg, hogy te mélyebben szeretsz, mint ahogyan ő szeretett.

– Anya azt szereti, ha minden nyugodt, csendes. De engem az sem érdekel, ha nem ért meg. Ameddig te igen...

– Hát persze hogy megértelek.

Alighogy kimondta, Rinko könnyörögve csüngött rajta.

– Szoríts magadhoz! Szoríts magadhoz, amennyire csak tudsz! – Kouki pedig engedelmesen szorította magához teljes erejével. Aztán az asszony felkiáltott: – Üss meg, üss meg erősen!

– Tessék?

– Jól hallottad, üssél meg. Komolyan gondolom. Rossz vagyok, rossz lány vagyok, üssél meg...

Váratlanul felpattant, kezdte letépni blúzát, Kouki pedig csak ült, fogalma se volt, mit tegyen. Érezte kedvesében a magány mély árnyékát, és sajgott miatta a szíve. Rinko fejest ugrott a szerelembe, és ezzel mindenkit kizárt az életéből: még a saját anyját is.

Férfi és nő ily módon magukra maradtak, és egymáson kívül senkihez nem fordulhattak vigaszért. Ez még jobban összefűzte őket: magányukat csak ezzel a gyógyító kapcsolattal enyhíthették.

– Rajta, üss már meg, üss meg teljes erődből!

Az asszony teljesen meztelenül hasra feküdt az ágyon. Különös, ide nem illő látványt nyújtott. Olyan volt, mint egy fehér pillangó, amely valahogy utat talált egy homályos bőrtöncellába. Kouki még mindig bizonytalan volt. Vajon mivel üsse? Körülnézett, aztán eszébe jutott, hogy öv van rajta. Levette, hagyta, hogy az egyik kezéből csüngjön alá.

– Csakugyan azt akarod, hogy megüsselek?

– Igen, csináld már!

Úgy tűnt, hogy a tétovázás csak felidegesíti az asszonyt. Kouki ismét a fehér bőrre pillantott. Nagyot nyelt, mintha csak a bocsánatát kérné, aztán feje fölé lendítette az övet, és lecsapott vele. Nyögés és sikoly közötti hang szakadt ki Rinkóból. Bár ő akarta, hogy Kouki verje meg, gyorsan odébb húzódott, és menekülni próbált. Kouki ügyet sem vett rá. Még kétszer rácsapott kedvesére, aki fájdalomában sírva könyörgött, hogy hagyja abba, és négykézláb próbált odébb mászni az ágyon. Rinko rosszul számított. Amikor megkérte Koukit, hogy üsse meg, nem gondolt a fájdalomra, inkább csak a szerepre gondolt. Arra, hogy az ostor érintésére úgy érezheti, megkapta büntetését. Valósággal sokkolta a fájdalom.

Amikor még egyszer kérte, hogy hagyja abba, Kouki ledobta az övet.

– Fáj?

– Hát persze hogy fáj. Rémes, ahogy kinéz? Felszakadt a bőr?

Kouki felkapcsolta az olvasólámpát, hogy jobban lásson. Az asszony hátát a vállától a csípőjéig vörös csíkok borították.

– Egy kicsit piros.

– Olyan erősen ütöttél.

– Te akartad!

– De nem gondoltam, hogy tényleg megteszed.

A férfi értetlen pillantást vetett kedvesére.

– Majd elmúlik – mondta. Újra végigsiklott a fehér bőrrön kirajzolódó egyik vörös csíkon.

– Ez a rész teljesen elzsibbadt – duzzogott Rinko. – Semmit nem érzek itt. Rendben, és most te következél. Most visszafizetem – szólalt meg váratlanul.

– Ennek semmi értelme.

– Látni akarom, ahogy menekülni próbálsz.

Volt valami provokatív a hangjában. Kouki arrébb lépett az ágytól, és lenézett Rinko hátára.

– Szinte szép... – suttogta. Az öv által hagyott vörös ostornyomok absztrakt festményként borították a tiszta fehér bőrt. Ujjával ismét végigkövetett egy csíkot a válltól egészen a csípőig.

– Olyan forró... – Rinko megrándult. Az ütés helye nyilván csípett és égetett. – Olyan, mintha égnék, annyira forró – mondta ismét.

Kouki bizonytalankodott, nem tudta eldönteni, Rinko most mit vár tőle. Az asszony pedig lehúzta a kezét.

– Szoríts, szoríts magadhoz. – Kouki engedelmesen végigfeküdt az ágyon, Rinko pedig odasimult hozzá. – Ma nem vagyok magamnál, ugye? – nyögte, aztán így a szemébe mondta: – Tégy magadévá, most kívánlak.

Kouki, vigyázva, hogy ne sértse fel a hátát, ráborult.

A verés után Rinkónak nem volt szüksége más előjátékra. Combja nedvesen tapadt a férfiéhoz. Most nem Kouki irányított.

– Lángolok – nyögte Rinko, majd azt, hogy: – Égek. – Egész addig, míg Kouki végül nem tudta visszatartani magát, és robbant benne. Rinko pedig válaszul felsikoltott. – Meghalok!

Mint amikor a szél süvít át a nyílt síkságon, döbbenetes csönd követte a szót.

Kouki az asszony mellett fekve próbált úrrá lenni a lihegésén. Visszagondolt erre a rövid viharra, amely az előbb mindkettőjüket magával ragadta. Különös. Rinko nyilván azért kérte, hogy verje meg, mert büntetni akarta testét. Megrázta az, hogy kitagadta az anyja, és nyilván hirtelen úgy érezte, hogy csak a verés űzheti ki belőle a szennyet. Kouki maga is úgy érezte miközben verte, hogy kis hernyók menekülnek az asszony pórusain át. De végül hova vezetett az egész? Rinko sírt a fájdalomtól, de ugyanakkor levetkőzött minden aggodalmat és minden szégyent, és úgy tűnik, még sose élt át ennél hevesebb gyönyört. Akkor mi értelme volt a verésnek? Csupán egyfajta afrodiziákumnak bizonyult, ami a vágy új szintjére repítette Rinkót.

Rinko arccal lefelé, kinyújtott karral hevert az ágyon, ugyanabban a helyzetben, ahogy a verést várta. De most a fenéke felé mutató hosszú vörös X mellett az egész teste rózsás színben ragyogott.

– Melegem van – motyogta ismét, mielőtt megmozdult volna.

Nem csoda. A verés megnyitotta a kapilláriákat, felgyorsította a vérkeringést, utána pedig vadul szeretkeztek. Fejétől a lábujjáig áradt belőle a forróság.

Kouki megérintette kedvese átvörösödött bőrét. Gondolatai ismét elkalandoztak. Milyen lehet egy nőnek? Ő maga csak találgatni tudott, de Rinko orgazmusa jóval mélyebbnek tűnt, mint amire egy férfi képes lehet. Az ejakuláció pillanata természetesen hatalmas gyönyör. De túl hamar véget ér.

Alig egy másodperc az egész. Egy nő számára sokkal erősebb lehet, olyan, mintha az ejakuláció pillanatát a végtelenségig nyújtaná...

Talán konkrétan is összehasonlíthatná a kettőt, ha maga megtapasztalna az anális szexet. A homoszexuálisok megteszik. Valószínű, hogy így megközelítheti azt, amit egy nő érez szex közben. Állítólag egyes férfiak annyira megszeretik az anális szeretkezés gyönyörét, hogy miután egyszer

kipróbálták, nem is képesek lemondani róla. És ezzel együtt jár az átalakulás is: behatolóból befogadóvá válnak. Azok a férfiak, akiket ennek a bizonyos szexuális gyakorlatnak a varázsa megfogott, sose képesek többé visszaváltozni. Legalábbis Kouki így hallotta.

Vagyis igencsak komoly gyönyörökkel járhat a befogadó oldalon lenni, csak éppen a nőknek ehhez nem kell azt a bizonyos természetellenes testnyílást használni. Ennél sokkal magasabb rendű eszközzel vannak felszerelve. Ráadásul ott van még rózsaszirmuk, amely a férfi makkjának felel meg. Igazából nagyon jól el vannak eresztve ilyen téren.

Nem mintha minden nő képes lenne levetni korlátait, hogy szabadon szárnyaljon. Vannak, akik sose nyílnak ki teljesen. Mások mindössze undort vagy szégyent éreznek. Hányan lehetnek, akik többször is megmártóztak a végtelen örvényében? Kouki nem tudhatta, de biztos volt benne, hogy nincsenek sokan.

Rinko immár közékük tartozik. Úgy fekszik az ágyon, mintha lebegne, a levegőben tartaná a testét átható gyönyörből fakadó nőies kisugárzás.

– Olyan különös – morogta Kouki magának.

Rinko közelebb húzódott.

– Micsoda?

– Az, hogy ilyet csináltunk Mizugucsi virrasztásának estéjén.

– Helytelen?

– Nem, nem így értettem. Csupán arra gondoltam, milyen vékony kis vonal választja el egymástól az életet és a halált. – Eszébe jutott a fénykép, amely a virágokkal borított oltáron állt. Akkor készült Mizugucsiról, amikor még egészséges volt.

– Itt vagyunk, élünk, és mégis előbb vagy utóbb...

Rinko bólintott. Még mindig a hasán feküdt. A férfi kezéért nyúlt, és a mellére tette.

– Haljunk meg együtt – mondta.

– Együtt?

– Ha egyszer úgy is meg kell halni, csináljuk együtt. Én már eleget éltem.

Rinkóban nyilvánvalóan gyökeret vert a halálvágy. Azt szerette volna, hogy boldogságuk és kielégültségük csúcán haljanak meg. A férfi gondolatait viszont a nihilizmus árnyékolta be. Az, hogy a barátja virrasztásáról jött, rátelepedett gondolataira. Határozott különbség, de Kouki tovább erőltette a témát.

– Csakugyan úgy gondolod, hogy már eleget éltél?

– Igen. Bármikor kész vagyok meghalni.

– De nem is kívánsz tovább élni?

– Természetesen az sem lenne baj, csak épp teljesen biztos vagyok abban, hogy sose leszek ennél boldogabb. Mindennap veled lehetek, tudom, mennyire szeretsz...

– Lehet, hogy később még ennél is jobb vár rád.

– Vagy valami rémes, rettenetes. Annyi bizonyos, hogy egyre öregebb leszek.

– Az még sokára lesz.

– Nem igazán. Úgy van, ahogy mondtam neked. Mostantól a bőröm mindennap egy kicsit petyhüdtobb, ráncosabb lesz, és lassacskán összezsugorodom.

Milyen pesszimista hozzáállás, gondolta Kouki, pedig az ő számára sem kínált mást az élet, mint annak bizonyosságát, hogy megöregszik, elveszti a munkáját, és egyre jelentéktelenebbé válik. Talán csakugyan jobb lenne most eltávozni Rinkóval a karjában.

– Lehet, hogy csakugyan elértük életünk csúcspontját – tűnődött.

– Így van. Nincs még két ember, aki ennyire szerethetné egymást, mint mi.

Kouki bólintott, Rinko pedig lassan felé fordult.

– Szeretném, ha megint elmennénk valahová – mondta.

– Lehangelő mindig itt lenni.

A férfi egyetértett vele.

– Mi lenne, ha Karuizavába mennénk? – javasolta Rinko. – Apám épített ott egy nyaralót. Ott senki se zavarna.

– Senki se használja?

– Ilyenkor nem. Azt teszünk, amit csak akarunk.

Rinko gondolatai máris Karuizava hallgatag kis erdői és ligetei körül jártak.

Eső

Július közepén Kouki kivett két nap szabadságot, és elment Rinkóval Karuizavába. Bár az esős évszak végén jártak már, egymást érték a viharok. Kouki szívesen elhalasztotta volna az utazást, míg megjavul az idő, de a hó végén több értekezlet is volt, és nem tudott szabadulni. Azonkívül lehangolónak tűnt, hogy újabb nyomasztó szürke napokat töltsenek az apró lakásba zsúfolódva. Alig várta, hogy indulhasson.

Rinko állította, hogy Karuizavának esőben is megvan a maga varázsa. Ilyenkor a nedvességtől mélyzölden ragyog a növényzet, és mivel még nem kezdődött el a nyári vakáció, kevés turista lesz. Koukinak pont erre van szüksége. Testelke egyaránt megtisztul.

Mindketten lehangoltak voltak. Koukit felzaklatta, hogy Csika lánya – még csak nem is a felesége, akivel újabban nem is beszélt – kerek perec a szemébe mondta, hogy „Ne vesztegesd már az időt, és intézd el a válást”. Nem akarta, hogy a lánya mondja meg neki, mit tegyen. Bár esze ágában se volt visszamenni a feleségéhez, mégse tudta rászánni magát, hogy lepecsételje a nyomtatványt. Vonakodását csak az értheti meg, aki maga is több éve házas. Tudta, milyen bántó, sőt valószínűleg idegtépő lehet Csika számára ebben a helyzetben látni a szüleit, de most, hogy a lánya megpróbált nyomást gyakorolni rá, úgy érezte, még jobban eltávolodott tőlük.

Rinko pedig, amikor nemrégiben hazament régi lakásába, hogy elhozza a nyaraló kulcsát, meghökkentő felfedezésre jutott. Hétköznap délután volt, július elején. A férje mindig nyolckor távozott a munkahelyére, úgyhogy már rég elment, üres volt a ház. Rinko egyenesen felment emeleti szobájába, és az öltözőszekrény fiókjából kivette a nyaraló kulcsát. Épp távozni akart, amikor valami különös érzése támadt. A férje alapvetően rendszerető ember, és ez különösen vonatkozott az otthonára, de még így is túlságosan tisztának

túnt a nappali és a dolgozószoba. Nemcsak reggeli kávéscsészejét találta elmosva, hanem még a konyharuha is ki volt csavarva és szépen összehajtva. A mosogató tisztára törölve ragyogott. A dolgozószobában az íróasztalon a vázában néhány, a kertben szedett növény díszelgett. Rinko először arra gondolt, hogy a férfi anyja jött el és rakott rendet, vagy a férje netán felvett egy házvezetőnőt, ám a fürdőszobában rábukkant egy vörös fogkefére és egy ismeretlen virágmintás törülközőre is. Akkor kapcsolt: *egy másik nő lakik itt*. Sietve távozott a házból.

– Borzasztó – mondta Koukinak félig panaszos, félig csodálkozó hangon. Nem volt igazán dühös, elvégre ő hagyta ott a férjét, és semmi joga rossz néven venni, ha valaki más foglalta el a helyét.

– Örülök, hogy így alakult – folytatta, de még mindig idegesnek látszott. – Remélem, ha csakugyan talált valakit, hamarosan hajlandó lesz elválni tőlem. – De ha a gyanúja helyes, a férje továbbra sem lesz hajlandó elválni, még akkor se, ha ő maga egy másik nővel él.

– Most már tényleg nem köt semmi sehová – tette hozzá halvány mosollyal. Szomorúnak tűnt.

Hiába reménykedtek időjárás-változásban, aznap, amikor Karuizavába indultak, ismét csak esett. Az időjárás-jelentés erős esőzést jósolt az egész Kanto és Tókai körzetben. Az esős évszak frontja megrekedt a csendes-óceáni partvidék déli részén, és tájfun közeledett az Ogaszavara-szigetek felé. De bármilyen rosszak voltak is a kilátások, vacsora után útnak indultak.

Kouki kocsijával mentek, és ő vezetett, de megbeszéltek, hogy amikor Karuizavába érnek, Rinko átveszi a kormányt, hiszen ismerős arrafelé. A városban sűrű volt a forgalom, de mihelyt elérték az autópályát, jó tempóban haladhattak. Csendesen esett az eső. Kouki a mozgó ablaktörlőkön át figyelte az utat, és úgy érezte magát, mintha egy film hősei lennének.

– Remélem, nem gengszterfilmre gondolsz – mondta Rinko. – Nem, szó sincs bűnről, inkább két szeretőről, aki elszökik a városból.

Az asszony pár másodpercig hallgatott.

– Talán bizonyos szempontból mi is bűnözők vagyunk – mondta végül.

– Megöltél valakit?

– Nem, de olyan sok embernek okozunk fájdalmat. A feleségednek, a lányodnak, a családnak... – Rinko még sose említette a férfi családját.

– Nos, ha már itt tartunk, a te családod ugyanúgy...

– Tudom, a köröttem levőknek is fájdalmat okozunk.

Olyan büntudatosnak hangzott, hogy Kouki meg akarta vigasztalni.

– Elég önző módon hangzik, de ha az ember szerelmes lesz, nem lehet rajta segíteni. A mi korunkban már nehéz megtalálni úgy a boldogságot, hogy közben ne okozzunk fájdalmat másoknak.

– Mégis mit kéne tennünk?

– Végül is arról van szó, hogy megvan-e benned a kellő bátorság, hogy fájdalmat okozz másoknak.

– Benned megvan, ugye?

Kouki enyhén biccentett. Rinko kinézett az esőcseppekkel teli szélvédőn.

– Milyen rettenetes a szerelem – morogta. Ettől fogva egy szót se szólt.

A sötétség és az autó belsejére telepedő csend fájó úrt teremtett. Kouki berakott egy kazettát, és Erik Satie epekedő hangja töltötte be a levegőt.

– Nincs abban semmi kivetnivaló, hogy az ember beleszeret valakibe, akivel összeillenek – bökte ki egyszer csak Rinko.

– Nyilván nem szeretsz meg olyasvalakit, akit utálsz.

– Mégis, ha az ember férjhez megy, többé nem szabad neki. Ha más szeret meg, nem a férjét, rögtön ribanc lesz. – Az asszonyból lassanként kitört az indulat. – Persze ha az ember férjhez megy valakihez, azt hiszi, mindig szeretni fogja, de az érzéseink változhatnak, vagy nem?

– Dehogynem. Olyan könyvek vagy zenék, amelyek húszéves korodban nagyon tetszettek, unalmasnak, sőt elviselhetetlennek tűnhetnek harminc- vagy negyvenévesen. Az is érthető, ha egyszerűen már nem szereted azt, aki tökéletesen megfelelőnek tűnt, amikor húszéves voltál. Senkit sem érdekel, ha a zenében vagy a könyvekben változik az ízlésed, még azt is mondják, hogy fejlődsz. Akkor miért bűn, ha elmúlik a szerelmünk?

– Mert amikor hozzámész valakihez, megesküszöl rá, hogy ez iránt az ember iránt nem változnak soha az érzéseid, és elvárják tőled; hogy betartsd ezt a fogadalmat. Ha nem vagy képes rá, el kell szakadnod tőle.

– De hát más sem próbálok, mint ezt tenni. Akkor miért mászik rám mégis mindenki?

Most, hogy így nekiszegezte a kérdést, Kouki mindent elkövetett, hogy választ adjon rá:

– Mert a férfi és a nő, vagy inkább így mondom, a férj és a feleség közötti kötelék túlmutat azon, hogy valakit kedvelek-e vagy sem. Ez szerződés is egyben.

– De ha olyasvalakivel vagyok összekötve, akit még csak nem is kedvelek? Vele szemben sem tisztességes. Ez is árulás. Sokkal ésszerűbb, ha azzal élek, akit szeretek. Ekkor viszont azzal vádolnak, hogy szívtelen vagyok, nem törődöm másokkal, fájdalmat okozok nekik.

Satie mormolása egyáltalán nem enyhített mélabús hangulatukon. Száguldottak tovább. Az eső monoton ütemben verte a szélvédőt. Kouki, hogy egy kis lelket verjen kedvesébe, elengedte egyik kezével a kormányt, és megfogta az asszony kezét. Rinko közelebb húzta magához.

– Mondd el, egyáltalán mit szeretsz rajtam – kérte. Láthatóan valami vidámabb témára akart váltani.

– Mindent.

– Ne beszélj általánosságban! Ki velem!

– Nem tudom egy vagy két szóval összefoglalni.

– Próbáld meg!

Annyira erősködött, hogy Koukiban feltámadt a kisördög.

– Hihetetlenül öntudatos és egy kicsit távoli voltál. Nem tudtam levenni a szemem rólad. Aztán amikor végül megismertelek, rádöbbsentem, hogy...

– Mire?

– Hogy milyen szexőrült vagy.

Rinko öklével a férfi térdére csapott.

– Te tettél azzá!

– Olyan vad voltál az ágyban, mint amilyen higgadt és méltóságteljes a hétköznapi életben.

– Csak ez tetszett meg bennem?

– Rendben, elmondom neked mindazt, amit szeretek benned. Bármit csinálsz, beleadod a szíved és a lelked. Szellemes vagy, vakmerő, ugyanakkor síró kisbaba. Azonkívül gyönyörű ezekkel szép, szabálytalan vonásaiddal.

– Szabálytalan? Ilyet még soha senki nem mondott nekem.

– Nézz meg mindkettőnket. Azt, amit épp teszünk. Ez se mondható éppen szabályosnak.

Rinko ujját végig húzta a szélvédőn.

– Rendben, akkor most mondjam el, hogy én mit szeretek lenned?

– Miért, van valami?

– Én is a szabálytalanságot szerettem meg benned.

– Ó.

– Már az első pillanatban, amikor megláttalak, arra gondoltam, hogy te más vagy. Tudtam, hogy az egyik nagy kiadónál dolgozol, és azt vártam, hogy meglehetősen nagyképű leszel. De aztán egyáltalán nem játszottad meg magad. És amikor arról kezdted beszélni, amin dolgoztál, olyan izgalmomba jöttél, mint egy kisfiú. És később, amikor odajöttél hozzám, kicsit sutának tűntél. Utána pedig megleptél azzal, amikor azt mondtad, szeretnél újra találkozni velem.

– Ez azért volt, mert...

– Csak hallgass. – Rinko egy Tic-Tacot dobott a férfi szájába. – Ha éppen tudni akarod, alábecsültelek.

– Gondolod?

– Igen, arra gondoltam, hogy igazi úriember vagy, és nem vigyáztam eléggé, aztán mire észbe kaptam, máris elvitél szobára.

Három hónappal a megismerkedésük után szeretkeztek először. Az este előző részét Jokohamában töltötték egy étteremben.

– Emlékszem, vacsora közben felkaptad a sószórót, és nem vetted észre, hogy nincs jól rácsavarva a teteje. Jól megráztad és az összes só a tányérodra ömlött. Olyan voltál, akár egy elveszett kisgyerek. Így aztán elmentem veled abba a motelszobába, te pedig mit tettél? Abban a pillanatban letepertél, amint becsuktuk az ajtót.

– Csakugyan úgy hangzik, mintha valami bűnöző volnék.

– Ez az. Csakugyan van benned valami gengszterszerű. Amikor elraboltál, semmi esélyt se adtál nekem.

– Olyan meggyőződéssel mondod, hogy még a végén magam is elhiszem.

– A gengszterek kábítószerrel használnak, hogy féken tartásuk a lányokat. Te a kábítószer helyett szeretkezel velem. Gonosz alak vagy.

Kouki nem tudta eldönteni, hogy hízelgőnek vagy bánatónak találja Rinko szavait.

– Ugyan már – felelte. – A bűnözők azért tartják a lányokat, hogy pénzt keressenek nekik. De én beléd estem. Annyira szerettelek, hogy egyszerűen nem tudtalak elengedni. Talán ez is afféle kötöttség, de én nem kábítószerrel kötöttelek magamhoz, hanem szerelemmel.

– Tudom, éppen ez a baj. A kábítószerokról le lehet szoktatni valakit, de szerelem ellen nincs orvosság. Az ember egyre mélyebbre és mélyebbre zuhan.

Kouki végiggondolta a dolgot, egy kicsit rosszul is esett neki, de az asszony egész közel hajolt hozzá.

– Lehet, hogy gengszter vagy, de nagyon aranyos – súgta a fülébe.

Az Uszui-hágó felé közeledtek, a Gumma-Nagano-határhoz. Kicsit gyengült az eső, de most ködös volt az út, és a fényszóró még homályosabban világított, mint azelőtt. Kouki hallgatagon vezetett, óvatosan haladt fölfelé. Egy sor alagút után hirtelen felszállt a köd, megérkeztek Karuizavába. Az autó órája tízet mutatott. Fél nyolckor indultak el Tokióból, vagyis két és fél óra hosszat tartott az út.

Hétköznap volt, a nyári szezon kezdete előtt, a város elhagyatott volt. Mindössze egy-egy utcai automata fénye világított feljűk halványan az esőn át. Rinko kisgyerekkora óta járt Karuizavába, és kiismerte magát, így aztán átvette a kormányt. Az új úton mentek a Manpei sugárútra, és öt- vagy hatszáz méter megtétele után jobbra fordultak a régi negyed felé. Ezen a részen vörösfenyőkkel körülvett nyaralók sorakoztak.

– Megjöttünk – mondta Rinko.

Sűrű kis tölgyes szélén hagyták a kocsit. A fák közül kiemelkedett egy nyugati stílusú épület háromszög alakú teteteje. A verandán égett a villany. Az asszony előre értesítette Kaszaharát, a gondnokot, hogy ma este érkeznek, és nyilván ő hagyta égve a villanyt a kedvükért.

– Ugye milyen hangulatos? – A ház kicsi volt, de viszonylag nagy telek övezte.

– Ízléses.

A sötétben nem látszott, de Rinko elmondta, hogy a ház világos, bézs színű téglából épült. A kapun füstüveg ablak csillogott.

– Apám európai stílusú házat akart. – Rinko apja importőr volt Jokohamában, ebben a kozmopolita városban, és a nyaraló az ő ízlését tükrözte. Az előszobából a nappaliba jutottak. A kicsit hosszúkás szoba távolabbi végén kandalló állt szófával és székekkel, mögötte a konyha és egy tölgy étkezőasztal. A jobb kéz felőli sarokban kis bár állt.

Rinko körbevezette, megmutatta az egész házat. Az előszobából jobbra két másik szoba nyílt, egy japán stílusú és egy nyugati stílusú, két ágygal. Odafönn dolgozószoba nagy íróasztallal és egy hálószoba öltözőszekrénnel és dupla ágygal.

– Jó ideje senki se járt itt, úgyhogy gondolom, minden nyirkos. – Rinko körbejárt, kinyitotta az ablakokat.

– Anyád nem jár ide?

– Kicsit reumás, úgyhogy nem szeret esős évszakban itt lenni. – Levette az ágytakarót. – Senki se fog zavarni minket.

Úgy tűnt, örökre elbújhatnának itt.

A rövid körút után visszamentek a nappaliba, és Rinko tüzet rakott. Bár a kalendárium július közepét mutatott, határozottan hűvös volt a levegő. Talán az eső miatt. Nagy halom tűzifa állta kályha mellett. A fa gyorsan lángra kapott, és a ropogó tűz látványától Koukiban még jobban tudatosodott, mennyire hideg van.

– Gondolom, nem hoztál magaddal pizsamát – mondta Rinko. Kivette apja egyik pizsamáját a szekrényből. – Vedd föl!

Kouki engedelmesen belebújt, kicsit nagy volt neki, úgyhogy felnevetett.

– Én is átöltözöm, mindjárt jövök.

Kouki leült a szófára, és a lángokba bámult. Rinko pár perccel később visszajött. Fehér köntöst viselt.

– Iszunk egy kis pezsgőt? – A bár szekrényből kivett egy palackot, és öntött a karcsú Lobmeyr poharakba. – Végre itt vagyok veled – mondta, és átadta az egyik poharat Koukinak. – Ránk és Karuizavára. – Összeérintették poharikat, és ittak.

– Melyik szobában fogunk aludni? – kérdezte Kouki.

– Gondolom, a fenti hálósobában. – Kouki emlékezett, hogy egy fekete lakozott fiókos szekrény és egy nagy dupla ágy van odafönn. – Apám szobája volt, de jó három éve nem járt itt. Téged zavar a dolog?

– Engem nem, de apádat felzaklathatja.

– Ne aggódj, apám sokkal megértőbb volt anyámnál. Amikor férjhez mentem, azt mondta, amennyiben nem válik be, bármikor hazamehetek, ha akarok. – Az előző évben Rinkót nagyon lesújtotta apja hirtelen halála. Apa és lánya gyakran áll közel egymáshoz, bár ezt a kívülálló nem mindig érti meg.

– Komoly megrázkódtatást jelentett, amikor meghalt. Bárcsak jó lánya lehettem volna.

Koukinak erről eszébe jutott az asszony apjának virasztása, amikor ráerőltette magát. Rinko nyilvánvalóan ugyanarra gondolt:

– Emlékszel? Azon az estén felhívtál, és elmentem hozzád a szállodába. Akkor nem tudtam magamnak megbocsátani, de most azt hiszem, ez adott erőt, hogy elhagyjam a férjemet.

– Mi lenne, ha még élne, és tudná, hogy itt vagyunk?

– Megértené. Mindig azt mondta, hogy az életben a legnagyobb boldogság, ha olyasvalakivel lehetünk, akit szeretünk. Ha tudna rólad, arról, hogy ideszöktem veled Tokió-

ból, azt mondaná, rendben, maradj, ameddig csak akarsz. – Elcsuklott a hangja. Fájdalmas volt az emlékezés.

Kis ideig hallgatagon bámulták mindketten a tüzet.

– Milyen sokfajta láng van... – mutatott Rinko a kandallóra: a fatuskó nagy, vörös és kis, sárga lángokat szült. – Én vagyok az a nagy lángnyelv – mondta, és magára mutatott. Homlokán vörösen csillogott a remegő tűzfény.

Aznap éjjel Kouki Rinko apjáról álmodott. A férfi a szomszédos dolgozószobában ült a székében. Nagydarab, vaskos alakja csak hátulról látszott, az arca nem. – Ő az apám – suttogta Rinko, majd odament, hogy köszönjön neki, de Kouki meglepetésére az alak eltűnt. Ezután hamvasztás képeit látta. Kouki lenézett a fekete verem alján égő tűzbe, Rinko pedig közölte vele, hogy az apját hamvasztják. Kouki két kezét imára emelte, és a lángok fokozatosan elhaltak. Valaki azt mondta, nedves volt a tűzifa, és kialudtak a lángok.

Kouki arra ébredt, hogy fázik, talán mert csakugyan kialudt a tűz. A Lalique lámpa halvány fényénél körülnézett a szobában, majd a mellette alvó nőre pillantott. Csak most tudatosult benne, hol van. Megpróbálta felidézni magában az álmát. A jelenetek töredékek voltak, összefüggéstelenek, de Kouki úgy vélte, mégis lát köztük kapcsolatot. Mielőtt lefeküdtek volna, Rinko az apjáról beszélt, és az ő pizsamáját viselte, akkor is, amikor a tüzet nézték. Az álom utolsó része, amikor a lángok az apa holttestét nyaldosták, annyira hátborzongató volt, hogy Kouki körülnézett a szobában, de nem talált semmi szokatlant.

Vajon hány óra lehet? Odalenn hagyta a karóráját, úgy-hogy nem tudta megmondani, de úgy vélte, három körül járhat. Még mindig esett, esőcseppek csíkozták az ablakot az ágy feje mögött.

Fázott. Közelebb húzódott a hason fekvő Rinkóhoz. Átkarolta, hozzá bújt, érezte melegét.

Tegnap, amikor lefeküdtek, átölelték egymást, és elaludtak. Őt kimerítette a vezetés, Rinko pedig rendbe rakta a

házat. Ráadásul mindkettejüket megnyugtatta a gondolat, hogy három teljes napjuk lesz együtt, nem kell kapkodniuk. Most, hogy egy kicsit aludt, Kouki érezte, hogy kezd feltámadni benne a vágy, de röstellte volna mély álmából felébredni kedvesét. Megvigasztalta a tudat, hogy bőven lesz még rá ideje. Aztán újra álomba merült, és tovább álmodott.

Amikor legközelebb felébredt, Rinko még mindig a hasán feküdt, de már ébren volt. Kouki ismét közelebb húzódott hozzá, mert alvás közben kicsit eltávolodtak egymástól, és Rinko azonnal hozzáfészkelte.

Átölelték egymást, élvezték a másik melegét, Kouki pedig hangosan tűnődött azon, hány óra lehet.

– Van egy óra az éjjeliszekrényen – mondta Rinko, a férfi pedig továbbra is átölelte, úgy fordult az óra felé.

– Reggel nyolc – állapította meg. Meglepte, hogy ilyen sokáig aludt. Tűnődve nézett ki az ablakon, ahonnan még mindig hallatszott az eső dobolása.

– Fölkeljünk?

– Nem. – Karuizavában volt néhány hely, amit szeretett volna megnézni, de arra később is ráérnek.

– Még mindig esik.

Vastag függöny takarta el az ablakot, és elég sötét volt szobában, de a kintről jövő fojtott hangok alapján Kouki el tudta képzelni a leveleken lefolyó és az ablaktáblán végigcsorgó esőcseppeket.

– Maradjunk így.

Most már harmadik napja esett egyhuzamban. Még itt Karuizavában se mutatkozott jele, hogy tisztulna az idő. Más körülmények között az ilyen borongós időjárás nyomasztja az embert, de Kouki most kifejezetten élvezte a helyzetet. Ugyan mi lehet kellemesebb, mint egy esős reggel az ágyban, amikor az ember mellett egy gyönyörű női test fekszik?

– Fázol?

Kouki még közelebb húzta magához Rinkót, széttárva az asszony selyem hálóingét.

A szoba nem volt sem túl meleg, sem túl hideg. Oda-kinn egyenletesen esett az eső, Kouki pedig az asszony fehér, kerek mellét kereste ajkával, jobb keze pedig becsúszott Rinko két lába közé. Gyengéden simogatni kezdte, az asszony pedig halkán megkérdezte:

– Kívánsz?

– Igen, tegnap este rögtön elaludtunk...

Az asszony egy pillanatig csendben feküdt, aztán a felsőtestével egy kicsit elfordulva megszólalt:

– Mondhatok valami örülséget?

– Mit?

Újabb rövid szünet.

– Ha egyszer elkezdted, csak folytasd és folytasd.

– Folytassam és folytassam?

– Igen, soha ne hagyd abba.

Kouki megmerevedett, és lopva Rinko arcára nézett. Az asszony lehunyt szemmel feküdt a félhomályban, ajka enyhén szétnyílt, akár egy virág szirma. Az asszony ajkait tanulmányozta, és arra gondolt, milyen lehetetlen, amit kért. Az, hogy sose hagyd abba, tökéletesen érthető kérés a nő részéről, aki szeretné elnyújtani örömét, de a férfi nézőpontjából elég kegyetlen követelés. Olyan vállalkozásra serkentik, amelybe bizonyosan belebukik.

Mégis úgy döntött, megpróbál engedelmeskedni. Nem tudhatta előre, hogy meddig lesz képes folytatni, de eltökélte, addig nem hagyja abba, ameddig csak bírja. Mintha csak Rinko királynő lenne, ő meg a rabszolgája. Ugy érezte, kötelessége gyönyört nyújtani neki.

Szájába vette a megkeményedett mellbimbót, és nyelvvel cirógatta, szájában forgatta, forró volt a lehelete. Keze ugyanakkor finoman játszadozott Rinko szirmával, alig

érintve csúcsát, mozgott lassan előre és hátra, egyenletes ritmusban, míg végül az asszony különböző testrészei együtt rezonáltak, akár egy harang. Gyönyörkiáltásai egyre erősödtek, mindkét kezével átkarolta a férfi fejét, az pedig csak szopogatta tovább a mellét.

Hátulról nézve olybá tűnhetett, mintha Kouki sötét fejét halvány rózsaszín, manikűrözött körmű ujjak tartanák mereven, de Kouki ezt nem tudhatta. Teljesen elmerült abban, hogy szájával és ujjával serkentse szerelme vágyát, simogatója egyszerre volt gyönyörteljes és afféle lassú kínzás, míg végül eszébe, amit meg akart kérdezni. Kezét ismét finoman Kouki péniszére tette. – Hogy tudsz ilyen higgadt maradni szeretkezés közben?

– Ki mondja, hogy én higgadt vagyok?

– Az, hogy képes vagy magad visszatartani.

– Csakis azért, mert teljes erőmből küzdök érte, hogy neked jó legyen.

– Hogy nekem?

– Azt akarom, hogy neked csodálatos legyen.

– Én is azt szeretném, hogy olyan jó legyen neked, hogy akár belehalj. – Lehet, hogy a nők orgazmusa mélyebb, mint a férfiaké, de azért minél többet szeretkeztek, annál gyönyörteljesebbé vált mindkettőjük számára. – Ha van bármi, amit szeretnél, hogy megtegyek, csak mondd.

– Fantasztikus vagy. Egyetlen nő sincs, aki hozzád fogható.

– Komolyan gondolod? – kérdezte Rinko, de a férfinak nem kellett válaszolnia. Igaz volt. Kouki számára mindig is fontos volt a szeretkezés, de még senkivel se jutott ilyen messzire. Innen visszatekintve mérhetetlenül egyhangúnak és szürkének tűnt a szerelmi élete. Amióta megismerkedett Rinkóval, érzései elmélyültek, és megtanulta, hogy egyre tovább és tovább nyújtsa a gyönyört. Nem is lehet kétséges, hogy az asszony feltűzelte, tanította, megvilágosította.

– Sose engedlek el, drágám – mondta Kouki gyengéden.

– Én sem téged, nem tudnék nélküled élni.

A reggeli eső meglágyította az asszony hangját. Kouki behunyta szemét.

Egy ideig álom és ébrenlét határán lebegtek, és valamikor tíz óra után keltek fel. Rinko a tükörbe nézett, ujjával végigsimított a haján.

– Milyen más minden most, hogy itt vagyunk.

A lakásuk már kezdett túlságosan ismerős lenni. Ott bizonyos szempontból rutinszerű lett az élet: tették, amit kell. Koukit is energiával töltötte el a változás.

– Nem szabad hagyni, hogy mindig minden a megszokott kerékvágásban folyjon – szólalt meg Rinko.

Ez minden szerelmi kapcsolatra érvényes, nemcsak az ilyen tiltott viszonyra, gondolta Kouki.

– Lepjük meg mindig egymást valamivel.

Mondani könnyű, de hogyan lesznek képesek megvalósítani? Vajon nem jelenik-e meg a megszokás, és telepszik rájuk az elkerülhetetlen unalommal?

– Nem baj, ha én zuhanyozom elsőnek? – kérdezte Rinko, és lement a fürdőszobába. Amíg távol volt, Kouki a hálósobában maradt, és kinyitotta az ablakot. Még mindig esett, de nem olyan reménytelenül, mint tegnap este. Csaknem tizenegy óra volt már, de nyugodt volt a környék. Az esőcseppek végiggurultak a leveleken, és szétloccsantak a mohás talajon.

Most, hogy egyedül maradt a csöndes esővel, Kouki rádöbrent, hogy aznap lett ötvenöt éves. Nincs mit ünnepelni rajta. Olyan, mintha valamiféle teljesítmény lenne, de meglehetősen kétes eredmény. Inkább azon csodálkozott, amiért ennyi időn keresztül működőképes maradt.

Hirtelen eszébe jutott a családja. Ha velük marad, a felesége ma boldog születésnapot kívánt volna, a lánya pedig legalábbis telefonálna.

Épp amikor ez járt az eszében, Rinko vidáman felkiabált alulról:

– Mit szólnál tojáshoz és pirítóshoz reggelire?

Lement és lezuhanyozott, mielőtt helyet foglalt volna az asztalnál. Rinko egyszerű reggelit készített tükörtojással és kolbásszal, kis salátával, pirítóssal és kávéval. Dél volt már, mire végeztek. Rinko gyorsan elmosogatott, aztán könnyű kék ruhát öltöttek, hogy elmenjenek sétálni a városban.

Kouki már többször volt Karuizavában, amikor meglátogatta a helyi írókat, de már évek óta nem járt itt. Némi nosztalgiával töltötte el a hely, azokra a napokra emlékeztette, amikor még aktív szerepet játszott a könyvkiadásban. Rinko megkérdezte, hová szeretne menni, önkéntelenül egy irodalmi emlékhely jutott az eszébe.

– Mit szólnál Takeo Arisima öngyilkosságának színhelyéhez? – kérdezte.

Rinko térképet vett elő.

– Valahol a régi Mikasza Hotel közelében található. De a nyaralója lenn van a Siozava-tónál.

Előbb a nyaralóhoz mentek, mert azt könnyebb volt megtalálni. A régi japán stílusú villa még állt a tóparton. Az útikönyv szerint „Tiszta hold pihenőhely” volt a neve, és miután éveken át elhanyagolták, helyreállították és ideköltöztették. Innen igen szép kilátás nyílt a tóra, de úgy döntöttek, ha már itt vannak, miért ne néznék meg az eredeti helyszínt is. Újra belemélyedtek az útikönyvbe, aztán visszamentek a régi nyaralóközvetbe, vörösfenyőfák sora között haladtak északnak a Mikasza sugárúton. Bérbungalók előtt fordultak jobbra, és kisvártatva egy fákkal sűrűn benőtt lejtőn találták magukat. Amikor a keskeny, nedves ösvényen haladva, magasra nőtt fűvel körülvett hosszúkás kő emlékműhöz értek, tudták, hogy megérkeztek. Itt halt meg Takeo Arisima.

Arisima, az irodalmi élet üdvöskéje, 1923-ban vetett véget életének. A nyaralójában követett el szerelmi öngyilkosságot Hatano Akikóval, egy népszerű női magazin csinos riporternőjével. Arisima negyvenöt éves volt, özvegy, három kisgyerek apja, Akiko harminc és gyermektelen, ám egy másik férfi felesége. Egymás mellett akasztották fel magukat, és csak egy hónap múlva fedezték fel őket. Június közepétől július közepéig lógtak temetetlenül. Amikor végül rájuk bukkantak, a testek már rothadásnak indultak. Aki megtalálta őket, így írta le a jelenetet: fejüktől lábujjukig kukacok borították őket, olyan volt, mintha két kukacvizesés zúdulna le a plafon felől. Akkoriban ízes botránynak számított kettejük szerelmi öngyilkossága, amely nemcsak az irodalmi életet, hanem az egész társadalmat felkavarta. Ám a történet korántsem olyan romantikus, mint ahogy az a köztudatban él. Rinko rémülten tudta meg, hogy a szeretők teste bűzlött, és kukacok borították, amikor megtalálták őket, de azért tenyerét összeérintve, csöndesen imádkozva állt egy ideig a kő emlékmű előtt. Ahogy itt álltak az esőben, ebben a kis ligetben, amely még napközben is sötét volt, megcsapta őket az elmúlás szele.

– Most pedig elviszlek a kedvenc helyemre – mondta Rinko. Visszafelé hajtott a Mikasza sugárúton, és a Kadzsi-erdő előtt lefordult egy kis mellékútra, míg végül egy tavacskához értek. Bár apró volt, mélynek tűnt.

– Ez a hely még esőben is bájos – jegyezte meg. A tavacskát sűrű zöld növényzet vette körül, a lágy eső félig elrejtette szem elől. Kouki olyan titokzatosnak és vonzónak találta, akár a mesék lápvidékeit.

– Látod ott azt a hattyút? – A tavacska lefelé mutatott, melynek közepén magányos hattyú úszott. – Mindig egyedül van, elképzelni nem tudom, hogy került ide. – Rinkót lesújtott, hogy a hattyúnak nincs társa, de a madár közönyösen siklott a vízen. Úgy festett, mint valami porcelánfigura.

– Lehet, hogy nem olyan magányos, mint gondolod. – Kouki kinyitotta az esernyőjét, és közelebb húzta magához

Rinkót. Így sétáltak a tó körül. Még mindig szitált az eső, nyoma sem volt annak, hogy el akarna állni. A csendes tavacska mellett semmilyen más hang nem hallatszott. Addig mentek, amíg tudtak, és ahol az ösvény olyan nedves lett, hogy meg kellett állniuk, visszafordultak. A közelben volt egy étterem, szép kilátással a tóra. Bementek, és kávéval rendeltek.

– Tudod, sajnálom őket; amiért egy egész hónapig nem bukkantak rájuk – szólalt meg Rinko, akinek gondolatai ismét a halott szeretők körül jártak. – És mindvégig ott voltak azon a szörnyű helyen.

– Senki nem gondolta, hogy ott keresse őket.

– Milyen rettenetes halál, még ha együtt választották is – jegyezte meg Rinko halkán, és kinézett az eső áztatta tóra.

*

Aznap este nem odahaza ettek, elmentek egy közeli szállodába. A régi, kétemeletes épület fehér homlokzata és faváza hűvös nyugalmat árasztva olvadt a zöldellő tájba.

Nem sokkal napnyugta előtt egymással szemben ültek az étterem kertre néző részében. Rinko selyemfelsőt viselt, széles fehér nadrággal. Vacsora előtt pezsgőt rendelt, és amikor az italos kiöntötte a világos borostyánszínű italt, felvette poharát, és Koukiéhoz érintette.

– Boldog születésnapot!

Kouki egy pillanatra zavarba jött, de azért biccentett és elmosolyodott.

– Tehát tudtad.

– Hát persze, gondolod, hogy elfelejtettem?

Kouki éppen ma reggel döbrent rá, hogy születésnapja van, Rinko felemelte csípőjét, sóhajtott, nyöszörgött. Kiáltásai egyre sürgetőbbek lettek. A következő pillanatban többször görcsösen összerándult a teste, és a férfi végre megpihenhetett.

De csak pár perc pihenőt kapott, azután az asszony új izgalomforrást keresett. Hirtelen megfeszült hátrafelé, Kouki válaszul szintén pozíciót váltott. Arcát Rinko két lába közé temette, oda, ahonnan Rinkót csak az előbb rázta meg a szenvedély. Elterült az ágyon, és ajkával, nyelvével ismét felizgatta. Ismét kedvére hajlította az asszonyt, míg az végül szinte eszét veszve könyörgött. Kouki addig várt, ameddig el nem jött a legmegfelelőbb pillanat, és csak ekkor csusszant belé.

Bár pontosan ez volt, amit Rinko akart, innen kezdve az asszony irányított. Mihelyt Kouki megérezte maga körül Rinko belső húsának finom szorítását, előrenyomulás és visszavonulás egyaránt Rinko beleegyezését és hozzájárulását igényelte. Kouki hosszú menetire készülődött. Kényelmesen elhelyezkedett oldalára fekve, lábát átvette Rinkóén, bal kezét az asszony derekára tette, jobb keze a mellét kereste. Ily módon szabad maradt mindegyik végtagja, az asszony minden porcikáját elérhette, miközben előredőf és visszahúzódik, érzéki, kimért ritmus szerint. Időről időre kicsit fel emelte az asszony fenekét, csak annyira, hogy forró húsa végigsimíthasson Rinko legédesebb belső pontjának felszínén. Az asszonynak pedig elállt a lélegzete a gyönyör lüktető kitörésétől. Aztán Kouki hátrább húzódott. Szinte teljesen visszahúzta magát, bár a vége még Rinkóban maradt. Az asszony pedig nem akarta elveszteni, türelmetlenül várta, hogy ismét visszatérjen teljes egészében, és egyre jobban és jobban lángolt.

Kouki célja az volt, hogy újra meg újra, ismét és ismét eljuttassa Rinkót a csúcsra, a végtelenségig. Vajon meddig bírja a saját szenvedélye? Nem tudhatta előre, de mindent elkövetett, míg végül Rinko torokhangon felnyögött, és a hang mintha valahova mélyre süllyedt volna le benne. Az asszony elernyedte. Kouki vonásai megfeszültek a komor eltökéltségtől. Minden idegszálával igyekezett visszatartani magát. Ha most enged a testének, az azt jelenti, hogy dacol a királynő parancsával. Abban a pillanatban elveszett.

Érezte, hogy az asszony szenvedélye elcsitult, türelmetlenül várta, hogy Rinkótól engedélyt kapjon rá, és ő is megkönnyebbülhessen, zihált, akár egy hűséges kutya, de a kegyetlen királynő nem akarta ilyen könnyedén elengedni. További ingereket keresett. Újra megsarkantyúzta, nem hagyott időt pihenésre, esélyt az engedetlenségre.

A reggeli eső és az érzés, hogy el vannak zárva a világtól, segített tüzelni Kouki szenvedélyét, de most, miután közel egy órája tartott a dolog, minden csepp ereje elszállt, míg végül összerogyott az asszony még izzó testében, és végül kénytelen volt legyőzötten visszavonulni. Rinko halkán felkiáltott, vonakodott elengedni, de Kouki egyszerűen nem tudta folytatni. Lehet, hogy nem teljesítette ígérését, de az biztos, hogy Rinko újra és újra magasan a felhők fölött szárnyalt. Biztos, hogy kielégült, azért ez is valami.

Kouki elnyúlt az ágyon. Remélte, nemsokára azt hallja, milyen jó is volt. Rinko kisvártatva felkönyökölt, közelebb húzódott.

– Nem élveztéél el – mormogta, amikor megérintette.

Kouki kicsit megijedt, de így, hogy az asszony keze rákulcsolódott, nem volt menekvés.

– Nekem nem kell minden alkalommal – felelte.

Ha eltökélte magát, hogy gyönyört szerez kedvesének, de hagyja, hogy minden alkalommal a saját szenvedélyének is utat adjon, ahányszor csak lefekszenek egymással, hamar elfogy az ereje. Újabban elsajátította a technikáját annak, hogy hosszú időn keresztül visszatartsa magát.

– De azt mondtad, kívánsz.

– Nem kell mindennek egyszerre történnie. – Még ha nem osztozott is kedvese kielégültségében minden alkalommal, ahányszor csak Rinko eljutott a csúcsig, lassacskán mégiscsak az ő életereje fogyott el. – Hosszú még a nap.

Rinko, úgy tűnt, elfogadja, aztán hirtelen a férfi szemébe nézett.

– Csakugyan azt gondolhatod rólam, hogy telhetetlen vagyok.

– Nem.

– Magam is kezdem azt hinni, hogy valami baj van velem, de bármit is teszek, nagyon jó érzés. – Mintha most jutna és amikor Rinko nem tett róla említést, azt hitte, hogy elfelejtette.

– Köszönöm. Nem gondoltam volna, hogy itt ünnepeljük.

– Készültem rá.

Ez alkalommal Kouki emelte fel hálás mozdulattal poharát.

– Ajándékozni mindig kockázatos kicsit – mondta Rinko, és kis csomagot vett elő táskájából. – Tessék, nyisd ki. – Csomagolópapírban fekete dobozka volt, és abban egy fehérarany gyűrű. – Lehet, hogy nem tetszik, de azért én szeretném, ha hordanád.

Kouki felpróbálta a bal gyűrűsujjára. Tökéletesen illett rá.

– Tudtam, mekkora az ujjad, és csináltattam egy ugyanilyet magamnak is – mutatta a bal kezét. Csakugyan hasonló gyűrű volt az ő gyűrűsujján is. – Ígérd meg, hogy mindig hordani fogod.

Kouki még sose viselt gyűrűt, és egy kicsit kényelmetlenül érezte magát, de hogyan vehetné le, ha egyszer ilyen sokat jelent Rinkónak?

Úgy döntöttek, hogy az étlapról rendelnek. Rinko előételnek salátát és hideg erőlevest rendelt, főfogásnak szivarványpisztrángot *meunière* módra. Kouki tonhal carpacciót és levest rendelt, majd grillezett bárányt fűszeresen.

Még egy korty pezsgő után vörösborot ittak, és Rinko arca kipirult.

– Gondoltam rá, hogy rendelék neked egy születésnap tortát ma estére, de nem örülnél neki itt, ugye?

Koukit egyáltalán nem vonzotta a gondolat, hogy mások szeme láttára ünnepeljen.

– Sokáig tart ötvenöt gyertyát elfújni – jegyezte meg.

– De olyan fiatal vagy, egyáltalán nem öreg.

– Úgy érted, az ágyban? – kérdezte Kouki hangját leeresztve, huncutul.

– Igen, ott is – mocorgott Rinko –, de arra gondoltam, hogy nem lettél vaskalapos, mint a legtöbb férfi a te korodban.

– Ezt meg kell hogy köszönjem.

– Nem, ilyen vagy az első pillanattól fogva, ahogy megismertelek. Sokkal fiatalabb, mint Kinugava úr, sokkal játékosabb, szórakoztatóbb.

Kouki tudta, hogy szerelme ezt bóknak szánja, de mégis vegyes érzéseket ébresztett benne.

– Egyszer interjút készítettem egy nyolcvannyolc éves üzletemberrel. Ő mondta, az egyik legnagyobb probléma ebben a korban, hogy ugyanolyan fiatalnak érzi magát, mint régen.

Most már kezdem sejteni, miről beszélt.

– Miért, olyan nagy baj, ha fiatal maradsz?

– Azt hiszem, arról beszélt, milyen fájdalmas az, amikor az ember még fiatalnak érzi magát, de a teste nem tud lépést tartani vele. Sokkal könnyebb lenne, ha az ember szelleme ugyanolyan ütemben hanyatlana, mint a teste.

– Ez nem sokkal azelőtt lenne, hogy teljesen haszontalanná válunk.

– Ami azt illeti, én már teljesen haszontalan vagyok a munkahelyemen – szólalt meg Kouki némi keserőséggel a hangjában.

– De csak mások döntése miatt állítottak félre, és nem azért, mert hibáztál. Egyébként ki törődik manapság a címekkel, rangokkal?

Rinko mindent elkövetett, hogy felvidítsa, de egy férfi lelkiállapotát, sőt külsejét is befolyásolta a munkahelyén betöltött helyzete. Kouki eltökélte, hogy nem zavartatja magát emiatt, de nem volt rá garancia, hogy nem nyomja rá bélyegét a bukás.

Újabb adag bor elűzte pillanatnyi rosszkedvét, és helyreállította étvágyát.

Rinko szivárványpisztrángja olyan jól nézett ki, hogy Kouki kért belőle egy kicsit, cserébe átadott a saját bárányából az asszony tányérjára.

– Ez a kétszemélyes vacsora előnye. Az ember többféle ételbe belekóstolhat – jegyezte meg.

– Nem mindegy, kivel vacsorázol.

– Persze, veled az igazi.

Ha egy férfi és egy nő megosztja egymással az ételt, az egyértelműen jelzi, hogy szeretők. Kouki tudta, hogy a többi vendégnek valószínűleg ez jár az eszébe, amikor lopva feléjük pillant, de mostanra már nem törődött vele. Viszonyuk elején még Kamakurába menet a vonaton kínzóan tudatában volt mások tekintetének. Mostanra messze túllépett az efféle aggodalmakon, sőt inkább dacos lett. Nem érdekelte mások véleménye.

Kapcsolatuk több mint egy éve tartott, és ezalatt eléggé megvastagodott a bőre, de nemcsak erről volt szó. Most már tudta, az a lényeg, hogy élete hátralévő részét, akár hosszú legyen, akár rövid, azzal töltsse, amit tenni akar, és ha belebukik, akkor még mindig dönthet úgy, hogy időnek előtte véget vet neki.

Ha az ember egy kicsit változtat az értékrendjén, bármely életformához alkalmazkodhat. Néha elegendő más szögből nézni a dolgokat, és ami korábban fenyegetőnek

tűnt, semmivé lesz, és ami jelentéktelennek látszott, hirtelen értékes lesz.

– Mi lenne, ha kilépnék? – bukott ki belőle. Rinkót megijesztette a hirtelen ötlet. Hitetlenkedve nézett rá, ezért a férfi magyarázkodni kezdett. – Ha kilépek, tiszta lappal indulok.

– Így gondolod?

– Úgy érzem, nem leszek igazán szabad, ameddig ott dolgozom.

Rinko láthatóan nem értette, miért kell felmondania, persze ez természetes, hogy is érthetné, hiszen sose volt kötött munkahelye.

Ami azt illeti, Koukinak se volt semmi konkrét oka arra, hogy kilépjen. Igaz, az utóbbi időben fárasztotta a munka, de mindenki érezhet némi fáradtságot, miután harminc évet dolgozott ugyanannál a vállalatnál. Valójában az zavarta, hogy úgy érezte mostanában, elszigetelődött munkatársaitól.

– Ha ezt akarod, én nem bánom – mondta Rinko. Nem értette, de együtt érzett vele. – De azért ne öregedj meg nekem hirtelen, jó? Szeretném, ha életerős maradnál.

– Tudom.

– Biztos vagy benne?

– Nem teljesen, de itt az ideje, hogy azt tegyem, amit szeretek. – Ha igazán őszinte akart lenni, be kellett vallania, hogy munkájából hiányzott az igazi kihívás. A színpalak mögött tevékenykedett: mások könyveit rendezte sajtó alá. Noha nap mint nap írókkal dolgozott, egyszer se került reflektorfénybe. Olyan volt, mint a kabuki színház fekete ruhás segítője, akinek láthatatlannak kell maradnia.

– Ezt megértem. – Rinko élete nagy részét a férje árnyékában töltötte, ő elég kevés figyelmet kapott. – Ami azt illeti, én sem akarom így folytatni. Tudom, hogy egy kicsit drámaian hangzik.

– Egyáltalán nem. – A tiszta üvegben vérként ragyogott a bor. Talán Kouki ezért érezte, hogy feltámad a bátorsága, amikor az üvegre néz.

– Miért nem teszünk valami igazán meglepőt?

– Meglepőt?

– Igen, valamit, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Valamit, amitől mindenkinek leesik az álla. – Rinko is kezébe fogta poharát, és csillogó szemmel meredt a vörös folyadékra.

Kilenc óra is elmúlt már, mire végeztek a borral: szinte lebegtek tőle. Ettek egy kis desszertet, aztán távoztak az étteremből. A recepcióhoz érve látták, hogy elállt az eső odakint.

– Van kedved sétálni? – kérdezte Rinko. Húsz percre voltak a háztól. Kouki bólintott, és kilépett az utcára.

A friss levegő kellemes hűvösen cirógatta bortól lángoló arcukat. Az utcai lámpák fényében feketén csillogott a járdá. Odafönn nem látszott sem a hold, sem a csillagok. Átmentek a hotel előtti nyílt térségen, és kijutottak a vörösfenyőkkel szegélyezett útra. Rinko belekarolt a férfiba. Este tíz óra volt, csendes, nyugodt a környék. Mindössze néhol szűrődött ki a sűrű növényzet közül halvány fénysugár, akár egy elkésett gondolat. Vajon kik lehetnek? Olyanok, akik korán jöttek ide, mert élvezni akarták a táj nyugalma, mielőtt a nyári vakációzók hordái megérkeznek?

Ahogy végigmentek a nedvesen fénylő járdán, lépéseik hangját elnyelte az esti égbolt. Végül ritkulni kezdtek a fák, és megpillantottak egy bal felé vezető keskeny utat. Nyilván arra is nyaralók sorakoznak, de most mindössze egy magányos utcalámpa fényét láthatták.

Elhagyták az elágazást, és ismét vörösfenyők közt sétáltak.

– Ilyen békés lehetett a környék, amikor azok ketten végeztek magukkal – mondta Rinko. Takeo Arisimára és Hatano Akikóra gondolt. Ezen a halk és sötét úton sétálva

gondolatai ismét a szerelmi öngyilkosság felé fordulhattak. – Ilyen elhagyatott villában... – Maga elé képzelte az eső áztat-ta fákat, a hegyet, ahol délután jártak. – Biztosan hideg volt.

Újabb apró fénysugár jelent meg előttük a távolban a levelek között.

– A férfié volt nyaraló? – kérdezte.

Kouki a Sóva-korszakot tanulmányozva erről az esetről is olvasott, és többé-kevésbé tudta, mi történt.

– Az apjától örökölte.

– Vagyis amikor odamentek, senki se volt ott.

– Arisima felesége már meghalt, a gyerekei pedig még kicsik voltak. Rendszerint üresen állt a ház.

Fényszórók tűntek fel a távolban, egy autó közeledett. Rinko megvárta, míg eltűnik, és csak utána folytatta.

– Július elején haltak meg?

– Lehet, hogy egy egész hónappal korábban, június 9-e körül. A holttesteket július 6-án találták meg.

– Hogy lehetsz olyan biztos benne?

– Akiko június 8-án még dolgozott, aztán 9-én látták őket a nyaraló felé menni a karuizavai állomásról.

– Gyalog mentek?

– Igen, és valaki látta őket.

– Legalább négy-öt kilométer lehet. – Ez volt az igazság. – Egy órába telhetett, mire odaértek. Nem lehet, hogy előbb néhány napot a házban maradtak?

– Erről nem tudok, de amikor készen álltak a halálra, köteleket erősítettek a szemöldökhöz, székeket tettek alá, aztán kirúgták maguk alól.

– Milyen rettenetes... – Rinko kis ideig szorosan hozzá bújt, aztán elhúzódott. – Mégis milyen szilárd elhatározás kellett hozzá – morogta.

– Hogy érted ezt?

– Egy órát gyalogoltak, hogy a villához érjenek, azután fel kellett lógatni a kötelet, odatenni a székeket, bedugni a nyakukat a hurokba. Mindezt azért, hogy meghaljanak.

Kouki egyetértett.

– Csakugyan gondosan meg kellett tervezni az öngyilkosságot. Egész más a helyzet, ha az ember megbetegszik. De ők tökéletesen egészségesek voltak. Nem volt semmi bajuk. Egészséges ember csak akkor lesz öngyilkos, ha nagyon elszánta magát.

– Még mindig nem értem, miért tették – mondta Rinko halkán, az ég felé fordulva. – Miért kellett megtenniük? – Szavai elvesztek a sűrű fenyvesben.

– Igazából nem volt rá semmi okuk. Takeo Arisima sikeres bestseller-író volt, Akiko harmincéves korában riporterként olyan népszerű, mint egy színésznő. Mindenki irigyelte őket. Mindketten az életük csúcán voltak. Vajon miért választották a halál ösvényét? Igaz, egy dolog a legtöbb embertől megkülönböztette őket.

– Csak egy?

– Az, hogy nagyon boldogok voltak. – Eszébe jutott Arisima végakaratainak egy sora. – Ő maga így fogalmazott a levélben, amit hátrahagyott: „Most lépek át a halálba, boldogságom csúcán.”

Rinko hirtelen megtorpant, maga elé meredt a sötétben.

– Úgy érted, azért haltak meg, mert olyan boldogok voltak? – kérdezte.

– Legalábbis így lehet értelmezni a végakaratait.

Az eső mosta éjszaka hűvösében szellő suhant át a vörösfenyők ágai közt.

– Hát ezért haltak meg. – Rinko újra elindult.

– Talán féltek attól, hogy túlságosan boldogok.

– Ezt meg tudom érteni – mondta az asszony. – Amikor minden nagyon jó, az ember egyszerűen megijed, az jár az eszében, vajon meddig tart.

– Talán azt akarták, hogy örökké tartson.

– Hogy tarthatna örökké? – tette fel Rinko lágyan a kérdést az őket körülvevő sötétnek, aztán bólintott. – Az volt az egyetlen megoldás, hogy végeznek magukkal.

Odahaza a villában ittak egy kis brandyt. Mindketten az előbbi beszélgetésen töprengtek. Rinko a tűz fölé hajolt, bólintott, halkán elismételte: – Az volt az egyetlen megoldás, hogy végeznek magukkal. – Koukinak nem volt kedve vitatkozni vele. Előbb-utóbb megkopik a boldogság. A vágy, hogy megőrizzük, könnyen torkollhat halálvágyba. Bármilyen hátborzongató is, igaznak találta a gondolatot.

– Nem fekszünk le? – Morbidnak érezte, hogy továbbra is ezen gondolkodjanak. Ő zuhanyozott elsőként, és amikor Rinko következett, felment a hálósobába. Reggel ebben a szobában az eső kísérte ráérős szeretkezésüket. Mostanra elállt az eső, minden sötét, hallgatag volt. Végigfeküdt az ágyon, anélkül, hogy felkapcsolta volna a villanyt, és a sötétben fekve várta kedvesét. Rinko sokára jelent meg. Selyem hálóinget viselt. Egy pillanatra megállt az ajtóban, aztán nesztelenül az ágy széléhez lépett. Kouki a karjába zárta, az asszony pedig kétségbeesetten kapaszkodott hozzá.

– Az egyetlen megoldás, ha meghal az ember – suttogta anélkül, hogy megmozdult volna. Úgy hangzott, mintha helyeslést várna valami új ötletéhez. Aztán tovább győzködte magát: – Ez az egyetlen módja annak, hogy megőrizzük a boldogságot.

– A boldogságnak sok fajtája lehet.

– Úgy szeretni, ahogy azok ketten tették, mélyen és állandóan, a változás minden lehetősége nélkül... – Kouki megértette, hogy Rinko is ilyenfajta állandóságot akar, de nincs ember, aki teljes bizonyossággal sose szűnő rajongást fogadhatna.

– Elképzelhető, hogy két ember mindig ugyanazt érezze egymás iránt?

– Talán, de az élet kiszámíthatatlan – felelte Kouki. – Lehet, hogy túl nagy kérdés. Nincs rá garancia.

– Vagyis azt mondod, lehetetlen. – Rinko hangja bele-süllyedt a sötétbe.

Mintha egy madár kiáltását hallották volna a távolból. Miféle madár lehet ébren ezen az órán? Vagy valamilyen másfajta teremteny szólt? Kouki próbálta kitalálni, merről jöhetett a hang.

– Tudom, hogy érzett – mondta Rinko.

– Ki? Akiko?

Az asszony lassan a hátára fordult:

– Nem – felelte. – Az az asszony, Szada, aki meggyilkolta a szeretőjét. Azt mondta, azért tette, mert nem akarta, hogy a férfi, akit szeret, másé legyen. Ha nem ölte volna meg a férfit, szinte biztos, hogy visszament volna a feleségéhez. Miután eldöntötte, hogy nem akar lemondani a boldogságról, amelyben kettőjüknek része volt, nem maradt más választása, mint megölni.

– Így véget vetett a férfi életének, de a lényeg, hogy az így már nem csalhatta meg.

– Vagyis ha az ember egyre mélyebben és mélyebben szeret valakit, végül meg kell ölnie... A szerelem csakugyan rémisztő. – Úgy tűnt, Rinkónak sikerült teljesen meggyőznie magát. – Ha valakit szeretünk, az azt jelenti, hogy kizárólag magunknak akarjuk, de attól, hogy együtt élünk vele, vagy ha összeházasodunk vele, még nem kapjuk meg.

– Nem, mert mindig ott van az árulás lehetősége, és ha meg akarjuk akadályozni, lehet, hogy nincs más esélyünk, mint a gyilkosság.

– Vagyis a szerelem végül felemészti mindkettejüket. – Úgy tűnt, most először kezd megvilágosodni előtte, hogy ez

a lány szó, szerelem, valójában önzést, fájdalmat, kegyetlenséget takar.

Minél többet beszéltek szerelemről és halálról, Kouki annál éberebb lett. Az asszony is felélénkült. Rinko ujjával végigsimított kedvese mellkasán.

– És a te érzéseid mindig ugyanazok maradnak? – kérdezte.

– Hát persze.

– Mindig engem szeretsz, csak engem és senki mást?

Természetesen, akarta válaszolni Kouki ismét, de ebben a pillanatban két karcsú ujj nyomódott az ádámcsutkjára. Fulladozni kezdett, nem kapott levegőt. Az asszony szeme szinte világított a sötétben.

– Hazugság. Hazugság, hogy mindig szeretni fogsz.

– Nem hazugság – felelte Kouki a nyakát dörzsölgetve.

Rinko megrázta fejét:

– Épp az előbb mondtad, hogy túl sokat kér, aki garanciát akar.

Az az igazság, hogy Kouki nem mert volna teljes bizonyossággal megesküdni rá, hogy érzései változatlanok maradnak az idők végezetéig.

– Rendben, és mi a helyzet veled? – kérdezte, és Rinko bal kulcsontjára tette ujjait. A karcsú nyakú és feszes nyakizmú nőknek kis mélyedés van torkuk alján. Elég mély ahhoz, hogy beférjen egy férfi mutatóujja. Amikor a nő meztelen, az a kis lüktető mélyedés, igencsak mély tud lenni. – Te sose változol? – kérdezte Kouki, és ujjá megtalálta a nő torkán a porcot.

– Természetesen nem – felelte Rinko.

– Soha, bármi történjék is?

– Te vagy az egyetlen férfi, akit szeretni fogok, ez biztos.

Kouki megnyomta a kulcscsont feletti mélyedést, és Rinko fájdalmában kicsit felsikoltott.

– Hogy mondhatod ilyen biztosan, idővel te is változhatsz.

– Hogy mondhatsz ilyen szörnyűséget? Nem bízol bennem?

– Amíg csak élsz, nem esküdhetsz teljes bizonyossággal, hogy sose változol.

– Akkor most kell meghalnunk, amikor a legboldogabbak vagyunk. Nem tehetünk mást. – Rinkóból kibuktak a szavak, aztán elhallgatott.

Egyetlen hang sem hallatszott. Az éj magába szívta az elhagyatott nyaralóhelyet és a környező erdőket. Mégis, ahogyan a legsötétebb feketében is ragyog némi fehér, ez a csend is neszezett. Felhők siklottak az éjszakai égbolton. A kertben falevelek hullottak a földre, mindaz, ami a szobában volt, lassan rozsdásodott, és kezdett porrá válni. Talán mindez a sok mozgás ezer másikkal együtt az elképzelhető leghalkabb hanggá állt össze. Rinko közelebb húzódott kedveséhez, és megkérdezte, mire gondol.

– Semmire.

Újabb rövid csend következett, aztán Rinko halkan megszólalt:

– Én nem akarok ilyenfajta halált. – Kouki kíváncsian fordult felé, és megismételte: – Nem akarok ilyenfajta halált. – Ismét az járt az eszében, milyen állapotban találták meg a két szerető kukacoktól nyüzsgő holttestét. – Bármilyen boldogok voltak is, ez a halál túlságosan rettenetes. Nem bírnám elviselni, hogy így találjanak rám.

– Ők hagytak egy üzenetet, amiben arra kérnek mindenkit, ne zavarják őket.

– Így is csak idő kérdése volt, mikor találják meg őket. Ha már elkerülhetetlen a dolog, jobb szeretnék rendesen kinézni.

Ideálisan hangzott, de ha az ember alaposabban belegondolt, Rinko a hátramaradtak szemével nézte a helyzetet.

– Ha valaki a halálra készül, nem biztos, hogy ennyit töpreng azon, mi lesz utána.

– De én nem tudnám elviselni a gondolatot. – Rinko izgalomba jött, és felkönyökölt az ágyban. – Nem bánom a halált, ha veled vagyok, bármikor készen állok meghalni. De nem így.

– Ha soká találják meg, minden holttest bomlani kezd.

– Az mégsem ugyanaz, mintha kukacok borítanák. Te is jobb szeretnéd, ha előbb találnának rád, vagy nem?

Kouki még egyszer sem gondolkodott el saját halálán, és főleg nem azon, hogy festhet utána. Tudta, hogy aki erre a világra született, előbb-utóbb elmegy, de sose volt kedve ezen töprenkedni. Túlságosan kellemetlen gondolat volt. Mégis most, hogy Rinkóval beszélgettek erről, valami okból nem támadt fel benne az a heves életösztön, ami korábban. A halál inkább barátságosnak, mint rémisztőnek tűnt. Miért van az, hogy amikor Rinkóval van, nem rémiszti a halál?

Lassan levette kedvese hálóingét és alsóneműjét. Amikor Rinko teljesen meztelen volt, erősen magához szorította, úgy, hogy mellük, hasuk, ágyékuk összepréselődött. Így feküdtek a másik hátát és nyakát átkarolva, összekulcsolva a lábaikat, úgyhogy egy tizedmilliméter se maradt kettőjük teste közt. Olyan közel voltak egymáshoz, és annyira összeillettek, mintha a pórusaik is összeolvadtak volna.

– Ez nagyon jó – bukott ki Koukiból, mintha csak egész teste elégedettségének adott volna hangot. Élvezte a mélyen belsejéből fakadó édes gyönyört. A bőréhez érő bőr érzése nemcsak békét, hanem bizonyos belenyugvást is adott. Ameddig Rinko puha, lágy, kerek, meleg testét érezheti, nem fél attól, hogy elveszti a tudatát vagy az életét. – Ez az – morogta az asszony lágy bőrébe. – Így boldogan meghalnék.

– Hogyan így?

– A karjaidban.

Békében, begubózva ismét gyerek lett anyja ölelésében, embrió a méhében, majd egy csepp ondó, hogy végül eltűnjön.

– Most nem félek a haláltól – mondta.

– Én sem, amikor veled vagyok.

Hogy elűzze a halál vízióját, Kouki ismét szorosabban ölelte. Rinko egy perc múlva arrébb húzódott, mintha fojtogatónak találná a férfikarok szorítását, és mély lélegzetet vett.

Mozdulatlanul feküdtek, egymást félig átölelve. Kouki teste még mindig érintette az asszony mellét, kását és combját. A férfi ismét lehunyta a szemét.

– Olyan nyugodt... – Áadták magukat az éjszaka csöndjének. A sötétség még sosem volt ilyen mély. – Örülök, hogy eljöttünk Karuizavába. Végtelenül tisztának érzem magam.

Karuizavát általában elkerülik az emberek az esős évszakban, de Kouki most szerette. Nemcsak mert kevés ember volt itt, hanem a nedves táj higgadt tisztasága felfrissítette a városi élettől megfáradt és megkérgesedett szívét. Ott az eső nyomasztónak tűnt, itt viszont kizöldültek a fák, és táplálta a köztük nöövő mohát.

Természetesen hosszú távon a folyamatos esőzés valahogy nyirkossá teszi az ember lelkét is. Az ember befelé fordul. A vastag felhők és az egyenletes, szemerkélő eső megmagyarázza, miért tölti be a halál képe Rinko gondolatait, hogy szinte másról sem beszél azóta, hogy meglátogatták azt a helyet, ahol Takeo Arisima és Akiko meghalt.

– Akkor így maradunk, ahogy vagyunk?

Alighogy Rinko kimondta, lassan Kouki tudatába beúszott a tokiói utcák képe és az irodája.

– Gondolom, nem lehet... – Ha továbbra is itt maradnak, elpárolog minden lelkiereje, és képtelen lesz a munkájára.

– Nyáron pokoli a tömeg, de ősszel szeretnék visszajönni ide – mondta Rinko hozzábújva. A mellek kerek puhaságától Koukin úrrá lett a vágy. Azután, hogy ilyen sokat beszélgettek a halálról, szüksége volt rá, hogy erősen átérezze, él. Ha képes elmerülni a gyönyörben, és úgy szívja el energiáját, halálfélelme semmivé lesz, és az életöröm tölti be lelkét.

A csöndes éjszakában vigaszt remélve, gyors, állati kapkodással estek egymásnak a fákkal körülvett házban.

Kabócapáncél

Július végén az esőket hét-tíz napig tiszta égbolt és égettő hőség követte. Ez az év legforróbb időszak, amikor a város betonjára kora reggeltől lecsap a nyárközépi nap, és a hőmérséklet harminckét fok fölé emelkedik. A hőmérő még éjszakánként is ritkán süllyed huszonöt fok alá. Az embereket, akik mostanáig a szüntelen eső miatt panaszkodtak, most a napsugár perzseli. Zihálnak a fullasztó hőségben, homlokukat törölgetik, és úgy kókadoznak, akár a hervadó virágok.

Akik frissen költöztek a városba, többnyire meglepődnek azon, hogy a tokiói nyár két, egymástól ilyen jól elkülöníthető mini évszakra osztható: Sokak kedélyállapota az időjárásnak megfelelően alakul. Az esős évszak alatt az állandó felhőszakadás és felhős égbolt mindenkire nyomasztóan hat. De abban a pillanatban, hogy az eső véget ér, és előbukkan a nap, az emberek ledobják magukról a nyomottságot. Nyíltabbak lesznek, és szinte egész éjszaka tevékenyek.

A legkönnyebb a gyerekek esetében nyomon követni ezt a hangulatváltozást, mivel a felnőtteknél, legalábbis a felszínen, az egyik legalapvetőbb jellemvonás „szokásos üzletmenet” fenntartása akár kék, akár szürke az ég. Nyár közepén a nagyvállalatok dolgozói rövid ujjú inget vesznek, zakójukat a karjukra vetik, zsebkendővel törölgetik az arcukat a túlszűfolt vonatokon a munkába menet. Délelőttre a higanyszál harmincöt fok fölé emelkedik, és mindent elönt a hőség, a föld alatti sétányok lépcsőit, az épületek homlokzatáról lelógó hatalmas reklámokat és az ujjatlan blúzt viselő nők meztelen vállait. Egy ilyen napon Koukit a vezérigazgató irodájába hívták.

– Ez jött postán a minap – mutatta Obata, a szoba gazdája.

Kouki felvette az íróasztalról a kinyitott levelet, és megnézte. Szövegszerkesztővel készült, többoldalas anyag

volt. Az elején nagybetűkkel: JELENTÉS KOUKI SOICSI RÓRÓL.

Kouki megdöbbsent. Hát ez meg mi, valamiféle jelentés a magánéletéről? Miért írna bárki ilyet? Hitetlenkedve olvasni kezdett, és már az első szavak belehasítottak: „Az elmúlt két év bűnei.” Kouki mélyen beszívta a levegőt, aztán rászánta magát.

Két évvel ezelőtt, decemberben Kouki Soicsiro, az önök vállalatának korábbi főszerkesztője, kihasználva ideiglenes megbízását, a Tonicsi Művelődési Központ előadójaként ráerőltette társaságát Macubara Rinkóra, aki abban az időpontban ugyanabban az intézményben kalligráfiát oktatott. Bár tökéletesen tisztában volt vele, hogy az illető férjezett, rendszeresen felhívta otthonában, és minden rendelkezésére álló eszközt felhasznált, hogy elcsábítsa.

Kouki szíve hevesebben dobogott, a tenyere nyirkos lett. Ki a fene írhatta ezt? Szándékos mocskolódás! Vetett egy pillantást Obatára, aki közönyös arccal cigarettázott íróasztala mögött. Aztán a kíváncsiság visszacsábította tekintetét az előtte levő papírlapra.

A rá következő új év után mást sem tett, mint Macubara asszonyt üldözte, több alkalommal is titkos találkozót beszélt meg vele. Végezetül tavaly áprilisában elcsábította egy tokiói hotelbe, ahol ráerőltette magát, obszcén szexuális viselkedésre kényszerítette.

Kouki idáig jutott, és ökölbe szorította kezét. A rohadt gazember! Legszívesebben széttépte és elégette volna a levelet, de a feljebbvalója ült vele szemben, és különben is tudnia kellett, mi áll még benne.

Aztán kihasználta az asszony naivitását, és amikor az nem akart többé találkozni vele, azzal fenyegetőzött, hogy mindent elmond a férjének. Azonkívül arra kényszerítette, hogy akaratlan ellenére különféle szexuális kicsapongásokban vegyen részt, végezetül ez év áprilisában vörös selyem alsókimonóba öltöz-

tette, és különböző perverz aktusokat hajtott végre vele. Fényképeket készített, és megtiltotta neki, hogy hazamenjen.

Ez már kifejezetten aljas rágalmazás volt. Valaki igen-csak gyűlöli.

A levél azzal folytatódott, hogy Kouki rávette a szerencsétlen az asszonyt, költözzön össze vele, kis lakást bérel a városban, ahol ők ketten férj és feleségként élnek. Ezáltal az asszony házassága tönkrement, érzelmileg és fizikailag egyaránt összetörve a férjét. A levél ezekkel a szavakkal végződött:

Természetes, hogy az ember megkérdőjelezi egy olyan vállalat etikáját és tisztességét, amely egy ilyen jellemtelen embert alkalmaz. Ezt a dolgot rendezni kell.

Abban a pillanatban, ahogy Kouki abbahagyta az olvasást, és felnézett a levélből, Obata előjött íróasztala mögül, és leült a vele szemközti székre. Kouki megvárta, míg főnöke helyet foglal, aztán meghajolt, és elnézését kérte. Elvégre nem tagadhatta, hogy az ő cselekedetei miatt érkezett ez a levél felettesének íróasztalára, még akkor is, ha eltorzítja az igazságot, sőt határozottan hazudik.

– Mint látja, nekem címezték – mondta Obata. Láthatóan zavarban volt, amiért kinyitotta a levelet, és egyáltalán elolvasta. – Természetesen eszemben sincs elhinni mindazt, ami itt áll – folytatta. Újabb cigarettára gyújtott. – Úgy tűnik, olyasvalaki írta, aki személyes ellenszenvet táplál ön iránt. – A tény, hogy a levelet nem Koukinak magának címezték, hanem a vállalat igazgatójának, azt sejtette, hogy valaki komolyan ártani akar neki. – Sejtelme sincs, ki állhat mögötte?

Kouki a hozzá közel álló emberekre gondolt. Egyvalaki tud Rinkóról, Kinugava, de ő sose tenne ilyesmit. A többi munkatársa sejtethetett valamit arról, mi történik, de egyik sem lehet ennyire tisztában a részletekkel. Különben is, miért fáradna bárki azzal, hogy olyasvalaki ellen áskálódjon, akit már amúgy is alacsonyabb beosztásba helyeztek?

– Van valami elképzelésem – válaszolt végül. Mindössze két ember tudhat ilyen sok mindent Rinkóról és ōróla, és nekik elég okuk lehet, hogy ezt a tudást erre használják. A feleségének és Rinko férjének. Miközben ezen gondolkodott,

Obata ismét megszólalt:

– Mint mondom, én egyáltalán nem adok hitelt ennek, de mivel hivatalos levél, kénytelenek vagyunk foglalkozni vele, sajnos nem tehetem meg, hogy egyszerűen megfedkezem róla.

– Hát ez meg mit jelentsen? – Kouki felnézett, Obata pedig lesütötte a szemét.

– A magánélete természetesen csak önre tartozik, de itt a vállalat jó híre is szóba került.

– És?

– És először is szeretném hallani a dolgot a maga szempontjából.

– Természetesen. – Kouki kis szünetet tartott, hogy kitisztítsa a fejét. Nem kétséges, hogy ez a levél tisztességtelen, és szükség esetén ő és Rinko együtt cáfolhatják meg az állításait, azonban az alapvető tényeket tekintve egy kicsit bonyolultabb a helyzet. Bár egyáltalán nem erőszakoskodott vele, nem tett semmit az asszony akarata ellen, ahogy a levél állította, csakugyan intim kapcsolatba került Rinkóval, egy férjezeti nővel.

– Teljesen egyoldalú, mindent eltorzít és felnagyít, hogy rossz fényt vessen rám – mondta végül.

– Az efféle zaklatás egyedüli célja, hogy bajba keverje az áldozatot, úgyhogy ebben magam is biztos vagyok.

– Sose alkalmaztam kényszert, soha senkit nem zártam be.

– Ebben biztos vagyok – jegyezte meg Obata gunyoros mosollyal –, de bevallja, hogy intim viszonyba keveredett azal a nővel?

Amikor Kouki hallgatott, az igazgató gyorsan elnyomta a cigarettáját.

– Nézze, egy kicsit kérdezősködtem a részlegénél, nem hivatalosan, miután megkaptam ezt a levelet.

– Rólam?

– Ne aggódjon, nem árultam el, miért kérdezem, de azt hallottam, hogy elhagyta a feleségét, és a szóban forgó nővel él. – Szuzuki vagy valaki más adhatott ki ennyi információt.
– Igaz ez?

Kouki még mindig hallgatott. A tényeket nagyon sokféleképpen lehet értelmezni. Ő maga úgy látta, hogy Rinko iránti szerelme olyan mély, hogy bármikor boldogan meghalnának egymásért. Annyira tiszta, hogy maga az Úristen se állhatna közéjük, de más nézőpontból ugyanolyan könnyen mondhatják, hogy viszonyuk házasságtörő, gonosz, erkölcstelen viselkedés, amely aláássa a társadalmat, és sértő a tisztességes emberek szemében. Az ilyen erős érzelmi töltettel rendelkező szavak használatával, mint erőszak, csábítás, perverzió, erkölcstelennek és mocskosnak állítják be szerelmüket. Lehet, hogy ő és Rinko csakis a saját nézőpontjukból képesek látni a dolgokat, és ügyet sem vetnek rá, mások milyenek látják.

Míg Kouki ezen rágódott, Obata váratlanul elvigyorgott.

– Hogy maga milyen alamuszi!

– Nem, én...

– Úristen, mennyire irigylem magát. Mit nem adnék érte, ha egyszer az életben rólam írnának ilyen levelet. – Nevetett, hogy elvegye a dolog életét, de látszott rajta, hogy félig-meddig komolyan gondolja. – Egyébként ezt átadom magának. – Kouki felé nyújtotta a levelet borítékjával együtt. Megvárta, amíg Kouki zsebre teszi, aztán hivatalosabb hangon tette hozzá: – Ettől teljesen függetlenül úgy döntöttünk, hogy szeretnénk áthelyezni a Kjoeisához.

– A Kjoeisához – ismételte Kouki bambán. Ez a leányvállalat foglalkozott az elosztással és szállítással.

– Igen, szeptemberben kezd náluk.

– Azt akarják, hogy odamenjek?

Obata lassan bólintott.

– Tudom, hogy kicsit hirtelen, de mint kiderült, a Sóva-korszakkal kapcsolatos kutatást felfüggesztették.

– Valóban?

– És ha nem kell ezen dolgoznia, felszabadult.

Koukiba villámcsapásként hasított a hír, és hogy összeszedje magát, egy pillanatra kinézett a nyári égbolton lebegő fehér felhőkre, majd tekintete visszatévedt Obatára.

– Pontosan hogy érti azt, hogy felfüggesztették?

– A tanács természetesen támogatja az elképzelést, és alaposan tanulmányoztuk a maga által beadott munkatervet, de mint maga is tudja, gazdasági recesszió van. Nincs rá garancia, hogy el tudnánk adni, és a kiadó jelen helyzetben nem engedhet meg magának egy veszteséges kiadványt. Az igazgatók többsége úgy döntött, felfüggesztik a kutatást.

Koukinak el kellett ismernie, hogy az olvasók száma folyamatosan csökkent, és ilyen időpontban előrukkolni egy vastag, húszkötetes történelmi munkával tényleg kockázatos, de ilyen mű még nincs a piacon. Kouki a Sóva-korszak személyiségeire és kulcsfiguráira koncentrált.

– Ez végleges?

– A legutolsó ülés óta sajnos igen. Én mindent elkövettem, amit csak lehetett, de...

Obata őszintének hangzott, de valójában ki tudja, mennyire erőltette meg magát. Kouki egyre ellenségesebb lett:

– És ezért küldenek a Kjoeisához, mert vége a Sóva-kutatásnak?

– Nem, nem csak erről van szó. Úgy gondoltuk, itt az ideje, hogy egy kicsit megismerje közelebbről az elosztást is.

– Értem, de én világleletemben szerkesztő voltam, maguk is tudják, ezen a területen nincs semmi tapasztalatom.

– Nos, éppen ezért kell megismerkednie a szakma minden oldalával.

Ez elég ésszerűnek tűnt, mégis miért egyedül őt szemelték ki és helyezték át egy olyan beosztásba, amelyben az égvilágon semmilyen tapasztalata nincs?

– A levél miatt van, ugye? Valójában ez áll az egész mögött? – kérdezte.

Obata tagadta, de Kouki nem hitt neki:

– Még gondolkodnom kell rajta – mondta végül, aztán távozott, és visszament irodájába.

Amikor visszament a referenciarészlegbe, Szuzukitól kezdve összes munkatársa ott ült, mintha csak őt várnák. Kouki szándékosan kedélyes, tárgyilagos hangon robbantotta a bombát:

– Úgy tűnik, elhagylak benneteket. – Abban a pillanatban, hogy kimondta, Muramacu és Jokojama megfordult, és felé nézett, de Szuzuki, a részlegvezető lesütötte a szemét.

– Obata hívott az előbb, és azt mondta, hogy szeptembertől áthelyeznek a Kjoeisához.

Szuzuki lassan felemelte fejét, de még mindig kerülte Kouki tekintetét.

– Azt mondta, azért, mert az igazgatótanács úgy döntött, leállítja a Sóva-korszak projektet. – Erezte, hogy az összes tekintet részegeződik. Nyugodtan hozzátette: – Szuzuki, te biztosan tudtál erről.

– Nem... – rázta Szuzuki a fejét, aztán bocsánatkérő hangon szólalt meg: – Volt róla szó, de sejtelmem sem volt, hogy ilyen hamar meghozzák a döntést. Különben is a feletések döntése.

Kouki összeszedte a bátorságát, elővette a levelet zsebéből, és elé tette.

– Valaki ezt az örült levelet küldte a főnöknek.

Szuzuki alig vetett rá egy pillantást, rögtön elkapta a szemét.

– Sajnos a magánéletem vállalati probléma lett.

– Nem tudtam róla.

Lehet, hogy Szuzuki csakugyan nem olvasta a levelet, de mivel ő a referenciarészleg vezetője, a vezérigazgató nyilván megszorongatta, hogy árulja el, mit tud.

– Valaki ilyen levelet írt a cégnek, hogy leleplezze a kapcsolatokat egy nővel, és ez áll az áthelyezés mögött. – Ez így nem hangzott el ugyan, de Koukinak jólesett hangosan kimondani.

*

Aznap munka után egyenesen hazament Sibujába. Egy ilyen csapás után máskor elment volna meginni valamit néhány cimborával, kiengedni a gőzt, kiadni, ami a lelkét nyomja, de Koukinak immár nem voltak barátai.

A referenciarészlegnél a munkatársai közül Szuzuki összejátszik a főnökséggel. Muramacut és Jokojamát csak nemrég ismeri, a régi barátai és osztálytársai pedig mind vezetők, vagy valami mással foglalkoznak, nem könyvkiadással. Még fájóbban érezte Mizugucsi hiányát.

Ha Mizugucsi még élne, talán másképp alakulnak a dolgok, de ezen nem volt értelme rágódni.

Amúgy sem könnyű az ilyen helyzetet megbeszélni a barátokkal. Mégiscsak házasságon kívüli viszonyról van szó. Egyetlen személy előtt nyithatta ki szívét, és ez Rinko volt.

Amikor belépett, az asszony épp vacsorához terített. Láthatóan meglepődött, hogy ilyen hamar látja.

– Egy pillanat, és az asztalon a vacsora – fogadta, de Kouki megállította. Felé nyújtotta a levelet.

– Ezt ma kaptam a főnökömtől.

Az asszony zavartan átfutotta a levelet, majd pár másodperc múlva felcsattant:

– Ez meg mi?

– Olvasd csak el.

Rinko tovább olvasta, láthatóan megmerevedett az arca. Miután végzett, sápadt volt a haragtól.

– Hogy van hozzá pofája – tört ki belőle, aztán azt akarta megtudni, ki írta.

– Te mit gondolsz, ki lehetett?

– Olyasvalaki, aki borzalmasan haragszik rád. – Aztán a távolba meredve morogta. – Ó, uramisten... Lehet, hogy ő?

Nem mondta ki, hogy a férjem, de Kouki tökéletesen értette, kire gondol.

– Van még egy lehetőség.

– Ő? – Ismét elkerülte, hogy kimondja, „a feleséged”. Néhány pillanatig eltűnődött az ötleten, aztán fejét rázta. – Nem hiszem.

Kouki feleségének mindenképp volt oka, hogy haragudjon a férjére, de ő inkább csodálkozással, mint haraggal fogadta a történeteket. Különben is ő válni akar, mit nyert volna azzal, ha beárulja Koukit a vállalatnál. Ezzel szemben Rinko férje még mindig ragaszkodik a házasságához, és nem kétséges, hogy vak gyűlöletet érez Kouki iránt.

– Akárki írta is, tudja, hogy a művelődési központban tanítottál, és azt is, hogy ott ismerkedtünk meg – folytatta Kouki. – Ezenkívül ő az egyetlen, aki tud a vörös alsókimonóról.

– Azt mondja, obszcén képeket készítettünk, pedig ő csinálta.

– Sajnos minden rámutat. Az is, amit írt, és az is, ahogy leírta.

– A rohadék! Mit képzelsz, ki ő? – Rinko szórakozottan összegyúrta a levelet.

– Legalább közvetlen nekem küldte volna.

– Azt akarta, hogy bajod legyen a munkahelyeden, ez nem fair. Hogy lehet ilyen tisztességtelen?

Minél izgatottabb lett Rinko, Kouki annál inkább megnyugodott. Egészen mostanáig emésztette a düh. De most, hogy Rinko is haragra gerjedt, képes volt lecsillapodni.

– Ezért elkapom, ezt nem ússza meg szárazon – fenyegetőzött az asszony.

Kouki visszatartotta, nem engedte, hogy azonnal a telefonhoz rohanjon.

– Várj – mondta. Bármit mondana is Rinko a férjének, semmit se érnének vele. Leültette Rinkót a szófára, mielőtt elmondta volna a további híreket.

– Ide figyelj, ma közölték velem, hogy áthelyeznek egy leányvállalathoz.

– Hogy mihez?

– Egy Kjoesia nevű leányvállalathoz, ez intézi a szállítást és elosztást.

– Miért kéne odamennem? Egy kutatáson dolgozol.

– Azt végleg felfüggesztették.

– De hát ezt nem tehetik, különben is, mit csinálnál egy ilyen helyen?

– Nem tudom. Sosem végeztem még ilyen munkát, úgyhogy nehéz megmondani. Lehet, hogy nem lesz könnyű.

– Ne csináld. – Rinko a szemébe nézett. – Nem akarsz menni, ugye? A gondolatát is gyűlölöd, vagy nem?

– Természetesen.

– Akkor mondj nemet.

Könnyen beszél, de Kouki nagyon jól tudta, hogy egy nagyvállalatnál az embernek nem nagyon van lehetősége visszautasítani az áthelyezést.

– Miért ne tehetnéd? – Az asszony a levélre nézett. – Várj egy kicsit, nem lehet, hogy ez áll az egész mögött?

– Azt mondják, nem, de ki tudja?

– Szerinted?

– Nem tudom bizonyítani, de biztos vagyok benne, hogy nem véletlenül támadt ez az ötletük.

– Ez nem tisztességes. – Rinko megfogta a férfi kezét, és rázni kezdte. – Hát nem látod, hogy egyenesen a kezére játszanak? Pontosan az történik, amit akar. Nem engedheted.

Kouki sem akarta, de ugyan mit tehetett volna?

– El fogod utasítani, és ha nem lehet, kilépsz – mondta Rinko határozottan.

Kouki az asszony szemébe nézett:

– Komolyan gondolod?

Abban a pillanatban, hogy kedvese kimondta, rádöbent, hogy ez motoszkált a fejében. Attól a perctől fogva, hogy először hallott az áthelyezésről... vagy talán már korábban is?

Igen, azóta érlelődik benne a gondolat, mióta a referencia-részleghez helyezték. Most, hogy az asszony kimondta, tudta, mit kell tennie.

– Talán megteszem – mondta. – Rendben, megteszem. Kilépek a munkahelyemről. – Ismét az asszony jóváhagyását kívánta. – Te nem bánod?

– Hát persze hogy nem.

Kouki bólintott, mintha a szíve mélyén egy kicsit abban reménykedett volna, hogy az asszony nemet mond. Kilencven százalékban akarta a dolgot, de még mindig ott motoszkált benne a félelem. Ha az asszony ellenkezik, vitatkozik ve-

le, talán fellázad, és kijelenti, hogy megteszi a dolgot, bármi legyen is. Így viszont úgy érezte, neki kell rámutatni a nyilvánvaló tényekre.

– Ugye tudod, hogy nagyon nehéz lesz ezután?

– Feltételezem, nem sok értelme lenne, ha megpróbálnám elmagyarázni a dolgokat.

– Hogy érted?

– Mondjuk, ha találkoznék a főnököddel, és elmondanám neki az én szemszögemből a történeteket.

– Felejtsd el! – Ezzel mindössze annyit érnének csak el, hogy nyilvánosan elismernék, milyen mélyen belekeveredett ebbe a kapcsolatba, gondolta Kouki. – Ha egyszer valami ilyesmi történt, tudomásul kell venni.

Rinko váratlanul bűnbánóan lehorgasztotta fejét.

– Ne haragudj, mindenről én tehetek.

– Nem, nem, tévedsz. – Nincs értelme, hogy egymást hibáztassák. Ha valami egyáltalán hibáztatható, akkor az az, hogy túlságosan beleszerettek egymásba.

*

Kouki érzései továbbra is bizonytalanok voltak. Gondolatban egyre jobban eltávolodott a vállalattól. Többé egyáltalán nem szeretett munkába menni, mégsem volt könnyű döntés, hogy otthagyja a helyet, ahol csaknem harminc éve dolgozik. Más lenne a helyzet, ha nyugdíjba menne, de az, hogy az ötvenes évei közepén, pár évvel a nyugdíjazás előtt kilépjen, pazarlásnak tűnt.

Júliusban mindvégig a felmondás mellett és ellen szóló érveket latolgatta magában, anélkül, hogy bármi külső jelét adta volna, min gondolkodik. De eljött az augusztus, és áthelyezésének napja egyre közeledett. Aztán megtudta az áthelyezéssel kapcsolatos részleteket: úgy érezte, mintha vasmarok szorítaná össze a szívét. Egész eddig azt hitte, csak ideiglenesen helyezik át az anyavállalattól, de most kiderült, hogy a Kjoieisa alkalmazottja lesz, ráadásul harminc százalékkal

csökkentik a fizetését. Ugyan mivel tartozik a cégnek, ha így bánnak vele? Most még eltökéltebb lett. Egyedül a jövőtől való félelem tartotta vissza. Mostanáig csaknem havi egymillió jent keresett, aminek a felét a felesége kapta. Abban a pillanatban, ahogy kilép, a jövedelme nulla lesz. Természetesen ott van a végkielégítés, de ez nem tarthat örökké. Miből fognak élni Rinkóval? Minél többet gondolkodott, annál jobban félt beadni a felmondását.

Egy nap Rinko, mintha csak a gondolataiban olvasna, így szólt:

– Az anyagi helyzetünk miatt aggódsz, ugye? – Szavai a fején találtak a szöveget. Kouki válasz helyett csak dadogott valamit. Az asszony közönyösen folytatta: – Van egy kis tartalékom, úgyhogy ne aggódj. – Lehet, hogy apjától örökölt valamit. – Akkor is megleszünk valahogy, ha kilépsz a cégtől.

Rinko ismét keményebbnek bizonyult nála. Nem kényszeríti semmire, de erősíti eltökéltségét. Augusztus elején, a nyári szabadságolások előtt Kouki beviharzott Obata irodájába, és közölte, hogy azonnali hatállyal beadta felmondását.

– Tessék? – kérdezte elképedve Obata.

Koukit elégedettség töltötte el a főnök csodálkozó arca láttán.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy továbbra is rossz fényt vessék a társaság hírnevére – közölte. Igyekezett a lehető legudvariasabban kifejezni magát.

– Mégis, miről beszél? – hitetlenkedett Obata. – Azért helyezzük át a szállításhoz és elosztáshoz, mert tudjuk, hogy egy ilyen értékes ember, mint ön, képes lesz új eszmékkal előállni.

– Nagyon jólesik, hogy ezt mondja, de én egyedül a szerkesztéshez értek. Ott mindössze az útjában lennék mindenkinek.

– Ne becsülje le magát.

– Én nem becsülöm le magam, mások becsültek le.

Obata szeme elkerekedett, de Koukit nem érdekelte.

– Nos, viszontlátásra – mondta. – Mindent köszönök.

– Ne kapkodja el, nyugodjon le, gondolja végig.

– Higgye el, éppen eleget gondolkodtam rajta. Semmi olyat nem mondhat, amitől meggondolnám magam. Viszontlátásra.

Kouki felfogta, hogy jobban felszívta magát, mint szükséges lett volna, de most már nem volt visszaút. Felállt, mélyen meghajolt, szeme sarkából pillantva korábbi főnökére, és kiment a szobából. Odakinn a folyosón mély lélegzetet vett. Még sose beszélt ilyen nyersen egy főnökkel, és ezután se fog. Igyekezett a lehető legalaposabban kiélvezni a pillanatot, de közben mindvégig érezte, hogy innen nincs visszaút.

Hát legyen, mondta magának. Utolsó pillantást vetett Obata irodájának ajtajára, aztán elindult a folyosó végén a lift felé.

*

Kouki lemondása komoly változást hozott Rinko életébe. Először telefonon támadt a férjének a névtelen levél miatt, de eredménytelenül. A férfi erősködött, hogy semmit nem tud róla. Annyira nyilvánvaló, hogy ő tette, mégis megját szotta a hülyét.

De bármilyen dühös volt is Rinko, nem volt rá semmi bizonyíték, hogy a férje írta a levelet. A férfinak volt indoka, és a levél tartalma is őrá vallott, de mivel szövegszerkesztőn készült, nem lehetett az írógépet azonosítani. A boríték és a levélpapír feltehetőleg lenyomozható, de mivel semmiféle bűnt nem követtek el, ugyan ki nyomozna ez ügyben?

De Kouki másért döntött úgy, hogy nem jár a dolog végére: mindegy, ki áll a dolog mögött, ő mindenképpen kilép.

– Hagyd a csudába – tanácsolta. Szerette volna megnyugtatni kedvesét, de Rinko tovább füstölgött.

– Sose gondoltam volna, hogy ilyen pondró. – Minél többet dühöngött, Kouki annál nyugodtabb lett. Végre képes volt az asszony férjének szempontjából látni a dolgokat. Igen, csúnya dolog ezt a levelet elküldeni, de Macubara annak akart ártani, aki ellopta a feleségét, és esze ágában sincs visszaadni neki. Miért ne gyűlölné hát annyira, hogy ki akarja rúgatni?

– Ezzel betelt a pohár. Döntöttem, elválok tőle.

– Nem fog beleegyezni.

– Nem érdekel. Majd én küldöm neki az iratokat.

– Csakugyan azt gondolod, hogy...

– Nem érdekel. Akkor is tennem kell valamit. Tudtára adom, hogy végeztem vele.

Rinko döntése szokás szerint gyors volt, érvelése világos. Határozottsága arra készítette Koukit, hogy ő is megtegye a szükséges lépéseket házasságának felbontása érdekében. Ideje volt rendezni a dolgot.

– Én is elválok – közölte.

Rinko csodálkozva fordult felé:

– Nem kell megtenned.

– Jobban érzem magam, ha túl leszek rajta.

– Tehát megteszed. – Bármit mondott is az előbb, Rinko most boldogan mosolygott. – Akkor mindketten ismét egyedülállók leszünk?

– És nem házasságtörők.

– Holnap elmegyek a hivatalba a nyomtatványért. Ugye mindössze annyit kell tenni, hogy kitöltjük és lepecsételjük?

Kouki úgy gondolta, hogy két tanúnak is alá kell írni, de azzal ráérnek.

– Akárhogy is, ha elküldöm neki a nyomtatványt, kénytelen lesz szembenézni azzal, hogy véget akarok vetni a házasságunknak – mondta Rinko.

Másnap a kerületi hivatalból két válási nyomtatvánnyal tért haza. Mindketten aláírtak egy-egy példányt, rányomták pecsétjüket, borítékba rakták, egyiket Kouki feleségének, a másikat Rinko férjének. Ennyi volt az egész.

Kouki rövid levelet is mellékelte a feleségének. Az aszszony még nem tudott arról, hogy felmondott, így aztán megírta neki, hogy augusztus végén otthagyja a munkahelyét, és mentetezőzött, amiért nem küldte meg korábban a nyomtatványt. Aztán még egy sort hozzáírt. „Tudom, hogy fájdalmat okoztam neked, de nem foglak nyomorogni hagyni. Vigyázz magadra.” Az, hogy ezt leírta, valahogy visszahozta az együtt töltött éveket, és könnycsepp csípte a szeme sarkát. Túl vagyok rajta, mondta magának. Bedobta a levelet a postaládába, és azonnal úgy érezte, mintha mázsás súly gördült volna le a válláról.

Megszabadult hát a család kötöttségeitől. Immár nem férj, hanem egyedülálló férfi: a maga ura. Nem mintha a családi élet különösebb terhet jelentett volna számára. Persze akadt néhány apróság, ami bosszantotta, de ezzel mindenki így van. Ilyen az élet. Mégis a tudat, hogy hamarosan elválik, segített eltompítani a lelkifurdalást, amiért újra meg újra megcsalja a feleségét és családját. Hirtelen pillekönnyűnek érezte magát.

Ebbe az is belejátszott, hogy otthagyta a céget. Holnaptól nem megy dolgozni. Nem kell idegesen figyelnie az órát, soha többé nem kell felettesekkel találkoznia, érdeklődést tetetni érdektelen projektjeik és ostoba kis terveik iránt. Rinko és ő egymásba karolva mehetnek, ahová csak akarnak, nem kell törődniük másokkal.

De voltak időszakok, amikor jókora puffanással hullott vissza a földre. Túlságosan könnyen jött ez a szabadság. Mint össze annyit tett, hogy azt mondta a főnökének, kilépek, és elküldött egy nyomtatványt a feleségének. Hogy szabadíthatnák meg ilyen egyszerű dolgok a szokásos bilincsektől? És ha mégis, hogy lehet, hogy sose jött rá, milyen egyszerű az egész?

Az egyik pillanatban szégyellte magát saját rövidlátása miatt, a következőben felismerte, mennyire elszigetelődött. Igaz, mostantól nem számít, mikor kel föl, mit visel, hol szórakozik, de ezzel együtt elszakadt a kollégáitól, barátaitól, feleségétől és lányától.

Rinko ugyanolyan elszigeteltnek érezte magát. Jellemző eltökéltségével egyenesen a férjének küldte a válási nyomtatványt, és értesítette az anyját is. Nem kellett sokáig várnia a reakcióra.

Alig egy hét választotta el őket augusztus közepén az O-Bon-időszaktól, amikor a holtak lelkei előtt tisztelegnek. Mivel ez lesz az első O-Bon apja halála óta, Rinko úgy tervezte, hogy hazalátogat, és a családdal együtt keresi fel apja sírját. Amikor hazatelefonált, hogy a részletek iránt érdeklődjön, anyja hűvösen így válaszolt:

– Ó, szóval szándékodban áll eljönni?

– Hogy volt képes így beszélni velem? – méltatlankodott Rinko. Teljesen megdöbbenette, hogy anyja gyakorlatilag ráparancsolt, maradjon távol. – Azon izgatta fel magát, hogy aláírtam a válási nyomtatványt. De mi köze ennek ahhoz, hogy meglátogatom apám sírját?

Csakugyan túlzásnak tűnt, hogy anyja eltiltotta az apja sírjától.

– Hallani sem akarnak rólam. – Miután összeköltözött Koukival, nemcsak az anyja és a testvére, hanem sógornőjétől kezdve az összes rokona kezdte úgy kezelni, mintha „erkölcstelen nőszemély” volna.

– Hát milyen bűnt követtem el? – kérdezte szomorúan.

Kouki nem tudott válaszolni.

– Most már teljesen magamra maradtam – mondta halalkan Rinko.

– Nem te vagy az egyetlen – szorította meg Kouki a kezét.

Augusztus második felében Kouki teljes mértékben kiélvezte a szabadságot – és a magányt. Lemondása csak a hó végén lép érvénybe, de a szokásos O-Bon-szabadságon túl volt még fizetett szabadsága is, úgyhogy nem kellett bemennie dolgozni. Jó volt, hogy végre egy kicsit megpihenhet, ugyanakkor a dolog még jobban kihangsúlyozta elszigeteltségét.

Most, hogy napjait kettesben töltötte Rinkóval a kicsi lakásban, Kouki kezdett rádöbbenni, mennyire lefárasztotta lelkileg és testileg az, hogy éveken át bejárt az irodába. Most annyit aludhatott, amennyit csak akart, és nemcsak éjszaka, hanem délelőtt és napközben is. Néha arról is megfeledkezett, hogy itt az ideje enni. Ennek ellenére, amikor felébredt, az első gondolata még mindig az volt, fel kell kelnem. Aztán a következő pillanatban emlékeztette magát, hogy már nem.

Így aztán lubickolt a szabadságban, hogy addig marad ágyban, amíg csak akar, ugyanakkor azt érezte, hogy nincs összhangban a világgal. Még erősebben fogta el ez az érzés reggelente, amikor kinézett az ablakon, és látta az állomás felé vonuló embereket. Ráébresztette arra, hogy amíg a férfi részese ennek a mindennapos felvonulásnak, addig maga és családja biztonságban van.

A napok a békesség és bizonytalanság különös elegyében teltek. Egyik nap ellátogatott Kinugavához a művelődési központba. Most az egyszer az ő javaslatára találkoztak. Még mindig nem mesélte el régi barátjának, hogy kilépett és elvállik. Tudta, hogy előbb-utóbb meg kell tennie, de egyre halogatta a dolgot.

Miután kilépett, a háta borsózott attól, hogy olyan éttermekben, bárókban jelenjen meg, amelyeket korábban rendszeresen látogatott. Mindig készpénzzel fizetett, úgyhogy nem volt oka kerülni őket, de zavarban volt, mintha attól félt volna, nem látják szívesen. Némi habozás után abba a kis ginzai kocsmába vitte Kinugavát, ahol már korábban is jártak. Egymás mellé ültek a bárpultnál.

Augusztus vége volt, és a nyárközép kínzó hősége valamelyest alábbhagyott, de a hely ennek ellenére tele volt

szomjúhozókkal. Egymásra emelték söröskorsójukat, aztán kis ideig közös barátaikról fecsegték. Végül Kouki kibökte:

– Nem fogod elhinni... kiléptem a munkahelyemről. --

Kinugava csodálkozásában letette korsót, de Kouki nem vár választ, folytatta, elmondott mindent barátjának.

Kinugava csöndesen végighallgatta.

– Biztos vagy benne? – kérdezte ekkor.

– Hogy érted, hogy biztos vagyok-e?

– Úgy, hogy nem fogod megbánni?

Kouki nem tagadhatta, hogy néha bánja a dolgot, de nem volt értelme ebbe belemenni, inkább elmosolyodott, és a fejét rázta.

Kinugava leeresztette hangját.

– Na és van valami új helyette? – kérdezte.

– Nem igazán.

– Miből fogsz megélni?

– Valahogy megleszünk. – Abban a pillanatban, hogy kimondta, rájött, hogy ugyanazokat a szavakat használja, amiket annak idején Rinko.

– Ha hivatalosan is elváltok, kártalanítanod kell a feleségedet.

– Úgy gondoltam, hogy a szetagajai ház elég lesz.

– Fumiének adod?

Kouki bólintott. Az elmúlt hónap során teljesen kiveszett belőle az érdeklődés a pénz és tulajdon iránt.

– Mondjak valamit? Nem a korodhoz illően viselkedsz.

– Gondolod?

– Ebben a korban az embernek már illik egy kicsit elgondolkodni a cselekedetei következményein. Ki nem akar egy kis romantikát az életében, ki nem álmodozik arról, hogy történik is valami köztük, ha lát egy csinos nőt? De hogy egy

nő miatt az ember elveszítse fejét, eldobja az állását, tönkretegy az életét... annyi felelősségérzet van benned, mint egy kutyában vagy macskában.

Kouki is úgy látta, hogy Kinugava jót akar, de barátja hangszíne, modora túl szigorúnak tűnt. Gyakorlatilag azt mondta, hogy bárki, akinek felesége, családja van, és beleszeret egy másik nőbe, felelőtlen örült, ha új életet kezd szerelmével.

Mivel Kouki hallgatott, Kinugava rádöbbsent, hogy túl messzire ment.

– Egyáltalán nem baj, ha valaki szerelmes – szólalt meg, de kordában kell tartani a szenvedélyt. – Ivott egy korty hideg szakét, és hozzátette: – Nem hittem, hogy ilyen naiv vagy.

– Naiv?

– Igen. Gondolj bele, mindened megvolt: munka, pénz, család, és mindent eldobtál egy nő kedvéért.

Csakhogy ez nem naivitás: jóval több annál. Nem tehetünk mást. Ez a szerelem, gondolta Kouki, de inkább hallgatott, mert tudta, hogy nem lenne képes megfelelően szavakba önteni a gondolatait.

– De lehet, hogy csak féltékeny vagyok – mondta Kinugava váratlanul.

– Rám, miért?

– Rinko csakugyan gyönyörű nő. Ha te nem hajtasz rá, talán én próbálkoznék. Ez piszkál annyira. – Eddig még sose gyónta ezt meg. – De te szemvillanás alatt levetted a lábáról, úgyhogy mit tehettem volna?

Néhány pillanatig hallgattak, aztán Kinugavának hirtelen eszébe jutott valami.

– Ja, az egyik nap meglátogatott.

– A központban?

– Négy vagy öt nappal ezelőtt. Megjelent, és azt akarta tudni, visszakaphatná-e a régi munkáját. Szeretne kalligráfiát tanítani. Most már látom az összefüggést. – Kouki erről semmit sem tudott. – El kell ismerni, kemény nő. Nyilván arra gondolt, hogy most, amikor nincs munkád, újra elhelyezkedik.

Ismét hallgattak néhány pillanatig, aztán Kinugava folytatta.

– Megkérdezte tőlem, hol dolgozik a feleséged. – Kouki egyszer említette Rinkónak, hogy a felesége egy porcelánkészítő formatervező tanácsadója. – Kétszer is rákérdezett, úgyhogy megmondtam neki, hogy hívják azt a boltot a Ginzán. Remélem, nem baj.

– Nem, nem érdekes. – A felesége nem panaszkodott, úgyhogy nem valószínű, hogy a két nő vitatkozott. De vajon miért érdekelte Rinkót?

Még mindig ezen rágódott, amikor Kinugava közelebb hajolt hozzá.

– Nem mintha nem tudnád, de most még jobban néz ki.

Kouki nem tudott mit mondani rá. Az asztalra szegezte tekintetét.

– Határozottan megváltozott. Biztos vagyok benne, hogy ez a te műved, mert azelőtt kicsit rideg volt. Most teli van önbizalommal, ugyanakkor hihetetlenül nőies. – A szaké láthatóan kezdte megtenni a hatását. Kinugava a távolba meredt. – Te mindennap találkozol vele, úgyhogy neked valószínűleg nem tűnik fel annyira. De a melle olyan fehér, és a bőre, az Úr bocsássa meg, a bőre úgy néz ki, mintha mérhetetlenül lágy és ruganyos lenne az érintése.

Mi a csudát vehetett Rinko magára? Többnyire szerényen öltözködik, de ebben a sistergő hőségben nyilván valami mélyen kivágott kis nyári ruhát viselt.

– Még a recepciósnak is feltűnt, azt mondta, több mint szép volt. Az a fajta szépség sugárzott belőle, amitől a többi nőnek libabőr futkos a hátán.

Kouki még sose hallotta, hogy a barátja bármely nőt ilyen hosszan méltatott volna. Szerényen lesütötte szemét, mintha őt illetné a dicséret.

– Egy kicsit mintha le is fogyott volna. Karcsúbb a nyaka, de ettől még elbűvölőbb lett.

Ez így volt: Rinko étvágya az utóbbi időben csökkent, talán a hőség miatt.

– Egy régi mondás jutott eszembe róla, hogy a szépség nem tart soká.

– Hogy érted?

– Amikor elment, olyan furán horgasztotta le a fejét, és volt benne valami, ahogy elment... valami nyugtalanítóan szomorú. – Kinugava, mintha csak a rosszkedvét akarná elfojtani, lehajtotta a maradék szakét. – Jól vigyázz rá!

Miután ettek valamit, átmentek egy másik helyre, hogy ott folytassák az ivást, de Kinugava mindvégig a munkájáról beszélt, a hallgató szerepébe kényszerítve Koukit. Lehet, hogy ha az ember elveszti a munkáját, egyre kevesebb mondanivalója lesz? Kouki elég nyomott hangulatban volt, amikor eljöttek.

– Vigyázz magadra, öreg haver – mondta Kinugava gyengéden, amikor elváltak. Különösen bensőséges volt a hangja. Kouki lassan bólintott, Kinugava pedig kezét nyújtott neki. Megrázták egymás kezét, aztán ki-ki ment a maga útjára. Koukiban csak néhány perccel később tudatosult, hogy most először rázott kezét Kinugavával.

Mi volt ez az egész? Kinugava teljesen természetesen nyújtott kezét, de annyi melegség volt utolsó szavaiban, hogy Kouki hazafelé a taxiban is ezen rágódott még. Tizenegykor ért haza. Egyenesen a fürdőszobába ment, hosszan áztatta magát a kádban. Fürdőköntöst vett, majd végigfeküdt

a szófán. A tévében a híradó ment, de lehalkította, és ivott egy korty sört. Rinko neki háttal állt a konyhában.

– Kinugavával voltam – mondta Kouki. Az asszony egy pillanatra felkapta fejét, de gyorsan összeszedte magát, és nekilátott kávéfőzni.

– Azt mondja, még szebb vagy, mint valaha.

– Ugyan már, hiszen ismered.

– Jártál nála, hogy adjon munkát?

– Igen. Kérdeztem már korábban is, és nem kaptam választ, úgyhogy gondoltam, semmit nem veszthetek, ha személyesen keresem fel. – Odahozta a kávéfőzőt, és leült mellé a szófára.

– Elmondtam neki, hogy kiléptem, mire azt felelte, boldog vagyok.

– Szép tőle.

– Éles nyelve van, de tudom, hogy érti. – Kouki szemét a tévére szegezve folytatta. – Megkérdezted tőle, hol dolgozik a feleségem a Ginzán?

Rinko olyan közönyösen válaszolt, mintha készült volna a kérdésre.

– Kíváncsi voltam rá. Elmentem megnézni.

– Odamentél? Minek?

– Semmiért, csak látni szerettem volna.

Ugyan mi készítené egy nőt arra, hogy felkeresse a szeretője feleségét, tűnődött Kouki. Persze mindenki játszik a gondolattal, de hogy valaki meg is tegye, az már más. Ő maga sose vette volna a bátorságot, hogy megnézzze Rinko férjét.

– Csak távolból néztem meg. – Mivel Kouki felesége néha kisegített a boltban, Rinkónak mindössze annyit kellett tennie, hogy megemlíti a nevét, és valaki nyilván megmutatta neki. – Kedvesnek tűnt.

Koukinak fogalma sem volt róla, mit mondhatna erre.

– Úgy értem, láttam rajta, miért szerettél bele annak idején. Még mindig karcsú, és teli van energiával.

A munka valósággal megfiatalította a feleségét, de mégis elmúlt már ötvenéves. Rinko majdnem tizenöt évvel fiatalabb volt nála. Lehet, hogy a felesége jól néz ki a korához képest, de nem lehet egy napon említeni őket.

– És még egy ilyen asszony is, mint ő, egyedül marad a végén – morogta Rinko félig magának. – Tudom, én tehetek róla, hogy így alakultak a dolgok, de akkor is, megrémültem, ahogy néztem.

– Mitől ijedtél meg?

– Attól, hogy múlik az idő. Tíz vagy húsz év után az ember érzései megváltoznak. Amikor elvetted feleségül, nyilván szeretted, otthont akartál teremteni kettőtöknek, és nézd meg, mi történt.

– Miért hozod ezt most föl, az isten szerelmére?

Rinko az elfüggönyözött ablakra szegezve szemét folytatta:

– Előbb vagy utóbb engem is megunsz.

– Nem, soha.

– Nem tudhatod. De az is lehet, hogy fordítva lesz.

Kouki úgy érezte, mintha tört szegeztek volna a torkának. Ez volt az igazság. Ha egy férfi érzései megváltozhatnak, a nőké talán nem? Most őszintén szeretik egymást, örök hűséget fogadnak, de ki mondhatja, hogy nem peregnek felettük az évek? Mi a biztosíték rá, hogy szerelmük nem porlik el lassan?

– Amikor megismerted a feleséged, ugyanolyan biztos voltál a dologban, vagy nem?

– Nem. – Össze sem lehetett hasonlítani azzal, amit most Rinko iránt érzett, de mégsem tagadhatta, hogy örök szerelmet fogadott Fumiének.

– Azt tudom, hogy én igen – mondta az asszony. – Nem is álmodtam arról, hogy így alakulnak a dolgok. – Kouki némán, összefont karral ült. Az asszony odahajolt hozzá, és megérintette bal kezén a gyűrűt. – Egy nap megszűnsz, ugye?

– Nem. Ennél sokkal jobban szeretlek.

– Ha így van is, megöregszen lassacskán, napról napra, míg végül vénasszony leszek. – Bármennyire csodálta is az előbb a feleségét, talán mégiscsak látta rajta a kor nyomait. – Hogy mondhatsz ilyet, hogy nem változik a szerelmed? Semmi sem örök.

Koukinak eszébe jutott, hogy Rinko ugyanezt mondta Karuizavában is, de mikor épp ezen tűnődött, az asszony hirtelen rávetette magát.

– Szoríts erősen – kérte. Rinko testének súlya kizökkenette egyensúlyából, de az asszony csak még mélyebben temette mellébe az arcát. – Annyira félek, olyan nagyon félek! – Aztán amikor a férfi karja körülzárta, lágyabban folytatta: – Ez a legjobb időszakunk, ez a csúcspont. Bármeddig leszünk is együtt, innentől csak lefelé mehetünk.

– Ez nem igaz. – Bár Kouki tagadta a dolgot, a szíve mélyén gyanította, hogy kedvesének igaza van.

Rinko a jövőtől való növekvő félelme elől a szeretkezésben talált menedéket. Ez megtette, amit ezer nyugtató szó, fogadkozás se lett volna képes. Ilyenkor szabad volt; semmi nem olyan őszinte és olyan feledésre hajlandó, mint a test. Most kedve kezdett átragadni Koukira is, és ismét felángolt benne a vágy szikrája, amelyet egész este elnyomott magában azóta, hogy Kinugavával beszélt. Rinko pedig meglovagolta, hosszú haja lebegett, a szájába hullott, és testük a nyári éjszakán hamarosan ragyogott az izzadságtól.

Aztán, ahogyan az már nemegyszer megtörtént, ismét azt hallotta, hogy a gyönyör tetőpontján Rinko azt kiáltotta, meg akar halni, és most még sürgetőbb, mint azelőtt. Aztán a könnytől párás szemmel nézett a férfira.

– Miért nem halhatok így meg? Veled, amikor a hasam és a mellem hozzád ér, és bennem vagy... Egy csepp sem félnék, ha így halhatnék meg. Hát nem érted?

Kouki bólintott. Még mindig össze voltak kapcsolódva.

– Haljunk meg így együtt – javasolta az asszony.

Csak egy pillanatnyi rossz érzés futott át Koukin, mostanra szinte már megbékélt az ötlettel. Ha így kell lenni, hát legyen. Talán a szeretkezés utáni bágyadtság vagy az az érzés, hogy Rinko még mindig körülveszi, eltompította gondolatait. Akárhogy is, nem volt ereje vitatkozni.

– Meghalnál velem?

– Ühüm.

– Csakugyan, komolyan? – erősködött az asszony.

– Hát persze. – Kicsizóra gondolt, a férfira, akit Abe Szada megcsónkított. Lehet, hogy ugyanaz a fajta kellemes bágyadtság telepedett rá is, amikor azt felelte, persze, miután az asszony megkérdezte tőle: nem baj, ha megfojtalak?

– Annyira boldog vagyok. – Rinko hozzá bújt, és az aprócska mozdulattól Kouki kicsúszott belőle. – Ne – kérte az asszony, de a férfi ügyet sem vetve rá odébb gurult, és a háttára feküdt.

– Biztosan nem bánod a dolgot?

– Igen. – Kouki hirtelen rájött, hogy Rinko még sose volt ennyire gyengéd, ennyire engedelmes.

– Így örökké együtt lehetünk.

Olyan most, mint a legendabeli madár, amely halálukba vezeti a férfiakat, gondolta Kouki, de valahogy nem taszította a gondolat, hogy vele induljon a halál birodalmába.

– Harapj belém, és fogadd meg – mondta Rinko, és a szája elé tolta a szeretkezéstől még forró, kipirult mellét. Kouki engedelmesen beleharapott, hogy az asszony húsán ott maradt fogának vöröslő lenyomata, aztán Rinko tette

ugyanezt vele. A férfiba belehasított a fájdalom. Most már igazán és teljesen az övé vagyok, gondolta.

– Maradjon mindörökké itt ez a jel – mondta Rinko.

Kouki a hátán feküdt. Viszketett a harapás nyoma, Rinko nem harapott nagyot, de szerelmi emlék volt. A férfi lehunyt szemmel, mozdulatlanul feküdt. Rinko pedig a fülébe súgta:

– Az az igazság, hogy ez életünk legboldogabb időszaka.

Kouki eltűnődött a dolgon. Valóban, anyagilag jó helyzetben van, és még elég fiatalos, ráadásul élvezzi Rinko szerelmét, akihez hasonló millióból egyet ha talál. Ha tovább él, nem valószínű, hogy eljön az aranykor, amely megnyújtja ezt a boldogságot. A halál elkerülhetetlen, de az összes elképzelhető sors közül, amely rá várhat, egy sem tűnt olyan vonzónak és különlegesnek, mint az, hogy vele haljon meg.

– Már kislánykoromban is mindig azt gondoltam, hogy az a legjobb, ha a boldogsága csúcsán hal meg az ember.

Kouki Hatano Akikóra gondolt, arra a nőre, aki Takeo Arisimát csábította a halálba. Bár az ő esetük más volt, abban hasonlítottak, hogy életük virágjában, a nő javaslatára válasszották a halált.

– Mi történik, miután elmentünk? – kérdezte Rinko.

– Hogy érted?

– Mit mondanak majd az emberek, hogyan reagálnak?

Kouki felesége és lánya arcát látta maga előtt.

– Egy kicsit izgat, ahogy elképzelem. – Úgy tűnt, Rinkót nem is annyira a halál, mint inkább a kettős öngyilkosság gondolata vonzza. – Egymást átölelve halunk meg, jó? Mindvégig nem engedjük el egymást.

– Lehetséges ez?

– Majd kitaláljuk, hogyan. – Rinko úgy tervezgetett, mintha kincsvadászatra indulnának. – Hogy meglepődik majd mindenki.

Olyan lelkesedés csengett a hangjából, hogy Koukiban is lassacskán feltámadt valami rejtett öröm, ahogy elképzelte, mennyire elképed majd mindenki.

– Senki se tudja, hogy meg fogunk halni.

Kouki pedig bólintott, lassan elfogadta Rinko és az ágy felett lebegő kihívást. És közben maga sem értette a dolgot.

Paradicsom

Idén Tokióban korán beköszöntött az ősz. A Ginzán, a női butikok kirakataiban a borszín és a barna árnyalataiban játszottak a kirakott ruhák, és hasonló színárnyalatok látszottak az arra járók ruháin is. Maga az évszak ugyan lassan érkezett, de már határozottan érezhető volt a levegőben. A nap messze nem sütött olyan erővel, mint azelőtt.

Délután öt múlt pár perccel. A nap ragyogón süllyedt nyugat felé, lágy szellő érződött a levegőben. Kouki egy emeleti kávézóba tartott, amelynek nagy ablakain keresztül lenézhetett a Ginzára. Lassan sötétedett, épp most ért véget a munkanap, és a nagy cégeknél dolgozó férfiak unalmas öltönyeik közé színesebb, divatosabb ruhákat viselő fiatalabb nők keveredtek.

Kouki nézte a késő délutáni jelenetet, és csaknem felugrott idegességében, amikor megszólalt mögött a rózsaszínbe és fehérbe öltözött pincérnő.

– Tessék – tette le kávéját, és biccentett. Kouki valami okból lesütötte szemét, mintha valamin rajtakapták volna. Miután az asszony távozott, megkönnyebbülten sóhajtott.

Egy kétszemélyes asztalnál ült az ablak mellett. A kávézó üresen kongott, mindössze egy pár és egy négyfős társaság volt rajta kívül. Az irodákból még nem rajzott ki a tömeg. Kouki a belső zsebében lapuló kincs miatt idegeskedett.

Délután lidabasiban járt egy laboratóriumban, hogy megszerezze. A Rinkónak tett ígérete miatt támadt ez az ötlete. Az elmúlt héten rengeteg időt töltöttek annak latolgatásával, hogyan tudnának együtt, egymást átkarolva meghalni. Hosszan kutattak, bűnügyi regényeket és orvosi szövegeket olvastak, míg végül két nappal ezelőtt megtalálták a megoldást.

Kouki, miután eldöntötte, hogy Rinkóval tart, végtelemül felszabadultnak érezte magát. Noha félt a haláltól, mégis egy izgalmas utazás kezdetének tekintette. Mivel olyan uta-

zásról van szó, amelyet előbb vagy utóbb mindenkinek meg kell tennie, hát nem a lehető legjobb, ha azzal megyünk, akit a legjobban szeretünk?

Rinko azt mondta, hogy ha az ő karjában halhat meg, nem fog félni. Az asszony azt akarta, hogy szeretkezés közben, a gyönyör csúcán érje őket a halál. Ebben a csodálatos pillanatban talán egyáltalán nem lesz ijesztő az elmúlás. Ami azt illeti, Kouki most már maga is vágyott rá. Egyre inkább hatalmába kerítette a gondolat. Mikor jöjjön a vég, ha nem a boldogság csúcán? Es vajon hányan képesek megtapasztalni azt a boldogságot, amit ők? Közülük hány olyan pár lehet a világon, aki képes ebben a pillanatban átadni magát a halálnak? Kouki bármibe lefogadta volna, hogy millióból egy. Immár biztosra vette, hogy ők a kiválasztottak, akiknek valóban megadatott, hogy megtudják, mi a szerelem.

A klasszikus japán irodalomban gyakran szerepelnek a kettős öngyilkosságot elkövető, végzet sújtotta szeretők. A páros férfi tagja esetleg tolvajjá vált szerelme kedvéért, és mindkettőjüket kivetette magából a társadalom. De napjainkban már nem az Edo-korban élünk. Rég elmúltak azok az idők, amikor csak a gazdagok élhettek viszonylagos szabadságban, amikor az alacsony sorban születettek a szegénység és adósságok súlya alatt merev társadalmi kötelezettségektől béklyózva egyetlen menedékükként választották a halált.

Kouki most először értette meg, miért mosolygott Abe Szada, amikor a rendőrség az obijába dugva megtalálta nála szeretője nemi szervét. Abe ugyanúgy érezhette magát, mint Hatano Akiko, aki a Takeo Arisimával elkövetett kettős öngyilkossága előtt egy nappal munkába ment, mint máskor, és csendes mosollyal vált el kollégáitól a nap végén. Kouki kezdte azt hinni, hogy az emberek azért tartják a szerelmi öngyilkosságot tragikus dolognak, mert csak a külső héját látják, pedig a férfi és a nő lelke valami egész mással foglalkozik.

Ezektől a gondolatoktól Kouki halálfélelme valami csendes örömmé változott. Mindazonáltal még mindig nem

tudták, hogyan csinálják a dolgot. Két, teljesen egészséges embernek kellett legyőznie természetes életösztönét. Ráadásul az a halál, amelyet ő és Rinko kívánt, nem egyszerű vég lesz, hanem az ő választott sorsuk..

Ha hagyományos kettős öngyilkosságot terveznének, számos lehetőség közül választhatnának. Felakaszthatnák magukat egymás mellett, mint Arisima és Akiko, vagy leugorhatnának egy szikláról, elaludhatnának egy gázzal teli szobában. Ameddig az „együtt” mindössze annyit jelent, hogy „egy időben”, nem okoz problémát. De Rinko azt akarta, hogy ők ketten még a halál beköszönte után is egymás ölelésében maradjanak.

Ha két ember annyira szereti egymást, hogy közös öngyilkosságot követ el, nem kétséges, hogy együtt akarnak maradni, de a testeket általában külön találják meg. Még ha két szerető összeköti is kezét, és úgy ugrik le valami magaslatról, ők és az őket összekötő anyag is szanaszét szakad, és szétszóródik a földön, mire megtalálják. Ha gázzal teli szobában alszanak együtt, szinte biztosan eltávolodnak egymástól, ráadásul ott a robbanás kockázata is, ami nemcsak a terüket dönti halomba, hanem másokra is veszélyes. Azonkívül lehet, hogy holttestük szénné ég.

Elég különösnek tűnt, hogy egy kettős öngyilkosságra készülő pár amiatt aggódik, hogyan festenek a haláluk után, de Rinko még ennél is többet akart. Azt kívánta, hogy egymást szorosán átölelve haljanak meg, úgy, hogy testük teljesen összeér. Lehetséges ez? Ha igen, Kouki maga is így akarta.

Kouki annak idején éppen eleget gondolkodott az életéről, most pont az ellentétéről volt szó. Saját halálán töprengett, és még csak nem is arra kellett megoldást találnia, miként birkózzon meg az öregkor vagy betegség miatt lassan közeledő halállal, hanem hogy maga vegye kezébe a dolgot, és oltsa ki saját életét. Rengeteg könyv született arról, hogyan kell élni, de szinte egyetlen könyv sem jelent meg az öngyilkosság jelentőségéről és az ehhez szükséges lépések-

ról. Kouki kezdte úgy érezni, hogy a tökéletes halál kivitelezése több energiát és koncentrációt igényel, mint ha valaki teljes életet akar élni.

Most, ahogy azon gondolkodott, milyen nehéz megfelelő módon meghalni, Kouki egy kicsit kezdte megérteni, miért döntenek egyesek úgy, hogy felakasztják magukat, közeledő vonat elé ugranak, vagy más egyéb olyan módon követnek el öngyilkosságot, amely nem nevezhető esztétikusnak. Számukra feltehetőleg a bizonyosság és a fájdalommentes, gyors halál volt a legfontosabb. Az átlag öngyilkos leugrik egy szikláról, háztetőről, vagy a vonat elé veti magát a peronról. Az, hogy az ember felakassza önmagát, már jóval bonyolultabb, gondos előkészületeket, akaraterőt igényel. A mérges gázokhoz is kell némi leleményesség. A mérgekhez pedig elég nehéz hozzájutni, és a hatásuk is bizonytalan.

Kouki ezen töprengett szeptember második felében, míg végül egy nap eszébe jutott az a közönyös megjegyzés, amelyet egyszer régi barátja, Kavabata vetett oda. Valami olyasmit, hogy a munkahelyén elég sok kálium-cianid van.

Kavabata régi gimnáziumi osztálytársa volt, aki az egyetemen vegyészetet tanult, és most Iidabasiban a környezetvédelmi kutatóközpontban dolgozik. Előző ősszel találkoztak utoljára, a gimnáziumi érettségi találkozón, csaknem egy évvel ezelőtt. De a középiskolában Kavabata volt a legjobb barátja, és még mindig jó viszonyban voltak egymással.

Kouki előásta barátja telefonszámát, és tárcsázott. Kavabata azt mondta, hogy délután a laborban lesz, és tud rászánni némi időt. Kouki azon nyomban meg is beszélt vele egy találkozót. Mivel meg kellett magyarázni ezt a hirtelen látogatást, azt mondta, hogy egy olyan regényt szerkeszt, amelyben mérgekről is szó esik, és ellenőrizni akarja, pontos-e a szerző.

Kavabata szakterülete a vegyi analízis volt. Immár vezető kutatóként dolgozott, és külön irodája volt a harmadik emeleten. Melegen üdvözölte Koukit. Kis ideig közös ismerősökről beszélgettek, aztán Kouki a tárgyra tért. A könyv-

ben, amelyen dolgozik, a gyilkos kálium-cianidot tett áldozata teájába. A kérdés, nem foghatott-e gyanút ily módon az áldozat. És ha igen, mivel lehetne helyettesíteni ezt a mérget?

A fehér laboratóriumi köpenyt viselő Kavabata habozás nélkül válaszolt. Természetesen azt hitte, hogy Kouki még mindig a kiadóban dolgozik.

– A kálium-cianidnak keserű szaga van, amelyet egyáltalán nem nyom el a tea – közölte. Hozzátette, hogy véleménye szerint erős kávé vagy édes gyümölcslé sokkal jobb lenne.

Kouki ezután megkérte, mutasson egy kicsit az anyagból, ha nem gond. Kavabata bólintott, és azonnal elő is kapott a szoba sarkában levő szekrénykéből egy körülbelül tízenöt centis kémcsövet. A kémcső sötétbarna üvegből készült, hogy tartalmát óvják a napfénytől. „Vegyis reagens”, hirdette a címke. Alatta angolul és japánul: kálium-cianid.

– Akarod, hogy kirázzak belőle egy kicsit? – Kavabata papírlapot tett az asztalra, rá egy kisebb darabot abból a fajta papírból, amilyenre a por alakú gyógyszereket szokták kimérni, majd gumikesztyűt vett fel, és levette kémcső tetejét. Amikor megbillentette az üveget, két babszemnyi göröngy esett ki belőle, majd kisebb göröngyöket tartalmazó fehér por.

– Hány embert lenne ez képes...?

– Annyira tiszta, hogy egy teáskanálnyi adag négy vagy öt embernek is elég lenne.

Kouki alaposabban megnézte az asztalon levő granulátumot. Teljesen közönséges anyagnak látszott, bárki cukornak vagy sónak nézhetne volna, mégis belehalna, ha egy keveset lenyalna az ujjá hegyéről. Mi adja e makulátlan por rejtett varázserejét? Kouki ezen tűnődött, amikor megszólalt a telefon, és Kavabata felállt.

A szobát spanyolfal osztotta ketté. Kouki a szoba első felében ült, a szófával és dohányzóasztallal berendezett beszélgetősarokban, Kavabata pedig hátrament a telefonhoz,

ahol íróasztal és könyvespolcok voltak. Koukinak hirtelen az agyába villant, hogy most lothatna egy kicsit a fehér porból. Mindössze két vagy három kis teáskanálnyira van szüksége. Papír zsebkendőbe csomagolva hazavihetné.

Rajta, mondta magának, de nem merte megtenni.

Nem telt el sok idő, és Kavabata letette a telefont.

– Elnézést, de egy percre át kell mennem a szomszéd szobába. Mindjárt jövök – mondta.

Nyilván valami sürgős dolga akadt. Ahogy Kavabata lépteinek zaja elhalt, Kouki úgy döntött, kihasználja a lehetőséget. Gumikesztyűt húzott, ahogy Kavabatától látta, aztán még egyszer meggyőződött arról, hogy egyedül van a szobában, majd egy kevés fehér port szórt az asztalon levő orvosi papírra. Összehajtogatta a papírt, becsomagolta egy papír zsebkendőbe, és gyorsan a belső zsebébe gyömöszölte. Mire a barátja visszatért, már ártatlan képpel cigarettázott.

– Elnézést, hogy megvárakoztattalak. Elrakhatom? –

Kavabata visszatette a port az üvegcsébe. Láthatóan semmit sem gyanított.

– Mennyibe kerül? – kérdezte Kouki nyugodtan.

– A kereskedelmi forgalomban nem vásárolható, de nekünk a munkánkhoz kell, így aztán rendelünk, és hoznak belőle.

A címkén feltüntették a mennyiséget is: „25 gramm”.

Azonkívül ott állt a gyártó neve.

– Előfordult már, hogy valaki véletlenül lenyelt belőle?

– Nem, de valamikor rég volt egy kutató, aki nem vette észre, és lenyalt egy keveset a kezéről. Meghalt.

– Nem lehetett megmenteni?

– Ez a legerősebb mérég. Tönkreteszi az agy légzőközpontját, úgyhogy szinte azonnal beáll a halál. Legfeljebb egy vagy két perc.

Ahogy Kouki Kavabatát hallgatta, kényelmetlen érzés fogta el. Nem bírta tovább üldögélni, kénytelen volt felállni.

*

Kouki torkában dobogó szívvel ült az asztalánál. Megpaskolta az öltönye belső zsebét, ahol a nemrégiben lopott csomagocská alig észrevehetően, alig tapinthatóan dudorodott. Kavabata azt mondta, hogy egy teáskanálnyi négy vagy öt emberrel végezhet. Ez az adag akkor tíz embernek is elég.

Kouki azért ült be ide, hogy egy kicsit összeszedje magát. Amikor az előbb rádöbbsent, hogy milyen erős mérge van nála, elhagyta az ereje. Egyáltalán, miért kellett pont a Ginzára jönnie, ahol állandóan ilyen nagy a nyüzsgés? Maga se volt biztos benne, de úgy vélte, hogy a nevetgélő, beszélgető emberek látványából, a fények csillogásából akart erőt meríteni.

Hogy megnyugodjon, ivott egy korty kávé, gondolatai visszaszálltak a kutatóintézethez. Miután megszerezte a kincset, nemsokára távozott is. Vajon Kavabata megérezte, hogy valami nincs rendjén? Amikor visszatette a kálium-cianidot az üvegcsébe, nem tett megjegyzést, úgyhogy feltehetőleg nem tűnt fel neki semmi. Ez a hirtelen távozás különösnek érződhetett, de annak tudatában, mit is tett az előbb, Kouki egyszerűen nem volt képes tovább üldögélni és cseverészni. Az igazat megvallva, megdöbbsentette, milyen könnyen megtudta kaparintani ezt a veszélyes anyagot. Kavabata régi barátságuk miatt nem volt elég óvatos. Ha meri, még többet is lophatott volna. Persze épp azért, mert olyan halálos ez az anyag, a legtöbb ember nemigen szeretné megkaparintani, és ha valaki mégis hozzájutna, lehet, hogy akarata ellenére magában tenne kárt. A legtöbb ember nem óhajtja megölni önmagát. Így aztán elég érthető, ha Kavabata nem vigyázott igazán.

Koukit inkább az foglalkoztatta, hogy ha ő és Rinko ezzel a lopott porral öli meg magát, jogilag felelőssé tehető-e Kavabata. Kouki nem tartotta valószínűnek, hiszen barátja nem sejtette, hogy elvitte. A halál okát kétségtelen, kiderí-

tik, de a méreg származása rejtély marad, hacsak Kavabata nem jelentkezik önként.

Minél tovább gondolkodott az egészen, annál idege-
sebb lett. Fizetett és távozott. Hat óra volt már. Az utcákat
bevilágította a legkülönbözőbb színű és formájú neonreklá-
mok tömege: fényesebben ragyogtak, mint valaha. Kouki a
metróállomás felé indult, aztán meggondolta magát, és lein-
tett egy taxit. Mi történik, ha a vonaton véletlenül nekiütődik
valakinek, és elszakad a papír? Katasztrófa. Hiába döntötte
el, hogy kisvártatva meghal, nem akarta gondatlanságból si-
ettetni a dolgot.

Megállította a taxit egy szupermarket előtt, ahol gumi-
kesztyűt és egy üvegcsét vett, mielőtt továbbment volna
Sibujába.

– Megszereztem – közölte látszólag közönyösen, aztán
az asztalra tette a csomagot, és elmesélte laboratóriumi ka-
landját. Rinko néhány nappal ezelőtt elkezdett szutrákat má-
solni.

Most abbahagyta a munkát, és a fehér porra bámult.

– Mindössze annyit kell tennünk, hogy belekeverjük va-
lami folyadékba, és megigyuk.

Az asszony hosszan meredt a porra, aztán halkán, szá-
raz hangon kérdezte:

– Biztos vagy benne, hogy ettől meghalunk?

– Egy-két percen belül. Egy-két perccel azután, hogy
beveszed, leáll a légzés. – Kouki felvette a kesztyűt, és átön-
tötte a port az előbb vett, kis kerek tartályba. Kavabata elma-
gyarázta, hogy a fény vagy a levegő gyengíti a szer hatásán
ezért az tűnt a legjobbnak, ha valami sötét helyen tárolja.
Úgy döntött, hogy a papírt és a papír zsebkendőt egy másik
táskába teszi, és elégeti vagy eltemeti valahol.

– Ez bőven elég lesz – biztosította Rinkót.

– Fájdalmas lesz?

– Talán egy kicsit, de ölelj erősen, és minden rendben lesz.

Rinko nem vette le szemét a tartályban levő porról, aztán hirtelen eszébe jutott valami.

– Nem tehetjük borba?

– Milyen borba?

– Természetesen vörösbe. A legjobb fajtába.

– Nem látom okát, miért ne.

– Együtt isszuk meg, miközben átöleljük egymást. Először te veszel egy keveset a szádba, és átadod nekem... – Rinko nagyon szerette a finom bort, és láthatóan stílusosan akart véget vetni életének.

– Csináljuk így. – Ha Rinko ily módon akar véget vetni földi útjának, neki nem volt kifogása ellene. Most, hogy megbeszélték, mint vizsik végbe, sokkal békésebbnek, nyugodtabbnak érezte magát. Mintha nemcsak lelkileg, hanem fizikailag is megtisztult volna lényének minden kis szeglete. Mintha egész teste fokozatosan átlátszóvá válna.

Már csak azt kellett eldönteniük, hogy hol haljanak meg, de erre könnyű volt a válasz. Egyetértettek abban, hogy Karuizavában kell megtenniük. Természetesen más helyek is hordoztak feledhetetlen emlékeket, köztük azok a szállodák és fogadók, ahol megszálltak kapcsolatuk során. De hogy olyan helyen végezzenek magukkal, ahol vendégek vannak, és egy csomó ártatlan embernek okozzanak kellemetlenséget, beleértve a személyzetet... Az egyetlen hely, ahol békében halhatnak meg, anélkül, hogy másoknak terhére legyenek, a karuizavai nyaraló.

Persze vélhetőleg felzaklatják vele Rinko anyját és testvérét, talán soha többé nem lesznek képesek betenni a lábukat ide, de ők legalább családtagok. Tőlük bocsánatot kell kérni, és azt, hogy nézzék el, amiért még egyszer utoljára a maguk feje után cselekednek.

Most, hogy megszületett a döntés, Karuizavában halnak meg, elkerülhetetlen volt, hogy Koukinak eszébe ne jusson, mi történt ott Arisimával és Akikóval. Valamikor az esős évszak elején haltak meg, de ő és Rinko kora ősszel mennek. Bár az is lehet, hogy még javában tart a szezon, hiszen a fennsíkon korán köszönt be az ősz. A két előd testét hamar szétrohasztotta a hőség és nedvesség, de az évnek ebben a szakában ez nem valószínű.

És mostantól egyre hűvösebb lesz.

– Még ha szép is az idő, hűvös arrafelé a levegő, és októberre már senki nem marad ott, kivéve a helybelieket – mondta Rinko.

Kouki lelki szemeivel látta maga előtt a nyaralót, amint csendesen megbújik a színesedő növényzetben.

– A vörösfenyők mind sárgára váltanak, és ha végigmész az ösvényen, úgy érzed, mintha távoli világba jutottál volna, amelyet még sose láttál – tette hozzá az asszony.

Mindketten tökéletesen tudatában voltak annak, hogy ha végigmennek azon az ösvényen, a világ legtávolabbi pontjára jutnak.

Minden lassan, de elkerülhetetlenül vezetett haláluk felé. Most, hogy minden idegszálukkal a halálra koncentráltak, úgy érezték, egyre kevésbé kötődnek az élethez. Ám ez egyáltalán nem jelentette azt, hogy csendesen magukba vonultak volna, sőt, szerelmi életük még gazdagabb, még erősebb lett. Egymás iránti vonzalmuk a készülődés utolsó néhány napja során még inkább elmélyült.

A férfi minden reggel, amikor felébredt, és ott találta kedvesét maga mellett, közelebb húzódott hozzá, keblét cirógatta, majd tovább minden kis testrészét, míg végül azon nem kapták magukat, hogy ismét szeretkeznek. Aztán Kouki, miután meggyőződött arról, hogy újra meg újra kielégítette kedvesét, ismét álomba szenderült. Dél körül kezdtek újra magukhoz térni, és nem sokkal azután ismét csak egymás testét élvezték. Este pedig megint csak egymás karja-

iba zárkóztak, mintha egész nap a sötétséget várták volna. A napszakok váltakozása semmit se jelentett számukra, a normális élet messze a távolba sodródott. Aki nem ismerte őket, azt gondolta volna, hogy egyedül a kicsapongásnak élnek. Pedig most, hogy elvetették maguktól a megszokott emberi vágyakat, azt, hogy hatékonyak legyenek, vagyont szerezzenek, és élvezzék az élet örömeit, nem sok minden maradt, amivel törődhetek volna. Maradt hát az ételek és a szerelem élvezete, és tekintve, hogy szinte ki sem mozdultak a szobából, nemigen voltak éhesek, így aztán nem maradt más számukra, mint a szerelmi szenvedély.

Mégis jóval több volt ez végtelen orgiánál. Nem akartak semmit sem bizonyítani. Inkább elégettek minden kis kételyt, amely közelgő halálukkal kapcsolatban felmerült.

Két, nem igazán vallásos ember számára az egyetlen módja, hogy teljesen természetesen, minden megbánás nélkül lemondjanak az életről, az, ha felélik a testükben levő tartalékokat, és amennyire lehet, közel jussanak az életen belüli halál állapotához. Förlének minden csepp energiát, amellyel a földön élő teremtmények rendelkeznek. Hamuvá égetik, hogy elenyésszen életvágjuk, és amikor eljön az idő, könnyedén csusszanjanak át a halál birodalmába. Ők így készültek a halálra.

Kouki igyekezett rendbe tenni dolgait. Még egyszer utoljára látni akarta feleségét és lányát. Nem mintha bármit is megbánt volna, vagy úgy érezte volna, még mindig hozzájuk kötődik: egyszerűen ki akarta fejezni tiszteletét és szeretetét az iránt a két ember iránt, akivel annyi éven át megosztotta életét. Biztos volt benne, hogy miután hónapokig nem is hallottak róla, teljesen leírták. Mégis úgy érezte, azok után, hogy ilyen önzőn viselkedett velük, ha ismét találkoznak, azzal kifejezi, hogy a lehető legjobbat akarja nekik.

Végiggondolta a dolgot, és végül egy nappal azelőtt, hogy Rinko meg ő elindultak volna Karuizavába, felkereste a feleségét. Előtte telefonált, és megkérte az asszonyt, mondja meg Csikónak, legyen ő is ott. Nevetségesen hivatalosnak

túnt, ahogy ott ült velük a vendégfogadás színhelyén, a napaliban.

Zavarban volt, mintha csak egy idegen házában lenne. Megkérdezte, hogy vannak, de a felesége elkerülte a választ, helyette azt mondta:

– Megkértem egy ismerős ügyvédet, hogy rendezze el a dolgokat. Rendben lesz így?

Kouki megértette, hogy az asszony a vagyonmegosztásra gondolt, de ez már egyáltalán nem érdekelte, úgysem lesz életben, hogy lássa az eredményét. Tökéletesen elégedett volt azzal, ha minden a feleségéé és a lányáé lesz. Beleegyezően bólintott, és kortyolgatta a Csika által felszolgált teát. Nem tudta, mit mondhatna még.

– Egy kicsit lefogytál – közölte Csika, ő pedig azt felelte:

– Te viszont jól nézel ki. – Megint megfeneklett a társalgás.

A felesége végül két nagy papírzsákot hozott elő.

– Ősz van már, úgyhogy ezekre szükséged lehet.

Kouki belenézett a papírzsákokba. A vastagabb öltönei és pulóverei voltak benne, szépen összehajtogatva.

– Nekem készítetted össze? – Egy pillanatra teljesen megrázta a felismerés, hogy az asszony ilyen figyelmességre képes, miközben ő mindvégig azt hitte, hogy gyűlöli őt. A megmaradt szeretet jelének gondolta, hogy Fumie ilyet tett a férfi kedvéért, aki otthagya egy másik nő miatt. Vagy csak a régi megszokás, hiszen olyan sok éven át volt a felesége?

– Köszönöm. – Lehajtotta fejét, úgy érezte, mintha megalázta volna ez az utolsó nagyvonalú gesztus. Az egész helyzet olyan különös volt. Még nem váltak el, csak ő ment el, és egy másik nővel osztotta meg ágyát. A felesége megveti érte, és mereven viselkedik, mégis gondosan összeszedte, kiválogatta azokat a ruhákat, amelyekre szüksége lehet ebben az évszakban. A lánya is haragszik rá, amiért ilyen önző, ugyanakkor mindössze annyit akar, hogy a szülei ismét

együtt legyenek. Ő maga azt tervezi, hogy néhány napon belül megöli magát, és nekik sejtelmük sincs róla. Mindhárman zavarban voltak valamelyest, de ugyanakkor szerettek volna még egy kicsit így maradni hármásban.

Kouki megivott még egy pohár teát, aztán elnézést kért, és felment a lépcsőn, hogy vessen egy pillantást régi dolgozószobájára. Ugyanúgy nézett ki, mint nyár elején, amikor eljött hazulról. A csipkefüggöny be volt húzva, a tolltartó és az aktatáska, amelyre többé nem lesz szüksége, a régi helyén pihent. Az asztalt vékony porréteg borította. Kouki elszívott egy cigarettát, aztán újra lement, és közölte, hogy távozik.

A felesége egy kicsit meglepődöttnek tűnt, de nem marasztalta. Csika pillantása idegesen cikázott oda-vissza a szülei között.

– Akkor ezeket magammal viszem. – Kouki felvette a papírzsákokat, és a bejárathoz ment, aztán megfordult, a felesége és a lánya felé nézett:

– Viszlát. – Valami többet akart mondani, bocsánatot kérni tőlük, de torkán akadtak a szavak. Valószínűleg úgyis hamisan csengenének. – Vigyázzatok magatokra – mondta halkán. Igyekezett közönyös hangot megütni, de fájdalomásra sikerült. Lesütött szemmel nyitotta ki a kaput.

– Ne menj el! – kiáltott Csika utána.

Visszafordult, látta, hogy a felesége elfordul, Csika pedig könnyes szemmel mered rá. Így maradtak meg az emlékezetében. Szótlanul istenhozzádot mondott nekik, és kiment az ajtón. Amikor kilépett a verandáról az utcára, még egyszer hátranézett, de senki se jött utána.

*

A szetagajai régi házában tett látogatása után másnap Kouki Rinkóval együtt távozott Tokióból. Ez volt az utolsó útjuk, és a gondolat, hogy mindent most látnak utoljára, kedvessé tette a zsúfolt kis sibujai lakást, ahol rövid ideig éltek, és a zajos, zsúfolt utcákat körötte. De nem akarták érzelmőségre vesztegetni az időt.

– Indulunk – mondta Rinko vidáman, és távoztak a lakásból.

Az asszony az évszakhoz illő teveszőr kosztümöt és kalapot viselt, míg Kouki barna nadrágot és bézs színű zakót húzott. Mindössze egyetlen útitáskát vitt magával. Felszínes megfigyelő számára olybá tűntek, mint rövid kirándulásra induló, szerető pár.

Kouki ült a kormány mögé, és hajtott át a városközponton Kan'ecu autópálya felé. Most látom utoljára Tokiót, mondta magában a férfi, amikor megkapta az autópályajegyet. Rinko kivette a kezéből a papírdarabot.

– Egyirányú jegy – morogta angolul. Így igaz, gondolta a férfi. – Irány a Paradicsom. – Kicsit ostobán hangzott, de az asszony nem vette le szemét az előttük kanyargó útról.

Kouki pedig a kormánykereket fogva elismételte magában a szót: Paradicsom. Rinko hitt a Paradicsomban, hitt abban, hogy miután elhagyják ezt az életet, egymás iránti szerelmük változatlanul él tovább.

Valamikor rég egy férfi és egy nő evett a tiltott gyümölcsből, és kiűzték őket az Édenkertből. Most ugyanaz a két ember, Ádám és Éva, megpróbált visszajutni, annak ellenére, hogy hallgattak a kígyó csábítására, Isten ellen fordultak, és megkóstolták a gyümölcsöt. Lehetséges, hogy valaha visszajussanak a Paradicsomba? Koukinak sejtelve sem volt róla, de még ha megtagadják is tőlük a bejutást, nem panaszkodott. Amiatt voltak ezen a bűnös világon, mert megkóstolták a szerelem tiltott gyümölcsét, és ha már eleve emiatt estek ki az Úr kegyeiből, miért ne használnák ki a lehető legjobban, és élveznék ki tetszésük szerint?

Kouki nem tudta volna megmondani, hogy igaz-e az asszony által a túlvilágról festett, rózsás kép. Abban viszont biztos volt, hogy bármeddig élnek, semmi nem múlhatná fölül a Rinkóval megismert örömet. Az öröm ölelésében fog meghalni, a gyönyör csúcsán, Rinko megingathatatlan sze-

relmének biztos tudatában. Ezzel felfegyverkezve, békés szívvel indult Rinko társaságában az egyirányú útra.

Amikor megérkeztek Karuizavába, a *Feltámadt a szél* előszava jutott Kouki eszébe. Hori Tacuo regényíró töprengett így a szerelemről és halálról. „Egy ilyen délután... a semmiből egyszeriben feltámadt a szél.” A többi elveszett emlékei ködében. Valamivel később egy Paul Valéry-idézet jutott az eszébe.

„Le vent se lève, il faut tenter de vivre.” Feltámadt a szél, az életet kell keresnünk. Bár a feltámadó szél nem jellegzetesen őszi kép, a szavak zenéje az őszi tájat idézte. Ez az idézet a maga erős életigenlésével nem tűnt helyénvalónak a halálba indulók számára, mégis a szavak ritmusába rejtve érződött valami, ami inkább a belenyugvással, mint az étellel volt rokonítható, az ősz képzete, amelynek érett bőségében egyszerre jelenik meg az élet és a halál.

Termékeny ősz várta őket Karuizavában. A csendes utcákon élénken fújt a szél. Délután érkeztek, amikor a nap még magasan állt, ezért aztán áthajtottak a városközponton, elhaladtak Szengataki mellett egészen Oni-osidasiig, hogy teljesen kiélvezhessék a magas fennsík látványát.

A ragyogó, tiszta idő más volt, mint az esőtől terhes, fülledt nyárelő. A füstfelhőt eregető Aszama hegy kicsinek látszott a tágas, magas égbolt alatt. A hegyoldal helyenként már felöltötte az ősz színeit, és lejjebb hosszú pampafű ragyogott az őszi napsütésben.

Egyikük se beszélt sokat. Nem azért, mintha nem lett volna mondanivalójuk, hanem mert agyukban meg akarták őrizni az ősz csodáinak lenyomatát. Ahogy a nap kezdett lenyugodni, az Aszama hegy pereme még fényesebben ragyogott. S ahogy nézték az alkonyodó égboltot, a hegy az aljától felfelé lassan sötétségbe borult. Egy szédítő pillanatig mindössze a felhők fehérje világított, aztán este lett.

Különös, de amíg gondolataikat az élet foglalta le, vonzónak találták az őszi magányt, de most, hogy gondolataik a

halál felé fordultak, menekülni akartak a szomorú látványtól, és lesiettek a hegyről. Egy óra múlva érkeztek a nyaralóba, addigra már teljesen beesteledett. A gondnok égve hagyta a verandán a lámpát, és ez a fény még jobban kihangsúlyozta, milyen sötét van.

– Végre visszajöttünk – mondta Rinko, Kouki pedig busza alatt motyogva megismételte a szavakat. Megegyeztek abban, hogy eltöltenek itt még egy éjszakát, aztán holnap este megisszák együtt a vörösbort, és ezzel véget ér életük ezen a világon.

Este a közeli szállodában vacsoráztak. Úgy tervezték, másnap otthon maradnak, így ez volt az utolsó alkalom, hogy valahol együtt vacsoráznak. Július elején is itt vacsoráztak, pezsgővel koccintottak Kouki születésnapjára. Meg sem fordult a fejükben, hogy alig három hónappal később ugyanazon a helyen mondanak búcsút a világnak. Pedig visszatekintve talán már megvoltak a jelek akkor is, Kouki például azt fontolgatta, hogy kilép a munkahelyéről, bár akkor még fogalma sem lehetett arról, hogy áthelyezik egy leányvállalathoz, és már akkor úgy érezte, értelmetlen az élete. Rinko a szerelem mulandóságán és az öregedés jelein kesergett.

Ezt követte Mizugucsi halála, majd a névtelen, mocskoló levél, amely az áthelyezéséhez vezetett. Ennek következtében otthagyták a vállalatot. De nem kétséges, hogy halálvágya Rinko iránti szenvedélyéből fakadt, és abból, hogy úgy érezte, tökéletesen kiélvezte az életet. Mintha a tavasz és a nyár során összegyűjtött golyókat egyetlen napon lőnék ki az égbolt felé, ők ketten pedig örökre eltűnnének a rövid, de heves golyózáporban.

Kouki megremegett e váratlan, hirtelen végnek a gondolatára, amikor asztalukhoz lépett az italos, és egy kis bort öntött a poharába. Château Margaux volt. A csodás aromájú, vörvörös ital kicsit lötyögött a kerek, széles borospohárban.

– Jó, ugye? – Rinko választotta a bort, és abból indult ki, hogy most helyénvaló valami borzasztóan drága vörösbort inniuk. Lány érettség érződött rajta, az európai termékenység

és hagyomány évszázadai, akárcsak az alattuk meghúzódó tiszta, szibarita gyönyör. – Kérjünk még egy üveggel holnapra is?

Majd élvezettel megiszna néhány korty bort, ahogyan most is, majd kéz a kézben elindulhatnak abba a rózsaszínű világba, ami ezután következik.

Aznap éjjel Kouki és Rinko csak aludt és aludt. Részint kimerítették őket az utolsó néhány nap előkészületei, de ezen túlmenően az élet maga is elbágyasztotta őket. Olyan volt, mintha egész eddigi életük minden nyúge nehezedett volna rájuk, mély álomba ringatva őket.

Kouki korán ébredt, gyenge fénysugarak szűrődtek be az ablakon. Megbizonyosodott arról, hogy Rinko ott fekszik mellette, és ismét elaludt. Most már Rinko is éberén aludt, de az, hogy maga mellett érezte Koukit, megnyugtatta annyira, hogy még közelebb bújt hozzá, és ismét elszunnyadt. Már dél is elmúlt, mire mindketten teljesen felébredtek.

Rinko szokás szerint lezuhanyozott, kis sminket tett fel, kasmírpulóvert vett, hosszú, gesztenyeszínű szoknyát, aztán nekilátott rendbe tenni a házat. Kouki addig kiment a verandára, hogy elszívjon egy cigarettát. Még korán volt ahhoz, hogy őszi színekben pompázzon a kert, de a növényzet itt-ott már kezdte megváltoztatni színét, és az elmúlt néhány nap során lehullott levelek vastagon borították a sötét talajt.

Állt, és nézte az eget a fák csúcsai mögött. Rinko kijött, és megállt mögötte.

– Mit nézel?

– Az eget – mutatta a férfi, aztán együtt csodálták a liget fái mögött a végtelen mély kékséget.

– Meg kéne írunk a végrendeletünket – mormolta az asszony.

Koukinak ugyanez járt az eszében.

– Van valami utolsó kívánságod?

– Csak egy. Azt akarom, hogy együtt temessenek el minket.

– Másra nincs szükségünk, ugye?

– Igen, csak erre van szükségünk. – Akár teljesítik, akár nem, ez volt utolsó kívánságuk.

Később, a délután folyamán egymás mellett ülve írták búcsúlevelüket. Először Rinko írta ecsettel. „Bocsássátok meg ezt az utolsó önző tettünket. Kérjük, együtt temesetek el minket. Ez minden, amit kérünk.” Utána mindketten aláírták. Először Kouki, utána Rinko.

Kouki ezután külön levelet is írt a feleségének és a lánynak. Rinko is írt az édesanyjának. A férfi most nemcsak bocsánatot kért azért, amit tenni szándékozik, hanem végre leírta azokat a szavakat, amelyek két napja a torkán akadtak. „Tiszta szívemből köszönök mindent.” Írás közben a fülében csengett, ahogyan Csika sírva utána kiáltott, amikor ő elment. – Ne menj el! – Vajon hogy értette? Egyszerűen arra gondolt, hogy ne hagyja el a házat, vagy a lánya valahogy megérezte, mi jár a fejében, és vissza akarta tartani? Holnapra mind Fumie, mind a lánya tudni fogja, mi járt akkor a fejében.

Amikor befejezték, hirtelen úgy tűnt, mintha ebben az életben már nem lenne több feladatuk. Kis időt meditációval töltöttek, Rinko a ház egyetlen karosszékében ülve, Kouki kényelmesen elnyúlva mellette a szófán, így maradtak lehunyt szemmel, átengedve magukat a nyugalomnak, míg végül az őszi nap lassan lenyugodni készült, és mire észbe kaptak, már alkonyodott.

Rinko csöndesen felkelt, felkapcsolta a lámpát, és kiment a konyhába, hogy elkészítse utolsó étkezésüket. Már korábban mindent megvett hozzá. Hamar összerakott egy sonkás-gombás salátát, zsályás kacsás ragut, aztán az asztalhoz hívta Koukit. Kis tányérokban tálalta a salátát, a férfit pedig előntötte a boldogság a gondolatra, hogy utolsó vacsoráját Rinko csinálta.

– Nyissuk ki a bort – javasolta. Kihúzta a dugót a palack Château Margaux-ból, amelyet előző este vásároltak, és lassan öntött. Felvették poharukat, és összeérintették, de nem tudtak mire koccintani.

– ...Csodálatos utazásunkra – javasolta végül Rinko tétovázva. Erre ittak hát, egymás szemébe nézve.

– Jó volt az élet – szólalt meg Rinko mély meggyőződéssel.

Kouki egy pillanatig különösnek találta, hogy is mondhat valaki ilyet a halálba vezető út bejáratánál.

Az asszony pedig a kezében tartva a poharát, folytatta:

– Megismertelek téged, mindenféle csodálatos dolgot tanultam, és olyan sok boldog emlékem van.

Kouki ugyanígy érzett, hálásan bólintott.

Az asszony csillogó szemmel folytatta:

– Az, hogy megkedveltelek, megszerettelek, minden nap boldoggá tett. Megtanított rá, mit jelent élni. Természetes, hogy néha fájdalmas volt, de százszor annyi boldogságot adott. Az, hogy szerettelek, képessé tett arra, hogy olyasmiket éljek át, amiket azelőtt soha. Megtanultam mindent megbecsülni, amit csak látok, és látni azt, hogy mindennek megvan a maga értéke.

– És mégis meghalunk te meg én...

– Igen. Csordultig vagyok csodálatos emlékekkel. Több már nem fér belém, készen állok. Minden megbánás nélkül képes vagyok meghalni. És te?

Kouki bólintott. Teljes szívéből szerette és dédelgette ezt a nőt, és ő is megbánás nélkül készen állt a halálra.

– Jó volt az élet – mormolta öntudatlanul is Rinko szavait ismételve. Őszintén úgy érezte, hogy az elmúlt tizen-nyolc hónap során olyan mély és teljes életet éltek, hogy képesek minden félelem nélkül meghalni.

– Köszönöm – szólalt meg Rinko, ismét felé nyújtva borospoharát.

– Én köszönöm neked – koccintotta hozzá Kouki az övét.

Bólintottak egymás felé, és lassan belekortyoltak a borba.

Később, ma éjszaka megismétlik ezt az egyszerű kiszertartást, és ezzel megkezdik útjukat. Ennek tudatában, erre emlékeztetve egymást, koccintották össze ismét poharikat.

Hat óraker fejezték be utolsó étkezésüket. Odakinn már sötét volt. Mindössze a veranda szélén lévő lámpa fénye csillogott a sötétbe borult kertben. Októberben senki nem használja a nyaralóját.

Lassan készültek a halálra. Először is Kouki elővett egy tiszta borospoharat, negyedéig töltötte a maradék Margaux-val, majd a fehér tartályból kálium-cianidot szórt bele. Mindössze néhány kiskanálnyi volt, de mivel ez több ember életének kioltására is elegendő, nekik bőven elég lesz.

Kouki nézte a mérgezett bort, Rinko pedig halkán megjelent, és leült mellé.

– Amikor ezt megisszuk, mindennek vége, ugye? – szólalt meg az asszony. Óvatosan kinyúlt, megfogta az üveg szárát, az arcához emelte, mintha meg akarná kóstolni.

– Nem érzem a szagát.

– A bor elnyomja a mérge ízét is, legfeljebb egy kis keserű utóíze lesz.

– Ki mondja?

Kouki Kavabatától hallotta, de most, hogy az asszony szóba hozta, valóban furcsának tűnt, hogy bárki élő tudhasa, milyen utóíze van annak a méregnek, amely azonnali halált okoz.

– Lehet, hogy valaki tévedésből egy nagyon kicsi mennyiséget lenyelt, és életben maradt. Talán ő mondta el, milyen.

– Velünk ez nem történhet meg, ugye?

– Szó sincs róla – felelte Kouki önbizalommal telve, majd a telefonra pillantott. – Ideje megkérned Kaszaharát, hogy jöjjön át holnap egy óra körül. – Durván kiszámította a haláluk időpontját. Azt akarta, hogy egymás ölelésében találják meg őket, ahogy Rinko szeretne volna. Ehhez az kell, hogy a halál beállta után tizenkét-húsz órán belül megtalálják őket, amikor legerősebb a hullamerevség. – Mondd azt neki, hogy tűzifára van szükségünk, akkor biztosan eljön. – Rossz érzése volt amiatt, hogy belekeveri a dologba a gondnokot is, de mire ő megérkezik, testük már kihűlve kapaszkodik egymásba.

– Megyünk? – Ez a közönyösen odavetett szó elég volt,

Rinko bólintott, és egymás kezét fogva felmentek a lépcsőn. Odafenn a hálósobában a kertre néző ablak egész nap nyitva volt, de mostanra becsukták, és egy kicsit feltekerték a fűtést. Kouki felkapcsolta az olvasólámpát, és az éjjeliszekrényre tette a bort, aztán leült Rinko mellé az ágy szélére. Még nem szállt le az éjszaka, de mély csend vette körül őket, amelyet csak kihangsúlyozott a madarak halk csiripelése. Kouki figyelmesen hallgatta, békességgel töltötte el, hogy ilyen nyugalom közepette is lehet élni.

– Nem bánod? – kérdezte Rinko lágyan.

Kouki a fejét rázta az asszony halk suttogására.

– Nem.

– Az életed...

– Volt benne jó és rossz egyaránt, de a végén találkoztam veled, és ettől csodálatos lett.

– Én sem bánom. Végtelenül boldoggá tett, hogy megismertelek.

Koukit hirtelen gyengédség hullám öntötte el, nem tudott uralkodni magán. Átölelte, csókolni kezdte az asszonyt. Nemcsak az ajkát, hanem az orrát, a szemét is. Mindazt, ami olyan kedves volt neki. Csókokkal árasztotta el, aztán abba hagyta, rá kellett néznie.

– Vegyél le mindent, jó? – Még egyszer utoljára gyönyörködni vágyott az asszony testének látványában a halála előtt, agyába akarta égetni a látványt. – Szeretném, ha meztelen lennél!

Hallva, hogy úgy könyörög, mint egy kisfiú, Rinko anyásan bólintott, aztán a férfinak hátat fordítva levette a pulóverét, majd a hosszú szoknyát. Ezután kikapcsolta melltartóját, félrevetette, és kibújt a bugyiból, mielőtt visszafordult volna.

– Így gondoltad? – kérdezte. Anyaszült meztelenül állt a férfi előtt. Egy utolsó szerény gesztussal eltakarta kezével mellét. Most, közvetlenül a halál előtt teste halvány, fehér volt, kecses, akár egy szép porcelánfigura.

Mintha csak az előtte álló meztelen alak húzná magához, Kouki felállt. Megfogta az asszony mellét takaró kezét, és elvette onnan.

– Olyan gyönyörű vagy! – Eddig még sose nézte ilyen gondosan és feszülten Rinko testét a lámpafénynél. Áhítattal leste minden porcikáját újra és újra a fejtől a lábujjáig, majd visszafelé. Kezdte úgy éreznie mintha ez a női test templomi szobor lenne, Amitábha vagy Bodhiszattva szobra. Most ébredt rá, hogy mindvégig ezt a látványt kereste, Buddha képét, a szentséget, a női test látványában, és ahogyan a hívó érinti meg Buddha szobrát áldást kérve, úgy nyújtotta ki most mindkét kezét, úgy érintette meg az asszony karcsú nyakát, szépen ívelt vállát, kerek, feszes mellét, a bimbókat. Keze lesiklott a karcsú derékon, a csípő gyengéd ívén, a kerek fenéken, míg el nem ért a lába közti kis sűrű bozótig. Aztán térdre rogyott, és mintha imádkozna, így suttogott: – Mutasd meg ezt is!

Rinko láthatóan meghökkent, de lassan leereszkedett az ágyra, és enyhén széttárta a combját. Kouki csillogó szemmel fogta meg az asszony két térdét, tolt szét combjait, amennyire csak tudta, aztán fokozatosan közelebb húzódott.

Ilyen szélesre tárva a fekete szőr elvékonyodott, és a göndör szálak között kilátszott a rózsabimbó csúcsa. Kouki, elnyomva vágyát, hogy megcsókolja, tovább kutakodott. Ujjának hegyét odatette, ahol sűrűbb, sötétebb volt a szőr, lassan széthúzta, és megtalálta a test középpontját. Kívülről senki nem mondta volna meg, milyen lazacrózsaszínen ragyog, mennyire buja és nyirkos.

Ebben az egyszerre elegáns és obszcén, mély hasadékban kezdődött az élete, és itt is végződik. E mögött a puha és rózsaszínen ragyogó küszöb mögött ismeretlen mélységek fekszenek, ahonnan, miután foglyul ejtették a lány hús finom rétegei, nem tér vissza élve. Azzal vezekel a bujaság sötét és csodálatos bűnéért, amiért betört ebbe a gazdag, termékeny kertbe, hogy időnek előtte távozik erről a világról.

Miután utoljára kiélvezte kedvese látványát, Kouki türelmetlenül levette ruháját, aztán ajkát az asszonyra szorította, nyelvével cirógatta. Az asszony is felbátorodott ettől a vakmerőségtől. Kouki vesszeje után nyúlt. Látható bánattal cirógatta, aztán mélyen a szájába vette, és úgy tartotta. Ő is átérezte, mennyire megváltoztatta az életét ez a testrészt, amelyet most olyan imádattal szeret, és amely miatt nemso-kára véget vet életének.

Egy ideig így maradtak, egyszerűen élvezték a másik testének ízét, aztán megfordultak, egymással szemben lefeküdtek az ágyra. Kezdődhet az utolsó lakoma, amelynek csúcsán együtt távoznak az árnyékvilágból. Rinko hanyatt fektet, és egy párnát dugott a dereka alá, amitől csípője megemelkedett, Kouki pedig elhelyezkedett fölötte, mintha csak el akarná takarni. Ebben a helyzetben ölelték át egymást azzal a gondolattal, hogy többé sose válnak el.

Ettől fogva nem volt mitől félniük. Mindössze annyi teendőjük maradt, hogy együtt jussanak el a gyönyör csúcsára.

Rinko szavak nélkül is értette Kouki szándékát, amikor a férfi összegyűjtötte minden erejét az utolsó pillanatban, ő megborzongott, megrázkódott, míg végül egész teste remegett.

– Nem – nyögte, aztán felkiáltott –, meghalok! – Ebben a pillanatban még jobban magába húzta a férfit, átölelte és szorította, hogy őbenne is magasra csapott a láng. – Olyan boldog vagyok... – Mintha lényének mélyéből szakadt volna ki ez az elragadtatott kiáltás. És ezzel kiszívta Koukiból a lángot, az életerő minden maradékát. A férfi nem tartotta tovább vissza magát.

Amikor már mindketten teljesen kiélvezték a pillanatot, Kouki jobb kezével az éjjeliszekrény felé nyúlt. Most, amikor még benne lüktet a gyönyör, először ő kortyol a méregből, aztán Rinko következik. Eljött hát az idő, kezdődik az utazás.

Nem bizonytalankodott. Mind az öt ujjával erősen szorította a borospoharat, és a szájához emelte. A bíborszínű folyadék lángként nyaldosta a pohár belsejét. A szájához emelte. Meglepődött, mert egyáltalán nem volt keserű vagy savas mellékíze. Ha mégis, ő nem érezte, egyedül a nyelésre összpontosított.

Ivott egy kortyot, azután, ahogy érezte, mint csúszik le a torkán, lehajtotta fejét, és a szájában levő maradékot Rinko vörös ajkai közé engedte, amelyek most egy bodhiszattva elbűvölő mosolyával nyíltak szét. Az asszony átölelte, teste még mindig magába foglalta őt. Minden ellenállás nélkül, ahogyan egy kisbaba szopja a tejet anyja melléről, lelkesen szürcsölte ki a folyadékot a férfi ajkából. A vörösbor átjutott a férfi szájából a nőébe, végül kicsordult ajka két sarkában, és lecsurgott fehér arcán.

Kouki elbűvölten nézte, aztán görcsbe rántotta valami sötét erő, fulladozni kezdett. Megrázta fejét, és maradék erejét összeszedve felkiáltott:

- Rinko...
- Drágám!

Hangjuk olyan volt, mint a hajókürt a ködben. Utolsó kiáltásuk, utolsó daluk az életben.

Halottszemle-jelentés, 1. rész

Dátum és idő: 1996. október 6. 15.30

Hely: 2-450 Nasinoki, O-aza Karuizava-ue, Karuizava-cho,
Kataaszaku-gun, Nagano-ken

Tanú: Szaito Takesi a karuizavai rendőrségtől.

Az elhunyt neve, kora, címe és foglalkozása:

Kouki Soicsiro, férfi, 55 éves

2-15 Szakura Sinmacsi 3-csome, Szetagaja-ku, Tokió

A Kortárs Könyvek Kiadóvállalat volt alkalmazottja

A halál beállta: körülbelül 1996. október 5. 19.30

A holttest: magassága 176 centi, átlagosan táplált, kicsit túlsúlyos.

A halál beállta óta eltelt idő körülbelül húsz óra.

A halottkém megjegyzése:

Az elhunytat meztelenül találták meg partnernőjét átölelve (lásd csatolt jelentés), aki alatta feküdt. A két holttest ágyéknál összetapadt, az elhunyt pénisz a nő hüvelyében maradt. A holttesteket akkor találták meg, amikor a rigor mortis a legerősebb volt, emiatt a két test igen nehéz volt szétválasztani. Végül két rendőr végezte el.

Az elhunyt bőre sápadt volt, haja fekete, a halántékánál őszülő. Szeméremszőrzete fekete, sűrű.

Mivel az elhunyt hason feküdt, karját-lábát az alatta fekvő nő köré kulcsolva, a livor mortis a mellkas- és hastájon jelent meg. A rigor mortis erős volt az ízületekben. A felső végtagok ölelő helyzetben voltak, könyökben élesen behajlítva. Mindkét kéz a nő háta mögé nyúlt, és részben beágyazódott a bőrébe. Az alsó végtagok élesen be voltak hajlítva térdben és csípőben.

Mivel az elhunyt hason feküdt, az arctájék vörösesbarna volt az erős vértolulástól. A szemhéj és szemkötő-

hártya véredényei eltömődtek. A szemkötőhártyában néhány kisebb bőrvérzéses bevérzés volt látható.

A hát alapvetően sápadt volt, bár mindkét oldalon válltól lefelé karcolás volt található egészen a derékig, amelyeket a nő körme okozott.

A száj szorosan a nő szájára tapadt, kis mennyiségű véres, idegen folyadékkal a szájüregben. A száj nyálkahártyája és az ajak vörösesbarna és vértolulós volt, az ajak két oldalán idegen folyadék csorgott vissza.

Más külső sérülés nem látszott.

Halál oka: akut légzési elégtelenség mérge hatására (kálium-cianid).

Halál fajtája: öngyilkosság.

A jelentést hitelesíti:

HIRATA RJÓSZUKE
RENDŐRSÉGI HALOTTKÉM

Halottszemle-jelentés, 2. rész

Dátum és idő: 1996. október 6. 15.30

Hely: 2-450 Nasinoki, O-aza Karuizava-ue, Karuizava-cho,
Kataaszaku-gun, Nagano-ken

Tanú: Szaito Takesi a karuizavai rendőrségtől

Az elhunyt neve, kora, címe és foglalkozása:

Macubura Rinko, nő, 38 éves

6-3-10 Kugajama, Shuginami-ku, Tokió, munkanélküli

A halál beállta: körülbelül 1996. október 5. 19.30.

A holttest magassága 165 centi, átlagosan táplált, és közepes felépítésű. A halál beállta óta eltelt idő körülbelül húsz óra.

A halottkém megjegyzése:

Az elhunytat meztelenül találták férfi partnere ölelésében (lásd a csatolt jelentést), úgy, hogy a két holttest ágyékban összetapadt. A holttesteket akkor találták meg, amikor a rigor mortis a legerősebb volt, emiatt a két testet igen nehéz volt szétválasztani. Végül két rendőr végezte el.

A bőr általánosságban sápadt színű volt, a haj fekete, a szeméremszőrzet fekete. A férfi pénisze a hüvelyben maradt, és ondónyomokat találtunk a hüvelyben és környékén.

Az elhunyt a hátán feküdt a férfi alatt. Kiterjedt livor mortis jelentkezett a test hátsó részén. A felső végtagok ölelő helyzetben voltak, mindkét kar a férfi vállába és hátába kapaszkodott, amelyen láthatók voltak a körmök okozta horzsolások. Az alsó végtagok térdben és csípőben be voltak hajlítva.

Mivel a férfi rajta feküdt, és súlya rányomódott, a hát felső része és a fenék sápadt volt, de más területeken jelentkezett a kapcsolódó livor mortis. A váll és a hát további területein látszottak a férfi karjának fehérén maradt nyomai.

Az arcon enyhe vértolulás látszott, vörösesbarna foltok jelentkeztek. A szemhéj és a szem kötőhártya-eltömődése nem volt súlyos.

A száj erősen a férfi szájához tapadt. A nyelv csúcsa a fogak mögött volt, és kis mennyiségű idegen folyadékot találtunk a szájüregben. A száj nyálkahártyája és a száj erős vérbőséget mutatott, és vörös vértolulásvonalak nyúltak a száj két oldalától az arcon lefelé, az idegen folyadék kifolyása miatt.

Más külső sérülés nem volt található.

Halál oka: akut légzési elégtelenség mérreg hatására (kálium-cianid).

Halál fajtája: öngyilkosság.

A jelentést hitelesíti:

HIRATA RJÓSZUKE
RENDŐRSÉGI HALOTTKÉM

A Kouki Soicsiro és Macubara Rinko halálának körülményeivel és a halottkém jelentésével kapcsolatos megfigyelések.

Annak alapján, hogy az ágy mellé esett borospohárban levő folyadékban kálium-cianid volt jelen, a halál oka mindkét esetben akut légzési elégtelenség mérge hatására (kálium-cianid). Jelenleg nem ismeretes, miként tettek szert a mérgegre, de a vörösbor feltehetőleg a végzetes mennyiségnél jóval többet tartalmaz belőle.

A két holttestet egymást átölelve találták meg, hogy csak nagy nehézségek árán sikerült őket szétválasztani. A személyt, aki a holttesteket megtalálta, megadott időpontra hívták a nyaralóba. Kaszahara Kendzsit, a gondnokot előző nap felhívták telefonon, és utasították, hogy másnap 13 óra-kor hozzon tűzifát, mivel a házban levő tartalék kifogyott. Az eset napján a gondnok körülbelül 13.30-kor érkezett. Mivel hiába kopogtatott, bement, és miután megtalálta a két holttestet, értesítette a rendőrséget. Mivel a telefonáló, akinek hangját a gondnok felismerte, és Macubara Rinko hangjaként azonosította, többször is nyomatékosan hangsúlyozta, hogy Kaszabara mikor érkezzen a házba, a pár feltehetőleg kiszámította, melyik időpontban lesz a legnehezebb testüket szétválasztani, és úgy intézte, hogy a gondnok akkor bukkanjon rájuk.

A férfi és a nő közvetlen halála előtt szeretkezett, és testük még haláluk után is összetapadt oly módon, hogy nemi szerveik egyesültek, ami igen szokatlan helyzet. Az izmok kezdeti ellazulása miatt a testek általában eltávolodnak; ez esetben feltehetőleg azért maradtak szorosan együtt, mert a férfi az ejakuláció után közvetlenül magába szívta a mérget, és a rá következő agóniát egymást szorosan átkarolva viselték el. A nő arcán enyhe mosoly látszott.

Az ingóságok között volt két azonos mintájú aranygyűrű, amelyet mindketten bal gyűrűsujjukon viseltek.

Az ágy fejénél három búcsúlevelet találtak: egyikük a férfi feleségének, Kouki Fumiének és lányának, Csikónak szólt; egy az asszony anyjának, Kudo Kunikónak, és egy, amelyre ez volt írva: Mindenkinek. Ennek az utolsó levélnek a tartalma így szól: „Bocsássátok meg ezt az utolsó önző tettünket. Kérjük, együtt temessetek el minket. Ez minden, amit kérünk.” Az írás feltehetőleg a nő írása, de a végén mindkettejük aláírása megtalálható: Kouki Soicsiro és Macubara Rinko.

A fenti bizonyítékok alapján úgy vélem, hogy az eset egyértelműen közös szándékkal elkövetett kettős öngyilkosság. Bűntényre utaló nyomok nincsenek, boncolásra nincs szükség.

HIRATA RJÓSZUKE
RENDŐRSÉGI HALOTTKÉM

A kiadó könyvei megvásárolhatók
az **Ulpus-ház** könyvesboltban:

1137 Budapest, Pozsonyi út 23.
Telefon: 349-2753

Nyitva tartás:
hétköznap 10-18 óráig
szombaton 10-14 óráig

Kínálatunk megtekinthető az interneten is:
www.ulpiushaz.hu

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2004

Felelős kiadó: Kepets András

Tördelés: Jeges Erzsi

Nyomta és kötötte a Szegedi Kossuth Nyomda Kft.
Felelős vezető: Rácz Károly ügyvezető igazgató